

"Thật tự hào khi có bạn thân
là một đứa con trai."

Bạn thân là con trai

YIOtaKunII

Mục lục

- Chương 1+1: Mở Đầu
- Chương 1+2: Hai Đứa Trẻ Lạ Lùng
- Chương 2: “Cậu-Tớ”
- Chương 3: Sinh Nhật Đơn
- Chương 4: Ba Ngày Bằng Tuổi Nhau
- Chương 5: Phải “Mày-Tao”, Không Được “Cậu-Tớ”!
- Chương 6: Kỳ Phùng Địch Thủ
- Chương 7: Thành
- Chương 8: Âm Mưu (1)
- Chương 9: Âm Mưu (2)
- Chương 10: Đôi Khuyên Tai Bạc
- Chương 11: Đối Thủ
- Chương 12: Lời Hứa Từ Đầu Năm
- Chương 13: Kỳ Nghỉ Hè
- Chương 14: Đi Biển Là Đi Biển Chơi
- Chương 14+2: Ngoại Truyện: Chap Đặc Biệt Lì Xì Năm Mới!
- Chương 15: My Life Is Missing You
- Chương 16
- Chương 17: Hai Chúng Ta Đã Lớn
- Chương 18: Đi Tham Quan (1)
- Chương 19: Đi Tham Quan (2)
- Chương 20: Không Quen Biết Tự Dưng Tỏ Tình??
- Chương 21: Tình Yêu Học Trò, Để Nhớ, Để Thương, Để Dễ Dàng Từ Bỏ
- Chương 22: Minh Đau Ở Tim
- Chương 23: Cứ Trùng Buồi Với Văn Thì Sẽ Thi?
- Chương 24: Người Đẹp, Mặc Cái Gì Cũng Đẹp
- Chương 25: Ván Bài Ngửa
- Chương 26: Y Ly Ke U
- Chương 27: Người Minh Yêu Là...?
- Chương 28: Hẹn Gặp Lại!
- Chương 29: Tất Cả Đầu Biến Mất
- Chương 30: Khi Thiên Tài Điên Loạn
- Chương 31: Chúng Nó Sợ Tao Hay Mày Nhi?
- Chương 32: Không Sai, Chúng Nó Đúng Là Bỏ Rơi Mày, Đồ Bánh Bèo!
- Chương 33: Mời Chiêm Ngưỡng, Đại Tỷ Trường Tao!
- Chương 34: Minh Thanh Là Một Con Rât Lập Dị!
- Chương 35: Thú Vui Tiêu Khiên
- Chương 36: Dạ Từ Minh, Cứu Tao...
- Chương 37: Trả Giá
- Chương 38: Theo Đuôi
- Chương 39: Ăn Không Được Liền Đạp Đổ
- Chương 40: Công Chúa Yêu Dấu, Tao Về Rồi Đây!
- Chương 41: Ngoại Truyện: Thư Và Linh

Chương 41+2: Dạ Từ Minh? Ai Cơ? Hình Như Không Có Quen

Chương 42: Lãi Hay Lỗ?

Chương 43: Quấy Với Nhau Một Lần Nữa

Chương 44: Khi Lại Cách Xa, Cuộc Sống Thế Nào?

Chương 44+2: Ngoại Truyện: Thư Và Linh

Chương 45: Kết Cục

Chương 45+2: Ngoại Truyện: Thành

Chương 45+3: Ngoại Truyện: Thanh

Chương 45+4: Ngoại Truyện: Nhà Có Ba Cô Công Chúa!

Chương 46: Ngoại Truyện: Kỉ Niệm Nhỏ Trong Trí Nhớ Của Minh Mà Đơn Không Đẽ

Ý

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 1+1: Mở Đầu

"Tôi... có một người bạn thân... là con trai..."

Trên thế giới này có nhiều cuộc tình xuất phát từ tình bạn. Hiển nhiên, một trong số chúng ta đã từng đơn phương một người bạn thân. Nhưng vì xấu hổ, vì ngại ngùng mà chúng ta bước qua nhau, bỏ lỡ những tình cảm ngọt ngào mà chân thành nhất.

Rung động đầu đời-khoảnh khắc thiêng liêng khó diễn tả thành lời. Cô đã từng rung động, nhưng khi sự rung động ấy bị phá nát, còn có thể rung động được sao?

Truyện không ngắn, cũng không dài, là tác phẩm của một đứa nhóc non nớt nghiên ngôn tình và chưa từng trải qua một mối tình vắt vai. Thế nên nếu có sừu nhi, vẫn thỉnh xin comment lịch sự. Truyện dành cho các nàng thích lãng mạn và thơ mộng hoặc thích thú với tình yêu tuổi học trò. Truyện cũng không nhằm mục đích thu lợi nhuận, đơn giản chỉ là viết cho vui, ai có hứng thú xin bắt đầu đọc.

Tôi biết có nhiều bạn không thích nam chính tên Minh, nhưng mà thông cảm, nam chính của tôi họ Dạ tên Minh, đơn giản vì cuối hành lang lớp tôi của một anh Minh đẹp trai vl, và anh ý bí ẩn hệt như màn đêm vậy! =)))
Thông cảm thông cảm.. -,-

Chuyện là...

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 1+2: Hai Đứa Trẻ Lạ Lùng

Trên đời này thứ mỏng manh nhất là tình bạn, thứ dễ vỡ nhất là tình yêu. Tình bạn mỏng manh để chúng ta gìn giữ và trân trọng, tình yêu dễ vỡ nhưng lại cho chúng ta những hoài niệm thật tuyệt vời. Thân không có nghĩa là yêu, yêu không có nghĩa là thân, tình bạn và tình yêu không thể đánh đờng, nhưng trong từ điển của loài người lại có một cụm từ mang tên: "Bạn thân nhất" !

Thời điểm bé gái ấy ra đời là thời điểm bình thường nhất. Mặt trời không toả ánh nắng rạng rỡ, gió không thổi, mưa không rơi, vạn vật vẫn duy trì hoạt động bình thường của nó, vì vậy mẹ em bé đặt tên cho em là Giản Đơn. Có nghĩa là tuy thời điểm em sinh ra rất bình thường nhưng bù lại, tình yêu thương của người thân thì lại dành hết cho em, đó là thứ tình cảm giản dị nguyên thủy nhất mà lại đẹp đẽ nhất. Cuộc sống đôi khi chỉ cần những thứ "giản đơn" đó là đủ.

Trước đó 11 tháng cũng có một bé trai được chào đời ở đúng chỗ này. Khi đó ngược lại mặt trời lại toả ra ánh nắng rất chói mắt, bé trai đang khóc bị nắng chiếu vào liền nhắm tịt mắt lại. Bố em bé buồn cười trước hành động này liền đặt tên bé là Minh, mẹ bé phản bác, nói vì em bé trốn tránh ánh nắng mặt trời nên phải đặt là Từ Minh.

Nghe đồn bé trai nhà họ Dạ rất ít nói, tuy được thừa hưởng gen trội từ bố mẹ nên mới 5 tuổi đã viết thành thạo tiếng việt, làm toán đơn giản và phân biệt chính tả, bù lại bé chẳng nói năng với ai mấy. Cả bố và mẹ đều rất lo lắng. Ngày xưa cả hai người bọn họ tính cách đều không được dễ

chịu cho lắm, liệu con trai của bọn họ có bị gộp tính cách giữa hai người vào không?

-Hay là thử cho nó tiếp xúc với những đứa trẻ khác xem?

Bố Dạ đưa ra ý kiến liên tục được sự đồng thuận của mẹ Dạ. Bé Minh được đưa đến trường mẫu giáo để tiếp xúc với các bạn, tiếc thay mới được nửa ngày bố mẹ đã phải mang bé về bởi khuôn mặt đỏ bừng sát khí của bé đã dọa cho trẻ con toàn lớp khóc nhè loạn lên.

Bố mẹ Dạ đành bó tay trước cậu con trai của mình. Đúng lúc họ đang sốt sắng hết cả lên thì phía căn hộ gần sát có người chuyển đến. Bố mẹ Nguyễn mang đứa con gái đầu lòng đến chào hỏi là làm quen. Bố mẹ Dạ niềm nở tiếp đón, để cho bé Đơn và bé Minh vào phòng đồ chơi tự chơi với nhau.

Cửa phòng đóng lại, các bố mẹ rời đi. Minh như thường lệ lơ đi em bé kém mình 11 tháng phía đối diện, cầm máy điện tử lên chơi.

-Anh ơi, anh bị câm à?

Em bé tầm 4 tuổi kia nhìn Minh suốt từ đầu giờ mới mở miệng, nhưng đã mở miệng thì sẽ có độ sát thương cực lớn. Minh ngây ngốc nhìn vào khuôn mặt cũng thờ ơ chẳng kém gì mình kia.

-Sao?

Kì thực cả ngày nay, đây là chữ đầu tiên Minh mở miệng. Cô bé kia thực sự là quá lợi hại. Ấn tượng của Minh với em bé kia rất đặc sắc. Đầu tiên chỉ hơi chú ý vì em có đôi mắt to màu nâu rất đẹp, về sau bị một câu nói của em làm cho nhớ mãi cái mặt lạnh tanh kia.

-Cái bộ mặt của anh, thật là khó chịu! Lạnh đến chán ghét!

-Cậu có quyền gì mà nói?

-Vâng em không có quyền, em chỉ góp ý cho anh biết. Anh có biết là bố mẹ anh lo lắng thế nào vì cái thái độ đấy của anh không? Em nói thế thôi, anh nghe hay không thì tùy!

Minh ng ồi im re tại chỗ, mắt sụp xuống biểu hiện sự áy náy và suy tư. Em bé kia từ từ tiến lại gần Minh, nâng mặt Minh lên, dùng đôi tay bụ bẫm của mình nhéo hai má Minh thật đau, nhéo đến khi hai má Minh đỏ lừ lên em mới chịu cười ha hả:

-Cười lên một tí có phải đẹp trai không?

Khoảnh khắc lúc đó Minh không thể diễn tả thành lời. Em chỉ cảm thấy nụ cười của em bé kia thật là đẹp, thật là rạng rỡ, là nụ cười ấm áp nhất mà Minh từng gặp. Em bé cười xong vô cùng tự nhiên chui rúc vào lòng Minh dụi mắt:

-Hôm nay em phải dậy sớm để theo mẹ sang nhà anh, anh cho em nằm nhờ trong lòng ngủ tí, không có người ôm em không chịu được.

Minh hơi hiếu kì cùng mất tự nhiên, lát sau thích ứng được Minh li ền ôm em bé kia vào lòng, ôm như mẹ hay ôm Minh, rồi Minh cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Các bố mẹ trò chuyện chán chê li ền đi vào phòng để chơi tìm con. Lúc mở cửa ra bố mẹ Dạ suýt rớt tròng mắt. Bé Đơn được bế gọn trong lòng bé Minh, hai đứa ôm nhau ngủ, cảnh tượng thật yên bình mà cũng thật... không thể tin nổi! Bố mẹ Dạ lúc đó mừng toé nước mắt, túm lấy túm để bố mẹ Nguyễn đòi nhận bé Đơn làm con dâu.

Từ cái hôm nhớ mãi không quên đó mà bé Minh trở nên thích bé Đơn đến lạ thường, cứ canh lúc bố mẹ Nguyễn đến lại chạy ra hỏi bạn Đơn đâu. Bé Đơn ngày xưa hở ra là bố mẹ giờ cái gì cũng anh Minh: Anh Minh ơi với em cái này, anh Minh ơi hộ em cái kia. Hai đứa t ầm tuổi chơi với nhau nên rất hợp tính, Minh thì thông minh đến ưu việt, nhiều lúc sự thông minh

quá mức này làm cho người rất đau đầu, Đơn thì lại có trí nhớ siêu tốt, đã lỡ hứa với bé cái gì rồi thì đừng mơ nuốt lời được.

Năm nay Minh và Đơn 5 tuổi, nghĩa là năm sau vào lớp 1 rồi. Các bé cùng trang lứa trong khu háo hức lắm. Nào là bắt bố mẹ dắt đi mua cặp, mua sách vở, nào là hỏi han loạn lên, "mẹ ơi cô giáo có ác không?"

Thế mà, hai đứa con nhà này, một đứa cứ tanh tách máy chơi game, một đứa chui vào lòng đứa còn lại, lặng lẽ ghi nhớ chiêu thức để tăng lever. Cả hai đứa rất bàng quan, thân thờ tự chơi với nhau, coi như là người phải đi lớp 1 không phải mình vậy. Bố mẹ Dạ cùng bố mẹ Nguyễn nhìn nhau, lắc đầu. Mẹ Nguyễn mở lời:

-Minh Đơn à, hai con có muốn đi hiệu sách sắm đồ không?

-Không ạ!

Rất đờng thanh, hai đứa lại tạch tạch máy chơi game, điệu bộ hờ hững quá thể.

-Thế các con không muốn mua đồ dùng, sách vở chuẩn bị cho năm học mới à?

Bố Nguyễn nói đỡ vợ, nhận lại là cái nhìn chăm chăm của Đơn. Ông cười, hỏi Đơn:

-Sao thế?

-Buổi chiều thứ 7 tuần trước nữa, cách đây 2 tuần 12 giờ 34 phút, bố mẹ đã hứa là nếu con chịu thẹn anh Minh một cái bố mẹ sẽ chuẩn bị toàn bộ sách vở cho con và anh Minh.

Minh chen thêm lời, mắt không rời màn hình máy chơi game:

-Bố mẹ con cũng hứa nếu con chịu ng ồi yên để Đơn thẹn cho mọi người chụp một kiểu, toàn bộ đồ dùng học tập của con và Đơn bố mẹ sẽ lo

tất.

Các bố mẹ sau câu nói của hai đứa trẻ liền nhìn nhau, thở dài ngao ngán. Họ mong ước lắm, một đứa con bình thường!!!

-À anh Minh ơi!

-Sao?

Đơn xoay mái đầu nhỏ lại làm mái tóc đen mượt như lông tơ của cô bé cọ vào cằm Minh, ngứa ngứa.

-Năm sau bọn mình vào lớp một rồi.

-Ừ...

-Đến lúc đó sống chết anh phải nghĩ cạnh em!

-Ừ, tất nhiên rồi...

Đơn cười toét miệng, Minh vẫn tạch tạch bấm máy, coi việc nghĩ cạnh Đơn là một việc hiển nhiên.

...

Trường tiểu học Thanh Lịch, bóng bay rực rỡ, cổng trường mở rộng, chuẩn bị đón các em lớp 1 vào trường. Các cô giáo mặt mày niềm nở, hiền từ như một người mẹ đích thực, tay chỉ đường tay vỗ về các em nhỏ, giúp các em xếp đúng hàng. Các em nhỏ, em nào em dấy mắt ngấn nước nín ống tay áo bố mẹ, ngập ngừng không muốn bước vào trường.

Bố mẹ Dạ cùng bố mẹ Nguyễn thềm thường nhìn những đứa trẻ khác, một lúc lại quay qua nhìn con mình. Một thằng đang theo sự chỉ dẫn của cô giáo xếp ngay ngắn vào hàng, một con nắm chặt gấu áo thằng kia bước theo, trước khi đi còn bỏ lại mấy chữ:

-Bye bye mọi người~

-...

Họ hận, họ hận cuộc đời này!

Minh và Đơn xếp vào hàng dưới sân trường, phía các em nhỏ đang khóc nhè kia cũng đã bắt đầu ổn định hàng ngũ, thầy hiệu trưởng mỉm cười đầy hiên tuyền:

-Thôi nào các em, chúng ta lớn rồi, cần phải thôi dựa dẫm vào bố mẹ chứ! Các em thấy không, các anh chị lớp lớn hơn đây này, thầy cô, mái trường này, ai cũng chào đón các em. Bước vào mái trường.....v.v.....

Minh nhăn mặt, huých huých tay Đơn đang đứng cạnh bên, hỏi:

-Cậu thấy sao?

Đơn ngáp ngáp dài, cả người mệt mỏi dựa hẳn vào người Minh, hay cánh tay ôm chặt lấy cánh tay phải của cậu, nũng nịu lắc la lắc lư:

-Bài phát biểu này so với bài khai giảng năm ngoái không sai một chữ.

-Hừm, sao cậu biết?

-Anh quên à? Năm ngoái bố mẹ chả cho chúng mình lên trường tham quan thử còn gì?

-Ừ...

Kết thúc bài phát biểu, thầy hiệu trưởng cho các em học sinh chào cờ, diễu hành. Các em lớp 1 thấy các anh chị lớn thả bóng bay thì thích lắm, thi nhau ngoái cổ lên nhìn. Cô Hương, giáo viên chủ nhiệm lớp 1A là cô giáo mới vào nên rất yêu và nhiệt huyết với nghề. Cô vui vẻ hoà mình vào cùng với niềm vui thích xen lẫn ngỡ ngàng của các em nhỏ, hạnh phúc nhìn một hàng học sinh của lớp cô. Chợt thấy bóng dáng của hai đứa trẻ cuối hàng, niềm vui của cô Hương liền... tắt điện!

Hai đứa bé cuối hàng lớp cô, bé gái dựa vào người bé trai ngủ ngon lành càn ðào. Bé trai thì ngoan hơn, không ngủ, ng ắ thẳng lưng cho bé gái dựa, thỉnh thoảng còn ði ðều chỉnh tư thế cho bé gái thoải mái hơn. Cả hai đứa mặt mũi rất ðáng yêu ưa nhìn. Chỉ có cái... bé trai à... bé có nhất thiết phải nhìn màn thả bóng này với ánh mắt khinh bỉ thế không?

Cô Hương nuốt nước bọt, lặng lẽ tiến ðến ðãy cuối hàng. Lúc ðến gần Minh và Ðơn cô liền ng ắ xồm xuống, cười thật "tươi" hỏi:

-Con tên là gì?

Minh liếc cô giáo r ắ lại trở lại tư thế cũ, ánh mắt hướng thẳng phía trước, không thèm nhìn vào mặt cô:

-Minh ạ.

Như lũ trẻ bình thường hoặc là rụt rè không nói, hoặc là chúng nó sẽ cười tớn lên, hô hào rõ to "con tên là Minh cô ạ!", thế mà đứa trẻ này... cái tư thái lãnh ðạm như nước này, không biết có phải là học sinh lớp 1 không nữa.

-Tên hay nhỉ? Thế bạn ng ắ cạnh con tên là gì?

Minh nhìn qua Ðơn, ánh mắt lạnh bống dưng xen chút trù mến, giọng cậu bé cũng bớt hờ hững ði nhiều:

-Ðơn cô ạ...

-À..., thế hả?

Cả sân trường rộn ràng ðến lạ thường, tiết trời mùa hạ làm cho những cơn gió hè trở nên khô ráo. Thế mà chả hiểu sao cô Hương thấy lạnh lạnh thế nhỉ?

-Ừm... anh Minh ơi em nóng...

Bé gái ðang ngủ hơi cựa quậy, nói mớ vài câu r ắ lại ngủ thiếp ði. Chỉ là ngủ mơ nói vài câu thôi, thế mà bé trai cứ sốt sắng hết lên, nhăn mày

nhăn mặt, gọi í ới ra chỗ mấy phụ huynh đang đứng phía sau:

-Mẹ, mẹ có quạt giấy không, Đơn nóng!

Cô Hương theo phản xạ ngoài theo nhìn, phát hiện ra phụ huynh hai bé này toàn trai xinh gái đẹp, nam thanh nữ tú, thảo nào để ra hai đứa con đẹp thế!

Mẹ Dạ lấy trong túi xách ra cái quạt hình quả ngô luộc chạy bằng pin, dài chừng nửa cái thước kẻ dúi vào tay bé Minh. Cô Hương lịch sự chào mẹ Dạ, đoạn tò mò ngắm nghía Minh đang thành thực mở quạt chĩa về Đơn, chầu chực nụ cười của bé Đơn hiện hữu trên khuôn mặt đang đỏ hồng lên vì quá nóng.

Này này...

Hai đứa bé này, chẳng lẽ...

Cô Hương chết lặng. Từ đó trở đi Minh và Đơn luôn là hai em học sinh được cô Hương chú ý nhất.

Đầu năm lớp 2, các em học sinh có bài kiểm tra chất lượng. Cô Hương phát đề lúc đi qua bàn Minh và Đơn, nhìn thấy hai đứa đang chơi X O, cô không khỏi cảm thấy đau đầu. Nước cờ, đánh gì mà dài lê thê. Đây thật sự là học sinh lớp 2?

Đề Tiếng Việt, không ngoài dự đoán của cô, toàn bộ các em đánh vần với viết ngon ơ. Cô ngó qua bài Minh và Đơn, chữ đẹp không tả nổi! Cô hài lòng cho 2 con 9 đỏ chói.

Đề Toán, cực kì đơn giản. Quanh đi quẩn lại chỉ có $21 \times 2 = ?$, $2 \times 51 = ?$. Duy có bài cuối khó hơn chút. Đề là: "Có một con thuyền gỗ phải đi giao hàng bên kia đại dương, mũi thuyền cách mặt nước 6m. Tối đến, thủy triều làm nước dâng lên 4m, hỏi lúc này mũi thuyền cách mặt nước bao nhiêu mét?"

Đa số học sinh lớp cô và cả trong khối, học sinh yếu thì bỏ trống, học sinh giỏi đâu ra đáp số là 2m. Đáp án này, được xét là hoàn toàn sai!

Đến bài của Đơn, tất cả các thầy cô đều ngó vào xem, đồng loạt khen lấy khen để, khen tấ m tắc. Bài Đơn ghi như sau: " Vì thuy ền gỗ nổi trên nước nên khi nước dâng lên thuy ền cũng dâng lên. Do đó, mũi thuy ền cách mặt nước 6m."

Cô Hương đọc xong, trước ánh mắt ngỡ ngàng mộ của các cô lớp khác, hài lòng cho Đơn điểm 10.

Đến bài của Minh, chữ viết nắn nót cứng cỏi, so với chữ Đơn tuy không đẹp bằng nhưng rất dễ nhìn. Minh ghi: " Có 3 giả thuyết được đặt ra:

1, Theo lí thuyết, vì thuy ền gỗ nổi trên mặt nước nên mũi thuy ền luôn cách mặt nước 6m (loại trừ trường hợp thuy ền không còn ở mặt nước nữa).

2, Trên thực tế, mỗi con thuy ền gỗ dù nổi trên mặt nước nhưng khá nặng, khi đi ph ần đáy sẽ bị chìm một chút xuống nước. Từ đó suy ra mũi thuy ền cách mặt nước một khoảng nhỏ hơn hoặc bằng 6m.

3, Đây là trường hợp hi hữu. Thuy ền đi biển bị gặp sóng th ần, sóng sẽ dìm thuy ền xuống, do đó khoảng cách từ mũi thuy ền đến mặt nước, tính theo thực tế là tùy thuộc vào áp lực của nước."

Tất cả các thầy cô giáo đều đồng loạt toát mồ hôi. Đến chết với cái thẳng nhóc này!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 2: “Cậu-Tó”

Hihi các cậu ạ, ai cũng phải đi học, ai cũng phải làm bài về nhà, ôn bài chăm chỉ ngoan ngoãn. Nên để chúng ta là những bé ngoan, tôi chỉ đăng 1 tuần 1 chap thôi nha =)) Tuần này khuyến mãi cho các cậu 2 chap, vậy nên hihi 2 tuần sau chúng ta gặp lại Ai mà không muốn làm bé ngoan thì để yên cho tôi làm bé ngoan nhé =)) Sống trên đời phải biết cảm thông cho nhau đúng không nào?

Một năm sau.

Lên lớp 3, tất cả bọn trẻ trong lớp bắt đầu chơi thân với nhau. Chúng bạo dạn hơn, vui vẻ hơn, và... cũng biết nhận thức một số vấn đề không đáng được chú ý.

Giờ ra về, tất cả các thành viên trong lớp 3A đang ng ồi chờ bố mẹ đến đón về.

-Sao học cùng lớp mà cứ “anh” thế nhỉ? Chẳng nhẽ bạn Đơn “yêu” bạn Minh à? Eo ời mới bé tí tuổi đầu...

-Lêu lêu, Đơn yêu Minh, Minh yêu Đơn!

Bàn cuối dãy sát cửa sổ, cả lớp xúm lại trêu hai đứa nhóc ng ồi đó, mặc dù hai đứa nhóc bị trêu vẫn đang đánh những nước cờ dài lê thê, không mấy may chú tâm đến những lời trêu chọc. Ng ắm đi ng ĩ lại, dù là lớp 3 đi chẳng nữa thì một đám nhóc vẫn luôn có phản ứng bình thường trước sự thân thiết của Minh và Đơn, nay lại tự nhiên lôi sự thân thiết đó ra để trêu trọc, chỉ có thể là bị tiêm nhiễm từ bố mẹ.

Cách đây vài ngày, Minh cũng có thấy mấy mây cô bác phụ huynh xì xầm trước cái nắm tay của cậu bé và Đơn. Trẻ em như một tờ giấy trắng tinh khiết, phản ánh lại tất cả những thứ mà người lớn ghi vào. Người lớn chỉ cần nói vài câu kiêu: "Eo ơi, hai đứa kia mới bé tí mà yêu đương vớ vẩn!", lập tức bọn trẻ sẽ nhận thấy đi ều đó đúng và có phản ứng ngay. Kết quả, là sự trêu chọc bây giờ.

Minh vẫn rất bình thường, chỉ có Đơn là dường như là hơi khó chịu. Cô bé lớn hơn một chút rồi, cũng có cái gọi là ngượng nghịu. Đơn nhăn mặt nói:

-Không phải thế.

Bọn trẻ thấy Đơn phản ứng vậy càng trêu tợn. Chúng nó đưa nào đưa nấy lè cái lưỡi ra, lêu lêu làm Đơn nhăn mặt, ng ỡ xuống xì một cái rồ dài:

-Tớ không yêu anh Minh, mấy cậu vô duyên quá!

Mặt Minh... tối s ầm!

Bọn trẻ bị chửi là "vô duyên" lập tức nhao nhao lên, có đứa ghé gớm còn lôi tay Đơn ra cào một cái, hét:

-Cậu nói ai vô duyên cơ?

-Cậu...

Đơn nhìn vết cào đỏ ửng trên tay mình. Bọn trẻ cào mạnh đến nỗi tay Đơn hiện hữu 3 vết xước rất dài, tróc hết da, có chỗ rớm rớm máu. Đơn đau, vành mắt nhanh chóng đỏ ửng lên, mũi cũng đỏ gay mà lại cố nén lại tiếng thút thít. Đã đi chửi nhau, nhục nhất là khóc nhè!

Minh nhanh chóng ngẩng lên, nhìn thấy vết cào trên tay Đơn mặt cậu bé li ền đen kịt, mắt trợn lên rất đáng sợ. Cậu bé quay qua nhìn một lượt làm bọn trẻ sợ quá oà lên khóc nức nở. Minh cất giọng đ ều đ ều:

-Là ai làm?

-Là Thư làm!

Một trong số bọn trẻ sợ quá, nhanh chóng mách lẻo người đã cào xước tay Đơn. Cô bé tên Thư xanh mặt, sợ hãi dùng hai tay ôm chặt bản thân, ngược đôi mắt đen láy lên nhìn Minh:

-Tớ... Tớ...

Tất cả mọi người ở đây không ai có thể phủ nhận, ánh mắt Minh lúc này, hệt như ánh mắt của bà mẹ ghẻ của Lộ Lem. Nó chứa đầy hàn băng và sự khinh bỉ, trông rất đáng sợ!

-Tốt hơn hết là cậu nên về bảo bố mẹ dạy lại đi. Cậu cư xử như một đứa vô học vậy!

Minh đi êm nhiên nói khiến cho bé Thư sợ phát khóc, nước nở gào lên. Minh biết là do Đơn nói bọn nó vô duyên trước, nhưng kệ bọn nó, ai bảo trâu dai làm gì? Đúng lúc đó mẹ Thư và cô Hương bước vào. Trông thấy con gái mình như vậy mẹ Thư liền hết hoảng chen chân vào giữa đám con nít đang tụ tập, suýt xoa:

-Con gái mẹ sao thế này? Ai bắt nạt con?

Bé Thư như vớ được cứu tinh, bé càng gào lên to, vừa khóc lóc vừa kể lể:

-Mẹ ơi... hức... Bạn Minh bạn ý bảo... hức... con là đứa vô học!!! Hức hu hu hu...

Mẹ Thư nghe vậy giận thâm tím mặt mày, đứng dậy, gần như là quát vào mặt cô Hương:

-Thật không thể hiểu nổi cái lớp này như thế nào nữa! Cô Hương, tôi không cần biết cháu Minh là cháu nào, tôi cần cô xử lý triệt để chuyện này. Nếu không, tôi sẽ kiện lên trường. Tôi đã rất tin tưởng mới giao con mình cho cô, thế mà....(vẫn tiếp tục nói).....

Cô Hương xấu hổ, ríu rít cúi gằm mặt xuống xin lỗi. Đoạn cô nhìn về phía Minh, ánh mắt rất tức giận. Sau đó cô Hương quyết đi điều tra rõ ngọn ngành vụ này.

Hôm sau lên lớp, cô Hương dành ra hẳn 45 phút để đi điều tra. Cô hỏi đông hỏi tây, triệu tập tất cả những em hay chim lợn đứng lên phát biểu, tường trình cho cô về vụ việc xảy ra hôm qua. Cô thì đang sôi hết cả máu, thế mà hai nhân vật chính phía bàn dãy cuối cửa sổ vẫn ngời im làm cô lộn hết cả ruột!

Sau khi nghe xong xuôi, xâu chuỗi sự việc, cô Hương cũng đã đoán ra đến 90% đầu đuôi câu chuyện. Cô nện rầm cái thước kẻ xuống bàn, to giọng gọi:

-Minh!

Cả lớp quay xuống nhìn Minh. Cậu bé vẫn lạnh nhạt như không có chuyện gì, ngời thừ một chỗ hỏi:

-Cái gì ạ?.....

-Cái kiếc gì?! Con đã biết tội mình chưa?

-Chưa, con chả biết mình sai chỗ nào cả!

Bình tĩnh nhún vai, Minh làm máu nóng cô Hương sôi lên sùng sục. Cô biết là không làm gì được thằng nhóc cứng đầu này, quay qua Đơn:

-Đơn!

Đơn vì là con gái nên ngoan hơn. Cô bé từ từ đứng dậy:

-Dạ?

Cái khuôn mặt xinh xắn cùng với chất giọng trong trẻo kia cũng đã làm cơn giận của cô Hương nguôi đi phần nào.

-Hai con học cùng lớp, phải xưng là “cậu-tớ”, không được gọi “anh”.
Đơn nghe rõ chưa?

Đôi mắt to của Đơn khẽ đảo, cô bé mấp máy môi:

-Vâng...

Cô Hương hài lòng gật đầu. Thế rồi mọi chuyện êm xuôi, buổi học bắt đầu.

Tan học ngày hôm đó, bé Thư hớn hờ ôm lấy mẹ, tíu tít khoe là hôm nay bạn Đơn bị cô mắng thế nào. Kì lạ là lúc mẹ Thư hỏi bạn Minh có bị mắng không, cô bé chỉ hơi bu ùn bu ùn trả lời:

-Có mẹ ạ. Nhưng mẹ đừng ghét Minh nhé, Minh chỉ bệnh Đơn thôi mà!

Mẹ Thư cười cười xoa đầu cô bé. Cô Hương ra tiếp đón mẹ Thư, hai người trò chuyện một lúc lâu li ãn.

Mẹ Dạ đến, tiện thể đón cả Minh cả Đơn. Minh và Đơn lễ phép chào cô Hương, hai đứa lừ thừ xách cặp đến gần chỗ mẹ Dạ, rất đàng thanh chào. Mẹ Dạ nhận ra giọng hai đứa có gì đó khang khác nhưng không hỏi nhì ãu, lịch sự chào cô Hương một cái rồi dắt hai đứa về.

Suốt quãng đường, như bình thường lẽ ra Đơn sẽ liên tục níu lấy tay Minh vùi vãnh các kiểu thì hôm nay cô bé lại yên đến lạ thường. Không khí trong xe cũng vì thế mà trũng xuống. Đến khi về nhà, được mẹ Nguyễn đón Đơn mới hơi quay đầu lại. Nhìn Minh thật lâu, lúc sau cô bé hơi gượng cười:

-Chào Minh nhé, tớ về đây!

Sau câu nói đó cả mẹ Dạ lẫn mẹ Nguyễn đều trợn mắt nhìn nhau. Wtf “tớ”?!?!?

Minh nhú mày nhìn Đơn chăm chăm. Lát sau, cậu vùng ra khỏi tay mẹ Dạ, chạy đến ôm chầm lấy Đơn:

-Không thích gọi thì không cần phải gọi như thế!

Đơn bất ngờ mở lớn mắt. Cô lúc ấy vẫn chỉ là một cô nhóc 8 tuổi thôi. Nghe được lời thủ thủ ấm áp như thế bảo sao nước mắt chẳng trào ra. Đơn dụi đầu vào ngực Minh, gào lên rõ to, nước mắt thấm ướt cả một mảng áo cậu.

Cô thật sự không muốn xưng “cậu tớ” với Minh tí nào. Minh là “anh”, là “anh” của một mình Đơn thôi!!

Chuyện gì rồi cũng sẽ qua.

Một năm sau.

Từ Minh và Giản Đơn năm nay học lớp 4. Càng ngày hai đứa càng lộ rõ vẻ đẹp thần thánh của mình, suy nghĩ cũng đã chín chắn hơn rất nhiều.

Đêm Noel năm nay cả gia đình nhà Minh và Đơn tụ tập cùng nhau đi chơi. Vì ngày mai phải đi học nên hai đứa nhất quyết đòi ở nhà đi ngủ sớm. Bố mẹ Dạ cùng bố mẹ Nguyễn đành chịu, cho hai đứa ở nhà, nhưng vì để phòng lỡ có xảy ra việc gì nên bố mẹ Nguyễn cho con gái sang ngủ chung với Minh.

-Bố mẹ đi nhé!

Mẹ Nguyễn tạm biệt hai đứa nhóc, đáp lại mẹ là hai tiếng chào lẹt đẹt. Mấy bố mẹ nhìn nhau, coi đây như một việc hiển nhiên, lục tục kéo ra ngoài.

Minh và Đơn đang ở chung trong một căn phòng ngủ hơi bị... rộng thái quá! Nhà Minh thuộc dạng giàu, rất giàu, và rất rất giàu. Bố làm tổng giám đốc một công ty to, mẹ lại làm phó giám đốc một công ty khác. Trong khi đó

cả hai bố mẹ Đơn lại đều làm giảng viên, lương tháng đủ tiêu đủ dùng, dư dả cuộc sống. Đơn cũng có phòng ngủ riêng, cũng gọn gàng, sạch sẽ, thơm tho, mỗi tội không to mấy.

Đơn dáo dác nhìn quanh. Khác với căn phòng ngập tràn màu kem của cô bé thì phòng Minh nguyên một màu xanh da trời rất đẹp. Sàn nhà lát gỗ, ga trải giường, rèm cửa, v...v..., tất cả là một màu lam đậm. Minh thì đang ngồi học ngay ngắn ở bàn, trong khi cô bé thì bày đầy sách vở, bút thước lên giường Minh, trông chẳng khác gì một bãi chiến trường.

-Minh, Minh ơi...

Đơn chán quá, buông bút xuống nằm rạp ra giường. Cô bé cúi đầu vào gối của Minh. Có một mùi gì đó... rất thơm!

-Gì?

Minh mắt không rời quyển vở, tay vẫn viết lia lịa hỏi.

-Tớ chán quá...

Đơn bò nhoài về phía cuối chân giường, nơi gần bàn học của Minh, với tay vò loạn tóc cậu bé. Thấy thằng bên cạnh vẫn không để ý, Đơn bắt đầu chui vào, ngửi lọt thỏm trong lòng Minh, nghịch loạn lên. Chán quá, muốn Minh chơi cùng cơ! Minh vẫn đi êm nhiên học bài, nhắc nhở Đơn vài câu:

-Đi đâu khiến ti vi gần đèn ngủ.

-Không...!!!

-Sao?

-Tớ còn bài. Cậu làm hộ tớ đi!

Minh nghe vậy chìa tay ra đằng sau. Đơn hiểu ý, bò ra hí hửng cúi quyển bài tập vào tay Minh. Cậu bé làm xong bài của mình nhanh chóng chuyển qua bài Đơn, nắn nót chép từng trang sao cho thật giống chữ cô bé. Đơn phờn, ngửi cứ ngắm Minh làm bài.

Đơn co chân lại, tựa cằm vào đầu gối, chăm chú quan sát từng động tác của Minh. Lông mày thật là đẹp, mũi cao, mắt đen láy, lông mi dài gầy bằng mi cô bé, bên má có cái má lúm đồng tiền, nhìn rất duyên. Bất chợt Đơn khẽ sát mặt vào gầy mặt Minh, bật thốt lên:

-Này Minh, đã có ai từng nói là cậu dễ thương chưa?

Minh giật mình, mặt hơi đỏ lên, nét bút trên vở Đơn run run. Cậu bé đẩy Đơn ra ngã chổng quèo xuống giường, lấp bắp:

-N... Nói với vẫn linh tinh!

-Ơ thật mà!

Đơn vẫn ngây ngô trả lời. Người Minh run bần bật, cậu bé buông bút giờ tay phải chống lên mắt. lát sau, Minh gục mặt xuống bàn, chỉ hơi hé ra con mắt bên trái, nhìn chòng chọc Đơn.

Không khí bỗng trở nên tĩnh lặng. Minh lẳng lẳng quan sát đôi mắt Đơn, một đôi mắt màu nâu trong suốt vô cùng đẹp. Cậu bé bỗng đứng lên, vừa với tay lên kệ tủ với lấy cái hộp gì đó vừa hỏi:

-Cậu có biết hôm nay là ngày gì không?

Đơn chớp chớp con mắt to tròn, đôi môi đỏ mọng của cô bé mấp máy:

-Không phải Noel sao?

Minh nhếch môi cười trước câu trả lời. Đoạn cậu bé vút cộp một cái hộp quà vào đầu Đơn khiến cô bé ôm đầu xuýt xoa:

-Cái gì đây?

-Giở ra!

Đơn tò mò lần mở hộp quà. Đó là một hộp quà nhỏ, vỏ hộp không có nơ hồng sắc sỡ như mẹ tặng bé, cũng không được quấn giấy báo hình gấu bông như quà bố tặng. Hộp quà này đơn giản chỉ là một hộp quà nhỏ được

bọc bằng giấy ô li, sau đó dùng băng dính trong suốt dán vào. Tuy đơn sơ nhưng hộp quà được gói rất gọn, chẳng biết là ai gói mà khéo thế?

-Gói đẹp nhờ!

Đơn vừa khen, Minh liền cười tủm tỉm. Cô bé nhanh chóng xé toang lớp giấy, lôi ra một chiếc kẹp tóc màu hồng gắn hình Hello Kitty. Tuy vẫn là trẻ con nhưng Đơn đã gần như mất hết hứng thú với những thứ đồ kiêu thế này rồi. Đơn bĩu môi:

-Ai mà khéo chọn thế, chẳng đẹp gì cả!

Mặt Minh nhanh chóng ngẩn tũn lại. Lúc sau Đơn ngấm nghĩa kiêu gì lại giờ lên kẹp vào tóc, xong nhìn Minh cười rõ tươi:

-Nhưng mà không sao, tớ thích!

Minh lặng người đứng cạnh bàn học. Lúc đó cậu bé chỉ có một ước muốn duy nhất... là được bao bọc nụ cười của cô bé kia! Minh tiến đến gần Đơn, dùng tay tháo chiếc cặp trên tóc cô bé ra, quát nhẹ:

-Cặp như một con ngu! Đưa đây cặp cho!

Đơn nhắm tịt mắt lại, ng ẩ im cho Minh kẹp cặp vào tóc mình. Xong xuôi cô bé còn chạy ra trước gương, ng ẩ ng ẩ nghĩa nghĩa một hồi rồi mới hí hửng trở lại vị trí cũ, nh ẩ nh ẩ khiến Minh muốn phì cười.

10 giờ tối, Minh và Đơn như hai con gà đời, ng ẩ tắt điện xem siêu nhân gao.

Đến đoạn cao trào, con quái vật có cái mõm dài thè cái lưỡi xanh của nó ra, nuốt một người dân vào trong bụng. Đơn giật mình rú lên, tốc chân chui vào trong, chỉ chừa cái mông nhỏ ra ngoài. Minh bu ồm cười, vỗ đét một cái vào mông Đơn:

-Diên à?

Đơn co rút cái mông vào trong chăn, đoạn ló mái đầu nhỏ ra, phụng phịu:

-Đừng có lợi dụng xâm sỡ!

-Tưởng không sợ ma?

Minh trêu, Đơn lò dò chui khỏi chăn, vớ lấy cái đi đầu khiến tắt búp ti vi đi:

-Không sợ ma nhưng mà kinh chết đi được. Lưỡi gì toàn màu xanh!

Minh cười cười. Đơn phải phải gối, nằm phịch xuống. Cô bé nín ống tay áo Minh:

-Nằm xuống đi... Đi ngủ!

Minh gãi đầu, kéo chăn nằm xuống.

Hai bạn trẻ quen ngủ một mình lâu rồi, giờ ngủ hai mình cứ bị xao xuyên làm sao ấy!

-Ê Đơn!

-Gì?

-Nếu mà bây giờ có một đứa nó thích cậu, thì cậu sẽ làm thế nào?

Đơn ngẫm nghĩ, mân mê chiếc cặp tóc trên đầu. Cô bé tháo nó ra, đặt ngay ngắn trên tủ, đoạn quay qua đối mặt với Minh, nhìn chằm chằm cậu bé, phán rõ thánh:

-Tớ còn bé lắm, chưa muốn yêu đương gì đâu!

Khoé mắt Minh giật giật. Mẹ trẻ ơi, ý con đâu phải thế?

Đơn cười hì hì, dịch người, chui rúc vào lòng Minh. Minh theo thói quen hồi nhỏ vẫn hay ôm Đơn, quàng tay qua siết cô bé vào lòng, vỗ vỗ:

-Ngủ đi!

Đêm đó có bố mẹ mấy đứa nào đó về, nhìn thấy hai đứa con mình ôm nhau ngủ rất TRONG SÁNG liền lặng lẽ tiến đến chụp trộm vài tấm rồi đóng cửa rời khỏi trong thẫn lặng...

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 3: Sinh Nhật Đơn

Một ngày đẹp trời, cô Hương vô tình khơi lại chuyện ngày trước với hai mẹ Dạ và Nguyễn, cái ngày mà Đơn bắt đầu xưng “tớ” gọi “cậu” với Minh. Hai mẹ lúc đầu hơi sửng sốt, tra hỏi cô Hương đến tận cùng. Cô Hương thấy thế khai tuốt tuồn tuột.

May sao, ngay sau hôm đó lại là thứ 7. Vì hai bé Minh và Đơn không phải đi học thêm ở đâu nên hai mẹ cho con sang nhà Thư thưa chuyện, tiện thể mang chút đồ sang gọi là hàn huyên tâm sự, hoá giải khúc mắc. Minh cùng Đơn lúc đầu còn dè dặt không muốn đi, về sau nghe nói nhà Thư có em bé đang học nói nên Đơn nhiệt huyết dâng trào đòi đi, Minh thở dài đành lẻo đẻo theo.

-Lược để làm gì?

-Lược... để chải đầu!

-Không phải! Lược để đánh chị Thư!!

Trong phòng riêng của em bé nhà Thư, cả 4 đứa đang tụ tập, gồm có Minh, Đơn, Thư, và em trai Thư-Thuận. Minh và Thư thì đang ng ửi chằm chằm trên ghế, trong khi Đơn lại đang dạy Thuận nói chuyện.

-Thế cái này là cái gì?

-Là... là cái... chị Thư đeo vào tai.

-Tai nghe! Tai nghe để làm gì?

-Đẽ... đeo!

-Sai rồi! Tai nghe đẽ nhảy dây, rõ chưa?

Bé Thuận rất phối hợp gặt đầu mạnh, lặt lại thật “chính xác”. Thư ở trên ghế khoé mắt giật giật, mặc kệ cho Đơn và Thuận muốn làm gì thì làm. Cô bé còn đang bận ngắm Minh. Đơn chỉ vào một chai nước hoa, hỏi:

-Nước hoa đẽ làm gì?

-Đẽ... xịt thơm... xịt vào người!

-Nhằm! Nước hoa đẽ tưới cây!

Đến lúc này thì Thư không thể chịu được nữa. Cô bé nhìn lọ nước hoa có tem búp bê barbie của mình bị bé Thuận vứt thẳng vào chậu cây, tức tối gào lên:

-NGUYỄN GIẢN ĐƠN!!!!!!!

Giọng nói thánh thót vang lên xuyên xuống tận tầng 1, xuyên thủng màng nhĩ của ba bà mẹ và một ông bố đang ngồi nói chuyện dưới kia. Mẹ Thư ngồi dưới cười xuề xòa:

-Các chị thông cảm, con nhà em nó ghê gớm từ bé, lớn rồi vẫn không sửa được.

Mẹ Nguyễn cười cười, phẩy tay:

-Chị cứ nói quá! Chắc tại con em với con chị khác nhau.

Mẹ Dạ nhâm nhi ly trà, mắt vẫn nhắm hờ, phang một câu làm mấy vị phụ huynh ở đấy tròn tròn mắt:

-Hoặc là bọn nó đang cạnh tranh công bằng!

-.....

Trên phòng bé Thuận bây giờ là một mớ hỗn độn, vỏ bánh vỏ kẹo vút khắp nơi. Thuận nhìn bé bé xinh xinh mà sức ăn rất khủng khiếp, đặc biệt là đồ ngọt. Bé Thuận vừa ăn vừa nghịch, nhét bánh vào mồm Đơn khiến chocolate dính nhem trên miệng cô bé. Thư ở trên thấy thế nhếch mép trả đũa vụ hôm trước:

-Đúng là đồ vô học, đến ăn uống cũng vô văn hoá!

Đơn mặc kệ. Minh đang ngồi im trên ghế bồng dưng ngồi xuống dưới sàn chỗ gần Thuận và Đơn. Thư ở trên thấy vậy cũng sà xuống theo. Minh nghiêm nghị nhặt một chiếc bánh giơ lên trước mặt bé Thuận:

-Bánh để làm gì?

-Bánh để măm măm!

-Sai rồi...

Minh lắc đầu:

-... Bánh để nhét vào mông!

-...

Mặt Thư nhanh chóng ngấn tưng. Minh làm thế này tuy không có phần bác lời Thư nói, nhưng ý tứ rõ ràng là về phe Đơn mà!

Giờ ăn cơm trưa, bố mẹ Thư nài nỉ mọi người ở lại ăn cơm một bữa. Mẹ Dạ và mẹ Nguyễn ngại, đành ở lại ăn cơm.

Suốt bữa cơm Thư cứ lăm lét nhìn Minh, bố mẹ gấp gì cũng không nhận, nói “con tự gấp”. Chẳng bù cho Đơn, cô bé cứ ăn ăn liên tục, mà người gấp thức ăn vào bát cô bé không ai khác chính là bạn Minh kia. Bé Thuận ngồi cạnh Đơn cũng ứ ứ đòi chấm mồm chấm miệng, Đơn thấy thế liền chấm chấm cho em chút sốt cà chua vào môi rồi lại tiếp tục ăn.

-Minh, sao cháu không ăn?

Mẹ Thư thấy Minh cứ gấp cho Đơn suốt li`ền nhắc nhở.

-Giờ cháu ăn.

Minh thấy Đơn ra dấu đã no li`ền ngừng gấp lại, quay qua bát mình bắt đầu từ từ ăn. Dọc dãy bàn lũ trẻ ng`õ theo thứ tự: Thư, Minh, Đơn, Thuận. Minh chỉ cần gấp một cái cho Thư là Thư đã vui lắm rồi, thế mà Minh cứ gấp cho Đơn mãi thôi. Thư ức lắm, nhưng thôi không sao! Minh không gấp cho Thư thì Thư gấp cho Minh vậy!

-Đậu xốt cà chua ngon này, Minh ăn đi!

Thư học đòi bố mẹ lấy đũa gấp vào bát Minh, khổ nỗi Minh thấy thế li`ền gạt ra, hỏi:

-Cậu ngậm miếng vào đũa rồi, cậu còn muốn gấp cho tớ?

Thư ngượng, vội vã lắc lắc đầu thanh minh:

-Không, tớ ăn bằng thìa, tớ chưa ngậm miếng vào đâu!

Minh gật, nhưng vẫn đẩy chiếc đũa gấp đậu trở lại trong bát Thư:

-Ừ thế thì thôi, nhưng tớ không thích ăn đậu!

Thư thui thủi đặt lại đậu vào bát mình, tủi thân ăn. Chợt tiếng reo của Đơn làm Thư chú ý, cô bé xoay đầu nhìn về phía Đơn.

-Minh ơi, cá ngon cực!

Chả là bé Thuận đòi ăn cá, Đơn muốn cho bé ăn nhưng sợ bé hóc nên lấy riêng một bát con ra, ng`õ tỉ mỉ xé cho bé. Trong lúc xé Đơn có cho một miếng vào miệng ăn thử, thấy ngon nên cô bé kêu với Minh.

-Cậu ăn thử không?

Đơn lấy tay xé ra một miếng cá, chìa đến trước miệng Minh. Minh nhìn vào bàn tay nham nhở đầy mỡ bóng loáng rồi lại nhìn chằm chằm vào mắt Đơn. Đơn nhú mày:

-Người ta rửa tay rồi, không bẩn đâu mà chê!

Để chứng minh cho là tay của mình sạch, Đơn đưa miếng cá nhét vào miệng mình, tiện thể mút chụt một cái vào đầu ngón tay, biểu hiện rằng cá rất là ngon. Đoạn, cô bé dùng chính đôi tay đó giơ một miếng cá khác lên trước mặt Minh, huơ huơ.

Không chỉ Thư rất chăm chú nhìn xem Minh có định ăn miếng cá đó không mà tất cả phụ huynh ở đây, ai cũng đều lặng lẽ quan sát.

Rồi trước tất cả những ánh mắt tò mò của mọi người, Minh há miệng, ngọam miếng cá vào, đồng thời cậu bé còn lấy lưỡi liếm sạch hai ngón tay Đơn, cười:

-Ngon.

Đơn hì hì cười đáp lại lộ ra má lúm đồng tiền rõ xinh, tiếp tục công việc đang dang dở của mình là cho bé Thuận ăn cá. Không ai để ý, ánh mắt của Thư cứ thế trợn trắng, cả người cô bé trở nên cứng đờ...

Một năm sau.

Thời gian trôi thật nhanh, hôm nay là ngày 30 tháng 12, ngày sinh nhật của bé Đơn. Ở trường cấp I Thanh Lịch này ai mà chả biết danh chị Đơn có khuôn mặt xinh xắn bên 5A? Thành ra các bạn, các em thi thoảng cứ lấm lét nhìn trộm, bàn Đơn chất đầy mấy thứ quà tặng linh tinh. Trong lớp cũng đang náo nhiệt lắm, lớp đang chia thành 2 phe, một phe vây quanh Đơn hỏi chuyện, phe còn lại ngỗ cạnh Thư buôn dưa lê bán dưa chuột.

Cô Hương hay tin cũng rất là vui vẻ, muốn dành ra một tiết để tổ chức sinh nhật cho Đơn, tiện thể chúc luôn cho mấy bạn cũng sinh tháng 12.

Khô nổi, cả lớp có mỗi Đơn sinh tháng 12, lại còn là sinh ngày 30, nên ngày hôm đó, Đơn được chi ầu ơ là chi ầu!

Buổi chi ầu, cả lớp kê bàn ngay ngắn hình chữ U, bảng được cô Hương vẽ hoa lá đẹp lắm. Các bạn ai có bánh có trái là mang đi hết, bày la liệt ở 2 bàn được kê giữa phòng học. Nào thạch, nào bìm bìm, kẹo mút, sữa. Có bạn quên mang đồ đi đóng góp đành cấp đít ra cổng trường mua mấy gói thạch dừa, 1 nghìn 1 gói kính biểu mấy mem trong lớp, vừa rẻ lại vừa được nhi ầu, mà lại còn ngon.

-Nào, quản ca lên cho các bạn hát một bài đi!

Cô Hương đồng dục. Quản ca h ờ hởi tiến lên, hô to:

-Mừng ngày sinh nhật của Đơn... 2... 3...!

Cả lớp hát theo, có mỗi Minh là không chịu hát, Đơn có câu có véo thế nào Minh cũng mặc kệ, nhất quyết không mở m ồm ra. Đơn thấy vậy phụng phịu, giật giật áo Minh. Cậu vừa quay lại cái mặt chun chun của Đơn đã đập vào mắt, hại ai đó hai tai đỏ h ồng lên, lí nhí hát.

-R ồi! Giờ các tổ trưởng lên phát quà cho các bạn đi!

Cô Hương vỗ tay, 4 tổ trưởng lần lượt đi lên nhận bánh kẹo chia cho các bạn. Mỗi bạn một bimbim Tony, 2 kẹo mút, 1 thạch sữa, một hộp sữa Susu vị cam. Riêng Đơn là được cho nhi ầu nhất, bởi vì có mấy bạn không ăn được một số thứ thành ra đưa hết cho Đơn. Minh thì khỏi nói, cực ghét đồ ngọt thế nhưng lại cứ giữ khư khư, không có ý định “chuyển nhượng” cho ai cả. Thư mon men dịch lại gần, hắng giọng đánh tiếng:

-À... Minh ơ, cậu có thích ăn cái kẹo mút vị dâu không?

-Không!

Minh đáp gọn lỏn, Thư tiếp tục gợi ý:

-Thế... cậu cho tớ nhé?

-Không!

-Hay là đổi đi! Tớ không thích ăn kẹo mút vị cam, cậu đổi cho tớ vị dâu nhé?

Minh nướng mày nhìn vào khuôn mặt hơi e dè của Thư. Bất chợt cậu bóc cái kẹo mút vị dâu đó ra, nhét vào mồm ngậm. Thế rồi trước con mắt mở to của Thư, cậu tranh thủ lúc Đơn đang mãi cảm ơn mà nhét luôn chiếc kẹo mút từ miệng mình vào miệng cô bé, đoạn hát hàm nói với Thư:

-Nhưng Đơn cũng thích ăn dâu!

Thư giật giật khoé miệng, cái này có được xem là từ chối gián tiếp không?

Đơn bị ánh mắt của Thư gắt gao dán vào thì hơi chột dạ. Nhấc chiếc kẹo mút ra khỏi miệng, Đơn chèm chẹp miệng. Ừm, vị vẫn bình thường mà? Chẳng lẽ kẹo của cô bé có vị gì đặc biệt hay sao mà để cho Thư phải nhìn chăm chăm thế nhỉ?

Cô Hương trên bàn giáo viên như nhớ ra cái gì đó, hét xuống hỏi:

-Lớp mình hình như có Minh là sinh tháng 1 nhỉ? Con sinh ngày bao nhiêu?

-Ngày mùng 2.

-Ờ, thế có nghĩa là 3 ngày nữa à?

Cô Hương ngạc nhiên, nhận lại là cái gật đầu nhè nhẹ của Minh. Cậu trả lời cô xong liền quay sang nhìn Đơn. Cô bé đang ăn điên cuồng gói bim bim, mỗi lần bóc những 5, 6 miếng, vừa nhồm nhoàm nhét vào mồm vừa phụng phịu đọc truyện. Minh cười, giơ tay lên véo má Đơn khiến cô bé khó chịu lườm một cái. Chắc chắn là con bé này lại dối vì cậu hát bé quá rồi!

Ra chơi chiều hôm đó, Thư lần mò ra bàn Đơn ngồi với mong muốn chiến dịch tư tưởng cho Đơn. Thư mân mê chiếc thước kẻ trên tay, hỏi Đơn:

-Ê Đơn!

-Sao?

-Cậu không thấy kinh à?

-Kinh gì?

-Thì...

Thư nhăn mặt, khó khăn nói:

-Thì kinh Minh ấy. Hôm nay tớ thấy cậu ấy nhét cái kẹo mút vị dâu đã ăn vào miệng cậu.

-Thế á?

Đơn trợn mắt, há hốc miệng. Rồi cô bé nhanh chóng trở lại bình thường, nhún vai:

-Đằng nào h ồi bé chả đánh răng chung suốt, kệ đi!

-Ờ nhưng mà...

Thư lại ấp úng, Đơn thấy vậy an ủi:

-Có gì cứ nói đi!

-Tớ thấy mẹ tớ bảo, hôn nhau ấy, là... là trao đổi nước bọt ấy... sẽ bị... có em bé...

Việc Thư nói là thật, mẹ cô bé đã từng nói như vậy với Thư. Không chỉ riêng Thư, mà rất nhiều trẻ em cũng bị nói như vậy. Đơn có hơi bối rối. Hình như con gái phải có kinh nguyệt mới có thể có em bé nhỉ? Nhưng mà

làm thế nào để có em bé thì Đơn lại không biết. Đơn có chút hoảng, lo rằng nếu mai sau này cô bé và Minh cứ ăn chung như vậy, không sớm thì muộn, sẽ có em bé thôi...

À mà không, Đơn vừa nghĩ ra một cách rất tuyệt nhé!

Hôm nay Minh phải đi học thêm. Giờ là 7 giờ tối, nhà Minh và Đơn tụ tập ăn liên hoan sinh nhật cho bé Đơn “đáng yêu”. Bố mẹ Nguyễn nước mắt cứ thế chảy thành sông. Con gái bọn họ không thể gọi là “đáng yêu”, mà phải gọi là “đáng sợ” mới đúng!

Cái váy búp bê siêu cấp đáng yêu của bố mẹ Dạ tặng nó chỉ cảm ơn lấy lệ rồi vứt xó. Con gấu bông to dùng bố mẹ Nguyễn tặng nó vứt bụp một phát xuống phía sau, hạ cánh siêu đẹp, đậm chất dân chơi. Suốt buổi nó cứ nốc bánh này tới trái nọ, ăn tìn tìn, ăn như một con lợn, thế mà, THẾ MÀ!!!.....

-Con chào bố mẹ, con chào cô chú.

Thằng Minh nó vừa xuất hiện ở cửa một cái là con phản nghịch nó nhảy chồm ra khỏi ghế sofa, xí xốn tùm tùm tay thằng bé hỏi loạn lên: “Quà tí đâu, quà tí đâu?!?” Thằng bé Minh tùm tùm cười, bảo là không có quà, chỉ có thân, Đơn thích thì lấy. Thế là ôi thôi ranh con một phát bổ nhào lên, nhảy chồm lên người con trai nhà người ta mà dĩa đàn đạch:

-Ừ ừ, quà cơ, quà cơ! Quà, quà, quà!!!

Ranh con! Hoá ra quà của bố của mẹ mà không cần, chỉ cần quà của trai thôi à? Cái thế loại láo toét!

-Biến xuống khỏi người tớ thì tớ đưa cậu quà.

Chỉ một câu thôi mà đã làm con khủng long xẹp xuống thành con gà nhỏ. Gà nhỏ mặt hơi cúi xuống, mắt long lanh mong chờ. Bố mẹ Dạ nhìn bố mẹ Nguyễn cười trừ, bố mẹ Nguyễn cũng chỉ đành lắc đầu ngao ngán.

-Ngẩng mặt lên!

Đơn ngoan ngoãn ngẩng mặt lên, đôi mắt nâu trong veo đối diện với đôi đồng tử đen tuyền của Minh. Minh từ trong cặp lồng ra một hộp ước nhỏ đặt vào tay Đơn. Lập tức bé con cười rạng rỡ, tay rất là nâng niu, mặc dù chẳng hiểu cái lọ nhỏ xíu này dùng để làm gì cả. Đơn hỏi:

-Cái này là cái gì thế?

-Là hộp ước.

-Ước? Ước kiểu gì?

Minh xoa xoa mái đầu nhỏ của Đơn, gà con hôm nay mặc váy rất đẹp, bộ dạng cũng rất đáng yêu. Minh đây sẽ chấp nhận tốn chút thời gian để giảng giải cho gà nhỏ.

-Mở nắp hộp, ghi đi đầu ước, đóng nắp rồi treo lên.

-Mỗi thế thôi á?

-Ừ!

Đơn mừng rỡ đi tìm bút rồi hí hoáy viết, xong xuôi liền treo lên gần tủ kính. Mấy bộ mẹ khóc ròng. Trông cái mặt hớn hờ kia, bố mẹ mà có tặng hộp ước chắc mà lại vứt xó. Cái đồ phản bội hám trai!

Con gà nào đấy sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền ngoan ngoãn trở về vị trí cũ, im thin thít là thằng nào đó tò mò chết đi được. Minh hỏi:

-Cậu vừa ghi cái gì đấy?

-Ơ, nói ra thì mất thiêng à?

Minh giật giật khoé miệng. Ranh con, không biết hộp ước là gì mà còn biết cả cơ người khác xem thì mất thiêng cơ đấy!

-Không mất thiêng đâu, ghi cái gì nói cho tớ nghe tí nào!

-Không!

Minh nài nỉ một hồi mà Đơn không cho xem liễn bỏ cuộc. Cậu chán nản ngẩng phịch xuống ghế chờ mọi người chuẩn bị đồ để cắt bánh. Đang yên thì thấy đùi nặng nặng, chưa kịp định hình đã bị con gà nó sà vào lòng rồi. Gả nỉ non:

-Minh ơi... quà của cậu tớ không nhận đâu!

-Hả??

Cắt luôn vào tử rồi giờ còn nói không nhận? Sao khôn thế??

-Thế giờ muốn sao?

Minh nhăn mặt, gãi gãi mái đầu đen đến xù lên. Đơn chỉ đợi có câu nói này, lập tức cười vang lên:

-Tớ lấy thân cậu làm quà. Sau này tớ mà sinh em bé thì cậu phải chịu trách nhiệm, nếu không thì tớ sẽ không ăn chung với cậu nữa đâu!

Minh nghe đến chữ “không ăn chung nữa” thì lập tức gật đầu lia lịa.

-...

Mấy vị phụ huynh đứng ngoài nghe con nói mà chao đảo đầu óc. Omg, trẻ con bây giờ lớn nhanh quá! ==

Mãi lâu sau khi lén lút mở hộp ước ra, dòng chữ: “Em bé của Đơn Minh phải nuôi!” làm cho bạn trẻ Dạ Từ Minh của chúng ta phải phụt hết nước ra ngoài.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 4: Ba Ngày Bằng Tuổi Nhau

Có một sự thật phũ phàng thế này. Đơn sinh nhật ngày 30 tháng 12, Minh lại sinh nhật ngày 2 tháng 1, Minh sinh trước Đơn, nên suy ra Đơn chỉ có vốn vẹn 3 ngày được bằng tuổi Minh.

Hồi đó trên trường bắt đầu rộ lên phong trào lập facebook. Thế là người người lập face, nhà nhà lập face. Minh thì có vẻ không hứng thú gì cho lắm, nhưng mà Đơn thì lại có hơi dao động. Nghe nói trên face có nhiều thứ hay lắm, hay là cô bé cũng thử lập một cái nhỉ?

Nghĩ là làm. Tối đó trở về, Đơn tập tành mò mẫm facebook. Đến phần tên, cô bé nghĩ mãi không biết nên đặt là gì, cuối cùng như nhớ ra đi đâu gì đó, cô bé gõ gõ vào bàn phím dòng chữ: “Đơn Giản”.

Khá là hài lòng với cái tên mình vừa nghĩ ra, Đơn lần lượt đi đến các thông tin còn lại. Đến mục câu hỏi bảo mật, Đơn ngẫm nghĩ rồi tự ghi câu hỏi sau đó gõ gõ vào phần trả lời. Câu hỏi rất dài, nhưng câu trả lời chỉ vẹn vẹn có mấy chữ.

Đến phần avatar, Đơn nhăn mày, nhăn mặt, thế rồi theo trào lưu “seo-phì” của mấy bạn trên lớp, lấy luôn hình cô bé chụp với Minh hồi học lớp mẫu giáo, cho làm avatar.

Lập xong rồi, Đơn ngẩng ngẩng ra. Xong rồi thì làm gì?

Tất nhiên là lên team của lớp để xem xét rồi! Vừa search “5A Thanh Lịch” phát, khiếp, gần mấy chục mem của lớp cứ gọi là đầy đủ cả. May sao, team để ở chế độ công khai, chứ không thì Đơn có trời mà xem được.

Đơn chăm chú đọc từng mục, từng status đăng lên. Nào là ảnh dim hàng, comments hô hào nhau tổ chức kỉ niệm, Đơn đọc hết. Rồi đến một

cái top bình chọn về bạn được yêu quý nhất trong lớp do Thư hỏi, Đơn ngừng lại.

“Thư5A: Cho tớ hỏi, lớp mình mọi người quý ai nhất vậy? (Chỉ tính người khác giới thôi nha!!!)”

Câu hỏi ngắn thôi, mà thâm sâu, thâm sâu vô cùng! Đơn nhú mày, đây không phải là top bình chọn trai xinh gái đẹp trá hình sao?

Bọn trẻ con tiểu học, tuy lớn chưa lớn hẳn nhưng ít nhiều cũng định nghĩa được độ đẹp trai, xinh gái. Tất nhiên, tuy không dám nói ra nhưng theo phản ứng bình thường bọn chúng sẽ hơi “rung rinh” trước những bạn nam hoặc bạn nữ có vẻ ngoài xinh xắn, học giỏi, hoặc thân thiết với mình nhất. Dần dần mục comment hiện ra, Đơn lần lượt đọc hết...

“Bông xinh: Ở lớp quý nhất là Minh. Trông mặt hiên hiên, lại còn học giỏi! ^^”

Khiếp sợ! Vãi cả hiên!!

“Lò sưởi 0°C: Tui cũng quý mình a!!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 5: Phải “Mày-Tao”, Không Được “Cậu-Tớ”!

Khi kết quả xếp lớp được thông báo, đương nhiên không ngoài dự đoán của Minh.

Đơn học lớp chọn 1-6A, cậu học lớp chọn 3-6C. May mắn bài thi văn Minh làm khá tốt nên mới cứu vớt được bài thi toán, chứ không có lẽ cậu còn bị xuống 6E, 6G.

Minh đối với kết quả này đã chuẩn bị tâm lí trước, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy cái mũi đỏ hoe của con hàng xóm cậu lại nhoi nhói lòng, cảm thấy nuối tiếc.

-Im đi!

Sựt sựt.

-Im ngay đi!

Sựt sựt sựt sựt.

-Im điiiii!!!

Vẫn sựt sựt sựt sựt.

-Cậu bị dở hơi à??? Chỉ là xếp lớp thôi mà? Nín ngay cho tớ!!!

Minh tức giận đập ghế đứng dậy, cậu chưa bao giờ quát Đơn như thế, có lẽ lần này cậu đã chịu áp lực quá nhiều.

-Tớ... Tớ có khóc đâu? Tớ chỉ bị ngạt mũi tí thôi!

Đơn ngẩng mặt lên cái, đôi mắt nâu trong veo tựa viên ngọc thạch màu cafe, long lanh linh hoạt như biết nói. Minh thở dài ng ỡ xuống, cậu lấy tay xoa xoa đầu Đơn, nhẹ nhàng:

-Ừ, cậu không khóc. Đơn này, bây giờ chúng ta chơi một trò chơi nhé!

-Trò gì cơ?

-Giờ hai chúng ta sẽ chơi xem ai được quý hơn. Mỗi đưa một lớp, mỗi đưa tự có cách riêng của mình để kết bạn. Cuối năm nay ai mà có nhiều bạn hơn thì người đấy thắng.

-Thế thắng thì được cái gì?

-Thắng được sai khiến người thua làm mọi đi ều trong khả năng.

Ngày tập trung, cả sân trường cấp II Thanh Lịch vô cùng náo nhiệt. Các em học sinh ai nấy cũng háo hức được ngắm mình thật chững chạc trong bộ đồng phục cấp II mới. Hành lang tầng 1 chật ních cả trẻ con lẫn người lớn, hầu hết là phụ huynh đưa con đến nhận lớp. Đơn nhẹ nhàng len lỏi qua hàng người để vào lớp học. Nhanh chóng, cô bé đã thu hút được sự chú ý của một vài bạn cùng lớp bởi vẻ ngoài của mình.

Tóc tơ bay bay, dài đến giữa lưng được để xoã, phía trước được cài một chiếc cặp tóc nhỏ hình Hello Kitty. Da trắng, thân hình thon nhỏ. Môi hơi hồng hồng, mày đẹp như kẻ, ấn tượng nhất vẫn là đôi mắt to tròn màu nâu trong veo như hai viên ngọc thạch màu cafe đang lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

-Thưa cô, em là Nguyễn Giản Đơn.

Cô giáo nhận phiếu nhận lớp của Đơn, vui vẻ chỉ Đơn vào chỗ ng ỡ. Khi cả lớp đã ổn định đầy đủ cô giáo mới bắt đầu giới thiệu:

-Chào tất cả các con, cô là Hằng, người sẽ theo các con đến những ngày cuối cùng. Trong 4 năm này, chúng ta hãy...

Chưa kịp để cô nói hết câu thì bỗng cửa lớp bị sập đến một cái “UỶNH” thật to, cả lớp giật nảy mình lên. Đơn xoay đầu nhìn về phía cửa, đập vào mắt cô là một cô bạn với mái tóc vàng óng thật là dài.

-Sorry miss em đến muộn!

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, Đơn trong phút chốc đã có ấn tượng cực đậm với đôi mắt xanh kia.

Cô bạn mắt xanh cười hì hì với cô Hằng, lần mò xuống tìm chỗ ngồi. Lúc đi đến bàn Đơn cô bạn đó liền dừng lại và vô cùng tự nhiên ngồi xuống. Đơn có thể ngửi rõ mùi dầu gội và sữa tắm cao cấp từ khoảng cách này. Cô bạn này nom có vẻ điệu, môi đánh một lớp son bóng có màu nhạt.

-Nice to meet you!

Đơn hơi bối rối trước cách chào hỏi đầy thân thiện của cô bạn nước ngoài. Cô nhẹ gật đầu:

-Nice to meet you, too.

Cô bạn mắt xanh cười tươi, đoạn không nói gì với Đơn nữa.

Buổi học đầu tiên tan, chủ yếu không nói gì ngoài vấn đề chuẩn bị sách vở và đồ dùng cá nhân, cách ăn mặc xử sự khi đến trường. Đơn sắp đồ chuẩn bị ra về. Cô ngẩng đầu lên, không hiểu vì sao nhiều người lại tập trung ngoài cửa như thế, về thì về luôn đi, đứng chắn ở cửa thế làm sao mà về được? Cô khó nhọc bước ra cửa, xuyên qua đám người.

-A!

Vừa ra đến cửa đã bị một cánh tay kéo lại, Đơn hoảng hốt hét lên. Minh đứng đĩnh đút tay túi quần, tai cậu đeo headphone, mắt nhìn Đơn một hồi,

thẳng thốt tựa như có chuyện muốn nói. Cậu đứng giữa cả đám người nên rất nổi bật, nhất là giờ cậu lại kéo tay Đơn khiến ánh mắt mọi người chuyển hết qua cô. Đơn đứng một lúc không thấy Minh nói gì liền nhẹ nhàng xoay gót bước đi, Minh phía sau cũng lò dò đi theo. Phía sau có tiếng suýt xoa nuối tiếc.

-Á!

Từ phía sau có ai đó chạy tới, ngã đè lên người Đơn làm cô mất đà ngã dúm dúm xuống đất. Mùi dầi gọi cao cấp rất quen, Đơn vừa chợt nhớ ra là ai thì giọng nói của thủ phạm đã thẳng thốt:

-Oh my god sorry!! Cậu có sao không?

Cô bạn tóc vàng đã cuống thì chớ, Minh ở phía sau còn cuống hơn. Cậu hốt hoảng chạy lại đỡ Đơn đứng lên, tay luống cuống phủi bụi dính trên quần áo cô. Đơn nhìn Minh hốt nhiên phủi đờ cho mình rồi lại nhìn đám người đang ngó nghiêng về phía này, xấu hổ đẩy Minh ra. Minh nhú mày, khó chịu lườm một cái khiến cho mọi người xung quanh tản đi. Đơn thấy cô bạn nọ thì hơi bất ngờ, chìa tay ra kéo cô bạn đó dậy. Cô bạn rồi rít xin lỗi, đoạn giới thiệu:

-Tớ là Thanh, bạn cùng lớp với cậu. Tớ đang vội, xin lỗi và gặp lại sau nhé!

Thanh cười tươi rồi chạy biến đi, bỏ lại Đơn và Minh vẫn đang thờ thần tại chỗ vì chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, nắng len lỏi qua cánh phượng tạo lên một màu đỏ rực cả một khoảng trời. Tiết trời đã nóng, dưới ánh nắng và màu đỏ của hoa phượng lại càng nóng hơn. Khí hậu Hà Nội rất thất thường, hôm nóng hôm lại lạnh. Ví như hôm nay, tuy chỉ mới sáng sớm thôi nhưng đi ngoài đường người ta đã có cảm giác mình đang bị hấp trong một cái lò.

Minh và Đơn, mỗi đứa cầm một que kem trên tay vừa ăn vừa thông thả tới trường. Lên cấp II Minh và Đơn liền đòi đi bộ, một phần vì cấp II Thanh Lịch gần nhà hơn so với cấp I, phần vì hai đứa muốn tự giác hơn trong hoạt động của mình. Minh một tay cầm kem, một tay cầm chiếc ô nhỏ che cho cả hai đứa. Dưới cái nắng gắt cậu đã sớm vã mồ hôi nhễ nhại.

-Có mệt không? Đưa đây cầm ô cho.

-Không cần, đàn ông con trai ai lại để phụ nữ cầm ô bao giờ.

Đơn đeo cặp lệch một bên vai, hai tay cầm que kem sữa dừa liếm liếm. Trên trán cô cũng giọt giọt chút mồ hôi, má cô hồng lên vì nóng. Đơn nhìn Minh hỏi:

-Trời nóng thế này hay là mai đi xe vậy?

-Ừ cũng được, nếu cậu muốn là tâm điểm của sự chú ý!

Ở Việt Nam xe máy nhiều hơn xe ô tô. Tuy ô tô thật sự cũng không phải là hiếm hoi lắm nhưng ít khi được dùng để đưa con cái đến trường. Thường thường mấy bạn học sinh hay đi bộ, đi xe đạp hoặc xe buýt đến trường, cũng có em được bố mẹ dùng ô tô đưa đến nhưng rất ít, chính vì thế sẽ bị các học sinh khác chú ý đến, nhất là khi quả xe của nhà Minh lại quá hoành tráng, muốn tránh cũng không được. Đơn thở dài, tiếp tục đi.

Nóng, nóng quá...

-Ê!!!!

Minh và Đơn giật bản mình trước tiếng gọi siêu lớn phát ra từ phía xa. Bất thành linh một chiếc xe mui trần trắng đỗ xích trước mặt hai đứa. Cửa kính hạ xuống, từ trong xe mái đầu vàng óng của Thanh thò ra. Cô bạn nháy mắt một cái:

-Ê hai bạn trẻ, muốn đi chung không?

-...

Thiên hạ thứ lỗi, nóng quá không chịu được, đành muối mặt nhảy lên xe người lạ thôi!

Minh và Đơn sau hôm đó ngày nào cũng “nhảy lên xe người lạ”, dần dà về sau trở thành “nhảy lên xe người quen”.

Thanh kể ra cũng rất nổi tiếng, nghe nói trước kia cô ở nước ngoài, sau lên cấp II thì ra Việt Nam định cư. Bố Thanh là người Mỹ, mẹ thì lại là người thuần Việt. Do vẻ ngoài xinh xắn trước kia cô có làm người mẫu nhí cho một tạp chí tuổi teen bên Mỹ, giờ sang Việt Nam rồi hình như là nhờ nhiếp ảnh gia bên này chụp rồi gửi về cho bên kia. Mà lí do Thanh nằng nặc đòi bố mẹ cho về Việt Nam, thiên hạ đồn là do cảm nắng anh chàng Việt Nam nào đó, mà cũng chính vì anh chàng đó nên cô mới chọn tên Việt của mình là “Thanh”, chứ trước đây Thanh không có tên tiếng Việt. Thanh rất xinh xắn với một nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời, nhờ vẻ ngoài ấy mà mấy anh lớp trên và mấy bạn nam cùng khối cứ ngó cô không thôi.

Học hành được vài tuần Đơn cũng đã quen được với một số bạn trong lớp, thân nhất là với Thanh, lí do đơn giản hay đi nhờ xe nên quen mặt, thân. Tuy khi nói chuyện với Thanh chủ yếu là ông nói gà bà nói vịt nhưng không hiểu sao Đơn vẫn cảm thấy có cái gì rất thân thiết toát ra từ những cuộc nói chuyện ấy.

Sáng hôm sớm hôm nay bố mẹ hai nhà đi đâu đó chơi nên thành ra Minh và Đơn chưa được ăn sáng. Giờ ra chơi tới Đơn liền cầm tiền chạy đến lớp Minh. Trong lớp 6C toàn những gương mặt lạ hoắc mà Đơn không quen, cô giáo vẫn đang giảng bài, chắc là lớp Minh chưa được tan. Đơn hơi ngó vào lớp, chắc tại cao hơn so với các bạn cùng trang lứa nên Minh được xếp ở một bàn gần cuối, cạnh cậu là một cô bạn đeo kính cận, cô bạn kia tỏ vẻ không quan tâm nhưng cứ thỉnh thoảng lại liếc Minh một cái.

Đơn đứng ngoài cửa chờ đến khi Minh được tan, cô tiến tới hỏi:

-Xong rồi à?

-Ừ...

Minh mệt mỏi ừ một cái đáp lại, uể oải đờ hẵn người dựa vào phía sau lưng Đơn. Đơn cười cười làm bộ công Minh lên khiến cậu bật cười khanh khách. Minh trêu:

-Người bé tí lại còn làm màu!

-Ừ đấy làm sao?

Giữa lúc hai đứa đang nói chuyện thì có một bạn đi qua. Bạn đó ngoái lại nhìn Đơn, gọi:

-Đơn ơi tao xuống căn-tin đây!

-Ừ, xuống đi tao xuống sau.

-Ok!

Minh thấy quái lạ, tò mò nhìn theo bóng dáng cô bạn đã đi khuất hỏi:

-Ai vậy?

-Bạn tớ.

-“Mày” với “tao” là sao?

-À, đấy là cách xưng hô giữa những người bạn cực kì thân thiết, nó hơi mất dạy chút...

-...

Đơn thản nhiên trả lời, khoác tay Minh kéo về phía căn-tin. Cô vẫn vô tư không để ý đến sự im lặng của Minh. Kéo mãi mà không thấy cậu di chuyển Đơn mới xoay người lại thắc mắc:

-Sao vậy?

-...

-Bạn yêu dấu, làm sao?

-Nguyễn Giản Đơn, từ nay về sau chúng ta gọi nhau bằng “tao” với “mày”!

Minh hùng hồn tuyên bố sau đó công Đơn lên người chạy vào ra căn-tin khiến cô cười khanh khách. Mãi về sau Đơn mới biết Minh làm vậy chỉ vì 4 chữ “cực kì thân thiết” mà cô nói.

Phía đằng xa có cô bạn đứng lặng yên nhìn bóng Đơn và Minh khuất dần.

Vào một ngày đẹp trời nào đó.

-Hôm nay trời nóng nhỉ?

-Ừ, chỉ muốn có cây súng nước xong phun vào người nhau thôi!

-Ừi, tưởng tượng đến cảnh soái ca cầm súng bắn “piu piu” vào tim tớ, ôi.....

-Piu piu!

-Hahahah...

Tiếng cười phá lên ở hai bàn gần cuối dãy 1, Đơn ngẩng đầu lên nhìn về phía đó rồi lại cúi đầu xuống, chăm chú đọc quyển vở GDCD. Sắp tới có bài kiểm tra 15 phút, cô cần phải tập trung ôn bài. Một thoáng Đơn đã thuộc lòng phần ghi nhớ, thế là tối nay có thể thoải mái chơi rồi.

Đạo này lớp cô bị “du nhập” vào một mối mới, đó là một đọc ngôn tình. Một này nghe nói là do mấy chị khoá trên truyền xuống khối 6, thế là người người đọc ngôn tình, nhà nhà đọc ngôn tình. Mấy bạn nữ lớp cô lúc nào cũng phát cuống lên vì soái ca, ra sân trường thấy người nào cũng phải

cầm vài cuốn kiêu “Thất tịch không mưa”, “Sẽ có thiên thần thay anh yêu em”, “Sam Sam đến đây ăn nè!”,...

Mà nhất là gần đây Chu Ngọc mới ra “Đạo tình”, thế là ôi thôi sân trường thơ mộng thi thoảng lại rú lên vài câu “Ôi đm tao yêu TêMặc!!!!”, kiêu đấy.

Các bạn trẻ lúc ấy hãy còn trẻ trâu, dễ bị mấy thứ gọi là tình yêu màu hồng cám dỗ. Nhưng tạm thời cứ loại trừ Đơn ra đi, vì cô còn đang bận suy nghĩ vấn vợ, chưa có hết một câu quá khích nào cả.

Minh đạo này không thấy đi chơi với Đơn, lúc nào cũng cắm cúi ng ồi trong lớp hại Đơn chán muốn chết. Ui xời cô còn lạ gì, chắc tại cái bạn nữ ng ồi cạnh xinh quá nên cứ ở miết trong lớp chứ gì? Cô lại chả biết thừa!

Đơn chống tay lên cằm, hậm hực hừ vài cái. Thanh ng ồi bên trên thấy thế li ền quay xuống, mặt mày ni ềm nở:

-Nếu rảnh thì về đọc thử cuốn này xem!

Đơn tiện tay cầm lấy, lật từng trang từng trang.

Trời hè nóng bức, lá bàng rung rung, cánh phượng rụng lẻ tẻ từng bông xuống sân trường nhộn nhịp, từng cơn gió nóng đến rát thịt bị chặn ngoài cửa phòng học. Có đưa con gái ng ồi trong lớp đi đâu hoà mát lạnh, chính thức bị kéo vào thế giới của mấy thiếu nữ thích mộng mơ.

-Đơn, con cầm cái gì thế?

Chiều buong, mẹ Nguyễn đang dọn cơm thấy cô con gái của mình cứ cắm cúi vào quyển sách li ền hỏi. Đơn m ồm tòm tẻm miếng thịt, tay vẫn đang lật giở từng trang sách, đi ền nhiên không đoái hoài gì đến lời mẹ yêu. Mẹ Nguyễn tức tối thở phờ phờ, quyết không để ý đến con dở hơi nữa. Lát sau khi mâm cơm dọn đã xong xuôi bố Nguyễn mới lò dò ra. Ông chầm chầm đưa, nạt Đơn:

-Đơn, cất sách đi ăn cơm!

Mẹ Nguyễn vừa ng ồi vào bàn ăn, chẹp chẹp miệng thêm vào vài ba câu:

-Con mới chả cái, chả đỡ mẹ thì thôi, cứ cắm mặt vào quyển truyện từ sớm tới giờ!

-Mẹ...

Đơn nhăn nhó, nhẹ nói mẹ. Bà Nguyễn vẫn hừ hừ thái độ với con gái. Bố Nguyễn xua xua tay, ra hiệu cho cả nhà dùng cơm. Một nhà ba người vừa ăn cơm xong, Đơn đang định tỏ miếng táo vào m ồm thì có tiếng chuông cửa, cô lại lật đật chạy ra mở.

Vừa mở cửa thì cái bản mặt lạnh lạnh của ai đó li ền thò vào. Minh dang tay bế thốc Đơn lên vai, ôm một mạch lên t ầng 2, tiện thể đi qua chào hỏi hai bác. Đơn may mắn vợ được quyển truyện, ng ồi ngoan ngoãn cho Minh vác lên trên t ầng. Bố mẹ Nguyễn dường như đã quá quen với việc này, hai cái đứa kia lớn r ồi mà chả biết ngượng gì cả.

Ném Đơn vào giường, Minh g ầm gừ giận dữ:

-Ê con điên, dạo này mày làm gì mà không sang lớp tao thế?

Minh vợ lấy cái đi ầu khiến để bật đi ầu hoà. Cậu xoa xoa mái đi ầu còn hơi ẩm, nheo mắt nhìn chằm chằm vào quyển truyện trên tay Đơn. “Yêu em từ cái nhìn đi ầu tiên?” Là cái gì? Hình như dạo này mấy đứa con gái lớp cậu cũng hay nhắc đến.

Đơn rất ung dung ng ồi dạng chân ng ồi trên giường, m ồm thì nh ồm nhồm nhai táo, mắt thì liếc từng trang sách với tốc độ siêu nhanh.

-Ê!

-Gì?

Đơn cúi gắt.

Minh chỉ vào mái tóc trên đầu, đoạn giờ máy sấy ra, ra hiệu cho Đơn sấy tóc cho mình. Đơn phụng phịu đặt quyển truyện xuống đất, bò ra chỗ Minh. Minh thoải mái ngả người vào đùi Đơn, khoan khoái tận hưởng bàn tay mềm mại bé nhỏ luồn vào từng lọn tóc. Cậu cứ đăm đăm nhìn vào khuôn mặt đang chăm chú sấy tóc của Đơn. Chân mày nhíu lại, trông mắt long lanh thật chuyên tâm. Cái đùi thật là êm, vừa trắng vừa mịn, lại còn thơm thơm mùi sữa tắm, dễ chịu kinh khủng. Minh lim dim ngủ gục mất.

Đơn sấy xong tóc cho Minh thì thấy cậu đã ngủ từ bao giờ. Cô thở nhẹ, dùng một ngón tay vuốt ve lông mày của Minh. Haizz..., mũi cao này, lông mày ngang ngỗ nghịch, lông mi dày mà dài, da lại khoẻ khoắn mịn màng. Nếu sau này nó lớn lên thì liệu có đẹp trai lắm không nhỉ? Ngẫm mới thấy, Minh ưa nhìn này, nhà giàu, học giỏi, đúng chuẩn mấy anh nam chính ngôn tình rồi còn gì? Xời, thế thì sau này cô nào vớ được sướng lắm đây! Đơn hậm hực mà chả hiểu sao mình tự nhiên mình hậm hực, cứ nghĩ đến cảnh có đứa con gái nào xí xốn vào người Minh là cô lại thấy khó chịu, ruột gan cồn cào hết cả lên. Cô thề cô sẽ, cô sẽ...

Ờ, mà nó làm gì thì liên quan gì đến mình?

Còn cô thì sao? Tại sao cô cứ có cảm giác không muốn thân với ai ngoài Minh thế nhỉ?

Hay là ế tới già? Xong cô sẽ làm phù dâu trong đám cưới của Minh, làm người đỡ đầu cho con của Minh, sẽ chăm sóc cho con của Minh, đặt tên cho con của Minh. Hoặc trong ngày động phòng hoa chúc của Minh cô sẽ tự tay trải lên giường những cánh hoa hồng thật đẹp, chúc cậu hạnh phúc trọn đời?

Tách!

Minh giật mình choàng dậy khi thấy mặt âm ỉm, mắt ngạc nhiên nhìn Đơn. Cậu nhăn mặt lại:

-Mày làm sao thế?

-Sao là sao?

-Khóc kìa!

Đơn sững sờ đưa tay lên mặt. Lạ quá, sao tự nhiên nước mắt cứ tuôn ra thế? Cô có đau gì đâu? Có bị gì đâu? O', lạ thật đấy...

-O'...

-O' âm cái gì, điên à?

Minh khó chịu dùng hai tay vuốt hết nước mắt trên mặt Đơn. Cậu thở dài, ôm Đơn đặt lên đùi mình, cho nó ng ồi đó dựa vào hõm vai cậu để nó ngậm ngùi khóc thoải mái. Cái con bé này lớn r ồi mà vẫn như trẻ con, lắm lúc làm cậu lo chết lên được. Lúc nào cũng phải dỗ dành nó, mệt ời là mệt!

-Sao mà khóc?

-Chả biết...

-Chắc là ngộ truyện ý gì?

-Ừ chắc thế, sợ tiêu chuẩn cao quá mai sau ế.

-Ngốc ạ...

Minh cười cười, véo tai Đơn:

-Mai sau mà không sợ ế đâu, chắc chắn không ế, hiểu chưa?

-Tại sao?

-Lúc đấy khắc biết.

Đơn bĩu môi ph ờng m ồm ra phụng phịu, ý tứ trách móc:

-Tao ghét mà lắm nhé, cái gì cũng giấu giấu giếm giếm, chẳng như mấy anh “soái ca” trong truyện gì cả!

-Hả?

Bản mặt Minh nhăn nhó đến cực độ, cậu cất giọng thâm trầm:

-Soái Ca là thằng nào?

Đơn nhanh nhẩu:

-Là hình mẫu lí tưởng. Chồng tao sau này cũng là soái ca đời tao, người ta chăm tao, thương tao...

Minh nhăn mày:

-Tao không làm soái ca được sao?

-Được chứ?

-Nhưng tao muốn làm soái ca của mày cơ!

-...

Đơn ngừng khóc, tròn mắt mở to, chớp chớp. Miệng cô há hốc, não bộ đang mải mê xử lí thông tin vừa nhận được.

Ừm, bạn hàng xóm à, cái này có chút lạ đêr ời!

Dễ cho cái đùa hay khóc nhè ngủ xong Minh mới thừ người ra. Cậu vút bộp quyển truyện vào thùng rác, vớ vẩn, toàn tiêm nhiễm vào đầu con hàng xóm của cậu mấy cái linh tinh. Minh ng ửi phịch xuống cạnh chỗ Đơn đang ngủ, vén vài lọn tóc đang loà xoà trên mặt cô lên, nói như chỉ muốn mình cậu nghe thấy:

-Mai sau không ai rước mày thì tao rước, không ế đâu mà sợ!

“Người người đọc ngôn tình, nhà nhà đọc ngôn tình” – Tài’s quoste, Hà Nội, 2016 =)))

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 6: Kỳ Phùng Địch Thủ

-Á ui!!

Dưới từng tán lá bàng gió rì rào thổi, có đứa con gái ngã dập thị mẹt xuống đất, mặc cho sân trường nhộn nhịp, mặc cho có mấy chục ánh mắt đang đổ dồn vào mình, mông cô bé vẫn vui tươi vẫy chào nắng sớm.

Thanh bị ngã một quả quá đau, mũi cô đỏ ửng lên, mắt rơm rớm. Cô cảm phần nhìn con dở hơi đang đứng như phỗng ở kia. Tại nó mà cô bị ngã, thế mà nó vẫn còn thư thái đứng đó ngắm cảnh được kia kìa.

-ĐONNNN!!!!!!..... Mày bị điên àaaa.....???

Đơn đang thơ thẩn liêu liêu bị Thanh cốc vào đầu cho một cái. Thanh dùng dùng tức giận, dấy đàn đạch lên mắng Đơn. Thanh chửi nó bao nhiêu câu mà nó vẫn cứ đầu ra, không hiểu hôm nay con này nó bị gì không biết?

Trong đầu Đơn bây giờ vẫn đang là một mớ bòng bong, trí óc cô xoay mòng mòng quanh câu nói của Minh tối hôm qua. Ý nó có nghĩa là gì? Nghĩa là sao? Cô không hiểu, cô thật sự không hiểu! Đơn nhúu mày xoa xoa đầu, thu dọn sách vở vào cặp. Chắc chắn chỉ là câu nói bông đùa nhất thời, không có cái chuyện vớ vẩn đấy đâu. Thằng Minh, nó luôn luôn muốn được coi là nhất, giờ cô tôn thờ soái ca hơn nó, chắc là nó ghen bóng gió vớ vẩn tí thôi.

Giờ sắp là tiết thể dục, lớp trưởng hô hào các bạn xuống dưới sân trường, quên chưa nói, lớp trưởng lớp Đơn là Thư. Nghe bảo hôm nay cô Vân thể dục về ăn đám cưới nên hai lớp 6A và 6C sẽ học gộp vào để thầy Thịnh dạy luôn.

Đơn miệng ngậm dây chun, tay vuốt tóc để buộc lên. Thanh thấy vậy liền giật lấy dây buộc từ miệng Đơn, ấn Đơn ng ồi ngoan r ồi khéo léo buộc tóc hộ cô. Phải nói trong lớp Đơn rất có sức nặng. Học giỏi, ưa nhìn lại khá tốt tính, thành ra mọi người trong lớp 6A đều quý mến Đơn. Thanh là tổ trưởng tổ 4-đ ồng thời cũng là tổ trưởng tổ Đơn. Thanh cao hơn Đơn tận nửa cái đầu nên trong vô thức đã sinh ra cảm giác coi Đơn như một đứa em gái, luôn muốn bao bọc và bảo vệ Đơn.

Cả hai dặt dứu nhau ra sân trường, vừa đi vừa truyện đủ thứ chuyện linh tinh. Con gái tuổi này sẽ có rất nhiều chuyện để nói. Từ việc cao xa như trên trời dưới biển hay việc đơn giản xung quanh mình, tất cả đều có thể lôi ra tâm sự.

-Minh ơi, cậu không ra à?

Thủy khẽ hỏi, chớp đôi mắt đeo kính cận, nhẹ nhàng tiến lại gần Minh. Minh vẫn đang chăm chú làm bài tập, hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của Thủy, cũng không có ý định ra khỏi lớp. Cậu làm rất miệt mài chuyên tâm, cứ như xung quanh cậu chỉ có những con số thôi vậy.

-Ê mày ơi nghe nói hôm nay lớp mình học chung với 6A đấy!

-Ừi chà chà, lớp đấy toàn gái xinh thôi, Thư Thanh Đơn đủ cả!

-Hí hí, hôm trước vô tình va phải Đơn, giờ chúng tiếng sét ái tình luôn! Ra ngắm bạn ý tí hí hí...

Thủy nhăn mày trước lời nói của mấy bạn nam trong lớp. Chúng nó là thế đấy, chuyên gia đi soi gái xinh trong khối. Mới có tí tuổi đầu mà thằng nào thằng nấy đã chat chít vớ vẩn, em này em kia. Nói thật, Thủy thấy hơi ghê ghê.

Thủy giật mình khi nghe tiếng sắp sách vở, hoá ra là Minh đang đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài sân. Cậu quay đầu lại nói với Thủy:

-Đi thôi còn gì?

Thủy lập tức cười rạng rỡ, ton tốt chạy theo.

Sân trường rợp bóng, ánh nắng len lỏi qua những chiếc lá bàng tạo nên những ngôi sao nhỏ in xuống nền xi-măng. Hoa phượng dần chuyển sang màu đỏ thắm, rơi lá tả xuống như những bông tuyết màu xôi gấc bay bay trong gió hè.

Minh bước ra sân, Thủy leo đèo theo sau. Cô ngược nhìn Thư. Cùng là phận lớp trưởng với nhau mà một người nói gì lớp nghe rậm rập, một người chỉ biết thui thủi đứng đó chờ thầy ra ổn định lớp học. Bỗng chốc, Thủy cảm thấy thật xấu hổ.

-Xếp hàng vào đi nhanh lên!!

Thư đặng đặng sát khí bắt lớp xếp hàng. Bọn con trai đang túm năm tụm ba thấy lớp trưởng có vấn đề liền nhanh chóng ổn định hàng ngũ. Cả lớp 6A im phăng phắc xếp hàng, không ai dám ho he một câu nào cả.

Thư khó chịu liếc xéo Thủy. Hừ, cái loại người gì mà... Thân làm lớp trưởng, lớp thì không cho xếp hàng đi, cứ đứng đó mà mơi giai. Xem kìa xem kìa, mặt đỏ, mắt lác liên đưa tình, lại còn giả vờ rụt rè đứng nép sau lưng Minh nữa chứ! Trời ơi con kia, mày muốn diễn tuồng cho bà xem phải không? Mày muốn đấu với bà phải không? Được, được lắm...!!

Minh đảo mắt tìm kiếm, thoáng chốc đã nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ của Đơn. Bóng dáng ấy lọt thỏm giữa đám người, lặng lẽ xếp hàng ngay ngắn. Đôi mắt ấy vô tình mà hữu ý liếc qua Thủy rồi lại nhìn sang Minh, hơi hơi nhúu mày tỏ vẻ nghi hoặc. Minh nhún vai cười, biểu hiện không có gì hết.

Thủy dăm chiêu nhìn Đơn. Bạn ý là ai? Sao Minh lại cười với bạn ý? Thủy bần khoản, bỗng nhiên có tiếng hét lớn làm Thủy giật nảy mình:

-Lớp trưởng lớp kia không cho xếp hàng à?Ồn ào quá làm ảnh hưởng đến các lớp khác đang học bây giờ!!!

Thủy nghe Thư quát sợ quá, vâng vâng dạ dạ cho các bạn xếp hàng. Khổ nỗi cô có hét khản cả cổ thì bọn lớp 6C vẫn đứng đưng như không. Đứa nghe nhạc vẫn nghe nhạc, đứa buồn đùa lê vẫn cứ buồn, mà đứa đang đuổi nhau vẫn cứ chạy vòng vòng quanh sân trường. Bất lực, Thủy đành quay qua nhờ Thư ổn định lớp hộ. Thư đồng ý nhưng lại lẩn bần:

-Làm lớp trưởng kiểu gì không biết!

Thủy nghe thấy thì xấu hổ lắm, cứ cúi gầm mặt xuống thôi.

-NÀO!! Cái lớp này có cần học thể dục nữa hay không??? Xếp hàng vào ngay cho tôi!!!

Thư khoanh tay hét lớn, cả người toát ra dáng vẻ lãnh đạo. Lớp 6C nhanh chóng đã nghe được tiếng gào siêu lớn ấy, hơi sợ hãi mà xếp hàng vào. Đứa nào đứa nấy cũng rậm rắp, phần vì Thư hơi giống cô giáo, phần vì tò mò lớp trưởng 6A tại sao lại qua đây. Có mấy đứa con trai thì má hơi hồng hồng, chúng nó thấy Thư khá xinh xắn nên đỏ mặt.

-Được rồi đấy, cho tập trước đi!

Thư hất mặt với Thủy, Thủy rụt rè nhanh chóng làm theo. Làm được một lúc Thủy thấy hơi lạ vì thầy cô bắt buộc sau khi ổn định hàng xong lớp trưởng phải tự cho lớp tập, ấy thế mà lớp Thủy thì tập, còn Thư lại cho các bạn ngồi xuống nói chuyện. Phía 6C cũng đã có vài tiếng léo nhéo than bất công rồi.

-Lớp trưởng 6A ơi sao không cho các bạn tập?

-Không thích! Có vấn đề gì không?

Thư hất hàm trả lời, Thủy cũng không dám nói gì. Đến khi thầy vui vẻ hỏi hai lớp trưởng cho các bạn tập chưa, Thư lại trắng trợn nói rồi mới chết chứ. Mà thầy hỏi các bạn lớp 6A là có thật không, các bạn ý cũng hòa theo Thư nói thật. Thủy ấm ức lắm mà chẳng dám mách. Mỗi hận này, Thủy sẽ ghi trong lòng!

-Nào, tất cả xếp hàng dọc cho thầy. 6A một bên, 6C một bên. Hai lớp thi chạy với nhau nhé!

Thầy Thịnh vui vẻ tuýp còi. Không hiểu sao khi nghe đến “hai lớp thi chạy” là mắt Thư và Thủy lại đột ngột toé lửa. Cả hai cùng “vô tình” phát ra ý chí chiến đấu cực cao, bốn mắt nhìn nhau (lại) “vô tình” toé tia lửa điện.

Các bạn học sinh cũng lần lượt xếp ngay ngắn vào hàng. Đơn rất ghét chạy, không chỉ riêng Đơn mà là cả hầu hết 6A đều ghét. Đơn từ khi sinh ra thể lực đã yếu, cô vốn đang đứng đầu liên bị các bạn đẩy xuống đứng cuối. Chúng nó tính toán cả rồi, chúng nó bảo đằng nào cũng thua, lớp mình chưa chạy hết có lẽ đã “end game” rồi, Đơn cứ đứng cuối cho đỡ phải chạy, hơn nữa cái này là chạy cho vui không lấy điểm nên cứ thông thả cho đỡ tốn sức. Đơn quay qua nhìn thấy Minh cũng bị đẩy xuống cuối, chỉ có cái mục đích của lớp 6C là khác. Chúng nó nhiệt huyết tràn đây, kháo nhau đũa nào chạy giỏi để cuối còn bút phá. Đơn thở dài, Minh quay qua cười trừ một cái với cô. Thủy nghe các bạn 6A bàn thế liên cười thâm, chỉ có Thư là nhếch môi lên. Cứ thử xem, chúng nó chơi vớ chơi vẫn vẫn thắng được như thường.

-Chuẩn bị, 1...2... TUÝP!!!

Tiếng hiệu bắt đầu. Không ngoài dự đoán, mấy đũa 6C chạy rất hăng trong khi 6A chạy cứ lệt đệt. Thủy cười trong lòng, chắc mầm quả này thắng chắc. Nào ngờ cô mở to mắt, không tin nổi vào những gì mình đang thấy. Cái bọn 6A... chúng nó là quái vật hay sao? Đũa nào chân cũng dài, chạy vớ vẫn mà cũng suýt soát lớp Thủy, nếu mà chúng nó chạy hết sức thì còn thế nào? Chẳng mấy chốc 6A đã vượt 6C. Sắp đến Đơn, Thanh đứng ngay trên cô, quay xuống cười hì hì.

-Nhìn mặt con lớp trưởng 6C thốn quá. Quả này không muốn chạy cũng phải cố hết sức cho nó khóc rồi!

Nói rồi Thanh chạy biến.

Đơn mới đầu không định nghe lời Thanh, dẫu sao thua cũng chẳng ai trách cô cả. Hơn nữa lớp mình trước 6C những hai người, cô có đi lừ đừ cũng vẫn thắng. Đơn nghĩ thế mà chả hiểu sao trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh Thủy núp sau lưng Minh. Chộp được tay Thanh, cô liền chạy hết sức.

Thủy tức lắm. Cô và Thư có trách nhiệm đứng ở vạch đích để xác định không ai được ăn bớt vòng. Lúc thấy Đơn-người cuối cùng của 6A chạy qua, Thủy giơ chân đá vào hòn sỏi gần đó. Vốn chỉ định đá chơi bời xả giận chút, Thủy không ngờ là hòn sỏi lại bay trúng vào trán Đơn, “cốc” một cái làm Đơn nhắm tịt mắt lại, mất đà tẹo chân ngã bịch xuống đất. Thấy cảnh đó Thủy vừa lo lại vừa mừng.

Con người mà, ích kỉ ghê gớm, lại hiểu thắng nữa. Một bạn nữ lớp 6C thấy Đơn ngã định chạy ra đỡ, nhưng bên dưới cứ gào ầm lên: “Chạy tiếp đi, kệ nó!”, thế là bạn ấy lại đành chạy tiếp. Thấy thế dục đứng từ xa cũng đành lườm lớp 6C vài phát rồi chạy qua chỗ Đơn.

-Ê ê thằng kia mày đứng chốt cuối cơ mà, đổi lên trên này làm gì?

Có người mặc kệ lời của mấy đứa cùng lớp, đổi vị trí lên gần vạch. Vừa nắm được tay của bạn nữ vừa chạy là lập tức phi lên, chạy bán sống bán chết.

-À à, nó muốn gỡ gạc cho lớp mình ấy mà!

Đơn mắt vẫn nhắm tịt vì cô thấy có thứ gì đó ướt ướt chảy vào mắt, mùi tanh nồng xộc lên. Cô nghe thấy tiếng chân ai đó chạy lại. Người đó, bế cô lên, thủ thủ vào tai cô:

-Có đau không?

Ấm áp bất ngờ bao quanh Đơn, vòng ôm này rộng lớn quá, mùi hương quen quen, Đơn dùng hai tay siết chặt áo người nọ, nhắm mắt mà lại cười rõ tươi:

-Người mùi biết ngay là mày mà!

Minh nhú mảy liếc qua Thủy rồi ôm Đơn chạy về Đơn nằm trong lòng Minh nghe thấy bọn học sinh nó cứ réo ãn hết lên: “Galant quá” hay “men lì quá” nọ kia. Luật không cấm nên Minh cứ thế ôm Đơn về trước mấy chục con mắt ghen tị cùng phẫn khích, khi bàn tay bé nhỏ của Đơn vừa chạm vào người đứng đầu hàng lớp 6A thì thầy Thịnh li ãn tuýp còi:

-Dừng lại! 6A thắng!

Mặt 6C đưa nào đưa nấy cũng ãu xiu, nhìn Minh đ ãy trách móc. Minh mặc kệ, xin phép thầy rồi bế Đơn vào y tế.

Thủy run lẩy bẩy, cái ánh mắt vừa rồi của Minh có nghĩa là gì? Quan hệ giữa bạn nữ kia với Minh là sao? Bỗng có bàn tay đập mạnh vào vai từ phía sau khiến Thủy giật bắn. Thư cười lạnh, giọng nói rất nhẹ mà đ ãy sát khí:

-Việc làm vừa rồi của cậu có hai người thấy...

Thủy nuốt nước bọt.

-Một, là tôi...

Thủy run run, yết h ãi chuyển động, mắt đỏ lên, hơi anh ánh nước vì run sợ.

-Hai, là Dạ Từ Minh!

Thế giới của Thủy như sụp đổ.

-Cậu nên biết tiết chế một chút. Lần này có lẽ Minh tha, còn lần sau kể cả Minh không nói tôi vẫn báo cáo với giáo viên đấy!

Thư nói xong rồi chạy về lớp. Thủy vẫn đứng im như trời tr ãng. Vốn là học sinh giỏi và ngoan nhiều năm, cô chưa bao giờ gặp phải tình huống này. Thủy sợ hãi cúi gằm mặt, bản khoăn tự hỏi vì sao Thư lại biết Minh.

-Ai, nhẹ thôi cô ơi, em đau...

Đơn ngồi trên giường trắng, ngoan ngoãn để cho cô y tế rửa vết thương, lau máu trên khoé mắt. Đơn nắm chặt lấy tay Minh, Minh đau lòng, khẽ hỏi cô y tế:

-Có để lại sẹo không cô?

Cô y tế chăm chú sơ cứu, đồng thời trả lời:

-Tuỳ vào cơ địa con ạ. Vết thương tuy nhỏ nhưng về vấn đề kiêng rau muống, trứng và thịt bò cho cô. À, đừng bôi nghệ vào nhé. Đừng lo quá, nhỏ thế này ít để lại sẹo lắm!

Tuy đã được an ủi nhưng tâm lí con gái ai mà chẳng sợ xấu? Minh dò hỏi Đơn:

-Có thể có sẹo đấy, có sao không?

Đơn từ từ mở mắt ra, đôi mắt cô trống rỗng. Sau khi cô y tế sơ cứu xong Đơn vẫn ngồi thừ ra, không nói năng gì cả. Ngoài cửa gió khẽ thổi, từng tán lá bàng đung đưa theo làn gió. Ánh mặt trời hắt qua khung cửa sổ, áp vào khuôn mặt Đơn tạo thành những vệt trắng sáng. Đôi mắt nâu dưới ánh nắng lại càng trở nên đẹp hơn, tựa như hai viên ngọc thạch trong veo màu cafe, long lanh óng ánh. Đôi mắt đó phẳng phất hư ảo, không mang một chút nghĩ suy.

Con gái ai mà chẳng sợ xấu... Nhưng mà.....

-Nếu tao xấu, mày vẫn chơi với tao chứ?

-Tất nhiên!

Minh không chần chừ mà trả lời.

-Thế thì không sao hết!

Đơn cười, mắt lim dim nhắm hờ, lòng bàn tay nhỏ nhắn càng siết chặt tay Minh hơn. Cô dựa vào vai Minh, ngủ mất.

Nguyễn Giản Đơn, cái câu “không sao hết” đó còn khiến người ta đau lòng gấp vạn lần là câu “tao có sao”!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 7: Thành

-Đm, chặn nó, chặn nó lại!!!

Gần trường cấp II Thanh Lịch có tiếng đuổi đánh, nhìn vào người ta sẽ thấy một cảnh tượng vừa kì lạ mà lại rất bình thường. Một toán con trai mặc đồng phục không ra đồng phục đang đuổi theo một tên con trai mặc bộ đồ thể thao, tất cả thoạt nhìn vẫn còn đang tuổi đi học. Tên con trai bị đuổi chân lướt ván trượt, tai đeo headphone, ung dung lướt đi cứ như là mình không bị đuổi vậy. Tên đó lướt ván siêu nhanh, thoảng chốc đã bỏ xa đám đằng sau.

Hôm nay Đơn bị đau bụng, phải đến trường muộn một hai tiết. Minh sáng nay không hiểu sao lại nằng nặc đòi ở nhà, bố mẹ Dạ phải khuyên can mãi mới chịu đi đến trường trước, thành ra bây giờ Đơn phải đi một mình. Cơn đau bụng tự nhiên lại kéo đến, Đơn nhăn mặt, ôm bụng khụy xuống giữa vĩa hè rợp bóng cây.

Tên con trai đang lướt ván đột nhiên thấy có con bé mặt mày tái mét ngã xuống đường liền luống ca luống cuống. Đơn bỗng có cảm giác bàn tay ai đó đặt lên một bên vai mình, ngẩng mặt lên thì thấy có một cậu trai ân cần hỏi han:

-Ê cậu gì ơi, cậu có sao không đấy?

Đơn đau đến muốn ngất, nói không thành câu:

-Tớ... đau bụng quá.....

-Cậu đang đi đâu đấy?

-Tớ đến trường.....

-Trường nào?

-Cấp II Thanh Lịch...

-Cậu...

Tên con trai chưa kịp nói hết thì bọn phía sau đuổi đã gần kịp. Đứa nào đưa nấy mặt mày háo thắng, một tên hô:

-Kìa r ấ, bắt lấy nó!!!!

Cậu ta nghiêng r ăng, nhanh chóng đưa ván trượt cho Đơn c ầm. Sau đó trước sự ngỡ ngàng của Đơn, cậu bế xốc cô lên, chạy. Đơn nhắm chặt mắt, bàn tay nhỏ xinh bám chặt vào áo cậu. Cô nhăn nhó, lí nhí nói:

-Cám ơn...

Cậu con trai nhếch mép cười một cái, chân chạy nhanh hơn, lướt băng băng trên đường, chỉ một thoáng chốc đã bỏ lại bọn phía sau, một phát hướng đến trường.

Đang là giờ ra chơi, học sinh tụ ở sân trường rất đông. Tuy còn là hè nhưng cũng đã sang chớm thu, học sinh cứ thế rủ rê nhau xuống dưới tán bàng xanh mát đã phai bớt màu để buôn truyện, người không thích thì rủ nhau đi đánh cầu lông hoặc nhảy dây tập thể. Sân trường đông vui nhộn nhịp là thế mà thoáng chốc đã tản d ần, chạy ra bu quanh cổng trường.

-Ê chúng mày, con Đơn 6A được thằng nào bế vào tận trong trường kìa!!

Một tên con trai lớp 6C hò hét trong lớp, cả lũ nghe thế đều ùn ùn đổ xô ra ngoài xem. Thủy ng ấ cạnh Minh hơi ngược lên nhìn r ấ lại cúi xuống viết tiếp. Haizzz, đúng là ng ấ cạnh Minh thật tốt, cậu chẳng bao giờ lo chuyện thị phi bao đ ồng, cũng chẳng quan tâm đến mấy hotgirl trong khối như Đơn, hay Thư, thậm chí Thanh cả! Thủy yên tâm viết lách, chợt bàn rung rung, cô ng ẩng đầu lên, Minh đã chạy ra ngoài từ lúc nào.

Minh chen qua hàng người đang xúm xít trên hành lang, Đơn đang được một ai đó từ từ bế đến phòng y tế. Thật là lãn mạn làm sao, Minh nhăn mày, nhanh chóng hướng chỗ Đơn mà chạy, muốn nhanh chóng hỏi cho rõ mọi chuyện.

Đơn có thể nghe rõ tiếng xì xào của đám người quang sân, tiếng nguyệt đều của mấy chị khoá trên, nhưng mà Đơn không nghĩ được nhiều vì cô đau đến nỗi không làm gì được. Đầu óc trống rỗng, nằm trong lòng cậu con trai xa lạ, Đơn có thể ngửi thấy rõ mùi nước xả vải đan xen mùi bụi đường. Cô rất muốn thoát ra khỏi hai cánh tay rộng lớn của cậu trai để tự đi đến phòng y tế, khổ nỗi cô thật sự rất đau, đau đến chết đi sống lại. Vốn nghĩ sáng nay chỉ là đau bụng bình thường uống thuốc là khỏi, không ngờ đi được một đoạn đường nó lại đau đến thế! Đơn không còn cách nào khác là cứ để cho người ta bế công chúa đi.

-Cậu... tên là gì thế?

Nằm trong lòng, Đơn nhẹ nhàng hỏi tên ân nhân, ngẫm nhớ để một ngày nào đó sẽ cảm ơn hẳn hoi. Cậu trai hứm một nhát, sau đó cười cười, cước bộ càng nhanh hơn một chút:

-Là Thành.

Đơn ừm nhẹ, đúng lúc đó có tiếng bước chân chạy lại, rồi cái mùi hương quen thuộc phảng phất nơi chóp mũi, cái mùi đặc trưng không lẫn vào đâu được. Đơn bất ngờ bị giăng ra khỏi người Thành, đáp xuống vòng tay của ai đó.

-Minh?

Minh có vẻ không quan tâm lắm đến sự bất ngờ của Đơn, cậu chỉ chăm chăm nhìn vào người trước mắt. Cao ngang ngang cậu, dáng vẻ ngỗ nghịch, khuôn mặt bất cần đời, thoát trông cũng được coi là đẹp trai. Còn quần áo thì rộng thùng thình, áo phông rộng, quần ống, tai đeo headphone. Minh lại nhìn xuống khuôn mặt nhăn nhó đến tái đi của Đơn, cậu hoảng quá, bế xốc Đơn lên mang vào phòng y tế.

Đám người rộ lên nhật khê, thấy chưa, tam giác tình yêu cầu huyết kì! Thành khó chịu nhăn mặt, làm phước phải tội, giờ cậu cứ như đưa đi cướp crush của người khác ý.

Thành đứng ở đó lặng lẽ dựng ván trượt lên, đứng nhìn theo Minh một hồi lâu rồi đứng đĩnh đi tìm phòng hiệu trưởng.

-Đau lắm à?

Minh đặt Đơn xuống, ra kệ tìm lọ dầu gió. Cậu làm mặt lạnh, coi như chuyện bề bồng kia không liên quan gì đến cậu. Làm vẻ thế nhưng tay cậu cứ run lên, lúc cần lọ thuốc suýt thì bóp mạnh đến mức làm nó phọt hết thuốc ra.

-Đau lắm.

-Đau đến nỗi phải nhờ thằng khác bê?

Đơn giật mình, đôi mắt hoài nghi nhìn Minh. Cô khó hiểu:

-Vô tình gặp trên đường thôi, cậu ý tốt nên giúp!

-Ohh..?

Minh ò lên. Cậu xoay người lại, ánh mắt xoáy sâu vào Đơn. Cậu nhẹ tiến lại, bàn tay luồn vào bụng cô:

-Cho người lạ bế đi? Cậu dễ dãi đến thế à Đơn?

Đơn lúng túng chặn lại đôi tay đang lặn mò trong bụng. Má cô hâu hâu đỏ, cơn đau dưới hơi ấm đã giảm đi chút.

-Tình huống bắt buộc thôi. Thử hỏi nếu lúc đó cậu ngất ra đấy không cựa quậy nổi thì cậu làm kiểu gì?

Mặt Đơn chun mỏ, ý tứ giấu cọt vương trên mặt. Minh hừm một cái, thích thú trước cái vẻ thách thức của Đơn. Cậu xoa chút dầu vào tay, hất tay Đơn ra mà xoa nắn bụng cô. Đơn hơi xấu hổ, muốn gạt tay Minh ra mà yếu quá. Chỉ có Minh, khi thấy mang tai Đơn h ồng h ồng thì lại bu ồm cười. Cô cứ như con mèo nhỏ đáng yêu làm cậu cứ muốn trêu, muốn trọc. Minh bất giác hỏi:

-Tao sờ mà y thế này, nếu mai sau thằng ch ồng mà y mai sau biết rằng mà y đã bị tao sờ qua thì mà y tính sao?

Đơn mở to mắt, ngược mặt lên nhìn nụ cười đều cáng trên khuôn mặt đối diện. Mặt cô nhanh chóng đỏ lên tưng bừng, dùng hết sức mạnh mẽ hất tay Minh ra, hét:

-CÚTTTTT!!!!

Tiếng hét đấy lan rộng toàn hành lang t ầng 1.

Thanh nhìn thấy bóng dáng ở phòng hiệu trưởng li ền vô thức chạy theo, nhìn mãi bóng dáng ấy.

Sao lại quen thế này? Thanh siết chặt tay, he hé cửa phòng. Hơi mát của đi ều hoà sộc ra, Thanh cố gắng quan sát những gì xảy ra bên trong.

-Em là Thành?

-Vâng, em đến nhập học.

Thanh sững sờ đứng chôn chân ở cửa. Cô nhẹ nhàng khép cánh cửa lại, lạng lẽ rời khỏi, lạng lẽ biến mất.

Tiết 3 là tiết chủ nhiệm. Cả lớp 6A đang xôn xao vì cậu học sinh mới chuyển đến.

-Xin chào, tớ là Thành.

Thành đứng trên bục giảng, dưới sự chỉ dẫn của cô Hằng, nhẹ nhàng giới thiệu. Đẹp trai thì cũng không hẳn là đẹp một cách xuất sắc, chỉ là cái khí chất toát ra từ người cậu ta... thật là “cun ng`âu”!!

Bọn con gái lớp 6A xưa đến nay toàn là con ngoan trò giỏi, nào có biết đến hai cái từ “mê trai” nó viết thế nào? Thế mà không hiểu mà xui quý khiến thế nào mà nhìn Thành họ lại thấy ngượng ngượng. Thành nhìn quanh lớp một lượt, bọn con gái thấy cậu nhìn đến mình liền cụp mắt xuống, né tránh ánh mắt nâu hổ phách kia. Thành chỉ vào Đơn, hỏi cô Hằng:

-Cô ơi, em có thể ng`õ cạnh bạn nữ kia không ạ?

-HẢ??????

Bọn trong lớp hét ãm lên, cô Hằng khó xử cười “haha” nhạt thuốc. Trong lớp vốn đã có (nhi`ều) đũa đã xin ra ng`õ cạnh Đơn rồi, kể cả trai lẫn gái. Đơn giản, ng`õ cạnh Đơn chả phải học hành gì cả, Đơn luôn luôn làm và để bài đó cho nhìn thoải mái. Phải biết bọn học sinh lớp 6A đa phần đều hay ganh nhau trong học tập, nào có chuyện bọn nó sẽ cho nhau chép bài để tự dìm điếm mình xuống cơ chứ? Thế nên cần nhấn mạnh, **NGỒI CẠNH ĐƠN CHÍNH LÀ ĐIỀU KHÔNG CÒN GÌ ĐÁNG AO ƯỚC HƠN!!!** Đơn học giỏi nhất lớp, chép được bài Đơn thì đúng là... chép! Cuối cùng cô Hằng đành đưa ra biện pháp cho Đơn ng`õ một mình một bàn, thành ra Đơn và Thanh vốn đang ng`õ cạnh nhau lại phải tách nhau ra, mỗi đũa một bàn.

-Cái này... không được em ơi... Em ra ng`õ cạnh Thanh đi!

Cô Hằng xoa xoa tay. Đùa cô cũng khó xử lắm chứ! Nghe cấp trên phân phó, cậu này là con cháu ông nào đấy bên cổ đông. Trước khi đi th`ầy hiệu trưởng đã dặn, “Đây là họ hàng xa nhà tôi, nhờ cô trông quan tâm cháu một chút”. Đánh chó phải nể mặt chủ, cô Hằng theo bản năng có hơi chi`ều Thành.

Thành liếc phía tay cô Hằng chỉ, nhún vai rồi tiến về phía Thanh. Thanh ngẩng ngay trên Đơn, lúc xuống đến dưới Thành còn quay xuống cười với Đơn một cái làm Đơn chẳng hiểu mô-tê gì cả, đành nhẹ cười mỉm lại. Thanh ngẩng cạnh Thành lặng lẽ bổ sung tên cậu ta vào sổ tở.

Suốt tiết sinh hoạt Thành cứ ngủ suốt, không mảy may nghe bất cứ đi đâu gì cô Hằng dặn. Đến tận lúc ra chơi Thành mới tỉnh dậy, xin Đơn nick facebook để kết bạn làm quen.

- Mạng xã hội cũng khiến con người ta trở nên gắn kết hơn mà!

Thành cười cười nói khi Đơn hí hoáy ghi nick cho mình, cậu nhìn Đơn đang chăm chú ghi. Mái tóc ngang vai loà xoa được cô nhẹ vén ra sau vành tai, chữ viết tinh tế, ánh mắt nâu như hai viên ngọc thạch lấp lánh.

Lúc viết cho Thành trong đầu Đơn chợt nhớ ra một đi đâu kì lạ. Rõ ràng từ hồi lên cấp II cũng đã có kha khá đưa xin face cô rồi, thế mà lúc vào xem lại chỉ hiện lên mấy đưa con gái. Đơn khó hiểu chống tay lên cằm. Cái này.....

Bính bong!

Đơn bấm chuông nhà họ Dạ, tháo giày ra đặt ngay ngắn ở trên giá. Có vẻ là bố mẹ Dạ đầu đã đi làm hết rồi, cả phòng khách lẫn hành lang rộng lớn đều tối um um. Cô bước dần lên tầng hai, nơi có 3 phòng ngủ, mà phòng cuối về phía bên trái lại là nơi cô ra vào nhiều nhất.

Cốc cốc!

Cốc cốc!

Cốc cốc cốc cốc!

Đơn gõ mãi mà chẳng có ai ra mở cửa. Cô thử xoay xoay núm, thấy cửa không khoá liền mở ra. Phòng Minh tắt đèn tối om, chỉ thấy sáng le lói trên

điện thoại. Minh ngồi trên giường, thấy Đơn vào cậu lập tức out trang web, mặt cậu nhăn lại, đỏ rục.

-Mày đang xem cái gì đấy?

-Xem cái siết, đang lướt face.

Mặt Minh hằm hằm, miệng lẩm bằm gì đó. Cậu cứ nhìn Đơn chăm chăm, như là muốn sai Đơn bật điện lên. Đơn lập tức hiểu ý, rầm rập chạy ra bật điện rồi chạy tới nhảy chồm lên người Minh, vồ lấy điện thoại của cậu. Đơn gối đầu lên bụng Minh, khi thấy trên màn hình quả nhiên là facebook thì mượn:

-Tao mượn tao vào face.

Minh gật đầu đồng ý, đứng dậy lấy quần áo rồi bước vào phòng tắm. Đơn ngồi trên giường nhẹ nhàng bấm nick bấm mật khẩu, cô truy cập vào rồi vào mục bạn bè. Quái, có thấy gì đâu nhỉ? Rồi trên thanh công cụ hiện ra tin nhắn, từ "MartinTH", cô bấm vào, chuyển lên nhắn riêng.

"Êi... Sao cậu xoá lời mời của tớ?"

Sau khi chấp nhận tin nhắn chờ, tin của cậu ta liền hiện ra.

"Cậu là ai đấy?"

"Thành, Thành đây còn gì?"

"Cậu add lại đi tớ có nhận được đâu?"

"Vậy á? Chắc máy tớ có vấn đề, để tớ add lại!"

Sau đó lời mời được gửi đến, Đơn bấm vào đồng ý. Cô nhắn cho Thành:

"Thôi nhé, tớ có việc!"

"Ok!"

Đơn out nick, nằm vật ra giường. Chuyện này có vấn đề hay máy Thành thực sự có vấn đề? Hay có đũa nào hack nick cô? Vừa lúc đó Minh bước vào, mặt vẫn chưa hết khó chịu. Cậu lồm lổm xuống ghế xoay, bắt đầu khởi động máy tính. Đơn do dự, cô khẽ hỏi:

-Ê Minh, đờ mày biết mật khẩu face tao đấy.

Minh không tập trung, mắt dán vào màn hình, lồm bồm trả lời theo vô thức:

-Xời, dễ như ăn cháo, tao chả vào mấy lần rồi....

À... hoá ra cái thằng cờ hó vào face cô đang ng ỡ lù lù ngay đây!

-DẠ TỪ MINH!!!

Đơn hét lên, Minh giật bản mình. Cậu hỏi han Đơn sao thế, đáp lại là sự tức giận đùng đùng của Đơn:

-Ai cho mày vào face tao? Hả???

Minh bị bắt quả tang liền ấp úng, Đơn thấy thế bắt đầu đe:

-Mày không cho tao chút quyền riêng tư được sao?

Minh bị chạm vào chỗ ngực lập tức mặt đỏ gay. Cậu tiến đến gần Đơn, lớn tiếng quát lại:

-Mày tưởng tao muốn thế sao??? Mày qua lớp mới liền quên tao, tí tớn với đũa khác, lại còn bẽ nhau nữa chứ!!!

Đơn bất ngờ, bị Minh mắng mà chẳng hiểu sao lại bị mắng. Cô ngây thơ đáp lại:

-Kể cả thế thì liên quan gì đến mày??

Vô tình câu nói ấy lại chọc Minh điên lên:

-À, không liên quan, không liên quan...

Minh cứ lặp đi lặp lại từ đó làm Đơn phát sợ.

-Giỏi, chả liên quan gì đến tao cả!! Thế cho nên Nguyễn Giản Đơn, đi ra khỏi phòng tao!!!!

Minh chỉ ra ngoài, âm lượng to đến mức vang vọng cả phòng. Trước giờ Minh chưa bao giờ to tiếng với Đơn như thế. Mặt Đơn tối sầm, cô nhẹ giọng “Được”, rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Minh ng ãi thụp xuống ghế xoáy, mày nhú chặt lại. Cậu liếc qua điện thoại, trên màn hình vẫn còn hiện lên logo Facebook. Minh tức giận c ãn điện thoại phi vào tường làm nó vỡ tan.

Ôi trời, giận quá l ã tay. Lát nữa không biết ă nói với bố mẹ thế nào đây không biết?

Đơn chạy một mạch về phòng mình, ch ùm ch ản kín mít. Cô tự dưng cảm thấy buồn.

Sao tự nhiên lại ch ùi cô?

Minh là đ òng ngu, đ òng gốc, đ ò con lợn!!!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 8: Âm Mưu (1)

Đơn nghe mẹ Dạ tâm sự, bác bảo mấy tuần rồi Minh nó cứ cắm đầu trong phòng, ngoài đi học ra thì thời gian còn lại ở nhà cứ chúi đầu vào bàn học.

Đơn dăm dăm khó hiểu. Thanh niên này từ xưa đến giờ vốn cũng khá lười, không phải cái dạng chăm học kia. Hơn thế cậu ta tư duy khá tốt nên không cần ôn mấy môn tự nhiên, văn sử địa các thứ đợt trước toàn nhờ Đơn nhắc hộ, thành ra ngoài bài tập về nhà cần phải hoàn thành ra thì cậu ta ít đụng vào sách vở. Từ đợt lên cấp II chắc không có ai nhắc cho nên ôn nhiều hơn chút, thế nhưng cũng không đến mức ôn đêm thế này chứ??

-Cháu nghĩ sắp đến thi học kì I rồi, bạn học cũng phải thôi bác ạ.

Đơn an ủi mẹ Dạ, lại tự ngẫm thấy cái lí do đó cũng đúng nên không nghĩ ngợi gì nhiều.

Đơn và Minh giận nhau được hơn tháng rồi. Ngoại trừ lúc gặp nhau ở nhà thì nói với nhau vài câu để che mắt bố mẹ ra thì những lúc vô tình gặp nhau ở trường hai đứa toàn lơ nhau đi, lướt qua nhau như không quen biết. Đơn chào tạm biệt mẹ Dạ quay về nhà mình. Trời sang thu, gió thổi lành lạnh, man mát da thịt, gió làm tóc Đơn bay bay, gió cuốn theo những chiếc lá vàng lìa cành rơi xuống đất.

Minh đứng trên tầng hai nhìn xuống. Cậu thấy rõ bóng dáng cô đơn bé nhỏ kia, bóng cô in dài trên mặt đường. Minh dù thấy nhưng vẫn không đành lòng kéo rèm xuống, xua tan đi hình ảnh cô trong đầu. Mục tiêu hiện tại của cậu không phải là làm hoà, mục tiêu của cậu bây giờ là một thứ cao

cả hơn, quan trọng hơn rất nhiều. Minh cúi xuống tiếp tục lẩm nhẩm văn trong đầu.

Thành dạo này hay quẩn lấy Đơn và Thanh, quẩn nhiều đến nỗi khiến Thanh phải khó chịu hết lên:

-Thằng dở hơi này, có tránh xa ra không hả??

Thành sau khi nghe mấy lời mắng của Thanh chỉ lờ đi, không có phản ứng gì nhiều. Tuy nhiên bạn Thành của chúng ta cũng không phải là dạng hiền lành quân tử gì cho cam, bạn ý luôn âm thầm trả đũa bạn Thanh trong im lặng, mà sự trả đũa đó lắm lúc khiến Thanh tức điên lên. Ví dụ như hôm trước Thành vẽ bậy linh tinh vào quyển tập vẽ của Thanh, ví dụ như hôm trước cậu lén đục một lỗ trên áo của Thanh, ví dụ như ngáng chân Thanh khi cô đang đi khiến cô ngã dập mặt xuống đất.

Gần đây nhất, điển hình là hiện tại, Thanh đang say sưa ngủ gục trên bàn thì bị Thành chét đầy phấn xanh phấn đỏ vào tay, sau đó cậu ta làm bộ tốt bụng gọi Thanh dậy:

-Thanh ơi, dậy đi, trên mặt mày có cái gì kia?!

Thành cũng khá thân thiết với Đơn và Thanh nên giờ cũng đã xưng “mày-tao” rồi. Thanh ngu ngơ bị Thành gọi dậy. Thành chỉ vào mặt Thanh, ra hiệu rằng nó bẩn quá. Thanh xấu hổ lấy tay xoa lên mặt, luôn miệng hỏi: “Hết chưa?” Thành cố nín cười, lắc đầu thành khẩn:

-Chưa hết đâu, lau tiếp đi, lau mạnh vào!

Mặt Thanh thoáng chốc đầy phấn xanh đỏ, cả lớp ai cũng nín cười, chỉ đến lúc cô Hằng vào hỏi: “O Thanh, mặt em bị gì thế kia?” thì lúc đấy cả lớp mới cười ầm lên khiến Thanh xấu hổ chạy vào nhà vệ sinh. Đơn nhìn cô bạn ôm mặt đỏ bừng chạy đi, cảm thấy trò đùa này chẳng vui gì cả, cô lấy bút chì vẽ nguệch ngoạc vài nét trên giấy trắng. Đơn lẩm bầm, ánh mắt mang mác hờn dỗi:

-Đồngốc!

Dưới sân trường, gió thu thổi hiu hiu, lá bàng ngả sang màu đỏ, hoa phượng đã rụng gần hết chỉ chừa lại mấy bông thắm màu vẫn cố bám trụ trên cành cây trơ trọi. Học sinh lớp 6C yên lặng tập thể dục dưới sân trường, dáng người cao hơn một chút của Minh đứng ở hàng gần cuối. Thủy đứng trên tập làm mẫu thấy Minh tập uể oải, thần sắc mệt mỏi thì đau lòng vô cùng. Nghe bảo đạo này Minh học ngày học đêm, đã giỏi như thế, thông minh như thế, chịu khổ cực như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Thủy khó chịu nhăn mày khi nghĩ đến Đơn, lẽ nào là vì...?

Nhoáng một cái, Minh ngã xuống, ngất lịm. Mấy học sinh đứng đó hoảng hốt kêu lên thu hút sự chú ý của mọi người. Cô Vân thể dục chạy lại, khó nhọc nhắc Minh lên vai, Thủy lo lắng vội vàng chạy ra đỡ cùng, dìu Minh vào phòng y tế.

Theo cô Nhân y tế chuẩn đoán thì cậu nhóc này chỉ kiệt sức vì thiếu ngủ thôi, không có gì đáng lo cả. Cô Vân thở phào nhưng Thủy thì không, Thủy xin phép cô Vân cho mình ở lại xem Minh một lúc. Ngồi trong phòng, Thủy nắm chặt lấy tay Minh như muốn truy tìm vào đó hơi ấm, nỗi xót xa, còn có cả sự rung động đầu đời của một cô nhóc mới lớn.

-Chờ đã...

Minh cựa quậy, mặt nhăn lại rất khổ sở. Thủy hoảng hốt nắm chặt lấy tay Minh, dìm thân thể to lớn đang muốn lật úp xuống giường của cậu xuống. Rốt cuộc là vì ai? Tại sao Minh lại phải như thế này? Vì ai?

-Đơn...

Minh khẽ rít lên qua cổ họng. Thủy tối sầm mặt. Vì cô ta!

Lát sau Minh tỉnh dậy. Cậu định ngồi lên thì thấy cơ thể bị gò bó. Nhìn xuống, thân ảnh của Thủy đập vào mắt Minh, một tay cô nắm lấy tay cậu,

tay còn lại trải dài vắt ngang qua bụng cậu, Thủy ngủ gục đi mất. Minh hơi khó chịu khi bị chạm vào người, cậu gọi:

-Lớp trưởng!

-Lớp trưởng!!

Thủy giật mình tỉnh giấc, đôi mắt mơ màng ngấm ngấm xung quanh. Khi chạm mắt với đôi đèn tử đen mê hoặc của Minh, Thủy bất giác đỏ bừng mặt, chân tay luống cuống. Cô lắp bắp:

-Cậu... Cậu tỉnh rồi à?

Minh nhìn lên đồng hồ, đã gần giờ tan học, cậu ngủ một mạch 3 tiết sao? Chết tiết, thời điểm thi cử gấp rút thế này mà vẫn có thể ngủ được, mà chết đi Dạ Từ Minh!

Minh tốc chân ra, xỏ dép rồi phi ra ngoài, bỏ mặc Thủy vẫn đang đứng tần ngẩn đó. Nhận ra tình hình, Thủy “Aaa...” rồi chạy theo Minh, cố gắng hết sức để đuổi theo sức chạy vốn đã rất tốt của cậu:

-Học.... Học... Đ... Đợi tớ với!!!

Thủy gọi với, Minh vẫn một mạch chạy về lớp. Thủy khó chịu, không cam lòng gào to lên:

-Cậu như thế này rốt cuộc là để làm gì cơ chứ???

Đến trước cửa lớp, Minh đứng chững lại làm Thủy đâm sầm vào lưng. Cậu nhẹ quay đầu lại, nói rất dịu dàng, vẻ mặt mang mác buồn, một chút là mê luyến:

-Vì cô ấy...

Thủy nghiêng răng. Tất cả là vì cô ta, NGUYỄN GIẢN ĐƠN!!!

2 tuần thấm thoát trôi qua, ngày mai là ngày thi môn đầu tiên. Đơn nằm vật lên chiếc giường đơn trải ga màu kem, tay cầm quyển sách GDCD đọc lướt qua. Không phải chỉ là học thuộc thôi sao? Mấy ngày qua cô chỉ toàn chơi trong khi các bạn bù đầu vào ôn. Ngẫm lại, cô cảm thấy được ban cho một bộ óc thiên tài đúng là có lỗi với các bạn~

Ôn GDCD rất dễ, đề cương cho 4 mục ghi nhớ cần học thuộc và một số bài tập áp dụng. Chỉ cần 20 phút là Đơn đã gấp sách, lôi tiểu thuyết ra đọc. Haha, Minh mà biết cô chỉ cần 20 phút để ôn thi chắc sẽ ghen tị lắm đây! Đơn cúp mắt xuống, buồn rầu lật từng trang truyện. Sao cô có thể quên mất nhỉ? Cô và Minh, không nói chuyện với nhau được hơn một tháng rồi...

Có những thứ tưởng chừng không quan trọng, nhưng nó lại từ từ lấn sâu vào cuộc sống của chúng ta, đến lúc nó rời đi, trong ta vẫn mãi vương vấn hoài niệm về nó. Cũng như Minh, cậu không biết đã lấn vào cuộc đời Đơn từ lúc nào, chỉ biết thiếu mất cậu, Đơn cảm thấy mọi thứ thật buồn chán.

-Đơn ơi!!! Đơn!!!

Tiếng hét của mẹ Nguyễn vang vọng từ hành lang tầng một, xuyên lên hành lang tầng hai và vào phòng ngủ của Đơn. Cô bật dậy chạy xuống dưới nhà, đập vào mắt là cảnh hai bà mẹ đang cùng nhau uống trà, rất nhàn nhã.

-A, Đơn à, thằng Minh nó nhốt mình trong phòng từ lúc mới về rồi, chưa ăn uống gì cả. Giờ 8 rưỡi tối rồi, cháu sang xem nó hộ bác với.

Mẹ Dạ mang ý nhờ vả Đơn, ấy thế mà cả giọng điệu lẫn phong thái đều không tương đồng với ý tứ. Cao cao tại thượng như thế, ai dám nói đây là nhờ vả? Đây là ra lệnh thì đúng hơn! Nghĩ thế nào thì nghĩ, cuối cùng Đơn vẫn phải răm rắp làm theo. Không phải là vì cô sợ, mà là vì cô kính trọng mẹ Dạ. Bác ấy từ lúc cô còn bé tí đã rầy yêu thương nuông chiều cô, xem cô như con gái ruột mà nuôi dạy. Đối với Đơn, mẹ Dạ như người mẹ thứ hai vậy, thế nên cô không nói hai lời, trực tiếp hướng phòng Minh mà đi.

Cốc cốc!

Gõ cửa phòng Minh, không như lần trước, lần này vừa gõ cửa đã tự động mở ra. Cửa vừa mở, vòng tay rộng lớn của Minh đã dang ra, ôm trọn thân ảnh bé nhỏ của Đơn vào người. Hơi ấm lan dần ra khắp người khiến cơ thể Đơn run run, cô vùi đầu vào sâu trong lòng Minh, hai bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy áo sau lưng cậu. Minh tựa cằm vào vai Đơn, giọng lí nhí:

-Tao xin lỗi...

Minh thật sự chịu hết nổi. Mấy tuần không được ngửi mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người con bé này làm cậu nhớ đến phát điên! Nhất là hôm qua lúc ở phòng y tế, nằm mơ con nhóc này bỏ mình lại mà chạy là cậu đã chịu hết nổi. Vừa nghe thấy tiếng bước chân, tiếng gõ cửa yếu ớt đây quen thuộc là cậu đã vội xông ra, ôm miết thân ảnh nhỏ bé này vào lòng.

Đơn bất ngờ, sau đó bĩu môi, vắn vẹo lời nói của Minh:

-Cái gì cơ? Tao nghe không rõ?

-Tao xin lỗi, tao sẽ không bao giờ xem face mày nữa!

Đơn nhướn mày bắt bẻ:

-Chưa đủ!

-Và sẽ không quản mày chơi với bạn bè, không to tiếng với mày, tuyệt đối dùng thái độ rấttttttt..... dịu hiền để nói chuyện! Được chưa?

Giọng Minh rành mạch, to và rõ ràng. Đơn cười khúc khích, đoạn cô đẩy Minh ra, kéo tay cậu ấn vào bàn học:

-Chưa học GDCD được đúng không?

Minh có cảm giác thất bại, bị một con nhóc năm thóp thế này thật là nhục nhã. Cậu chống tay lên mắt, bỏ cuộc gật gật đầu. Đơn cười cười dí tay ấn đầu Minh một cái. Cô lật sách ra, bắt đầu thao thao thuyết giảng,

giọng điệu nhẹ nhàng như làn nước trôi, cứ như Đơn đang là một cô giáo đích thực:

-Thể loại như mày tốt nhất là nên học theo sơ đồ tư duy. Có dạng cây thông, xương cá,...

Minh chăm chú lắng nghe. Ngoài cửa sổ gió hiu hiu thổi, gió làm tung bay tấm rèm màu lam, nơi có hai con người đang chuyên tâm trên bàn học.

Tùng, tùng, tùng!

Tiếng trống điểm báo hiệu một kì thi đầy mệt mỏi và căng thẳng. Khắp các lớp cặp được chất đầy lên bục để chờ giám thị tới, học sinh đưa nào cũng hốt hốt, đưa nào cũng lo lắng. Đơn cũng giống như bao bạn, lặng lẽ vút cặp lên trên bục. Còn 5 phút nữa, cô rủ Thanh đi vệ sinh trước khi vào thi.

Trời dạo này se lạnh, cơ thể Đơn vốn yếu nên cô mặc thêm một lớp áo khoác đùng phục bên ngoài. Đơn có thói quen đút tay vào túi áo, khi vào nhà vệ sinh nữ Đơn liền rút tay ra.

-Ê Đơn, túi mày bị bục đũng kìa! Không lẽ... giấu phao?

Thanh cười cười túm lấy ruột túi moi lên. Dạo này học sinh trường cô bày ra cách phao mới là đục thủng túi để nhét phao vào, nếu chẳng may trong giờ mà bị bắt được thì chỉ việc nhét phao vào lỗ thủng sau đó giấu giấu lỗ hổng đi một chút, chắc chắc các thầy cô sẽ không phát hiện ra. Thanh thừa biết Đơn học thuộc siêu đỉnh, không cần dùng đến mấy cái thứ này nhưng cô vẫn muốn trêu nó chút. Lần mò một lúc, mặt Thanh cứng lại. Thanh lôi từ trong túi Đơn ra một xấp tài liệu bé tí ti, tay cô run run:

-Đ... Đơn?!

-Cái.....?!

Đơn đứng chôn chân, cổ họng nghẹn cứng. Mắt cô cứ chăm chăm nhìn vào tập tài liệu như không thể tin nổi. Đơn nghiêng rặng, chạy một mạch vào lớp, cô cần cặp mình mở bung ra, dốc ngược lên. Trước con mắt sững sờ của cả lớp, trong cặp Đơn rơi ra lả tả vài tập phao bé. Thanh chạy theo Đơn, nhìn thấy bạn mình cứng đờ người trên bục giảng liền nhú mày. Thanh nhanh chóng chạy đến vớ lấy hộp bút Đơn trên bàn, lục lọi, không thấy gì cả. Thanh đăm chiêu, sẫm soi cái hộp bút vải, cô tìm thấy một ngăn rất bé mà Đơn hầu như không sử dụng, mở ra, tài liệu màu trắng liền lòi ra khỏi ngăn đó.

Đơn và Thanh đồng thời quay mặt nhìn nhau, Thanh nghiêng rặng trèo trẹo, ném một phát xấp tài liệu dầy cộp ra chỗ Đơn. Đơn chớp lấy, vớ tất cả chạy ra ngoài để ném vào thùng rác của trường, nếu để vào thùng rác trong lớp chắc chắn sẽ chết.

Đơn vừa chạy ra ngoài Thanh đã hùng hổ xông lên bục, mặt cô hằn hừ, vẻ rất tức giận. Thanh lấy thước đập “RẦM” một cái thật mạnh lên bàn giáo viên, hét lớn:

-ĐÚA NÀO CHƠI TRÒ BẮN TUỔI NÀY?!?

Cả lớp im phăng phắc, cả bọn quay qua nhìn nhau dò xét. Thanh lia mắt đảo quanh lớp một lượt, nheo nheo trước một bạn. Cô cười xấu xa, hắc hắc nói:

-Đừng để tao trình bày việc này lên giáo viên! Không cần cả chứng cứ, sẽ chẳng có ai tin Đơn phao đâu!

Cả lớp vẫn im lặng, đúng lúc đó Đơn bước vào, lặng lẽ ngã vào chỗ của mình coi như không có việc gì xảy ra. Thanh hừ nhẹ, hất tóc, chanh chua nói:

-Thời hạn là cuối buổi học hôm nay, tao sẽ chờ ở quán ăn nhanh gần trường. Nếu không tự giác thì...

Ánh mắt Thanh lộ rõ vẻ nguy hiểm, cô trưng ra cái bản mặt đáng sợ mà chưa ai từng thấy ở một bạn Thanh nắng ấm. Thanh cười nói rất ngọt,

nhưng giọng điệu ngọt ngào đó khiến cả lớp rét run:

-Thì... tao sẽ có một món quá bất ngờ đấy! ❤️

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 9: Âm Mưu (2)

Thuỷ cầm chắc mấy tập giấy trong tay, hốt hơ hốt hải chạy đi tìm ai đó.

-Lớp trưởng 6A, đứng lại!

Thư bị gọi liền quay lưng lại. Nhận ra cái mặt rất ngứa mắt của con lớp trưởng 6C thì hất mặt lên trời, hỏi:

-Sao?

-Tớ biết cậu thích Dạ Từ Minh!

Thuỷ nói chắc nịch, Thư nheo nheo mắt:

-Ừ thì sao?

Thuỷ nghiêng rặng, trong đầu rủa đủ kiểu. Tưởng thế nào, mang tiếng lớp trưởng 6A, ấy thế mà lại ngu như một con bò. Địch ở ngay trước mắt mà lại không có động tĩnh gì, chắc là hôm nay cô phải thông não con này cho nó tỉnh ra mất.

-Cậu thích Minh như thế mà lại không biết Minh thích ai à?

-Hỏi ngu, đương nhiên biết...

Thuỷ lộn ruột, chỉ muốn phang cho cái bản mặt thờ ở kia mấy phát. Đoạn, Thuỷ giơ tập giấy có mấy dòng chữ vé xú ra trước mặt Thư:

-Tớ cũng không giấu cậu, sắp đến giờ thi rồi, tớ cần cậu hợp tác!

-...

Hợp hợp cái...

Rột rột!

Thanh thảnh thơi mút chùn chụt cốc nước cam. Là một người mẫu tuổi teen, Thanh cần phải giữ dáng, thế nên trái ngược với Đơn đang nhâm nhi cốc matcha thì Thanh chỉ trung thủy với nước ép hoa quả. Vắt chân, hếch mặt lên trời, tư thế rất hiên ngang, Thanh căng căng nhìn cậu bạn đang run rẩy ng ẩ đối diện. Đơn thở dài, nhìn bàn khác thì học sinh đang nói chuyện vui vẻ, bàn này thì căng căng thẳng thẳng, nhẹ đẩy hộp trà sữa ra cho cậu bạn đối diện. Cậu bạn rớt rít cảm ơn, còn nhìn Đơn hối lỗi vô cùng.

-Nhát như cậu thì làm được cái trò trống gì! Sửa đê, ai sai cậu?

Cậu bạn nọ trợn mắt đ ầy bất ngờ, chân tay cứ run lẩy bẩy, có lẽ vì trên lớp chẳng bao giờ thấy Thanh nói bậy cả. Bây giờ Thanh phải thốt ra những câu như thế, chắc hẳn cô đang tức lắm. Mím chặt môi, cậu bạn thành khẩn cúi đ ầu:

-Hoàn toàn là do tớ, tớ ghen ăn tức ở với Đơn nên hại cậu ấy, chứ chẳng có ai sai khiến cả!!!

Thanh bĩu môi, vuốt vuốt một lọn tóc vàng. Đơn chỉ tay lên miệng “suyt suyt”, ra dấu bình tĩnh lại. Cậu bạn nọ biết đi ầu, nghiêm túc ng ẩ ngay ng ẩ.

Thanh dè bủ trong lòng. Chết mất, thừa anh thanh niên mê gái. Anh cu ồng con nào thì anh cu ồng vừa vừa thôi, chứ cu ồng như thế này là thôi xác định bị tôi xếp vào loại đ ầu tôm r ẩ nhé! Thanh cười ngọt ngào làm cậu bạn kia sồn gai ốc. Cô khuấy khuấy cốc nước cam, nhâm nhi:

-Này cậu nhé, tớ biết thừa là ai sai cậu r ẩ, tớ hỏi thế xem cậu có trung thực không thôi!

Cậu bạn nghe đến đó giật bắn, mặt xanh xao tím tái lại. Thanh cười thẫn trong bụng.

-Tớ.... thực ra.... tớ.....thực ra...

-Cậu cứ nói đi, bạn bè với nhau ngại gì?

-Tớ... Tớ..... mong cậu hãy tha lỗi cho cô bạn ấy!

Thanh huýt sáo, lòi đuôi r ồi ha ha. Anh bạn trẻ, thật là thất vọng về cậu đấy! Đàn ông đàn ang, mới doạ tí đã són ra qu ần r ồi.

-À cái đó còn tùy vào độ trung thực của cậu~ Bọn tớ mới chỉ nghi vấn thôi chứ chưa biết đích xác là ai nên vẫn mong cậu thành thật.

Thanh vung vẩy tóc, Đơn bên cạnh thở dài. Cậu bạn kia xem ra vẫn chưa dám khai, Đơn đành phải ra đòn:

-Nếu cậu không nói thật thì tớ sẽ trình việc này lên nhà trường nhờ đi ều tra. Tớ có bằng chứng r ồi, cô bạn kia chắc chắn sẽ bị kỉ luật! Ít thì hạ hạnh kiểm cả năm, nhi ều là bị đình chỉ học. Vậy thôi, bọn tớ về!

Đơn đứng dậy, Thanh cũng ngưng nguẩy c ần cặp đi theo. Cậu bạn sợ hãi, vội vàng túm gấu áo Đơn lại:

-Là Thư, Thư nói tôi gài cái này vào cặp cậu! Xin cậu đừng nói chuyện này với th ầy cô!!

Đơn với Thanh nhìn nhau, không ai nói gì.

-Ha ha ha, tớ? Suy nghĩ của mấy cậu cũng nông cạn thật nhỉ? Cậu ta mới nói mấy câu đã tin!

-Rõ là thế còn gì? Chính miệng bạn ấy nói với tớ như thế!

-Thanh!

Đơn ngăn lại Thanh đang g ãn như phát r ò lên, nh ản m ỳ l ắ đ ầ. Thanh tức giận đ ập bàn, Thư v ẫn cười r ấ t to. Thư l ần b ầ n:

-Con nhỏ đ ố xem ra đ ấ b ấ m ấ c ậ thành công r ấ nh ỉ...

-Thôi d ừ ng lại đi Thanh, chúng ta không th ể kh ế p tội 1 người khi chưa có bằng chứng chắc chắn.

Đơn v ẫn không tin lời khai kia m ấ y, đ ắ y m ắ t cô ánh lên một tia nghi ngờ. Cô đ ắ o m ắ t xung quanh, ch ắ m ch ắ m nhìn vào tán cây vừa rung. Có người nhìn trộm! Đơn lập tức đ ườ i theo, khi sắp đ ườ i kịp thì kẻ nhìn trộm đ ầ chạy mất, cô còn có thể thấy đ ượ c vài lọn tóc đen và gót gi ầ y màu tím khuất sau bức tường.

-Sao th ề ?

Thanh h ớ t h ớ t hải chạy theo Đơn.

-Không có gì.

Đơn c ậ p m ắ t xuống bỏ v ề l ớ p. Thư th ớ dài, nhanh chóng đi vào ổn đ ị nh chỗ ng ầ.

Tiết cuối, lại là th ể d ụ c.

Bu ổi sáng mùa đ ồ ng, trời lạnh. Đây là dịp cho m ấ y bạn nữ đ ể tóc xo ầ dài mà không bị th ầ y cô c ắ m cản với lí do: Xo ầ cho ấ m. Hôm nay hai lớp lại học chung, th ầ y th ể d ụ c l ườ i, bắt cô Vân dạy bù buổi hôm trước. Nh ề ra tiết này phải thi chạy đ ể lấy đ ị em học kì, nhưng cô thấy thương m ầ y trò ôn m ầ y môn học thuộc v ấ t v ầ nên cho nghỉ một tiết. Kh ồ i phải nói, m ầ y bạn hò reo sung s ườ ng lắm, r ử r ề nhau chơi “ném khí”, cái trò mà đ ắ ng chính ra phải đ ượ c gọi là “ném đ ế p”! Đơn yếu, cáo ố m đ ứ ng gọn vào một bên cùng với một số bạn khác. Hai lớp 6A và 6C chia thành hai đ ộ i, thi xem ai ném trúng nhi ề u hơn, mục tiêu là cái lon tít đ ằ ng xa kia. S ầ n ầ n ào như cái chợ v ỗ , mọi người náo n ứ c chuẩn bị.

Mọi người, chơi r ấ t vui...

Mọi người, chơi rất đông...

Mọi người, rất là vụng về..

Một cái dép phi thẳng vào mặt Đơn!

-Á!

Chốt, hạ cánh an toàn!

-Aaaa!!!!....

Có tiếng la thất thanh của đám con gái, Thanh hốt hải chạy lại. Đơn khó nhọc xoa mặt, đau lắm, bọn nó không có dép, bọn nó ném giày, thành ra nguyên chiếc giày tím chọi thẳng vào mặt Đơn. Mặt Đơn đỏ lừ, Thanh tức giận gào lên:

-Con điên nào đấy? Con nào mà ném ngu thế?!?

-Suyt suyt, nói bé vừa thôi cái con này! Cô thể dục đứng ngay kia kìa!

-Tao không cần biết! Con nào ném thì lết cái mông lên đây!

Tức thì từ xa có cánh tay nhỏ bé giơ lên, kèm theo đó là giọng nói run run nức nở. Thủy sợ hãi, luống cuống nói:

-Là tớ...

-Cái.....!

-Hey, hế lô é vi bo đỳ, Thành cấm bách!!

Không khí đang căng thẳng tốt độ, thế mà Thành từ đâu nhảy lò ra, đờng phục xộc xệch, tay vác balo chân lướt ván rất hoành tráng.

-Thằng quý, đình chỉ học 2 ngày ở nhà sướng quá còn gì, nhớ gì đến bạn bè đâu!

Thanh trách móc. Chuyện là cách đây vài hôm có bọn đầu gấu giang hồ giang keo gì đấy kéo đến trước cổng trường để chặn Thành, chúng nó nói đến để kết nạp Thành gì đấy. Thành cũng cứng, không chấp thuận, chúng nó ép nếu không vào thì mơ mà toàn thân. Hai bên tranh chấp, cuối cùng hăng máu chiến nhau ngay trước cổng trường. Thằng Thành kể ra cũng ngu. Đơn đã nói rồi, địch nhiều không nên động thủ, Thanh cũng khuyên nếu đánh nhau thì kiếm chỗ nào vắng vắng, đằng này nó ứ nghe cơ! Giờ nhìn xem, mặt mũi đầy băng gấu, bị nhà trường đình chỉ học 2 ngày, vậy mà vẫn nhe nhớn nhe nhớn, phát ghét! Thành bị Thanh mắng chỉ cười hì hì, cậu nhìn dáo dác thấy mọi người tụ hết quanh Đơn một lượt mới phát hiện ra mặt Đơn có vết đỏ lừ, gấn gò má thì thâm lại, cậu hoảng:

-Mặt sao thế kia? Con nào đánh mày, ra đây, để tao cho nó một trận?

Đơn im lặng không nói gì, cô đang bận xoi xoi chiếc giày tím. Cái này... sao cứ bị quen quen? Thủy rút rè chìa tay ra giật lấy giầy:

-Là tớ, tớ chỉ vô tình thôi, tớ xin lỗi!

Thanh hừ một cái. Bớ tổ sư, lon ở tận tít đằng xa, thế mà ném kiêu éo gì lại vắng vẻ phía này không biết, rõ ràng là cố tình. Thành hình như cũng nhận ra vấn đề, cậu quát ầm lên:

-Cậu bị dở à?? Cái lon tít phía bên tay trái, Đơn đứng tận tít đằng phải này. Thế hoá ra cái giày của cậu mọc cánh tự bay từ trái qua phải à? Hay là tay cậu có vấn đề?

Thanh “ú ù” một cái, Thành mọi khi cứ nhe nhớn lúc điên lên nhìn ngầu gớm. Đơn không muốn làm to chuyện nên giật giật gấu áo Thành ra hiệu thôi. Có đi đâu cô vẫn ức vì bị phang quả giày vào mặt. Đau, khó chịu, Đơn làm mặt thản nhiên nói thêm vài câu:

-Nghe nói tội cố ý gây thương tích cho bạn học trong trường bị xử phạt nặng lắm đấy! Lần sau cậu cẩn thận, kéo người ta lại tưởng cậu cố tình thì không hay!

Chỉ nói năng nhỏ nhẹ thế thôi mà đã làm cho bạn Thuỷ sợ xanh mặt. Thuỷ “ừ ừ” cho qua rồi giật lại chiếc giày chạy biển. Thử thấy hết giờ cũng hô mọi người giải tán.

Thuỷ thở phào lên ra bồn rửa tay phía sân sau. Vã vã nước lên mặt, cô tự trấn tĩnh bản thân sau khi bị dọa sợ bởi câu nói của Đơn kia. Bất thành linh, có một bàn tay đặt lên vai khiến cô giật bắn, hét lên. Hoảng hốt quay lại, khuôn mặt của bạn cùng bàn đã gần ngay trước mắt. Minh dí sát lại gần Thuỷ, mặt đối mặt, chóp mũi chạm nhau, gần đến nỗi khiến cô run lên. Từ tốn, Minh khẽ cười, nụ cười nửa miệng đầy kiêu ngạo:

-Cẩn thận những gì cậu làm.

Minh chỉ bỏ lại một câu như thế rồi bước đi. Thuỷ ở lại, chân đứng không vững, gần như muốn sụp xuống đất.

Tối đó cả bố mẹ Đơn đều đi công tác xa, nghe bảo là lên vùng núi quyên góp đến tận mai mới về nên “gửi gắm” cô sang nhà Minh. Bố mẹ Dạ cũng đã khá quen với việc này. Hai vị giáo sư kia hay đi công tác liên miên để cô con gái đáng yêu ở nhà một mình. Thấy tội con bé nên bố mẹ Dạ có ý kiến rằng bao giờ bố mẹ Nguyễn đi thì cho Đơn sang bên này chơi. Bố mẹ Nguyễn cười xoa, cuối cùng lại làm thật.

-Con gái ăn nhiều vào, bác làm toàn món con thích đấy!

Bố mẹ Dạ chẳng lạ gì Đơn, từ bé đã yêu thương chiều chuộng cô như con gái, nay lại tranh nhau gấp miếng ngon cho cô, hoàn toàn cho cậu quý tử kia ra rìa. Minh không tức cũng không giận, thản nhiên ăn cơm, thi thoảng cũng tranh giành gấp cho Đơn vài miếng làm bố mẹ phì cười.

-Nghe bố mẹ con kể là dạo này con bị đũa nào chơi xấu đúng không? Thương con quá, tìm ra thủ phạm là ai thì bảo bác nhé, bác bảo bác Thiên đến dằn nó như tử!

Mẹ Dạ lại gấp cho Đơn miếng nữa, đoạn kéo tay bố Dạ ra đi đâu bố Dạ sẽ bảo kê cho Đơn. Đơn mỉm cười hì hì, đáp nhẹ:

-Vâng.

-Nếu con không ứng phó được thì cứ bảo Minh, nó sẽ giúp con.

Bố Dạ đưa cho Đơn tờ khăn giấy, ôn tồn nhắc nhở. Đơn nghĩ đến lại thấy hơi chạnh lòng. Mang tiếng bạn bè thân thiết suốt bao nhiêu năm, thế mà ngoài mấy buổi tối kèm Minh học cô đâu không được tiếp xúc với cậu ấy. Từ đợt giận nhau lần trước đến bây giờ Minh cứ trốn biệt trong lớp với trong phòng, không cho cô cơ hội gặp mặt. Mấy lần nhắn tin buổi đêm nó không rep, mấy lần mò lên lớp tìm thì bạn cùng lớp ra bảo nó đang bận. Đơn chán, nghĩ nó bận ôn tập nên cũng không làm phiền nó nữa. Phải chăng đây là dư âm của vụ giận nhau lần trước? Đơn tủi thân, mẹ Dạ thấy mắt Đơn sụp xuống liền đánh trống lảng:

-Hôm nay con gái yêu qua ngủ, bác chuẩn bị cho một phòng rộng ời là rộng nhé, tối con thoải mái mà lăn!

Đơn mọi khi sang nhà toàn nằm luôn phòng Minh, cô bé cũng còn nhỏ, tuy già đời hơn các bạn cùng trang lứa chút nhưng dấu sao vẫn chỉ là học sinh lớp 6. Theo thói quen cô bé chỉ đơn thuần nghĩ rằng hai bác chuẩn bị phòng cho mình sẽ rất phiền nên ngay thơ phát biểu:

-Ơ con ngủ phòng Minh được rồi...

-Không được!

Rồi một cái, Minh đặt đĩa xuống bàn, lấy khăn lau miệng:

-Mày ngủ phòng kia đi, mày sang phòng tao sẽ làm tao mất tập trung, phiền lắm!

Đơn ngáy ra, không hiểu, lát sau mới định thần lại được. Cô hừ một cái rồi lại cư xử như bình thường, cầm bát lên ăn tiếp. Thằng Minh, may cho

nó là phụ huynh đang ở đây, không có là cô đã vồ lên đập nó một phát vào mặt rồi. Mẹ Dạ nhú mày trêu ghẹo con trai:

-Mẹ thấy mày học nhiều quá có vấn đề rồi đấy! Mọi khi Đơn sang cũng có sao đâu, hôm nay lại làm màu!

-Con đã bảo không được là không được!! Kệ mẹ, con đi tắm đây!

Minh nhăn mặt nói rồi bỏ đi, để lại mẹ Dạ vẫn cứ ở đó bĩu môi. Đơn mặc kệ, tiếp tục trò chuyện với bố mẹ Dạ.

Phòng ngủ của hai bác chuẩn bị cho Đơn hơi rộng, giường cũng là bản to, ga phủ màu hồng, nói chung cả phòng chính là một màu hồng rực rỡ. Đơn đặt cặp xuống gần giường, lôi đề cương ra học. Lướt lướt vài phát đã thuộc, cô lôi quần áo cần từ ở nhà vào vệ sinh tắm. Bật vòi, xả nước, bắt cần lúc tắm xong Đơn lại làm rơi hết quần áo xuống sàn làm nó ướt nhẹp, duy chỉ có chiếc quần chip nằm trên cùng là không bị dính. Cô phì cười nào bặm môi, làm sao bây giờ?

.....

Trần ngâm suy nghĩ một lúc cô quyết định mở cửa.

-A!

-Ơ..

Bạn Minh ơi là bạn Minh, sao bạn cứ nhắm lúc quan trọng mà nhảy vào khung hình thế nhỉ?

Đôi lời của tác giả: Vì thứ 5 tác giả phải đi học nên lịch đăng chap sẽ chuyển vào thứ 3 hàng tuần nhé.:> Yêu các độc giả của tôi!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 10: Đôi Khuyên Tai Bạc

-Á!

Ló đầu ra ngoài, Đơn giật mình hét lên, cái bản mặt của bạn thân lù lù trước mắt. Minh hơi đỏ mặt, nhìn cái đầu ướt nhẹp của Đơn một lát rồi quay đi ngay lập tức. Cậu đánh trống lảng, chỉ vào sách vở của Đơn được gấp gọn trên giường:

-Học xong rồi cơ à?

-Ừ.

...

-Này.... mà ơi!

Đơn ngáp ngừng.

-Gì?

-Có đồng gửi không, cho mượn tạm với, đồ của tao mang sang bị ướt rồi.

-Chán mà, đợi tí!

Một lát sau Minh mang sang một bộ đồng gửi của con trai màu xanh lá. Của mượn được, Đơn không dám kêu ca gì nữa, lập tức thay. Lúc Đơn bước ra Minh lại đỏ mặt lần nữa, không phải vì chưa bao giờ thấy Đơn mặc đồng gửi, mà là cái cảm giác nhìn cô mặc đồ của cậu nó lạ quá. Tóc cô ướt nhẹp, mặc thêm quần áo của cậu vào nên rộng thùng thình nhìn dễ thương hết biết. Đơn xoa xoa khăn tắm trên đầu, băn khoăn không biết

Minh vào đây làm cái gì. Cô đang định nằm xuống giường thì bị Minh quát:

-Ra đây sấy tóc, tóc chưa khô nằm để cho ốm ra à?!?

Đơn vẫn ức vụ vừa xong bị cho quả rõ què, phồng mồm phản bác:

-Thôi, đằng ấy ra khỏi phòng tớ đi, chúng ta ghét nhau lắm cơ mà, vừa này còn không cho người ta ngủ chung cơ mà!

Cái thái độ hờn dỗi của cô làm Minh vừa giận lại vừa thấy thương. Cậu thở dài, mang máy sấy ra tận chỗ Đơn đang nằm kên trên giường cấm. Minh đặt đầu cô lên đùi mình, tỉ mỉ sấy từng lọn tóc cho Đơn. Đơn vẫn còn hờn dỗi, nhắm mắt, không để ý đến cậu.

Sấy xong xuôi Minh liền quấn máy sấy cất đi, toan bước ra khỏi phòng. Bỗng từ phía sau có một cánh tay nhỏ bé giữ lấy cậu, quay mặt lại, thấy con bạn cúi gầm mặt xuống lí nhí:

-Định đi thật đấy à?

Phải lâu lắm rồi không được chơi với Minh. Cô nhớ ngày xưa khi hai đứa còn bé thân thiết với nhau, nhớ lúc cô đọc truyện thì có đứa nằm đùi nghịch máy điện thoại, cô nhớ cái mùi thơm trên áo Minh, mùi mà cô bị cuồng suốt từ nhỏ tới giờ. Đạo này Đơn bị chơi xấu đã tủi thân thì chớ, đằng này cậu bạn thân nhất cũng bỏ rơi cô làm cô càng tủi thân hơn. Không động viên nhau lấy một câu, cũng không hỏi han cô bị vậy có buồn không, Minh thờ ơ như không có chuyện gì để cô một mình chống chọi với nỗi lo thấp thỏm mỗi giờ kiểm tra mà không có ai chia sẻ. Mới nghĩ đến đây thôi mà chưa gì mắt đã rơm rớm rồi.

Minh cũng biết về vụ lùm xùm chơi xấu Đơn trên trường rồi, cô nổi tiếng gần như là nhất nhì trong khối, cậu có muốn không biết thì bọn con trai cũng nhắc cô suốt ngày. Nhưng hôm trước đi qua lớp cô thấy cô có Thanh với Thành ra mặt bảo vệ thì cũng đành yên tâm, chú tâm tiếp vào mục tiêu hằng còn giảng giờ. Mục tiêu lớn, không thể chỉ vì 1 phút sồn sồn mà phá hỏng nó. Minh nhìn Đơn rơm rớm kia cũng tội lắm chứ, có đi đâu

nếu bây giờ cậu không cố gắng thì một thời gian dài sau Đơn sẽ còn khổ nhieu.

-Ừ, tao về phòng. Mà có làm gì thì làm nốt đi, đừng chạy sang phòng tìm tao!

Minh làm mặt lạnh, gỡ tay Đơn ra rồi bỏ về Đơn tủi thân, tưởng cậu về thật, buồn mà chẳng biết trút vào đâu. Ai ngờ mới đi được mấy nước cậu đã quay lại siết cô vào lòng, thơm chụt cái lên trán rồi mới rời đi. Đơn đứng đó bĩu môi, nhìn bóng dáng Minh ra khỏi cửa. Cô ngẩn thụp xuống giường, lấy tay lau lau đi vết hôn trên trán. Đàn ông con trai, chơi gì rồi kìa!

Bỗng thấy máy điện thoại rung rung, từ Thanh, cô nhấc máy:

-Alo?

Như thường lệ, Thủy đến sớm gần nhất trường, lén lút mò vào 6A.

Nhìn ngăn bàn của Đơn Thủy chửi thề Sạch bách! Hôm qua đã khéo léo dán lên trên rồi thế mà vẫn bị phát hiện ra. Tất cả cũng chỉ tại con ranh Thanh, suốt ngày phá! Mấy dòng bút chì cô viết lờ mờ lên trên bàn cũng bị tẩy sạch. Mịa ranh con thính như chó, làm cô mất bao nhiêu công mua kích giáo viên soi Đơn kĩ vào, cuối cùng thành công cốc hết.

Nghĩ đến Minh học hùng hục hùng hục vì ranh con đấy là Thủy lại tức lộn ruột. Cậu khổ thế mà nó cứ ỷ mình học thuộc nhanh để đi chơi bời. Lúc nào cũng thấy nhe nhớn ở căn-tin, lúc thì lại ưỡn ẹo trước cửa lớp cô tìm Minh, phát ghét!

Thủy kìm nén cơn giận tiếp tục làm công việc của mình, lần này cô quyết định ghi xuống nên đất. Hôm qua cô đã nói với giáo viên là học sinh có phương pháp quay bài mới là ghi xuống sàn lớp, chắc chắn thầy cô sẽ sấm soi nên lớp thôi. Thủy chăm chú ghi chép, đang mải miết thì tách một cái, đèn flash loé lên. Thủy giật mình ngừng đầu dậy đã thấy Đơn và Thành đứng đó từ lúc nào, tay Thành còn cầm máy cảm ứng chụp tanh tách.

-Nhanh lên bác ơi, con thấy có bạn gian lận thi cử này bác!

Thanh cùng bác bảo vệ ập vào lớp, chất giọng lạnh lạnh của Thanh vang vọng cả hành lang. Thủy sợ hãi đến rơi cả cây bút chì trên tay. Bác bảo vệ xông vào thấy Thủy đúng là đang hí hoáy chép lên sàn thì lập tức lôi lên phòng hiệu trưởng. Đến khi mọi chuyện xong xuôi rồi Đơn vẫn đứng đực ra đó, rồi chỉ vài khoảnh khắc sau cô đã mệt mỏi khụy xuống đất. Rốt cuộc thì cô đã làm gì để người ta phải tìm mọi cách dìm cô xuống như thế? Vành mắt Đơn nhanh chóng chuyển đỏ, long lanh trực trào. Trước đây cô hiếm khi khóc vì ba cái chuyện vớ vẩn, nhưng giờ đây dường như khó có thể chịu được nữa, lần đầu tiên trong đời bị chơi xấu đến nỗi phải khổ sở lo âu đến nửa tháng trời. Đơn vùi đầu vào ngực Thanh, khóc nức lên.

Gian lận thi cử, hãm hại bạn học, Thủy bị hạ hạnh kiểm và lập biên bản, may mà không bị đình chỉ thi.

Kể ra thì hơi khốn nạn nhưng nhóm của Đơn sau khi kế hoạch thành công liền rủ nhau đi oánh chén gần cổng trường. Đơn hiên thì hiên thật, nhưng bản thân bị chơi xấu quá nhiều nên thú thật cũng ức chế kinh khủng. Chơi mấy trò bình thường thì không sao, đây lại chơi trò động vào nhân cách với học bạ của người ta, ảnh hưởng đến tương lai người ta như thế thì bảo sao không tức? Nếu cô mà không phát hiện sớm thì có khi bị đình chỉ học rồi. Vừa thi xong Lí cái là cả lũ trốn tiết kéo nhau ra quán nem chua đánh chén linh đình. Tất nhiên bạn Thành galant của chúng ta bao tất, hai bạn nữ vừa ng ồi ăn vừa hoan hô.

Đơn vừa ăn vừa cười, nói chuyện rôm rả, không biết phía xa có cậu bạn đang mỉm cười. Minh cầm quyển sách Văn trên tay, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vui vẻ của ai đó. Cậu xúc cạp, bỏ về nhà.

-Nào, cạn li vì kế hoạch đã thành công rực rỡ đề!

Thành nâng lên cốc coca, hứng khởi hò reo. Đơn và Thanh phì cười, nâng li chiêu lòng cậu bạn.

-À mà Đơn ơi, tao có chuyện muốn nói.

Thành nhồm nhoàm nem chua trong miệng. Đơn gật đầu:

-Ừ sao?

-Mày có cậu bạn nào bên lớp C à?

Đơn chững lại, bối rối nói:

-Ừ.

-À, ra thế! Mày cảm ơn người ta đi nhé, cái kế hoạch này là do cậu ta bày ra đấy. Tao định cảm ơn cậu ta, nhưng mà nhìn cái mắt cứ lạnh lạnh ghét quá nên kệ.

Đơn bất ngờ, để che đi sự luống cuống của mình cô đã ăn rất nhiều nem chua. Cô lại “ừ”, sau đó cũng không nói gì nữa.

Minh cắm đầu vào sách vở, cố gắng nuốt từng từ đến thuộc lòng. Ngoài cửa có tiếng mẹ Dạ sốt ruột gọi ra ăn nhưng cậu không chịu ra, chỉ gọi với:

-Tí nữa con ăn, bố mẹ ăn trước đi!

Mẹ Dạ bên ngoài lắc đầu thờ dài.

Minh vò đầu, 3 đề văn, đề nào đề này dài lê thê, cậu quyết định học từng từ. Mấy lần trước chỉ cần cố nhớ cái giàn ý sau đó chém đại là được, hoặc trước kia học cấp I thì thi thoảng quay sang nhờ Đơn nhắc cho vài câu, nhưng giờ thì không thể. Cô đã chữa cho, bài văn cậu làm bị gạch đỏ và chú thích nham nhở, vì vốn không giỏi văn nên giờ cậu phải cố nhớ hết vào đầu, giống từng từ thì mới được điểm cao. Minh khó chịu tì mạnh ngòi bút xuống vở làm nó xuất hiện một lỗ thủng. Cậu phải cố gắng, nghĩ đến đôi mắt ngập nước của con hàng xóm là cậu lại tự nhủ như thế. Minh đi đầu chỉnh lại cảm xúc, lại vùi đầu vào sách vở.

Tối đó, ở tầng hai của ngôi nhà khá rộng lớn, có căn phòng cứ vậy phát ra ánh sáng le lói đến tận 1, 2 giờ sáng.

-Đơn ơi, mau đi ra xem kết quả!

Ngày kết quả được công bố Thanh gọi ới vào trong lớp, Đơn cất sách vở, chạy theo. Lúc nhìn thấy bảng điểm Đơn cứ đứng đực ra đó, không nói được lời nào.

Kết quả tổng kết học kì I làm hầu hết thầy cô bất ngờ. Năm nay, người đứng nhất khối trong bảng xếp hạng lại là một cậu học sinh lớp C!

Dạ Từ Minh!

Với điểm tổng kết học kì đứng nhất khối và thứ 3 toàn trường, thầy cô đã bàn bạc và xem xét, cất nhắc Minh lên lớp A. Còn riêng Nguyễn Giản Đơn, thành tích đứng thứ 3 khối, thứ 7 toàn trường cũng đủ khiến các bạn ngưỡng mộ. Tuy nhiên nghe nói cậu bạn đứng thứ 2 khối, thứ 5 toàn trường gian lận thi cử nên nhà trường đang xem xét chỉnh sửa lại bảng điểm. Sau khi chỉnh xong thứ hạng của Đơn được nâng lên thứ 2 khối, thứ 6 toàn trường. Cô được bạn bè luôn miệng chúc mừng, tuy nhiên chẳng hiểu sao Đơn chỉ thấy bình thường, không thấy vui mấy, bởi vì trong đầu cô còn đang bận nghĩ đến thứ khác.

Đơn chợt nhận ra 1 vấn đề lớn, à không, rất là lớn!

Minh được lên lớp A!

Hoá ra bao nhiêu ngày học vất vả đến thế là để đạt được thứ hạng này sao?

Hoá ra cậu chịu nhiều khó khăn đến thế là để lên lớp A sao?

Hoá ra...?

Hoá ra.....?

Đau đầu, trong Đơn bây giờ là một mớ bòng bong, xoay như chong chóng. Cô lập tức muốn chạy đi tìm Minh, muốn nhìn thấy cậu ngay bây giờ. Nghĩ đến đó Đơn liền chen ra khỏi hàng, hướng một mạch về cửa lớp 6C. Nhưng khi đến nơi cô lại không được gặp Minh, ngược lại chỉ nghe được mấy lời từ một bạn nữ trong lớp:

-Oh.. Từ Minh hôm nay nghỉ ốm rồi!

Nhăn mặt thở một cách khó nhọc, Đơn chạy về lớp thu dọn sách vở cất vào cặp. Thanh thấy bộ dạng vội vã của cô liền hỏi:

-Ê Đơn, đi đâu thế?

-Mày xin cô cho tao nghỉ 2 tiết cuối.

-Ơ này... Ê, ê!!!

Thanh gọi với theo nhưng không kịp, bóng dáng Đơn đã khuất sau bức tường. Trong đầu Đơn giờ không còn gì ngoài khuôn mặt của cậu bạn, lúc cậu cố gắng nhai nhét từng chữ, lúc cậu khó chịu gục mặt xuống bàn, lúc cậu nhìn cô đầy lo lắng. Hình ảnh về Minh cứ ngập tràn trong tâm trí Đơn, òạt, dòn dập như những lớp sóng chen chúc trong đầu. Dạ Từ Minh, cô muốn gặp cậu, rất muốn!

Chạy xông xộc về nhà, ngay đối diện là nhà của thằng bạn thân. Đơn gấp gấp gõ cửa, bấm chuông liên hồi đến nỗi làm mấy chị hàng xóm quanh đó rối theo. Khi cửa đã được mở Đơn vội vã xông vào phòng Minh, âm ỉ gõ cửa.

-Minh, Minh, Dạ Từ Minh!!!

Vẫn là vậy, cửa luôn không khoá, báo hại cô gõ vỡ vẫn một hồi. Đơn xông vào, đập vào mắt là hình ảnh Minh yếu ớt nằm trên giường, trán đắp một chiếc khăn trắng. Đơn đánh rơi cặp xuống đất, từ từ tiến lại gần giường, bàn tay nhỏ bé của cô run rẩy chạm vào khuôn mặt đang nóng hầm hập. Trên bàn hăng còn đầy sách vở, bút thước, hẳn là hôm qua khi thi xong cậu đã mệt đến mức lăn ra ốm.

Mặt đỏ gay lên kìa, thương quá!

Đơn đi xung quanh căn phòng, thu dọn một lượt cho phòng sạch sẽ xong xuôi sau đó tiến đến chỗ giường. Cô mở chăn, chui mình vào trong, rất tự nhiên khều cánh tay của Minh ra để mình nằm vào trong đó. Đã bao nhiêu ngày cô không được cánh tay ấm áp này ôm r ỡ? Mùi bột giặt này, mùi nước xả vải này, nhớ quá. Đơn dụi mặt xuống gối, bất giác lim dim chìm vào giấc ngủ.

Minh có một giấc mơ lạ lắm, đó là con ranh con kia chui vào trong chăn cậu, chui vào trong lòng cậu, ôm cậu thật chặt r ỡ ngủ thật ngon. Minh lờ mờ mở mắt ra, ánh sáng le lói của đèn đường dội qua khung cửa sổ hắt vào mắt Minh khiến cậu phải nhú mày. Cậu cảm thấy cơ thể có cái gì đó khác khác, như có một thứ gì đó rất mềm mại và ấm áp dụi vào người cậu khiến tay cậu tê rân rân.

Minh hoảng hốt bật dậy, nhanh đến nỗi khiến chiếc khăn đắp trên trán rơi xuống. Mùi dầu gội thật nhạt thoang thoang nơi chóp mũi, đó... không phải là mơ.....

Lông mi dày, cong vút nhắm nghiền, má hây hây đỏ, môi nhỏ đỏ xinh khi ngủ khê hé mở như nụ hồng đang còn e ấp. Minh nhìn đến ngây người, thở dài, đắp lại chăn cho Đơn còn mình thì mang quần áo vào phòng tắm.

-Dậy r ỡ à?

Đơn giật mình tỉnh dậy, căn phòng sáng chưng, Minh thì đang dùng khăn tắm xoa vào mái tóc nhỏ nước. Cô thở phào, vẫn còn tắm gội được, cũng không đến mức sốt nặng lắm nhỉ? Mà khoan, không phải lúc cô đến cậu đang nóng h ần hập sao, sao giờ lại đi tắm thế này?

-Ốm thế này ai cho mà tắm gội hả thằng kia?

Cô tức giận chạy lại gần Minh, giật khăn tắm trên đầu cậu xuống. Minh ngây ngốc nhìn Đơn, sau đó thì phì cười:

-Cô ạ, tôi chỉ là sốt nhẹ và buồn ngủ thôi!

-Không phải, lúc tao mới vào thấy mày nóng lắm!

Minh chỉ vào điếu hoà:

-Có nhìn thấy điếu hoà bật chế độ sưởi ấm không? Lúc đó hơi lạnh nên tao bật bị quá đà, về sau nóng quá vã mồ hôi nên phải dậy đi tắm.

Minh tiến đến lấy điếu khiến giảm nhiệt độ điếu hoà đi, còn quay lại cười đều:

-Sao? Lo cho tao lắm à?

-Kể cả thế thì cũng không được tắm chứ!

Đơn xì một cái, lạnh nhạt xách cặp bỏ ra khỏi phòng.

-Đứng lại!

Minh hét lên, giật ngược tay Đơn khiến cô ngã nhào vào người cậu. Minh đưa cho Đơn một đôi khuyên tai bằng bạc nhỏ rồi hỏi:

-Điểm của tao thế nào?

Đơn bất ngờ, tháo đôi khuyên tai cũ ra để đeo đôi mới vào. Cô ngắm nghía mình trong gương:

-Chúc mừng bạn Minh nhé, bạn đứng nhất khối, thứ 3 toàn trường, được đặc cách lên lớp A!

Đơn xoay người lại, với khuôn mặt rạng rỡ cô chỉ vào chiếc khuyên tai:

-Xinh không?

Minh cười nhẹ, nắm vật ra giường:

-Xinh lắm!

Đơn thoải mái xách cặp ra về, trước khi đi cô còn bỏ lại một câu:

-À, hôm nào phải đi ăn mừng chứ nhỉ?

Minh dõi theo bóng lưng Đơn đã khuất, tay mân mê chiếc điện thoại trong tay. Vừa bật lên, ánh sáng của màn hình tràn vào mắt cậu. Đó là hình ảnh của một cô gái xinh xắn như búp bê, mái tóc nâu của cô trải dài trên nền gối ga xanh nhạt, cô đang ngủ một giấc rất ngon lành.

Minh khẽ vuốt ngón tay cái lên màn hình, động tác vô cùng dịu dàng trìu mến. Cậu bỏ máy, đi xuống nhà ăn cơm.

Nguyễn Giản Đơn, từ nay đã có thể ở bên cạnh mày rồi!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 11: Đối Thủ

Lần đầu tiên đặt chân vào lớp 6A trường cấp II Thanh Lịch, Dạ Từ Minh đã nhận được một lời thách đấu được cho là ngông cuồng như sau:

-Minh 6C, tớ không biết cậu là Nguyễn Giản Đơn có quan hệ như thế nào, tớ chỉ cần biết tớ thích cô ấy! Chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng!!!

Minh nhếch mép cười khinh đời. Cô bạn của cậu xem ra cũng có sức hút rất lớn đấy chứ? Minh nghĩ đến đó xoay chân bước đi, trước khi đi còn vỗ vạy cậu bạn nọ thì thần rất thân tình:

-Điểm khác nhau của chúng ta chính là ở chỗ đó! Cậu “thích cô ấy”, còn tôi “chỉ thích một mình cô ấy”!

Minh bước vào lớp, bỏ lại cậu bạn kia vừa không hiểu vừa tức giận. Vốn nghĩ cậu ta chỉ là loại một sách nhất gan không ngờ cũng cứng như thế. Định dọa vài câu cho Minh rút lui cuối cùng thành bị cắn ngược, lại còn bị nói một câu khó hiểu. Haizzz nghĩ cách khác vậy, dù sao loại có thể nhảy từ lớp C lên lớp A cũng không phải hạng dễ đối phó gì.

-A!

Một cô bạn ngỗ bần đầu sau khi nhìn thấy luôn mặt “tử lạnh” cute của Minh thì bị giật mình, hét lên một tiếng khiến ai cũng chú ý đến phía này. Thanh nhận ra người quen, vẫy tay chào khuyến mãi theo nụ cười rất tươi. Minh cười nhẹ đáp lại, tiến đến gần đó. Đơn vẫn không để ý, tai cô đeo headphone, mặt chúi vào quyển tiểu thuyết. Nhận ra ghế của mình có phần lõm xuống cô mới giật mình ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc đang bị bàn tay to lớn của Minh sờ vào trán. Minh lầm bầm:

-May không lây sốt của tao.

Đơn tháo headphone xuống, tò mò hỏi:

-Cái gì cơ?

-Không có gì!

Thanh và Đơn bắt đầu tám chuyện, mặc kệ cho cậu bạn Minh của chúng ta nghịch điện thoại. Cả 3 đều nói chuyện rất bình thường, tuy nhiên hành động sờ trán của Minh vừa nãy đã lọt vào mắt xanh của “kha khá” bạn trong lớp, thế là chuyện mà ai cũng biết xảy ra, trong lớp bắt đầu xuất hiện những tiếng l`âm r`âm chỉ chỗ. Thư nhìn về phía này mắt hơi nhăn, lúc nhìn vào đôi mắt tr`ầm thấp của Minh li`ền hơi đỏ mặt.

-Thành đâu?

-Không biết, trốn học từ tiết hai tới giờ à!

Thanh chỉ ngón trỏ lên trán nhớ lại, nhận ra động tác của Minh hơi cứng đờ cô li`ền lén cười hì hì. Đúng lúc đó Thành bước vào, mặt h`ầm h`ầm giận dữ khiến các bạn khác hoảng sợ tản ra xa. Thành lờ đi Minh, tức giận đập bàn một nhát “R`ầm”:

-Có biết cái thằng mà đọt Đơn bị trêu xấu mà bọn mày gọi ra quán gần trường không?

Thanh Đơn nhìn nhau, gật đầu. Thành nghe thế tức giận hét lên:

-Mịa, nó đở cho Thư tức là nó nói điều còn gì??? May mà đọt đấy tao không đi tra tội nó cùng bọn mày không có tao đã hiểu nh`ằm đánh chết con Thư r`ồi! Đi với tao, nó hẹn tao ở sân thượng kia!

Thành bỏ đi thẳng bỏ lại 3 đứa đang hoài nghi ở phía sau. Lát sau Thanh thức thời chạy theo, Đơn ng`õi đăm chiêu r`ồi cũng đi biến, Minh ở lại, nhăn trán nhíu mày, cuối cùng vẫn ồm ờ nổi bước, lòng dấy lên chút khó chịu. Lần đầu tiên trong đời cậu thấy mình vô dụng biết bao! Đơn bị chơi xấu, cậu chỉ giải quyết được một phần, toàn cục vẫn là do một thằng con trai khác ra mặt hộ Đơn.

4 đứa dẫn nhau lên sân thượng, gió đông rét căm căm, trên trời là một mảng xám như sắp muốn có bão. Gió tấp vào da thịt khiến Đơn lạnh buốt, cô co quắp người lại, kéo cổ áo cho nó cao lên. Bỗng nhiên từ phía sau có thứ gì đó âm ỉ áp vào cổ. Minh đang tháo chiếc khăn quàng trên cô mình, vô tư quàng vào cho Đơn.

-Cám ơn.

Cô thở hắt, Minh nghe được tiếng nói run lẩy bẩy thì gật đầu nhẹ. Cậu còn kéo Đơn ra đằng sau lưng, lấy bản thân mình chắn hết gió trời cho cô. Đơn thấy dễ chịu hơn hẳn liền đành theo bản năng trốn ra sau lưng Minh.

Đảo mắt, phía gần lan can xuất hiện một cậu trai. Cậu ta có dáng người bé nhỏ, đang vươn tay vuốt ve những chiếc lá cuối cùng còn sót lại của mấy cây cảnh được trồng trên sân thượng. Khuôn mặt quen thuộc đó không khó để Đơn và Thanh nhận ra cậu bạn run rẩy đọt trước, vừa thấy cả đám bước vào cậu ta đã xông tới, điên cuồng níu kéo lấy vạt áo Đơn:

-Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi mà!! Mấy cậu làm ơn xin thầy cô đừng phạt Thủy được không? Cậu ấy trước giờ chưa từng trải qua chuyện thế này, cú sốc này cậu ấy chịu không nổi!!! Tớ xin mấy cậu đấy, Thủy sợ hãi kiệt quệ lắm rồi, cậu ta cũng đã bị bố mẹ đánh rất nhiều rồi, các cậu làm ơn tha cho cậu ấy được không???

Ơ cái thằng này, có ai làm gì Thủy của cậu nữa đâu mà tha mới chả thứ? Nói đi cũng phải nói lại, nhóm của Đơn mới chỉ trình báo vụ việc cho nhà trường thôi, chứ nếu không trình báo, chỉ sợ Thủy lại tiếp tục làm cái việc kia, mà chả nhẽ lại để Đơn tiếp tục bị ăn hành chắc?

Trông cậu ta cứ như một tên điên gào thét. Đơn luống cuống, cố gắng gạt tay cậu ta ra khỏi chân váy mình mà không thành, không ổn, nếu cứ kéo nữa váy cô sẽ tuột mất. Đơn khó xử níu níu hai chân, Minh thấy vậy liền đi đến hất phăng tay cậu ta ra, còn Thành thì tiện thể đạp cho tay cậu ta một phát. Dối trá, đã hãm hại còn đổ vạ cho người khác. Thành cứ tiếp tục đánh cậu ta như muốn trút đi tức giận của mình, dường như những đòn đánh đó khiến Thành cảm thấy nguôi ngoai hơn mặc dù nó khá là nhẹ. Cậu bạn kia vẫn khóc lóc la lối om sòm, tất cả đều cảm thấy nhức đầu, Đơn bắt đầu lo

lặng, cô sợ việc này sẽ biến thành bạo lực học đường mất, mặc dù nãy giờ Thành đập toàn vào đất, chỉ dẫm hơi mạnh khiến cậu bạn kia hơi hoảng thôi. Đơn chạy đến chắn giữa cậu bạn và Thành, đứng ra khuyên can:

-Này, thôi đi!

-Mày điên à? Nó chơi mày như thế mà mày vẫn để yên được hả???

Thành mặt đỏ phừng phừng, giọng nói mơ hồ có pha mùi xã hội đen thay vì chất giọng non nớt của học sinh lớp 6. Đơn lắc đầu, nói lại:

-Tao có bị gì sao? Cuối cùng vẫn an toàn vượt qua kì thi còn gì? Còn nữa, cậu ta không phải kẻ đầu sỏ, cậu ta chỉ nói dối thôi. Cậu ta đáng trách nhưng không đáng đánh!

Thanh đứng im lặng nãy giờ liền tiến đến, cô cọt nhả nghịch tóc, bộ dáng rất dửng dưng. Thanh đứng lên trước mặt Thành, mái tóc vàng của cô bập bênh theo sự chuyển động của cơ thể, cô vỗ vỗ vai cậu an ủi:

-Cậu ta cũng chỉ là quá thích con nhóc kia thôi!

Thành siết chặt nắm đấm, mặt đỏ lên tức giận, cuối cùng trước vẻ mặt cương quyết của Đơn đành phải nhượng bộ. Cậu khoát tay, buông thõng một câu:

-Thôi bỏ đi!

Đơn gật đầu, chạy đến cạnh Minh. Minh cảm thấy bất lực, dang tay ra siết lấy vai Đơn. Đơn thấy thương hại cậu bạn kia, cậu ta có vẻ vô cùng sợ hãi, mặt xám ngoét. Đơn thở dài, ng ẩng xuống nhắc nhở cậu ta:

-Thích như cậu là hại bạn đấy!

Đơn toan bỏ đi, bất thành linh cửa sân thượng bị mở ra thật mạnh. Thủy chạy vào, hét vọng xuống dưới:

-Đây này bác bảo vệ ơi, trên này có đánh hội đồng này!!!

Tiệc bước chân nặng nề ngày một gầy, Thuỷ cười đắc thắng, xoay ngược ngón cái xuống như muốn nói: Chúng mày thua rồi!

Trùng hợp thật đấy, hay là sắp xếp từ trước? Việc cậu bạn này gọi Thành lên cũng là sắp xếp, cậu ta kéo Đơn lại không cho Đơn đi là để câu thời gian sao?

Bác bảo vệ cùng một giáo viên kéo lên, khi hai người nhìn thấy Đơn và Minh thì không khỏi sửng sốt. Thành nổi tiếng nghịch ngợm đã không nói, cả cô bé Đơn và Minh đứng nhất khối cũng tham gia trò đánh hội đồng này là sao? Cô giáo cảm thấy khó xử, cô và bác bảo vệ cứ đứng chùn chân tại chỗ. Cuối cùng thì bác bảo vệ vẫn là người tỉnh táo nhất, bác mời tất cả lên phòng hiệu trưởng làm việc.

Điều hoà hai chiều trong phòng hiệu trưởng khiến không khí trở nên ấm áp. Trên chiếc bàn gỗ được khắc hoạ tinh xảo đặt 6 chén trà bốc khói nghi ngút, mấy thầy cô nhìn đám học sinh lớp 6, trong đó có một cậu bé mặt mày tái mét vì sợ mà không khỏi thở dài.

Cô chủ nhiệm 6A bị gọi lên ngay tức khắc, cô chủ nhiệm 6C cũng bị gọi lên do Thuỷ là người phát hiện vụ việc đầu tiên. Giờ đã vào tiết nhưng dường như không có thầy cô nào có ý định ra khỏi căn phòng ấm áp, tất cả đều muốn ở lại xem xét vụ việc, mà bọn học sinh được trống tiết vui vẻ quây tung bưng, kéo lũ kéo lũ đến nép sát ở cửa vào bên ngoài phòng hiệu trưởng.

Nghe xong phong phanh qua vụ việc cô Hằng 6A liếc cười xoà, cố gắng làm cho thành tích lớp mình không bị tụt giảm:

-Mấy anh xem lại chứ học sinh lớp em em biết, Thành không nói, chứ Đơn với Thanh không có chuyện đánh người đâu!

-Cô không thể nói thế được cô Hằng à, học sinh đến tuổi này cũng đã bắt đầu hình thành cá tính rồi, cô không bao bọc nó được mãi đâu!

Cô Hằng 6C lên tiếng phản bác. Cô vốn đã ghét con bé Giản Đơn này từ đợt nó làm cho học sinh xuất sắc nhất lớp cô bị mất tư cách xếp loại.

Dù biết là Thủy sai rành rành, nhưng không có lửa làm sao có khói? Con nhóc này nó phải làm gì mới khiến cho Thủy làm ra cái trò như thế. Đây là chưa kể nội bộ các giáo viên trong trường thường hay ganh đua tị nạnh nhau, so đo thành tích với nhau từng tí, hiển nhiên lúc này giữa cô Hằng và cô Hồng đang có dòng điện le lói.

-Các cô yên lặng cho học sinh trình bày! Cô tóc vàng, cô nói trước!

Thầy hiệu trưởng khẽ gõ gõ xuống mặt bàn, chấp tay chờ đợi một lời giải thích. Ngữ điệu của thầy đã chuyển thành “cô”, chắc chắn thầy đang rất tức giận. Thanh nuốt nước bọt cười xuề xòa:

-A ha cũng không có gì, chỉ là nói chuyện thông thường thôi, a ha ha...

Thanh vừa nói vừa không quên véo nhẹ vào đùi cậu bạn mặt tím tái sợ hãi bên cạnh. Cậu bạn sợ, đang định gạt phụ họa thì Thủy đứng lên phản đối:

-Điều! Rõ ràng tớ thấy các cậu đánh bạn ý, nhất là bạn Thành kia kìa!!

Thủy tiện thể lườm cho cậu bạn kia một nhát khiến cậu ra rụt đầu lại, không ho he gì nữa. Thanh tức tối hừ nhẹ, nhìn Thủy như muốn ăn tươi nuốt sống. Thầy hiệu trưởng lệnh cho Thủy ngồi xuống, quay sang hỏi Thành:

-Em Thành, em giải thích sao?

-Không có gì, em thích thì em đánh, thế thôi!

Tất cả mọi người trợn mắt nhìn Thành, cuối cùng vẫn không nhìn ra cậu ta có ý tứ gì đằng sau cái thái độ dửng dưng kia. Thanh hậm hực phải biết, Thành nói thế tức là nhận tội rồi còn gì, là biến cô thành kẻ nói dối còn gì? Kể cả thế thì Thành vừa nãy cũng có đánh thật đâu, tính sao được?

-Cậu kia, cái thái độ gì đấy hả??

Thầy hiệu trưởng đập bàn làm mấy thầy cô trong phòng giật mình thon thót. Bên ngoài cũng đã vọng lại mấy tiếng xì xào kiểu “Ồi ng ầu quá!” hay “Cứng vãi!” nọ kia. Thầy xoa xoa trán, hỏi sang Minh:

-Em học sinh nhất khối, em trình bày xem nào!

-Thưa thầy em không có ý kiến, nếu thầy cho phép, em cũng muốn đánh cậu ta!

Câu trả lời càng khiến thầy tức hơn. Lũ học sinh bây giờ thật là láo toét, một lũ bất trị! Thành trước câu trả lời khiến mình vô cùng vừa lòng lập tức quay sang cười một cái với Minh một cái đầy sự đắc ý và đồng cảm. Thuỷ cười th âm trong lòng, một lũ ngu, thế là làm cho cô lợi hơn còn gì?

Đơn cảm thấy không ổn, cô cắn cắn móng tay, nhú mày, hai tay xoắn xoắn vào nhau như có đi ầu muốn nói. Đôi đ ồng tử nâu trong veo như hai viên ngọc thạch màu cafe ánh lên như có đi ầu muốn nói khiến mấy thầy cô có cảm giác cứng chi ầu. Con bé Đơn này trước giờ nổi tiếng ngoan ai chẳng biết, thầy hiệu trưởng thấy thế li ền gật đ ầu cho Đơn nói, bất giác nảy sinh tình thầy trò bao la trong lòng, tâm huyết nghề nghiệp trôi lên dào dạt, ôi, học sinh có uẩn khúc, thầy cô tất nhiên phải giải quyết r ồi.

-Em thưa các thầy các cô, có thể bây giờ em nói gì mọi người cũng không tin đâu ạ! Nhưng thật sự thì là cậu bạn này gọi bọn em lên sân thượng trước.

Lảng tránh đi vấn đề đánh nhau, ai khơi mào trước mới đáng nói, Đơn quả là rất thông minh. Thầy hiệu trưởng gật gù quay qua hỏi cậu bạn gì đó, tạm gọi là Tím Mặt đi:

-Em kia, có đúng thế không?

Tím Mặt run rẩy, hết nhìn thầy r ồi lại nhìn Thuỷ. Cậu ta được Thuỷ dẫn là cái gì cũng một mực chối bay, nhưng tính cậu ta xưa nay vốn rất nhất gan, nói dối không chớp mắt thế cậu ta không làm được. Tím Mặt cúi g ằm mặt xuống, mười ngón tay đan vào nhau, lí nhí:

-Dạ... dạ không phải ạ.....

-Thế là sao?

-Là Thành hẹn bạn ý lên thầy ạ!

Thuỷ nhanh nhẩu trả lời thay cho Tím Mặt, nhận lại là cái nhìn đầy nghi ngờ của thầy hiệu trưởng. Thầy nạt Thuỷ:

-Em kia, trong tường trình em khai là vô tình nhìn thấy đánh nhau nên chạy xuống gọi bảo vệ, em làm thế nào mà biết được người hẹn trước là Thành?

Thuỷ nhận ra mình nói hớ, bối rối nhìn quanh, cô lấp liếm nói lại:

-À... à là... Trước khi đi bạn ý nói với em là Thành hẹn bạn ý, em thấy lo lo nên chạy lên ạ....

-Hoá ra em và cậu kia quen nhau à?

Thuỷ giật thót, ấp úng không thốt nên lời. Thầy hiệu trưởng chăm chú nhìn sự lắp bắp ấy, kinh nghiệm mấy chục năm trong nghề mách bảo thầy trong này có vấn đề bất thường. Cuối cùng để tránh trễ nải việc học của học sinh các lớp thầy đành hắng giọng phân phó:

-Tôi làm giáo viên đến nay gần 20 năm rồi, cái gì đúng cái gì sai tôi biết hết! Sau sự việc ngày hôm nay tôi cho các anh chị về suy nghĩ kiểm điểm lại bản thân, xem xét lại chính mình. Sau 3 ngày nữa mời các anh chị lên đây trình bày lại, có vướng mắc gì nói ra hết cho tôi. Đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh kẻ chạy lại, các anh chị cứ nhớ như thế! Giờ thì giải tán đi!

Thầy gõ cộc cộc xuống mặt bàn, tay xoa xoa thái dương đầy mệt mỏi. Lúc này các thầy cô mới lục đục giải tán, ra ngoài xua đám học sinh về lớp. Thuỷ vẫn đứng bất động tại chỗ, cắn môi đầy bấn khoăn, trán cô dù mùa đông vẫn lấm tấm mồ hôi, chứng minh một trong những việc cô làm là sự gian dối. Đám Minh Đơn lục tục kéo nhau về lớp, không ai bảo ai mà tự

động lòng đi việc vừa rồi. Về đến lớp nhóm bạn liền bị cả lớp xô nhau vào hỏi, Thành, Minh và Đơn tất nhiên im lặng thay cho câu trả lời, chỉ có Thanh là cười như nắng xuân, các bạn hỏi một đàng trả lời một nẻo, làm như cái việc cả bọn bị kéo lên hiệu trưởng là chưa từng xảy ra. Lớp không khai thác được gì thì chán lắm, uể oải sắp sách vở chờ tiết mới. Mọi chuyện tạm kết tại đây.

Dãy bàn cuối gần cửa sổ có người âm thầm nhủ mày, cái đầu tính toán xem nên giải quyết thế nào để không làm liên lụy đến con hàng xóm. lát sau có người cười khẩy, rất vui vẻ lật sách ra nghiên cứu.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 12: Lời Hứa Từ Đầu Năm

Đơn chẳng thể hiểu nổi, không rõ vì động cơ gì mà Thuỷ bỗng nhiên mò lên phòng hiệu trưởng thú nhận hết tội lỗi. Vì cảm thấy áy náy sao? Dù sao thì việc đó cũng đã vào dĩ vãng, cô cũng không muốn quan tâm làm gì.

Một học kì nữa thắm thoát đã trôi qua. Cả lớp hiện tại vừa thi xong môn cuối cùng của học kì II, tụ tập quây tưng bưng ở dưới sân trường rợp đầy màu đỏ của hoa phượng. Minh từ ngày vac cặp di cư sang 6A cũng đã gây được nhiều ấn tượng “tốt đẹp” lắm, tí như là được full 10 vật lí chẳng hạn, hay là lên “tranh luận” tay đôi về cách giải với thầy dạy toán, nói chung là chiến tích cũng nhiều.

Minh ng ỡ nghịch điện thoại trên ghế đá, mặc kệ cho bọn lớp mình nhao nhao lên so kết quả. Cậu quay sang nhìn con bé đang gượng gạo gật đầu đồng ý với màn đi quây của lớp mà không khỏi mỉm cười.

Giờ này học kì trước vẫn còn đang khốn đốn vụ đánh hội đồng, vậy mà giờ đã sắp nghỉ hè rồi. Thời gian trôi nhanh thật! Nhớ đợt ấy cậu mới nói cho vào câu kiểu mách bố mẹ mà Thuỷ đã sợ muốn tè cả ra quần.

Mà thôi, chuyện cũ không cần nhắc lại. Quan trọng là bây giờ hoàn thành nốt trò chơi đợt trước. Minh âm thầm tính toán, cậu quen hết lớp 6A, cũng quen hết lớp 6C, trong khi đó Đơn chỉ quen mỗi lớp 6A, vậy là ai thắng? Còn phải hỏi sao? Nhưng con bé kia nó có vẻ đã quên mất cái vụ chơi bời đấy rồi, làm cậu đành phải nhắc cho nó nhớ.

Đơn đang chuyện thì bị Minh gọi ra. Cô xốc cặp tiến lại gần cậu, ng ỡ xuống ngay cạnh. Minh có vẻ gặp được chuyện gì vui, hí hửng nghịch điện thoại, ánh mắt đen sâu hút toát lên vẻ ma lạnh khác thường. Đơn băn khoăn nhìn cậu, cô cảm thấy cậu bạn mình có gì đó ngờ ngợ, một dự cảm chẳng

lành dấy lên trong lòng cô, dấm dứt cảnh báo thể hiện tích cực giá trị của một giác quan thứ 6.

-Sao thế?

-Không có gì, nhắc cho mày nhớ vụ thi đua đầu năm.

Đơn nghe đến đó ngẩn ra, lục lọi trí nhớ.

-Thi đua gì?

-Thi xem ai có nhiều bạn hơn, ai thua thì bị người kia sai một việc ý!

Đơn lập tức nhớ ra, cô lặng lẽ nghĩ yên tính toán. Tính ra cô cũng quen được khá nhiều đấy chứ! 6A này, các anh chị sao đở xung kích này, mấy bạn lớp khác nữa này, còn có mấy bạn trong nhóm văn của cô Hằng b ấ dưỡng nữa. Đơn gật đầu, quay qua bảo Minh:

-Tao thắng r ấ, tao quen được nhiều lắm! 6A, đội xung kích, đội b ấ dưỡng văn, mấy bạn mấy anh chị lớp khác, nhiều.

Minh b ấ môi, dùng ngón trỏ cốc vào trán Đơn một cái khiến cô xuýt xoa xoa trán. Cậu v ấ chéo chân, kể với giọng rất khinh thường:

-Thôi đi, mấy người mày quen tao đầu quen hết! Tao còn quen cả lớp 6C nữa, cả 10 người đứng đầu bảng xếp hạng nữa. Mày nói xem ai thắng?

Đơn đ ần ra, mắt chớp chớp vài cái. Ờ, thế cuối cùng là mình thua à?

-Mày muốn gì?

-Con kia, nhanh lên!!!

Ờ, cái gì thì cái, riêng khoản hành hạ người khác thì cứ ra hỏi Minh. Cậu rung chân rung đùi nghĩ trên ghế sofa dài, đối diện là cái ti-vi màn

hình cong cỡ lớn. Đơn bậm môi, tay nắm chặt lấy gấu váy của bộ đồ bồng bênh, lặng lẽ tiến đến cạnh Minh.

-Dạ.....

Dạ dài, Đơn từ phòng thay đồ đi ra làm mặt Minh tự nhiên dần thối, cứ ngấm mãi con hàng xóm trong bộ đồ hầu gái mà cậu nhờ mấy chị hầu trong nhà may hộ. Không hiểu sao cùng một bộ đồ mà Đơn mặc lại vô thức khiến cho Minh có cảm giác khan khan nơi yết hầu. Cậu nuốt nước bọt, ẹ hèm quay đi chỗ khác lấy lại phong độ, vẫy vẫy Đơn ra hiệu:

-Lấy dao gọt quả táo này ra đi.

-Vâng.

-Ê, cắt nhỏ ra!

-Vâng.

-Bát đâu, bỏ vào!

-Vâng.

-Lấy tăm xiên vào, đút cho tao.

-Vâng.

-Sao mà suốt ngày vâng thế? Vâng cái gì mà vâng!

-Ừ.

-Ơ con này, mà cứng nhỉ?

Đơn cắn chặt răng, cả người run lên vì tức giận, một cánh tay cầm xiên táo vẫn đang giơ ra giữa không trung. Thằng nhãi này, nó được đà lấn tới, chèn ép cô. Minh cảm nhận được bão sắp tới, vội vàng dừng nhây, vỗ vỗ đầu Đơn nịnh nọt:

-Thôi thôi tao đùa đấy, đây tao há miệng rồi này, dứt đi!

Minh há miệng, chờ Đơn đưa miếng táo vào. Đơn bặm môi, nhõ vào mồm Minh thật mạnh một cái trút giận. Minh ho sặc sụa, biết đi đâu ngoan ngoãn xem ti vi không đòi hỏi gì hết, thỉnh thoảng lại há mồm ra cho Đơn dứt táo vào.

Tất cả chị hầu được thuê về ai cũng thuộc hàng người hầu chuyên nghiệp, ai cũng có tay, ai cũng có thể gọt táo rất đẹp rất chuẩn, nhưng các chị giờ đây chỉ có thể đứng yên như những con ma-nơ-canh nhìn cậu chủ nhỏ hành hạ một cô bé đến gọt táo còn vụng về

mà chưa chắc đã nói là vụng về được, vì cái tay đang run lên kia có khi là do tức giận chứ không phải không biết làm. Nghĩ là thế nhưng chị nào chị nấy đâu có dám nói. Cậu chủ có tính toán của cậu chủ, bao đống là chỉ có chết!

-Ơ... con gái, sao con ăn mặc..... kì lạ thế?

Bà chủ đi làm về mắt chữ A mồm chữ O trước cô bé con hàng xóm, hiếu kì nhìn chăm chăm vào bộ đồ người hầu cô bé đang mặc trên người. Ông chủ đi sau thấy dáng vẻ hưởng thụ của thằng con thì đã hiểu, âm thầm lờm nó một cái cảnh cáo rồi dắt vợ lên tầng. Thằng quý tử nháy mắt lại ra đi đùa sẽ có giới hạn, chỉ có bà xã là vẫn đang ú a ú ớ bị ông xã kéo lên, không bằng lòng muốn nán lại. Đơn nhìn bóng hai người đã khuất sau hành lang rồi lại liếc xuống bộ đồ của mình, xấu hổ cúi gầm mặt xuống. Chạy lông nhông khắp nhà người ta trong bộ đồ nhớ nhăng, bản thân lại là một đứa con gái, chả hiểu người ta nghĩ gì?

Sự xấu hổ của Đơn chuyển thành tức giận, mà sự tức giận đó lập tức được chĩa vào kẻ tội đồ đã gây ra việc này. Nếu không phải vì thua trò chơi đó thì cô đã không đồng ý làm người hầu cho nó trong suốt kì nghỉ hè. Mới đầu còn tưởng nó chỉ sai này sai nọ vớ vẩn, ai ngờ đâu nó đầu tư hẳn một bộ đồ rất hoành tráng, thành công biến cô thành thú tiêu khiển đích thực. Đơn khó chịu trước cái vẻ dửng dưng của “thằng chủ”, nhìn đâu cũng thấy ngứa mắt. Cô đập rần cái cốc xuống bàn khiến Minh giật nảy mình. Cậu ẹ hèm kêu đói đánh trống lảng, bắt mấy chị hầu mang cơm ra.

Thế là cuối cùng Đơn cũng được thả về nhà tắm rửa ăn cơm, xong xuôi lại chạy sang nhà hàng xóm làm kiếp con hầu. Lần này cô nhất quyết không mặc bộ đồng phục hầu nữa, Minh biết nếu làm quá thì Đơn sẽ nổi giận nên đành âm ỉ cho qua.

-Mày ng ồi yên trên giường chờ tao đi tắm, truyện trên kệ, lấy ra mà đọc.

Minh cẩn thận bước vào nhà tắm, trước khi đi còn dặn dò “người hầu” cẩn thận. Đơn gật đầu, chờ Minh quay lưng đi li ền lục lọi kệ tủ. Ôi trời, bạn cô nghiện ngôn tình từ lúc nào không biết, trên kệ phải đến hơn hai chục quyển, Tào Đình, Vô Ý Bảo Bảo, Lục Xu, Cỗ Mạn, bao nhiêu tác giả nổi tiếng bên Trung đều sưu tập đủ hết. Đơn tò mò lôi một quyển của ra đọc, cảm thấy nội dung khá vừa, ít cảnh nóng nên ng ồi đọc rất say mê. Cô nhập tâm vào quyển sách, đến nỗi Minh từ cửa phòng tắm bước ra cũng không hay biết gì.

Minh cười nhẹ, tiến lại gần Đơn. Cậu vươn tay xoa xoa đầu cô, sau đó ra lệnh cho cô lấy máy sấy sấy tóc cho mình như mọi khi. Đơn đứng dậy, đang định ra lấy thì bỗng nhiên Minh từ đằng sau vùng dậy ẩy cô ng ồi yên trên giường. Hai tay cậu run run, mắt nhắm lại, Đơn khó hiểu:

-Sao vậy?

Đầu Minh run lên, cậu nhìn nh ằm phải không, chắc chắn nhìn nh ằm phải không?

Minh nhắc Đơn đứng dậy một lần nữa, ngó xuống, sau đó lại đỏ mặt tía tai đẩy con hàng xóm ng ồi lại.

-Làm sao??

Đơn tức giận quát vào cái bản mặt đang đỏ tưng bừng kia. Tự dưng bắt cô đứng lên ng ồi xuống đứng lên ng ồi xuống, xong còn đỏ mặt nhìn cô nữa, làm Đơn vừa tò mò vừa cuống, không nhìn được định xô ra bỏ về. Ai ngờ Minh li ền giữ cô lại, nhanh chóng nói:

-Mày không v ề trong tình trạng này được!

-Rốt cuộc là làm sao?

Nhấn nạt của cô có hạn. Minh hít sau một hơi, giấu giấu giếm giếm:

-À đây, mày lấy cái khăn tắm của tao quàng vào lưng này. Ối xời khăn tắm xanh đi với quần hồng hợp thể cơ chứ! Chứ như là công chúa khăn lau người ý!

-ĐẠ-TỬ-MINH!!!

-R ồi r ồi, mày phải thật bình tĩnh khi tao nói nhé, nhớ đấy!

Đơn gật đầu, Minh đi đi lại lại, định nói r ồi lại ngập ngừng, cuối cùng mặt cậu đỏ đến đỉnh đĩnh, lấy tay che mặt, ngại ngần quay mặt vào tường lí nhí:

-Đừng quần mày.. có màu đỏ... Ga cũng có.....

Ai, cô bé của cậu lớn r ồi...

Minh ngập ngừng, Đơn bối rối quay lại, trên nền ga trắng xuất hiện một vết rất nhỏ còn đỏ tươi. Cô đỏ bừng mặt, hiểu được cơ thể mình gặp phải vấn đề gì, ngay người đứng im một chỗ, miệng há ra không biết giải thích thế nào. Đơn đứng đực ra, xấu hổ đến mức nước mắt như sắp trực trào khoé mi.

Đơn đang thật sự, thật sự rất xấu hổ!!!

Minh lưỡng lự một h ồi, không thể chịu nổi cái không khí ngượng ngập này, lục tủ vớ lấy cái áo khoác cẩn thận quàng vào lưng Đơn, che khuất đi phần màu đáng xấu hổ. Cậu vỗ nhẹ vào đầu cô trấn an:

-Ngoan, không có gì phải ngượng hết. Đi, tao dẫn mày v ề!

Đơn cúi g ằm mặt, gật nhẹ một cái r ồi túm vào áo Minh leo đèo theo sau cậu.

-Đơn, đi đâu mà quàng cái áo khoác lùm xùm thế con?

Mẹ Nguyễn lúc mở cửa nhìn thấy cô con gái nhỏ bụng choàng áo khoác nép sau lưng Minh thì không khỏi lấy làm lạ. Minh gật đầu chào, đoạn hướng Đơn đi lên phòng, mình thì ở lại nói chuyện với phụ huynh.

Đơn tắm giặt sửa soạn xong liền đi xuống dưới tầng, cô cảm thấy bố mẹ nhìn mình rất kì quái, mẹ còn không ngừng cười tùm. Mẹ vẫy vẫy cô lại gần, Đơn ngoan ngoãn tiến tới gần xuống cạnh mẹ. Bố ngồi bên nhấp ngụm nước, ôn tồn góp ý:

-Con gái giờ lớn rồi, đi đâu phải giữ ý giữ tứ, phải biết bảo vệ bản thân.

Đơn gật đầu vâng dạ, đoạn mẹ dúi vào tay cô một xấp tiền lẻ, thì thầm sai cô ra hàng tạp hoá mua mấy cái gói hồng hồng về Đơn cần lấy chỗ tiền lập tức đứng dậy định đi. Minh ngồi đối diện gọi lại:

-Ê con gái con nửa đêm hôm đi đâu? Cần gì tao chạy ra mua cho?

Đơn xấu hổ quay mặt lại nạt:

-Mới có 8 giờ đêm cái gì mà đêm!

-Cứ nói đi tao ra mua cho!

-Đồ này mày không mua được, chẳng điên!!

Minh tên tò ng ỏi một chỗ, nhìn con bạn chạy ra khỏi cửa mà không dám chạy theo. Cậu không biết bố mẹ Nguyễn ngồi sau lưng mình đang không ngừng nín cười. Con trai ời là con trai, galant quá mức thế này nhiều khi không tốt đâu con, dọa gái chạy mất dép!

Đơn sau khi mua được cái gói kia về liền được mẹ chỉ dạy tận tình, cách sử dụng, biểu hiện giai đoạn đầu, cái gì cần phải tránh. Mẹ bảo tuy nó chỉ là... nhưng nhiều người quan niệm nó là thứ rất bẩn, nên tránh dây ra đồ của người khác hoặc là để người ta nhìn thấy, bằng không sẽ vô cùng

đáng xấu hổ. Đơn nghe mẹ nói trộm nhớ lại việc ban nãy, cô luống cuống, vâng dạ cho qua chuyện rồi phóng sang nhà Minh.

-Hả? Mình mà giặt cái ga to đùng đấy làm sao? Để đấy tao bảo mấy chị giặt!

-Không được, xấu hổ lắm!

Minh chặn cửa phòng không cho Đơn bước vào, cậu một mực bác bỏ ý kiến lột ga đem về giặt của Đơn. Đơn khó xử, “dây bản” trước mặt một cậu con trai là việc khiến cô cảm thấy xấu hổ nhất từ trước tới giờ, càng nghĩ tới mặt Đơn lại càng đỏ, nhất quyết đây Minh định xông vào phòng lột ga, nào ngờ Minh không chịu, ẩy lại. Hai đứa giằng nhau ở cửa một hồi, cuối cùng Minh quyết định chơi hèn đóng cửa lại, cậu hét vọng ra:

-Bạn bè với nhau không cần phải xấu hổ gì hết! Mà về đi!

-Ơ cái thằng này?

-Thằng gì mà thằng? Bảo biến là biến! Người hèn mà dám cãi chủ à?

Đơn tức giận dậm dậm chân xuống sàn, ném lại câu: “Mày nhớ đấy!” rồi hậm hực bỏ về.

Sau khi Đơn đã đi Minh mới yên tâm bước về phía giường. Cậu nhìn cái vết đỏ nhỏ xíu như bông tuyết mà không khỏi ngại ngùng gãi đầu gãi tai. Cậu lột ga ra, mang vào nhà tắm.

-Chị, phơi hộ em cái ga này!

Chị hèn gái đang quét dọn gần đó thấy cậu ấm nhỏ người ướt như chuột lột đang ôm một cái ga to đùng ướt không kém thì không khỏi hốt hoảng. Chị đón lấy cái ga từ tay Minh sốt sắng hỏi:

-Cậu chủ sao lại giặt ga? Sao không để bọn chị giặt?

Minh ậm ừ, phất phất tay:

-Vết bẩn có tí xíu, phiền chị làm gì!

Chị hầu gái méo mồm. Trời ạ cậu chủ nhỏ, mọi lần trước không dây tí bẩn nào cậu vẫn còn bắt bọn chị đem đi giặt, sao hôm nay tự dưng nổi hứng giặt ga thế không biết? Nghĩ trong đầu là thế nhưng chị hầu vẫn đành ừ ờng ý, ôm cái ga to dùng đi phơi.

Minh khó chịu sờ bộ quần áo đã ướt, thở dài đi thay đồ. Cậu không muốn làm Đơn xấu hổ với các chị nên đã tự mình giặt cái đó đi. Việc làm của cậu còn có một tâm tư xấu xa nho nhỏ...

Nói ra lại cảm thấy xấu hổ, cậu là cậu muốn bí mật này chỉ là của mình cậu và Đơn thôi. Nghĩ đến đây Minh không khỏi mỉm cười, vui vẻ chọn một bộ đồng phục khác để đi thay. Lúc ấy bạn Minh của chúng ta con nít con nôi biết cái gì là “vấn đề tế nhị” đâu? Biết thì biết đấy, nhưng quan niệm đơn giản, cứ coi nó như là “máu cam” mà mang đi giặt. Khờ, khờ hết sức!

Đơn tối đó trần trọc không ngủ được. Phải chăng cô và Minh đã quá thân thiết, đến nỗi làm nhưng việc xấu hổ mà không có vấn đề gì? Không được không được, chuyện này không thể cứ thế tái diễn. Nếu còn xảy ra việc gì giống như hôm nay thì chỉ sợ rằng cô sẽ phải đào hố mà chui xuống đất! Đơn cắn cắn môi, quyết định nhắn cho Minh một cái tin:

“Xin lỗi!”

Vài phút sau điện thoại phát ra ánh sáng nhấp nháy. Đơn mở điện thoại, tin nhắn của Minh hiện ra:

“Xin lỗi vì cái gì?”

“Vì... Biết rồi còn hỏi?”

“Úi trời! Haha!”

“Cái gì mà cười?”

“Mỗi thế thôi mà làm quá. Chẳng phải h ồi nhỏ có lần mày bị chảy máu cam chùi hết vào cái áo sơ mi trắng của tao sao? Sao lúc đấy không xin lỗi?”

“Lúc đấy bé biết cái gì!”

“Thôi đi cô nương ạ, cô cứ coi như hôm nay cô bị chảy máu cam đi. Đừng có để ý nhiều, tôi với cô đã vượt quá cái giới hạn bạn bè bình thường rồi, tôi không chấp nhận mấy cái chuyện đấy đâu!”

Đơn bất giác mỉm cười, nhấn lại:

“Ừ, cảm ơn bạn, bạn tôi cao thượng quá cơ.”

“Ừ, ngủ đi!”

Chỉ mỗi thế thôi mà làm Đơn bứt căng thẳng hẳn. Nãy giờ nhấn qua lại một h ồi khiến Đơn buồn ngủ. Cô đặt điện thoại lên mặt tủ, thêm thiệp ngủ mất.

Dạ Từ Minh, đáng yêu nhất trên đời!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 13: Kỳ Nghỉ Hè

Sáng sớm ngủ dậy Đơn có nghe có tiếng nói chuyện rôm rả, tiếng thìa va lạch cạch trong những chén trà sứ. Cô đánh răng rửa mặt rồi bước xuống dưới tầng, nhanh chóng đã nhìn thấy cả hai đại gia đình ngổn ngáo ở đó. Vừa nhìn thấy Minh cô đã bất giác đỏ mặt, nhớ lại chuyện ngày hôm qua... thật là xấu hổ!

-Hey bạn, ga của tớ vừa mới khô, bây giờ đang sạchhhhh lắm!

Minh nhấn mạnh, bộ mặt rất đều. Cậu nhìn xoáy vào mắt Đơn, nhếch môi cười đầy ý tứ làm trống ngực cô đập từng nhịp thình thình. Cô nghiêng rằng, thẳng đều! Bố mẹ Dạ nghe con trai mình nói vẫn ngây ngô không hiểu tại sao bỗng dưng nó lại lôi ga trải giường ra để bàn, trong khi đó bố mẹ Nguyễn lại tùm tùm nhìn nhau cười. Đơn lờ đi khuôn mặt kia, đường hoàng đi xuống tầng:

-Mọi người đang bàn chuyện gì thế?

-À đúng lúc lắm con, mọi người đang bàn chuyện đi biển!

Mẹ Dạ vui vẻ cười, ánh mắt híp lại một đường. Mẹ Nguyễn cũng hớn hờ nói thêm:

-Mọi người đang dự định đi siêu thị chuẩn bị đồ, con lên thay bộ quần áo tử tế chút rồi đi cùng đi!

Đơn gật đầu, đảo mắt lờm qua Minh một cái rồi mới từ từ đi lên gác.

-Không, không được là không được, nhất quyết là không được!!!!

Minh rít lên, cả người ôm siết lấy người Đơn vào trong lòng. Đơn mặt đỏ bừng, khó chịu đẩy tên điên kia ra, mà càng đẩy nó lại càng siết chặt, miệng thì cứ gào bên tai cô, điếc hết cả tai!

Quay trở lại vài phút trước đó.

Minh và Đơn được bố mẹ dắt vào trung tâm thương mại. Cũng chỉ là đi chơi bình thường thôi, khổ nỗi hai cái mẹet của hai đứa nó cute vô đối quá nên người đi qua cứ nhìn nhìn. Đơn lăm lăm đi cách xa Minh một khoảng, không hiểu sao cô lại cảm thấy sợ Minh. Phía sau bố mẹ trò chuyện với nhau rôm rả, truyện từ trên trời xuống dưới biển, còn lập cả chi tiết lịch trình đi chơi đến món ăn mỗi bữa. Trưa đi đâu ăn này, chiều ăn gì này, sáng đi chơi rồi lại ăn cái gì này,... Chưa đi đâu, nhưng nghe kể thế thôi cũng đã thấy mệt lắm rồi.

-Ê Đơn, chỗ kia bán ga kìa!

Đơn nhìn theo hướng Minh chỉ, nghiêng răng kèn kẹt. Chọc ngoáy, lại chọc ngoáy. Cô néo nó thật mạnh vào eo khiến nó la lên oai oái, sau đó hùng hổ quay mặt đi đây tức giận.

-Khu bán đồ bơi đây rồi, vào chọn đi các con!

Mẹ Nguyễn vui vẻ đẩy lưng hai đứa vào, cả nhà cùng nhau vào chọn đồ bơi, hai cô nhân viên bên trong đón tiếp niềm nở. Các bố với Minh thì đơn giản, có thì mặc không có thì sắm tạm cái quần đùi cũng được. Có mấy mẹ với Đơn thì khác, chọn qua chọn lại, màu sắc kiểu dáng kích cỡ đủ thứ, còn dúm cho Đơn một đống đồ bắt vào thay thử. Đơn còn ngại, đẩy ra, ai ngờ cuối cùng bị ép quá nên đành lăm lăm vào thay đồ, mẹ Nguyễn cười đầy bí ẩn, vào “giúp” con gái.

Một loạt những âm thanh phát ra trong rèm thử.

-Mặc cái này vào!

-Không, quá chật, bó sát vào người con!

-Cái này?

-Toàn dây là dây! Mẹ à, con năm nay mới có 12 tuổi thôi đấy!

-Ô, cái này đẹp này!

-Ren đen? Cái cửa hàng này bị sao vậy? Đồ cho trẻ con mà nhập loại này à?

-Hi hi, thật ra đây là đồ của mẹ...

-MẸ!!!

-Được rồi nghiêm túc nào, màu nước biển nhé, hay xanh lơ?

Mẹ Dạ bên ngoài nghe hai mẹ con nhà kia chí chóe bên trong rất cuộc phải nhảy vào. Bố Dạ ở ngoài thờ ơ nghe điện thoại, chỉ có Minh nghe tiếng chí chóe mà cứ nóng ngoài nóng trong, nóng trong rồi lại nóng ngoài.

Rồi khoảnh khắc ấy tới, rèm mở. Từ trong bước ra, là... hai bà mẹ trẻ, Minh đang nghển hết cả cổ lên, bỗng nhiên xì mặt, hằm hằm hừ hừ. Mẹ Dạ cười cậu quý tử, trêu:

-Nhanh lên Đơn ơi, con trai bác ngóng quá rồi này!

-MẸ!!...

Minh gần lên, phía trong có tiếng của Đơn:

-Con không ra đâu, xấu hổ lắm ạ...

-Ra cho mọi người còn xem chứ?

-Không đâu, thử đồ tắm cũng phải ngắm ạ?

Đơn kì kèo bên trong, mãi không chịu ra. Rất cuộc mẹ Nguyễn hạ lệnh nếu Đơn không ra mẹ sẽ đốt hết đồng tiền thuyết, cắt tiển tiêu vặt, tịch thu điện thoại không cho Đơn mò lên mạng được nữa. Đơn nghe đến đó tá

hoả, muốn triệt hết đường sống không cho cô đọc truyện? Ước chớ, vẫn phải nhìn, lọ mọ bò ra.

Ló nhẹ cái đầu, khép na khép nép. Khuôn mặt đang yêu cúi gằm xuống, mái tóc dài mượt che hết đi vành tai đang đỏ lên vì xấu hổ. Da trắng ngần, cơ thể nhỏ nhắn chưa phát triển hết, thon thon nhỏ nhỏ, khiến cho người ra có cảm giác muốn cứng nạng trên tay. Đơn dùng hai tay ôm lấy người mình, vẫn không thể che hết làn da trắng như ngọc cùng bộ đồ hai mảnh xanh lơ đang ôm khít lấy cơ thể mềm mại. Cô cảm thấy hết sức xấu hổ, thật sự rất muốn chui lại trốn trong rèm thay.

-Ơ con trai, sao thế?

Đơn ngẩng mặt lên đã thấy Minh đứng trước mặt, cậu nhìn cô, ánh mắt rất sắc. Bỗng nhiên Minh ôm chầm lấy Đơn, vòng tay lớn siết chặt cơ thể bé nhỏ đang run lên, Minh hét lớn:

-TẤT CẢ KHÔNG AI ĐƯỢC NHÌN!!

Hả? Thăng điên này?

Các bố mẹ đứng im, mắt ai nấy trợn to, Đơn trong lòng Minh cứng đờ người, muốn dấy ra không được mà đứng yên cũng chẳng xong. Minh nghiêng răng kèn kẹt, hở cổ, hở bụng, hở chân, hở tay, hở lưng, hở toàn thân! Hở thế này sao không nude luôn cho nhanh đi, bày đặt che tí ngực với tí hông làm gì? Lại còn thất nơ cơ mà, ra biển sóng đánh một cái có phải nơ tụt, quần mất không? Thôi thì cởi luôn ra cho nhanh đi! Nóng hết cả mắt!

-Minh, con làm gì em thế? Bỏ ra cho mọi người còn ngắm chứ?

Ngày xưa đọt mà Đơn và Minh vẫn xưng “anh em” với nhau mẹ Dạ vẫn hay gọi như vậy. “Minh ơi ra chơi với em này”, “Đơn ơi anh Minh đến chơi này”. Giờ mặc dù giờ cách xưng hô đã đổi nhưng bố mẹ hai bên vẫn gọi như thế. Mẹ Dạ ra sức khuyên can, phụ huynh hai bên đã nhảy vào tách hai đứa ra nhưng không thành. Căn bản là Minh ôm Đơn chặt quá, vừa ôm

vừa che không cho ai nhìn cô bé khiến mọi người cứ bu ãn cười. Đơn xấu hổ, gạt Minh ra:

-Bỏ ra!

-Không, không được là không được, nhất quyết là không được!!!!

Minh rít lên, cả người ôm siết lấy người Đơn vào trong lòng. Đơn mặt đỏ bừng, khó chịu đẩy tên điên kia ra, mà càng đẩy nó lại càng siết chặt, miệng thì cứ gào bên tai cô, điếc hết cả tai!

-Có bỏ ra không thì bảo?

-Cởi đ òra!

-Cái...

-Mày quay lại phòng thay đ ò, thay đ òra thì tao bỏ!

Đơn bị ôm Minh riết quá nên hoảng, đành nhượng bộ gạt đ ò. Minh nhắc bổng Đơn lên mang ra g ãn rèm, xác định đã an toàn mới ném piu cô bé xuống. Cậu bước vào, kéo rèm ngăn không cho ai bên ngoài nhìn thấy.

Dù lí do chính đáng đến nhường nào thì ôm con gái nhà người ta ném vào chỗ kín r ãi kéo rèm lại cũng có hơi... Mẹ Dạ thở dài, con trai à, sao có thể thiếu phong độ đến mức đấy? Bố Dạ bên cạnh cười khúc khích, giờ có thể xác định đây đúng là con trai bố, không phải con trai thằng khác! Hai cô nhân viên nhìn nhau, r ãi lại nhìn lên bảng ghi chữ rất to đ ãy hoang mang: **BUỒNG THAY ĐỒ NỮ**.

-Mày bị điên à?

Đơn tức tối gào lên, dấm thùm thụp vào ngực Minh. Minh né tránh, cậu chụp lấy tay Đơn ấn sát vào tường, đợi cho cô bình tĩnh mới quay lưng ra. Đơn tưởng Minh đi ra cho cô thay đ ò, nào ngờ nó vẫn đứng lưng lửng ở đấy. Lưng nó lớn, người nó cao hơn cô một cái đ ò, tuy thế cô vẫn có thể nhìn rõ vành tai hơi đo đ ò của nó. Đơn nạt:

-Gì nữa?!?

-Mày...

Minh ngập ngừng, hít một hơi:

-Lần sau đừng có tùy tiện mặc đồ hở hang ra ngoài, người ta nhìn người ta cười cho!

Cái đờ...

Thằng này nó còn dạy đời cô nữa cơ!

Không phải là chỉ thử đồ thôi sao, cô thấy chả ai cười cô cả, cười nó là chính ý!

Nhưng mà thằng này hôm nay nó hâm quá, ừ một cái cho nó vui.

-Ồ!

-Tốt!

Minh yên tâm ra khỏi phòng thử đồ. Cậu vừa đặt chân ra ngoài một trận cười giòn tan đã truyền đến. Minh đen mặt, quên xù mất là cái rèm nó không cách âm. Bố Dạ cười to nhất, tiếp đến là mẹ Nguyễn, bố Nguyễn ngại nên nín cười, mẹ Dạ thì cười tùm tùm. Bố Dạ vừa cười chảy nước mắt vừa nhại:

-Cái gì ý nờ? À! “Lần sau đừng có tùy tiện mặc đồ hở hang ra ngoài, người ta nhìn người ta cười cho!” Ôi chết mất! Hahahaha! Muốn một mình nhìn thôi thì nói đại luôn đi còn làm màu! Hahahahahaha!

-Anh, không trêu con!

Mẹ Dạ nhắc nhẹ chềnh nhưng bản thân thì không giấu nổi hai má lúm đờng tí trên má. Bố Dạ nín cười đến đỏ bừng cả hai mặt, muốn cười lắm nhưng vợ không cho nên đành phải nuốt vào, miệng bố vẫn phát ra những tiếng cười đầy kìm nén nơi cổ họng. Mẹ Nguyễn ôm lấy tay chềnh mà

cười, nhưng vì nhìn cậu nhóc con hàng xóm có vẻ sắp bộc phát rồi nên nghiêm chỉnh đứng dậy, lặng lẽ núp ra sau lưng bố Nguyễn để... khúc khích cười tiếp.

Minh tức, tức, tức. Lặng lì ngẩng phịch xuống ghế chờ, lôi điện thoại ra nghịch.

Một lúc sau Đơn gọi mọi người vào hẳn buồng xem thử, tuy nhiên chỉ có hai mẹ và bố Nguyễn vào, bố Dạ chỉ ngó cái rồi ngẩng ngoài mồm mĩa con trai:

-Con trai không vào xem thử à? Lần này không đến mức người ta cười cho đâu con!

Dạ Từ Minh, ức không để đâu cho hết. Rõ là chỉ vì một phút bùng bột, một chút ham muốn, một chút chiếm hữu mà để lại hậu quả nhục nhã như ngày hôm nay. Đúng là cười người hôm trước hôm sau người cười, sáng vừa mới cười con Đơn vụ cái ga, giờ bản thân lại bị làm tâm điểm để người nhà trêu ghẹo. Nhưng nếu cho chọn lại Minh vẫn chọn ôm thân ảnh bé nhỏ ấy vào lòng, bởi vì người ấy bé lắm, mong manh và dễ vỡ, thà cậu bị cười còn hơn là để người ngoài nhìn thấy thân ảnh ấy khi thân chỉ có 2 mảnh vải.

-Hứm.....

Thanh ngó nghiêng, tìm nhà của Đơn theo địa chỉ mà Đơn đã ghi cho cô. Thanh đi trước, Thành lẻo đẻo theo sau. Cậu ta ngáp dài, tay chấp sau đầu vẻ rất chán nản:

-Rốt cuộc thì chúng ta phải tìm bao lâu nữa?

-Im đi, sắp tới rồi!

Thành ngán ngẩm nhìn Thanh ngó ngó nghiêng nghiêng, điên tiết giật lấy tờ giấy ghi địa chỉ xem xét. Cậu chỉ vào một căn nhà khá lớn:

-Kia!

-Oh ok!

Thanh tiến lại gần ngôi nhà lớn rồi bấm chuông inh ỏi. Phía gần cổng có một chiếc màn hình nhỏ, trong đó phát ra âm thanh:

-“Cho hỏi ai đấy ạ?”

-A chào chị, em là Thanh bạn Đơn ạ!

-“À em ơi Đơn...”

Cô người hầu chưa kịp nói gì thì đã có tiếng nói vang lên:

-Cậu làm gì ở đây?

Từ xa Minh bước nhanh tới, theo sau là Đơn. Các bậc phụ huynh đã đi tầng 2, dự là đến sớm tối mới về nên Minh và Đơn được cho về trước. Tay Minh xách túi lớn túi nhỏ đồ của Đơn nhìn rất buồn cười, trong khi đó Đơn chỉ việc nhớn nhoe theo sau. Thành thấy Đơn liền về đến, bám vào chân Đơn mà gào:

-Đơn yêu quý à, nghỉ hè rồi, mà mày không có ở gần nên Thanh nó cứ bắt nạt tao mãi thôi! Nó lôi tao đi dưới trời nắng tìm mày 3 tiếng đồng hồ rồi!!

Minh im im, không nói gì nhưng tay lại đưa ra ngăn không cho Thành lại gần cô hàng xóm. Giờ lại đến lượt Thanh, cô vội lấy Đơn mà hỏi han:

-Eo ơi nhà to thế? To như biệt thự ý, to hơn cả nhà tao với nhà Thành!

-Đâu, đây là nhà Minh, nhà tao kia kìa.

Đơn chỉ vào một căn nhà 5 tầng giản dị ngay cạnh. Căn nhà được sơn màu trắng và nâu gỗ sậm, không lớn cũng không nhỏ, nhưng so với 3 đứa con nhà đại gia kia thì lại là quá bé. Hai đứa kia buột miệng:

-Bé thế?

-Tát cho giờ...

Đơn cười cười, mắng Thành với Thanh một câu rồi đón lấy túi đồ trên tay Minh. Cô mời mọi người vào nhà chơi, tất nhiên, trừ Minh.

-Sao tao lại phải đứng ngoài?

Minh tức tối, bắt nạt cậu chưa đủ sao? Sáng thì bị cả nhà cười, giờ thì lại không được vào chơi cùng chúng nó. Đơn lắc đầu nguầy nguậy:

-Đi về nhà mà chơi với mấy cô hầu gái ý!

Cho nó vào nhà cô làm sao được, từ hôm qua đến giờ ng ồi cạnh nó là cô cứ bị đổ mắt, dư âm của “cái vụ kia” vẫn chưa tan hết. Cô không muốn gần nó, mất công lại xỉa xói nhau. Nên là mặc kệ cậu bạn đứng nhìn nhó mắt mà ở cổng, Đơn thản nhiên lừa hai đứa kia bào, khoá chốt cửa. Cô phẩy phẩy hai đứa kia, bước lên tầng. Bỗng đằng sau có tiếng gào lớn:

-Đơn, mà mà không cho tao vào là tao... đi biển tao bắt mà làm hầu gái nhảy “ba lô” giữa biển đấy!

...Mày... Đồ chơi đều!!!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 14: Đi Biển Là Đi Biển Chơi

Hiện tại là mấy bạn đang ngồi trên chiếc xe hướng thẳng ra biển Nha Trang.

Hôm đó dùng bữa kiểu gì, Đơn và Minh lại phải cho Thanh và Thành đi cùng. Nhớ lại cảnh tượng náo loạn hôm đấy, mấy đứa chơi đánh bài hò hét ầm trời để tranh nhau đi biển, thật sự nhức hết cả đầu. Cuối cùng nhóm Thanh và Thành thắng, mấy bậc phụ huynh quyết định cho cả hai đứa đi nốt.

-Kinh tế thị trường dạo này xuống dốc quá bác nhỉ? Hình như lại mới tăng giá xăng hay sao ý, cứ thế này thì người dân lương tháng ít ỏi chịu làm sao? Cháu nghe nói công ti Dạ Thiên không thể, lương vẫn đều đặn đúng không bác? Có CEO như bác chắc nhân viên công ti sướng lắm đấy!

-Thằng này, cháu cứ nói quá!

Thành với bố Minh vui vẻ trò chuyện với nhau, thi thoảng còn phá lên cười. Bố Đơn cũng nhập hội, 3 người lại tán dóc về thị trường chứng khoán, về trận đấu bóng đá đêm qua. Bố Minh thi thoảng lại nhìn Minh như kiểu: Mà nhìn bạn mà xem, mà không bằng một góc của nó!

Lại nói đến phía này, Thanh đang liệt kê một đồng mỹ phẩm tốt, các cách chăm sóc da và cách phối đồ. Hai mẹ chăm chú lắng nghe, thi thoảng lại ồ với à lên.

-Cháu nghe nói bác là giảng viên đúng không? Là giảng viên thì cũng nên chăm sóc cho bản thân mình một chút, ví dụ như là mặc đồ sao cho trẻ trung này! Học sinh nhìn cô giáo xinh đẹp cũng thích hơn là nhìn cô giáo bình thường bác ạ. Còn bác làm văn phòng đúng không ạ? Ui ngồi trong phòng đi đầu hoà tia cực tím cũng có thể chui lọt và làm xạm da bác nhé. Đây

này bác nên dùng kem chống nắng loại này này, chỉ số thấp, mà lại còn có mùi nhạt nhé. Cháu dùng thử r ấ, thích lắm ý!

Rôm rôm rả rả, Minh và Đơn bị cho ra đìa suốt quãng đường đi.

Lại nói đến lúc xếp phòng, nhẽ ra là mỗi đôi vợ ch ồng một phòng, Đơn và Thanh một phòng, Minh và Thành một phòng. Cuối cùng Thanh với Thành nịnh nọt thế nào mà để cho các bậc phụ huynh chi ti ền rất thoáng, thuê hẳn phòng VIP cho bốn đứa ở chung, 2 đứa một giường, đ ầy đủ tiện nghi.

Đến tận bây giờ, Minh và Đơn mới hiểu tại sao chúng nó lại phải tốn nước bọt ng ấ tán gẫu suốt chặng đường dài, tất cả cũng chỉ vì phòng VIP 2 giường đôi mà thôi...

-Tuyệt! Kế hoạch thành công rực rỡ! Rất cảm ơn bạn Thành của chúng ta!

Khi đã xếp đ ồ ăn uống xong xuôi, chốt cửa cẩn thận r ấ Thanh mới cười tươi rói với Thành. Thành cũng không vừa, làm ra vẻ khiêm tốn:

-Tất cả không phải nhờ có quân sư kiêm người mẫu tuổi teen Thanh đây sao? Quả là một cô gái vừa thông minh lại vừa xinh đẹp!

-Hoho, người quá khen r ấ!

-Dạ, th ần cũng là làm theo lời người mới được chiến thắng ngày hôm nay.

Hai đứa diễn tu ồng xong thì hí hửng đập tay cái bộp trông rõ là ngứa mắt! Minh và Đơn giật giật khoé miệng, đến chịu hai cái đứa này!

-R ấ, bây giờ chuẩn bị để ra biển đê nàoooo!!

-Okkk!!

Lại người tung kẻ hứng, hoàn toàn cho hai đứa đang ng ấ th ần trên giường ra rìa r ấ!

Đơn mệt mỗi ngã kèn ra người Minh. Đường xa, sức khoẻ cô lại yếu, chịu đựng không phun vài bãi ra xe ô tô đã là giới hạn rồi. Minh vượt vượt mái đầu Đơn, liên tục day day hai thái dương cho Đơn khiến cô dễ chịu vô cùng. Đơn nhìn Minh trông không có vẻ gì là mệt mỗi liền ghen tị hỏi:

-Mày không mệt à?

Minh không đáp, chỉ mỉm cười nhẹ một cái làm Đơn chán nản quay đầu đi. Lát sau cậu mới lẩm bầm trong miệng:

-Nhìn mày đến khoẻ người rồi còn đâu...

-Cái gì cơ?

Đơn nghe thấy có tiếng lẩm bầm không nghe rõ lập tức quay lại hỏi, ai ngờ bắt gặp mặt Minh đang hây hây đỏ lên. Cậu thẹn quá hoá giận, quát:

-Không có gì!!

-Nào nào, đầu tiên là đờ mắt trước. Con Đơn đâu lết ra đây để bà chọn cho mày!

Thanh hờ hử kéo Đơn ra khỏi lòng Minh, ướm hết bộ này đến bộ kia cho Đơn. Mục đích của chuyến đi này cốt chỉ là làm nhà tạo mẫu cho Đơn mà thôi. Nhìn cái thân thể nhỏ bé chưa trưởng thành này xem, thử tưởng tượng nó mặc đờ bơi chạy lon ton trên bãi cát. Ui... Ứa nước bọt....

Thanh là người mẫu, mà không ngờ lại khéo tay đến thế!

Lúc Đơn bước ra từ phòng thay đồ, mấy người trong phòng đầu cứ đứng đực ra. Cái con nhỏ hiên hiên giản dị mọi khi, hôm nay chải chuốt cho một tí bỗng trở nên xinh xắn đến phát sợ!

Tóc dài được tết búi cầu kì, da trắng ngà, bộ đờ mắt màu xanh càng làm nổi thêm nước da ấy. Đôi đờng tử nâu trong veo lướt qua, Thanh nhìn tác phẩm của mình mà cứ xuýt xoa không ngừng.

Thanh nhảy tới hôn chụt cái vào má Đơn, tiếp đến Thành sấn ra nâng tay Đơn lên thơm chụt phát nữa.

-My princess, nàng hôm nay đẹp đến mức làm cho người ta không rời mắt được!

-Thằng này cú! Princess cái bíp, Đơn của tao!!

Hai đứa kia lại tiếp tục chí choé, Đơn đứng giữa chỉ có thể cười trừ. Ánh mắt của Minh cứ dõi theo Đơn suốt từ nãy đến giờ, không thể rời ra. Trống ngực Minh đập liên hồi, toàn thân cứ bứt rứt đến khó chịu.

Cái cảm giác sờn da gà này chẳng lẽ...?

Dậy thì?!?

Ra đến biển, cả lũ quyết định ng ồi dưới ô uống nước dừa chờ cho trời bớt nắng rồi mới xuống tắm. Đơn nhìn trời đang nắng chang chang cảm thán:

-Sao trời trưa ở đây vàng thế nhỉ?

Minh ng ồi sát cạnh Đơn, mặt mệt mỏi liếc lên nhìn trời, nhếch môi cười khẩy một cái:

-Là vì tao vừa dang tay sờn lại cả bầu trời chứ sao!

-Thôi đi điêu vừa!

Đơn bĩu môi, Thanh bên cạnh thấy thế cũng kéo áo Thành đùa:

-Thành ơi sao hôm nay trời vàng thế nhỉ?

Thành đứng đĩnh rung chân, lưng ngả vào ghế dựa, miệng nhả cốc nước dừa ra:

-Là do tao vừa xách trym lên đái một bãi nên nó mới vàng thế đấy!

Thanh đen mặt, Minh với Đơn bên cạnh cười khanh khách, cười đến chảy cả nước mắt ra. Thanh tức giận dậm dậm chân, néo Thành một cái khiến cậu la oai oái.

Uống xong cả lũ lại mò ra nghịch nước. Chủ yếu hai đứa con gái nghịch là chính, hai thằng con trai ở trên cứ đứng thẫn ra, ngắm chúng nó. Mãi về sau khi hai đứa con gái gọi xuống dạy bơi bọn nó mới chịu mò xuống.

Minh nâng cả thân thể Đơn lên, mặc cho cô quấy đạp trên tay mình. Cậu vừa quan sát vừa nhắc nhở:

-Đạp hẳn hoi, thẳng người ra!

Tuy nhiên dù có cố đến mấy Đơn vẫn không thể bơi nổi. Cô mệt đến muốn thở dốc, cả thân thể kiệt sức gượng gượng trên tay Minh. Bỗng một đợt sóng tràn tới, mũi Đơn bị xộc nước ho sặc sụa, cả người lăn một vòng trượt ra khỏi vòng đỡ của Minh. Cậu hết hoảng vớt Đơn lên, nhìn mắt mũi cô đỏ gay mà xót:

-Tập tành cái khí mồi! Lên bờ!

Không để cho Đơn kịp phản kháng Minh đã bế thốc Đơn lên, vác lên trên bãi cát. Thanh với Thành đang chơi nhìn thấy cảnh này chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Bọn này, mới được có tí đã chán rồi!

Chơi mãi cũng bắt đầu đói, cả lũ nhao nhao lên, các vị phụ huynh đành phải gọi vài suất ăn phục vụ mấy bạn trẻ.

Bốn đứa ăn trứng luộc chấm muối xong lại xuống ngỗ nghịch cát. Minh chẳng buồn làm gì, trong khi đó ba đứa còn lại thì đã xây được toà lâu đài cát rõ hoành tráng. Xây xong chúng nó còn đào một cái hố to, đẩy Thành vào đấy nằm. Hai đứa con gái cười khanh khách, bắt đầu đắp cát lên người Thành.

Chỉ tội bạn Thành của chúng ta, được mấy bàn tay của hai người đẹp sờ khắp người nên sưng quá không phản kháng nổi.

Đơn đập chán chê mới quay lại ngó Minh một cái. Trông thấy cậu đang hí hoáy khắc chữ gì đấy lên cát Đơn liền hỏi:

-Mày ghi cái gì thế?

Trên nền cát xuất hiện vài dòng chữ mập mờ đã bị nước biển làm nhoè mất: "... ..iken"

Minh thấy Đơn ngó vào lập tức nhanh chóng dùng tay xoá tan dòng chữ đi. Cậu quay sang Đơn, nghềch đầu lên đầy khinh người:

-Nhìn gì mà nhìn?

-Mày viết cái gì đấy, viết lại cho tao xem đi!

-Không!

-...

Định bơ con ranh kia đi mà nó cứ dờ cái đôi mắt long lanh ra làm cậu chịu không nổi. Minh bên ngoài vẫn làm bộ mặt khinh khỉnh, ra vẻ như là ta nhượng bộ mi lắm đấy nhé để ra điều kiện với Đơn:

-Viết xong nếu mày hiểu tao cho mày tiền, không thì tối nay mày phải đút cho tao ăn!

Lông mày Đơn nhíu lại đầu khó hiểu:

-Mày có đùa không?

-Nhanh lên!

-Ok!

Dòng chữ nắn nót thẳng tắp nhanh chóng xuất hiện trên cát.

“My life is missing something, beca_se...”

-Ơ...

Đơn đần ra, đầu óc xử lí ý tứ của Minh. Cuộc sống của tôi thiếu thứ gì đó, bởi vì...? Bởi vì cái gì? Sao không ghi nốt ra? Đơn chọt bưng tĩnh, cô nhăn mặt lại, dùng hai tay đấm thùm thụp vào người Minh, giọng đầu tức giận khiến cậu cười phá lên:

-Câu này không phải câu vừa nầy! Mày lừa tao!!

-Hahaha...

-Ê hai đứa kia, muộn r ồi về thôi!

Ngoảnh lại, mọi người đã dọn đ ồ đi về từ lúc nào. Minh thờ dài đứng đầu, chìa tay ra đ ờ Đơn lên. Ánh mắt cậu lúc nhìn Đơn rất trù mến, dường như là cả thế giới này gói gọn trong đôi mắt của cô vậy. Con nhóc này mãi vẫn là bé, không bao giờ hiểu đ ược cậu muốn nói gì đầu.

“Thế giới của người ta nằm ở chân trời góc bể, là những thứ quý giá.

Còn thế giới của tôi, chỉ đơn giản là em!”

Đêm đến, gió thổi mạnh, gió mang theo hương biển, vừa mặn, lại có chút tanh nồng.

Trời tối đến mức chỉ thấy đ ược vài ngôi sao trên bầu trời đêm, hay sáng hơn là ánh đèn của đường phố, của các hàng quán dọc đường biển. Đại gia đình nhà Đơn đang đi “nhảy sóng”. Bố mẹ tình tứ đi phía sau, Đơn đi phía trước, đưa chân qua những gợn sóng trắng, bước vô định dọc theo đường sóng lượn.

-Ê, Đơn kìa!

Thành hét lên, vẩy vẩy Đơn về phía này. Thảo nào vừa nãy ăn xong tự nhiên thấy cả nhà Đơn biến mất, hoá ra là đi đánh lẻ. Bóng tối bao phủ khắp nơi, trừ khi đến gần mới có thể nhìn rõ người. Vậy mà Thành có thể nhìn thấy Đơn từ xa, đủ thấy mắt cậu “cú vọ” đến nhường nào.

Bố mẹ Minh ngẩng trên ghế gần đó không nhìn thấy gì, nghe được mỗi Thành hét vẩy nên cũng đành chào hỏi bố mẹ Đơn trong bóng tối mù mờ. Thành vẩy vẩy Đơn lại gần, muốn Đơn nhập hội cùng ba đứa đang xây lâu đài cát.

-Đơn, sao chạy linh tinh thế con, lạc thì sao?

-Bác ơi, bác để bạn đây chơi với bọn con, hai bác cứ đi dạo tiếp đi ạ!

-Được không Đơn?

Mẹ Nguyễn hỏi con gái. Đơn gật nhẹ đầu, vâng dạ cho bố mẹ yên tâm. Bố mẹ Nguyễn xoa đầu con gái, gửi gắm Đơn nhờ bố mẹ Dạ trông hộ. Bố mẹ Dạ đang ngẩng cách bọn trẻ một đoạn vui vẻ đồng ý.

-Nhanh lên Đơn ơi, mò nhanh hộ tao mấy cái vỏ sò để lấp vào cho đẹp cái!

Thanh đang dở tay nên sai Đơn. Cô chỉ cho Đơn cách kiếm vỏ sò, cứ lần mò trên nền cát, bới bới xung quanh đây là thấy. Đơn rầm rầm làm theo, quỳ xuống để đào bới. Chẳng mấy chốc đã ôm được hai nắm tay vỏ sò về.

-Tốt, tìm tiếp đi!

Thanh ra lệnh, Đơn tiếp tục tìm kiếm. Xung quanh đây có vẻ hết vỏ sò rồi, cô cần phải ra xa hơn...

Gấp gáp, đáp đáp một lúc, Thanh mệt mỏi quệt mồ hôi trên trán. Thành ngó quanh, hỏi:

-Đơn đâu?

-Chịu, Minh ơi, Đơn đâu?

Minh lắc lắc đầu, cậu vẫy vẫy bàn tay đầy cát, mắt cậu nhú lại đầy lo lắng:

-Tao tưởng nó đi nhặt vỏ sò?

Thành nhìn về phía bố mẹ Dạ, hoá ra hai bác hôm nay quá mệt nên đã dựa đầu vào nhau ngủ thiếp mất từ lúc nào. Thanh tá hoả, chùi luôn cát vào bộ váy đắt tiền, hét to:

-ĐƠN, ĐƠN OIIII!!!!

Đáp lại chỉ là tiếng sóng biển rì rào, cùng tiếng nô đùa của bọn trẻ con đằng xa.

Lúc này mọi người mới thấy hết hoảng. Thành ỉ mình có thể nhìn rõ trong bóng tối liền chạy biến đi, miệng liên tục gào tên Đơn. Minh đứng ra gọi bố mẹ Dạ dậy đồng thời báo cáo sự việc, Thanh sợ đến phát khóc, đi quanh quẩn xung quanh lâu đài để tìm Đơn. Chợt Thanh cúi xuống, cô hét lên:

-Mày ơi dép của Đơn, cả hai chiếc!!!

Minh và bố mẹ Dạ lập tức chạy tới, bố Dạ phán đoán:

-Lúc con bé đến bác thấy nó cầm dép ở tay, chắc chơi với các con nên nó vứt lại đây. Bây giờ mấy đứa, gọi cả Thành, về khách sạn ngay cho bác! Việc ở đây để bác lo!

Bố Dạ nhanh chóng lừa bọn trẻ về nhà, sau đó lợi dụng mối quan hệ rộng để liên lạc với một số cán bộ và cảnh sát khu vực.

Ba đứa đã tắm qua và thay đồ xong xuôi, không khí trong phòng u uất đến khó tả, Thanh vẫn không ngừng phật ra tiếng thút thít nho nhỏ, Thành đeo tai nghe mà chân mày cứ nhíu chặt, Minh ngồi im chơi game, trăn

mặc không nói. Ừ thì cứ cho là lạc không tìm được đường về đi, chẳng nhẽ con nhóc học thuộc siêu đỉnh đó không nhớ nổi số điện thoại bố mẹ mà gọi nhờ người ta à? Ừ thì cho là mãi chơi đi, nhưng đến 9 giờ là cũng phải nhận ra mình đã bị lạc chứ? Vậy, chỉ còn là bị người ta bắt đi thôi!

-Đi ngủ!

Minh đập bàn đứng dậy.

-Mày điên à? Mới có 9 giờ tối!

-Tao bảo ngủ là ngủ!

Minh nhắm mắt, liếc qua Thanh. Thành hiểu ý, vứt ipod qua một bên, lùa Thanh vào giường:

-Nào, tắt đèn, đi ngủ thôi!

Thanh lo, vẫn còn đang khóc thút thít, thế mà cuối cùng vẫn bị kéo đi ngủ. Thanh mệt quá ngủ mất, chỉ còn có mỗi Minh với Thành là mãi không ngủ được. Đồng hồ điểm 12 giờ đêm, chuông điện thoại của Minh bỗng nhiên reo lên inh ỏi.

Vừa nhắc máy, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng khò khè của đàn ông:

“Alo, đây có phải số của bố hay mẹ Nguyễn Giản Đơn không?”

Đồng tử Minh mở to, Thành nằm ngay gần đó nghe thấy tiếng cũng bật phắt dậy, giật lấy điện thoại mở loa to lên. Đơn mất tích, ba vị phụ huynh đã đi hết, chỉ còn có mỗi mẹ Đơn nằm ở phòng bên cạnh trông nom mấy đứa. Trước khi về phòng bác còn dặn dò chốt cửa cẩn thận, khoé mắt đỏ hoe. Cứ tưởng ai tìm thấy Đơn sẽ gọi vào số của 1 trong 4 người lớn, ai ngờ Nguyễn Giản Đơn lại cho số của Dạ Từ Minh đầu tiên!!

-Alo, bố mẹ cháu hiện tại đâu ra ngoài hết rồi, cháu là anh trai của Đơn. Cho hỏi bác gọi có việc gì ạ?

Thành e hèm đi đầu chỉnh tông giọng, giả bộ ngây thơ non nớt mà nói chuyện. Đầu dây bên kia phát ra tiếng cười khẽ. À, hoá ra là lo cho con gái đến vậy, đêm không ngủ mà còn ra ngoài tìm con. Minh thận trọng đặt máy xuống giường, bật chế độ ghi âm lên.

“À vậy cháu bé, bao giờ bố mẹ cháu về nhớ báo bố mẹ cháu gọi vào số này. Vậy nhé!”

Đường dây bị tắt ngay sau đó, có vẻ như người phía bên kia không muốn nói chuyện dông dài. Minh và Thành chỉ đợi có vậy lập tức gọi điện cho bố Dạ, dựa vào số điện thoại mà tra ra nơi gọi. Tất cả người lớn ngay sau đó lập tức tụ tập ở phòng Minh, còn có vài chú cảnh sát mang theo thiết bị gì đó.

-Không thể xác định rõ vị trí mà chỉ dựa vào chút manh mối ít ỏi đó được. Tôi cần anh chị gọi cho chúng và kéo dài thời gian.

Một viên cảnh sát nói. Anh ta ra hiệu cho đồng nghiệp của mình, cả hai cùng đeo tai nghe lên, chăm chú soi xét màn hình hiển thị của thiết bị. Bố Dạ ra hiệu, tất cả mọi người đồng loạt giữ im lặng cho bố gọi. Không khí vô cùng căng thẳng, trán ai cũng lấm tấm mồ hôi lạnh, chỉ có mỗi Thanh là vẫn đang ngủ say, được mẹ Nguyễn ru ngủ trên giường.

-Chuẩn bị, 3... 2... 1... gọi!

“Tút.....

Alo?”

Đây rồi, bố Dạ hít một ngụm khí lạnh. Thở đầu lấy lại bình tĩnh, bố cất giọng bình thản:

-Tôi là bố bé Đơn đây, xin hỏi ai đấy ạ?

Mọi người xung quanh ai cũng lo lắng, mẹ Nguyễn cố gắng kìm nén tiếng khóc nơi cổ họng, bố Nguyễn mắt đỏ hoe, vỗ về an ủi mẹ Nguyễn.

Hai viên cảnh sát không ngừng gõ đầu đầu trên màn hình, quan sát rõ vị trí của phía đầu dây bên kia.

“Muốn mang con gái về thì đem tới đây 100 triệu. Số 18 công trường đang thi công, đối diện quảng trường.”

Bất cóc, quả nhiên là bất cóc! Nhận thấy tên bất cóc có vẻ muốn đập máy, bố Dạ nhanh nhẹn chêm lời:

-Nhưng tôi chỉ là du khách, tôi không đem theo nhiều tiền như vậy!

“Mặc cha mà mày tao không quan tâm!”

-Khoan đã, tôi muốn nghe giọng con gái tôi!

Tên đó hừ một cái. Cái gia đình này thật là lảm chuyện, trực tiếp đem tiền đến có phải nhanh gọn lẹ không? Tuy nhiên hắn vẫn dí máy vào cho Đơn.

“Alo, bố ạ?”

Giọng nói mềm mại vừa vang lên, bố Nguyễn đã xúc động đến muốn nhào vào nói chuyện. May mắn sao mẹ Nguyễn và mẹ Dạ kịp thời gài lại nếu không việc đã hỏng hết.

-Ừ, bố đây con! Con ở đó thế nào, có khoẻ không?

Đơn nghe giọng đã đoán ra ngay đây không phải bố mình mà là bác Dạ. Cô vẫn thản nhiên cười, trả lời:

“Con đang khoẻ lắm! Bố này, bố nói xem, vợ chồng người ta gắn với nhau mà chẳng liên quan gì đến nhau, con với Minh chưa lấy nhau mà lại thân như thế. Vậy nếu mai sau hai đứa cưới xong liệu có cả thềm chóng chán như gia đình người ta, ngoài mặt mang danh vợ-chồng mà trong cuộc sống dù thiếu người kia cũng không bị ảnh hưởng gì không?”

Lời vừa dứt, mắt ai nấy đầu mở to.

Minh là người rỗi nhất, Nguyễn Giản Đơn, lẽ nào nó hiểu được câu nói đó?

My life is missing something, beca_se...

“Because” is missing “u”.

Cuộc sống của tôi không vẹn toàn, bởi vì...

Bởi vì nó thiếu mất em.

Và bây giờ, lời nó nói, nghĩa là nó đang từ chối sao?!

Đôi lời của tác giả: Đừng ai hỏi vì sao “Because is missing u” lại được dịch là “bởi vì nó thiếu em” nhé. Câu đó thực chất có nghĩa là “bởi vì chữ because bị thiếu chữ u”, nhưng đọc nó hơi ã ãng âm với “because it’s missing you” các bạn trẻ hiểu không? Haizz nói chung là bạn trẻ nào giỏi tiếng anh thấy sai cái gì thì nhảy vào sửa hộ tôi vậy, vì tôi ngu tiếng anh nhưng lại vô tình lôi ra được cái chi tiết liên quan đến tiếng anh cơ T T. Cuộc đời hận tiếng anh nó khổ lắm, khổ thế đấy! Viết được câu tiếng anh mà lại chả biết ngữ pháp đúng không nên cứ nơm nớp lo sợ à. :

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 14+2: Ngoại Truyện: Chap Đặc Biệt Lì Xì Năm Mới!

Chuyên mục hỏi xoáy đáp xoáy bắt đầu!

Tác giả: Phỏng vấn! Đơn, Tết này em định làm gì?

Đơn: Xem Táo quân, xem bắn pháo hoa, nhận tiền lì xì!

Minh: Hình như năm nay không bắn pháo hoa đâu!

Đơn: Nhưng mà em thích xem bắn pháo hoa...

Tác giả: Thông tin chưa chắc chắn, đừng lo bé của chị.

Minh: Nhà nước không bắn thì mình bắn, lo gì!

Tác giả: Moá, em bắn kiểu gì thế? Hẳn hơi cảnh sát bắt đó! Tết cấm chơi chất gây nổ nha!

Minh: Em sợ cóc gì cảnh sát?

Tác giả: ...=_=

Em cũng cứng quá nhỉ?

Tác giả: Vậy nếu được chọn thì Minh thích Đơn làm gì vào giao thừa nào?

Minh: Nếu muốn nó làm tất cả thì sao?

Đơn: Không, tao không làm người h ầu nữa đâu!

Minh: Ai bắt mày làm người h ầu?

Đơn: Thế chứ làm gì?

Minh: Làm những đi ều mày định làm!

Tác giả: Tại sao lại thế?

Minh: Khi nó được làm những việc nó thích thì sẽ ngoan như con mèo nhỏ, rất đáng yêu.

Tác giả: ...Ng ngoan để làm gì? Để bắt nạt à?

Minh: Khi nó ngoan thì nó sẽ ít nói. Chị biết r ồi đấy, nó thường sửa những câu rất ngu!

Tác giả: Ừm... Chị cố tình cho nó sửa những câu ngu mà... Nếu nó thông minh lên tí thì hai đứa yêu nhau lâu r ồi. =_ =

Đơn: ...

Tác giả: Em vẫn chỉ được chọn 1 thôi!

Minh: Vậy thì chọn lúc nó xem Táo quân đi!

Tác giả: Tại sao?

Minh: Lúc đầu xem nó rú lên như con điên khi được gặp Bắc Đẩu ai đ ồ của nó, xem được nửa chừng sẽ lăn quay lên đ ều em ngủ như chết, làm trò gì cũng không dậy.

Tác giả: Á á lợi dụng xàm x ỡ!

Minh: Ồ! Nó ngủ nửa tỉnh nửa mê nên dễ nói mớ, em hỏi gì cũng khai tốt. Sau đó em sẽ lấy máy ảnh chụp một album 1001 tư thái của Nguyễn Giản Đơn khi ngủ, quay lời nó nói lại, cất vào hòm, khoá.

Tác giả: Đậ, em biến thái hơn bọn cùng trang lứa r ồi đấy... =_=

Minh: Lúc ngủ nó bảo, nó ship Nam Tào x Bắc Đẩu, đăm mĩ trá hình.

Tác giả: Ôi nữ chính trong sáng của tôi....

Tác giả: Đơn bé bỏng à, năm mới em muốn Minh làm gì nào?

Đơn: Em muốn nó bắn pháo hoa cho em xem!

Tác giả: Gì? Nhỡ nó bị cảnh sát bắt thì sao?

Đơn: O? Minh nó không sợ còn gì?

Tác giả: Em à, nó không sợ thôi chứ vẫn sẽ bị bắt đấy...

Thôi tôi nghĩ là tôi sẽ đi mua pháo sáng về cho hai đứa con của tôi chơi vậy... Huhu đừng để bị bắt hai đứa nhé! TT ^ TT

Tác giả: Thế bình thường hai đứa có lì xì cho nhau không?

Đơn: Minh có lì xì cho em.

Tác giả: Oà! Bao nhiêu vậy bao nhiêu vậy?

Đơn: 500k VNĐ!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 15: My Life Is Missing You

-Nói vậy đủ rồi, cúp máy đây!

Tên bắt cóc đập máy, ra hiệu cho một tên cao to dắt Đơn lên xe ô tô. Đây không phải là hang ổ của bọn chúng, bọn chúng chỉ ra đây nghe điện thoại nhằm đề phòng bị tra ra vị trí mà thôi. Đầu Đơn bị trùm kín bằng một tấm vải đen, tay bị trói ra đằng sau, quần áo lấm lem, chân tay có rất nhiều vết xước xước.

Đây chính là hậu quả của việc chống đối!

-Con nhóc này lì nhẩy? Tao đã biểu mày đừng có bướng mồm?

Giọng bản xứ đặc sệt vang lên, là của tên cao to lực lưỡng. Đơn không biết hẳn là người Nha Trang hay người vùng núi nào đó mà giọng lại lạ như vậy. Tên lùn béo tung tẩy con dao gọt hoa quả, cất điện thoại vào túi, trềm giọng:

-Kệ cho nó ương, nó sẽ bị bán đi đầu tiên!

Quả nhiên! Đơn nhúu mày, cô biết là bọn chúng không có ý định thả người, bởi do trong xe hiện tại còn có 5, 6 đứa trẻ khác cũng trong tình trạng như Đơn. Bất nhiên như vậy, đây còn là bắt cóc thông thường sao? Trên quãng đường bị bắt về đây cô đã chống đối rất nhiều, liên tục dẫy đạp la hét, kết quả là bị chúng dúi dùi điện vào người nên bất tỉnh nhân sự. Là đứa trẻ nom có vẻ xinh xắn nhất trong cả bọn bị bắt, Đơn bị trêu ghẹo rất nhiều, áo cô có vài vết rách, đùi cũng bị lằn đỏ vết đánh 5 ngón tay. Mà vết tích đó không ai khác ngoài tên thanh niên gầy còm đang ngõ lái xe trên kia.

-Anh Bé, em đã bảo anh để cho em con bé đó rồi hăng bán mà!

Tên thanh niên gầy còm trông có vẻ như mới là học sinh cấp 3, nhưng khuôn mặt của hắn lại hốc hác như ông già. Mắt hắn quầng thâm, gò má nhô cao, môi thâm sì. Hắn đang nói với tên béo lùn cầm điện thoại.

-Mẹ kiếp thằng Trầu, mày thích thì đi ra ngõ Điểm mà tìm, bố cấm mày động vào hàng!

Tên Béo gầy gù khó chịu, cáu bẳn với tên Trầu. Hắn đã nói hàng này phải còn trinh, để thuận tiện bán cho mấy lão goá vợ có sở thích biến thái bên kia biên giới Lào Cai, vậy mà thằng cờ hó này nó vẫn cố tình trêu ghẹo con bé. Nhìn xem, không thương hoa tiếc ngọc gì cả! Vẫn thì vẫn thôi, bị nó kháng cự còn hăng máu đánh đét phát vào đùi con bé làm thâm tím năm ngón tay thế kia, lại còn nổi thú tính suýt xé rách tan áo nó, véo con bé đến hai bên má tím bầm. Mẹ nó, thằng trầu tre động dục súc vật!!

-Em không thích đâu, ngõ đấy toàn mấy con già khảm khú, hai quả mướp lác lư mà cứ tưởng mình xinh lắm. Em thích mấy bé chưa trưởng thành cơ!

-Thích thích cái *beep*! Mày mà động vào nó nữa bố mày thiên!! Ông nội nhà mày thằng bệnh!

Bị trùm kín không rõ nét mặt của tên Trầu nhưng Đơn có thể chắc rằng lời này làm hắn bực bội lắm. Đơn cử động khớp cổ, hai tay bị trói quá chặt tê rân rân, khắp người đều đau nhức do bị véo, mắt cứ hoa lên. Dường như đã trải qua những nỗi sợ quá kinh khủng, hai tròng mắt ngấn lệ của Đơn cạn kiệt không còn một giọt nước nào nữa. Đơn khó chịu giật giật tay, gắt nói:

-Trói quá chặt, tay quá tê, để lâu thêm một chút nữa có thể sẽ bị phế. Hàng không còn nguyên không được giá cao.

-Đấy thấy chưa! Con mẹ nó cá tính đú chịu được!! Em chết mất!

Tên Trầu vừa lái xe vừa gào loạn lên, tên Béo nhức hết cả đầu. Hắn ngó thấy hai tay Đơn đã tím tái lại, lại nhìn sang tay lũ trẻ khác cũng thấy đi ầu tương tự, hắn đành phải lệnh cho tên to cao phía bên kia chiếc xe 7 chỗ:

-Ê Đô, mày nói dây ra cho chúng nó đi!

Tên Đô nghe lệnh, đến nói dây cho từng đứa một. Bọn trẻ được nói dây nên dễ chịu hẳn ra, tuy nhiên bọn nó vẫn tò mò không biết ai nói câu nói đó. Giọng nữ trong trẻo mà kiên cường như thế, không biết là bao nhiêu tuổi rồi?

Khi thấy cánh tay đã đỡ tên Đôn mới thành thạo dựa vào ghế. Vừa nãy đã phải dùng quá nhiều sức lực để phản kháng lại tên Trầu biển thái kia, bây giờ người Đôn yếu ớt lạ thường. Cô cảm thấy người lạnh buốt, hơi thở lại nóng bỏng. Đôn hiểu, cô bị sốt. Sốt lúc nào không sốt lại sốt ngay lúc này. Đôn cười khẩy, đã vô dụng, số lại còn đen.

Chiếc xe bị trở về nơi tập trung “hàng”. Đó là một trang trại gia súc lớn, tất cả “hàng hoá” đều được chất vào kho. Khi vào đến trong kho rồi Đôn mới được bỏ khăn trùm đen dày trên đầu ra. Ánh trăng mờ loà rọi vào mắt, nhìn ra cửa sổ, tí tặn phía xa xa có một rặng đá dài sát biển.

Rặng đá đó được dân bản xứ gọi là “Hòn vợ-hòn chồng”.

Nghe người ta kể, thuở xưa có người không lờ xuống đó lên nhìn tiên nữ tắm, chẳng may ngã xuống vực nên phải bám vào tảng đá, vết bám của ông ta lưu lại hình bàn tay trên hòn đá kia, người ta đặt là “Hòn chồng”. Đi sâu vào trong một chút lại thấy có tảng đá hình người phụ nữ đứng nhìn ra bờ biển. Do hai hòn đá khá gần nhau nên người ta đặt nốt cho hòn còn lại là “Hòn vợ”. Cái tên thân mật là thế nhưng hai hòn đá ấy lại không có liên quan gì đến nhau.

Ngoài mặt mang dạng “vợ-chồng”, nhưng bên trong lại không có bất kì liên hệ nào cả!

Tất cả lời của Đôn vừa nãy đều là để ám chỉ đi đâu này đây!

Từ trung tâm thành phố, đi thêm 3 cây số đường xe chạy, nơi này sẽ hiện ra. Trong hai nhà Minh là người thông minh nhất, cô nói thế liệu Minh có hiểu?

Đơn mệt mỗi ng ời bệt xuống một góc, liếc qua những đứa trẻ khác đang co rúm lại đ ầy sợ hãi. Cô mặc kệ, dựa đại vào một chỗ nào đó thiếp đi. Lúc cô tỉnh dậy đã là 3 tiếng sau. Bây giờ là 3 giờ sáng, khoảng thời gian khiến cho con người mệt mỏi và mất cảnh giác nhất. Đơn quay đ ầu nhìn xung quanh, tất cả đ ều đang ngủ, phía bên ngoài cánh cửa khổ kia chắc chắn có 2 tên đang canh gác. 3 tên Béo, Đô và Trâu chỉ là một phần nhỏ trong đường dây buôn bán người xuyên quốc gia này. Đây là một tổ chức lớn, vì Đơn thấy bên ngoài có rất nhiều xe to, hiển nhiên là có rất nhiều tên bắt cóc, đ ồng thời cũng có rất nhiều nạn nhân.

-Mai hãy phân hàng ra thành 2 loại. Hàng tốt thì bán làm vợ, làm ch ồng, làm đ ồ chơi cho khách. Hàng kém thì moi nội tạng bán cho bệnh viện!

-Ừ, để mai tính, em mệt quá r ồi!

-Này, mà định ngủ luôn đấy à?

-Sao đâu, bên ngoài bao nhiêu người, em chớp mắt chút thôi, bắt em thức cả ngày chắc?

Tiếng thì ào vang lên ngoài cửa khiến Đơn rùng mình, sống lưng cô lạnh toát, cả người run lên. “Hàng tốt ” là sao, “hàng kém” là thế nào? Cái gì mà bán làm vợ, cái gì mà moi nội tạng, cô không muốn nghe.

-Hừm... Xem ra nếu các chú cảnh sát không đến kịp thì chúng ta sẽ nguy mất!

Tiếng nói bất ngờ từ phía sau lưng làm Đơn giật mình bổ nhào ra phía trước. Cô xoay đ ầu lại, một cậu bé với mái tóc phớt nâu và ánh mắt linh hoạt đang cười với cô. Cậu ta thì ào:

-Chào em, anh là Chu Quang Nguyên, năm nay anh sắp lên lớp 9. Aizz, cách đây vài ngày anh còn đang bưng bưng quyết tâm học cho tốt năm nay để còn thi cấp 3 cơ, nhưng thế này thì xem ra không thể r ồi!

Giọng điệu thản nhiên, tỏ ra tiếc nuối mà lại không có chút thành tâm nào. Đơn giật giật lông mày, không hiểu tên này bỗng nhiên khai ra làm gì, ai quan tâm đâu chứ? Tuy nhiên Đơn vẫn mỉm cười đáp lại cho có lệ.

Nhận ra Đơn có vẻ không hứng thú lắm, cậu bé Nguyễn gượng cười ha ha. Cậu rung rung đùi, vui vẻ khuyên nhủ Đơn:

-Thôi, mệt thì nằm lên đùi anh này, cứ dựa vào vai anh mà ngủ như vừa này làm anh mệt lắm, không cử động nổi gì cả!

-Dựa...?

Trước nụ cười xán lạn của cậu bé tóc nâu này Đơn mới vỡ lẽ. À, này giờ Đơn cứ tưởng cô dựa vào tường ngủ, hoá ra là dựa vào vai người ta. Trông Nguyễn có vẻ mệt mỏi lắm rồi, Đơn cũng không nỡ hành hạ người ta thêm một lần nữa. Đơn lắc đầu, nằm bệt luôn xuống sàn, Nguyễn cũng không cản cô, chỉ là khi Đơn chuẩn bị nằm xuống thì lại cố chấp chìa chân ra đỡ lấy đầu cô bé. Đơn nhớ, quay qua nhìn Nguyễn đây trách móc. Cậu ta thản nhiên nhún vai:

-Gối đi, chân anh khoan này giờ đang tê lắm. Em gối lên coi như mát-xa cho máu lưu thông vậy!

Đơn muốn khóc. Tên đàn này, muốn lưu thông máu ai lại để người ta gối lên bao giờ! Tuy nhiên ngại nói cộng mệt mỏi, Đơn cũng không từ chối lòng tốt của tên dở hơi tóc phớt nâu này nữa. Cô trực tiếp chọn chỗ nhiều thịt nhất trên chân Nguyễn là đùi mà nằm xuống, người co quắp lại như con mèo nhỏ.

Kể ra thì bọn bắt cóc này cũng khá là chủ quan. Trói tay mà không trói chân, chỉ việc ng ồi xuống là có thể vòng tay bị trói từ sau ra đằng trước. Thiết nghĩ, bọn chúng chủ quan cũng là có lí do cả. Nhiều tên như vậy, lực lượng hùng hậu như thế, sợ là dù ai trong số bọn trẻ có cắn nát được dây trói thì cũng không thoát ra được.

Đơn mệt, lại ngủ thiếp đi.

Quay lại 3 tiếng trước.

-Đã xác định được vị trí rồi, mau đi thôi!

Viên cảnh sát thu dọn máy lại, chuẩn bị hành động. Ai nấy nghe được lời này cũng đều cuống lên. Xác định được rồi, đơn giản vậy thôi sao?

Bố Dạ nhắc chìa lên chuẩn bị ra xe, bỗng cảm thấy từ phía sau có lực kéo khá mạnh kìm lại. Quay ra, hoá ra là cậu quý tử nhà bố đang cau cau có có.

-Bố cho con đi với!

-Không được!

Bố Dạ dứt khoát. Để đảm bảo an toàn, kể cả Minh hay bất kì ai cũng không được đi, mình bố đi là đủ. Biết trước là bố sẽ từ chối nhưng Minh vẫn thất vọng tràn trề. Ai có thể hiểu được cảm giác của cậu lúc này cơ chứ? Cậu rất muốn đi gặp con nhóc đó ngay lập tức.

-Mọi người cũng mệt rồi, tôi nghĩ cả nhà nên đi nghỉ ngơi đi, việc còn lại cứ để chúng tôi lo.

Một viên cảnh sát nói, mẹ Dạ cũng quay qua vỗ về bố mẹ Nguyễn:

-Tôi thấy anh cảnh sát nói đúng đấy anh chị ạ. Chúng ta hiện giờ không thể làm được gì hơn là chờ đợi. Tôi biết là anh chị lo cho con, nhưng nếu không ngủ được thì ít ra cũng nên về phòng để đảm bảo giấc ngủ cho bọn trẻ.

-Vâng, chị nói đúng...

-Vậy giải tán đi nào, anh chị Nguyễn có thể sang phòng tôi. Chúng ta ngủ cả bàn bạc, nóng tin Đơn về.

-Ấy, nào dám làm phiền chị thế? Mình chúng tôi lo được rồi, chị nên đi nghỉ ngơi đi, anh chị đã giúp chúng tôi quá nhiều!

Nghe được lời của bố mẹ Nguyễn mà thâm tâm bố mẹ Dạ càng thêm áy náy. Sự việc thành đến mức này không phải do họ đã ngủ quên sao? Ấy náy còn không để đâu cho hết nói gì đến đi nghỉ ngơi? Đứa bé ấy, nó đáng yêu là thế, hai người sớm định chỉ nhận mình nó làm con dâu. Giờ nó là làm sao thì hai người trần trọc đến cuối đời mất! Mẹ Dạ nghĩ đến đó liền lắc đầu:

-Anh chị không phải ngại, Đơn nó cũng là con gái chúng tôi. Nào, chúng ta đi nhanh một chút, cho bọn trẻ còn đi ngủ.

Mọi người gật gù tán thành, kéo nhau ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Minh, Thanh và Thành. Thành trằn mắt nằm trên giường, Minh suy tư dựa vào ghế, còn Thanh vẫn ngủ say xưa.

Trong đầu Minh bây giờ là ngàn vạn mối tơ vò, tay cậu run lên, lòng rối bời. Con nhóc hàng xóm, đến lúc nguy hiểm thế này nó vẫn thốt ra được những lời ấy. Phải chăng là cậu đã làm gì nên nó quá ghét cậu? Hay đó là những lời trần trối cuối cùng của nó? Không, Dạ Từ Minh, mày điên quá sinh lắm cảm rồi. Giờ khắc này không được hoảng loạn, phải thật bình tĩnh. Con ranh ngu ngốc đó, còn mơ nó mới hiểu được ý cậu! Vậy chỉ còn khả năng nó muốn nói gì đó qua câu nói đấy thôi.

Minh tự phì cười. Bị từ chối rồi còn nguy biện lí do, khôi hài quá thế!

Nhưng phương án kia không phải là quá phi lí. Đơn tuy không thông minh bằng cậu nhưng cũng gọi là tinh ranh. Nó hiểu biết rất rộng nhờ vào cái khả năng ghi nhớ khủng bố của nó. Trên giá sách ngoài của nó ngoài ngôn tình thì sách thiên văn, địa lí, lịch sử, hiến pháp hay các sách nghiên cứu văn học khoa học tự nhiên khác đều đủ cả. Minh nhíu mày, tập trung đến cao độ. Bộ não của cậu liên tục xử lí lời Đơn nói.

Minh lên mạng, tìm những điểm tham quan nổi tiếng ở Nha Trang, lúc nhìn thấy mục “Hòn vợ-hòn chồng” cả người cậu sững lại.

C... Chính là nó!

Từ trung tâm thành phố đi thêm 3km đường xe chạy. Là “vợ-chồng” mà lại chẳng can hệ đến nhau. Đâu chính là lời Đơn muốn nói!

Vậy thì chắc chắn Đơn đang ở gần đó!

-Báo cáo sếp, không thấy ai cả!

-Có thể bọn chúng đã di chuyển.

Rất nhiều cảnh sát đang lục lọi xung quanh, ở nơi tiêu đi đầu này nhưng lại không thấy bất kì một manh mối nào. Bố Dạ cực kì thất vọng, giữa lúc đó thì điện thoại bố rung lên.

Vừa mở ra, tiếng hét siêu lớn của cậu quý tử đã đâm thủng màng nhĩ bố, nhóc con gần như là hét vào trong loa:

“Bố, mau di chuyển đến khu điểm tham quan Hòn vợ-hòn chồng. Lời vừa nãy của Đơn ám chỉ nơi đó. Bố và các cô các chú mau mau đến lục soát xung quanh, Đơn chắc chắn chỉ ở loang quanh khu vực ấy thôi! Làm ơn mau lên!!!”

-Hòn vợ, hòn chồng...?

Bố Dạ bật thốt, dung nhập với lời Đơn nói. Đúng là cô bé có nhắc đến “vợ chồng” gì đó.

-Ồ là nơi đó à? Nơi đó đẹp lắm đấy!

Mấy viên cảnh sát nghe được lời bố liền cười nói. Họ là dân nơi này, từng địa điểm nổi tiếng đều được nọ năm rõ trong lòng bàn tay.

Bố Dạ căng thẳng, trình bày mọi việc với viên cảnh sát. Mặt viên cảnh sát sau khi nghe xong liền ngưng đọng, sau đó vồ oà ra như đã hiểu. Anh ta hào hứng hô to:

-Quả đúng là như vậy thật! Đặt tên là “vợ chồng” nhưng hai hòn đá đó lại không có liên quan gì đến nhau. Ôi, sao tôi không nhận ra nhỉ? Ha ha, hai bé nhà anh thông minh quá! Một đứa ra ám hiệu, một đứa mò ám hiệu. Thiên tài, quá là thiên tài mà!

Các viên cảnh sát xung quanh cũng gật gù khen nức nở. Ngay sau đó họ nhanh chóng hành động, lập kế hoạch tiến đến rà soát quanh “Hòn vợ-hòn chồng”.

Đội ngũ đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc thì điện thoại của Minh vang lên. Bố Dạ trước lúc đi có cầm theo điện thoại của cậu bé, bố mò vào trong túi, lôi ra. Sau khi nhìn thấy dãy số quen thuộc thì sắc mặt mọi người đều ngưng đọng lại, các viên cảnh sát nhanh chóng lôi dụng cụ ra để vào vị trí. Vừa bắt máy, tông giọng ồm ồm vang lên:

-Khỏi tìm vị trí làm gì cho vô ích. Tao đang đứng ở một chỗ rất xa “hàng”. Bây giờ nghe đây: Lúc 2h30 sáng hãy mang tiền ra chỗ hẹn, đặt tiền ở đó rồi tự động ra về. Nếu cố gắng sai hẹn hoặc giở mảnh khoé thì con mày không được toàn mạng đâu.

Bố Dạ nghe xong liền hút một ngụm khí lạnh. Sao chúng có thể biết ông liên lạc với cảnh sát?

Mà bọn bắt cóc lại có dự tính của riêng chúng. Nhận được tiền xong sẽ không trả con tin, trực tiếp quyết nợ.

-Nhớ đấy, giờ trò là con mày đi! Hahahaha...

Sau câu nói đó đáy mắt bố Dạ đều là một mảng lạnh lẽo. Bố bình thần, cất giọng trầm trầm:

-Vậy tao cũng nói trước, con tao mà bị làm sao thì mày đừng có trách tại sao không sống được đến ngày mai. Tao nói được làm được!

-Mày...

Nói rồi bố đập máy, để lại cho đầu dây bên kia một nỗi sợ lạnh sống lưng.

-Minh, mày đi đâu?

Nghe thấy tiếng xột xoạt mặc quần áo cùng với tiếng va chạm mạnh của đồ vật mà Minh làm rơi, Thành tỉnh cả ngủ. Cậu chồm dậy, xông tới chỗ Minh, ngăn không cho nó đi ra ngoài. Cái thằng này, các bác đã dặn là nó phải ở yên đây chờ nếu không tình hình sẽ rối thêm, thế mà nó cứ sồn sồn lên như sắp ị ra quần đến nơi rồi ý!

-Cút ra!

-Không cút, mày đi đâu?

Minh không để ý đến Thành, cầm chìa khoá định xông ra ngoài. Thành phía sau không cản được lập tức theo phản xạ giơ chân lên đập cho Minh một nhát ngã nhào ra đằng trước. Tiếng “cộp” vang lên rất to. Thành cảm thấy quanh người Minh toàn là sát khí, Minh từ từ quay đầu lại:

-... Bây giờ mày muốn gì đây?

-...

Muốn đánh nhau. Sao nào?

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 16

-Đi thôi!

Bố Dạ cùng đội cảnh sát nhanh chóng chia làm hai nhóm, một đi theo bố Dạ đến nơi chuyên tiễu, một lén lút đi đến gần Hòn vợ-hòn chồng để rà soát.

“Báo cáo, đội A1 phát hiện 1 nông trại to, bên ngoài có rất nhiều xe!”

-Tốt, A1 canh ở ngoài, A2 bí mật vào dò xét tình hình.

“Rõ!!”

-Nhớ không được gây hại đến con tin!

“Rõ!!!”

“A2 báo cáo, A2 nhìn thấy Nguyễn Quốc Hùng bên trong!”

-Hả? Tên Quốc Hùng tội phạm truy nã cấp B á? Tên đó sao lại ở đây? Chắc không?

“A1 báo cáo, A1 vừa thấy Lê Thị Mai!”

-Cái gì? Con đàn bà điên đó? Lại một tên truy nã cấp B. Vậy thì rõ ràng lần này bọn bắt cóc đó không phải hạng xoàng gì rồi. B2 mau liên lạc với trụ sở chính yêu cầu cấp thêm nhân lực, liên lạc với cả cục cảnh sát quốc gia để trình bày vụ việc, yêu cầu họ trợ giúp!

“Rõ!!!”

Bố Dạ đứng giữa khoảng đường lớn nghe được mọi thứ qua tai phone nhỏ gắn trên tai mà sốt hết cả ruột. Toàn tội phạm truy nã cấp B thế kia, không biết con dâu bố có bị làm sao không nữa. Nói phỉ phui, nhỡ nó mà không vẹn toàn trở về là bố chỉ còn nước thất cổ tự tử thôi! Tuy lo đến tim đập chân run nhưng bố cũng không dám manh động. Xung quanh là đây rầy những viên cảnh sát đang nguy trang sau lùm cây, bố tự nhủ mình phải kiên cường, không được làm hỏng kế hoạch.

-Alo?

Điện thoại rung, bố bắt máy.

“Tao thấy mày r ối! Đê ti ên ở đó và cút về đi!”

-Con tao đâu?

“Con mày á? Nó vẫn an toàn. Mày yên tâm đi về đi!”

-Đ..t m.. mày!! Mày định nuốt lời?? Mày đừng có đùa với tao!!!

Bố Dạ nghe được lời của bọn bắt cóc li ên bắt đầu bùng nổ. Ông là CEO đấy, chưa có bố con thằng nào dám lừa ông đâu! Đầu dây bên kia nghe tiếng quát tháo chửi tục thì cũng hơi sợ, nhưng nghĩ đến con tin vẫn còn nằm trường tay mình, hấn lại vênh mặt lên:

“Ờ, tao không đùa đâu, cút về đi!”

Tút...

Một khoảng trời thật là im lặng.

Tên Béo đứng trên tầng cao nhất của công trình đang thi công dở mà nhìn xuống. Ở dưới đó có một người đàn ông cao lớn, tay cầm chiếc va-li đen to, cả người đang run lên, đứng im bất động. Béo bỗng muốn cười to. Ha ha, xem cái dáng kia có vẻ là đang điên lắm r ối. Hấn khinh bỉ phỉ phui áo, vuốt lại tóc, quan sát tiếp động tĩnh của người đàn ông dưới kia.

Chợt người đàn ông ấy thả lỏng tay, đặt va-li tiêng xuống đất. Béo đắc ý định rời đi. Đúng lúc ấy người đàn ông kia ngẩng lên, ánh mắt bén nhọn nhìn xuyên qua người hắn khiến hắn rùng mình. Tên... Tên kia... hắn ta có thể thấy được Béo sao? Ánh mắt ấy sáng lên trong màn đêm, sắc như ánh mắt của thú dữ. Người đàn ông nọ nhếch khoé miệng lên tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp, chỉ có điêu nụ cười tràn ngập sự khát máu đó làm Béo sợ hãi ngã nhào ra đất, chạy vội khỏi nơi đang đứng.

Trong phòng.

Đèn ngủ lập loè, xung quanh tối om. Trên giường có cô bé đang ngủ say, dưới giường có hai cậu bé đang nhìn nhau toé lửa.

-Giờ có bỏ ra không?

-Không bỏ.

-Có đi ra không?

-Không đi.

-Vậy đánh nhau nhé?

-Nhào vào nào!

Tức thì Minh làm thế chuẩn bị xông lên, Thành dang tay lên định chắn. Bất thình lình Minh hét lên:

-Ơ, Đơn về Đơn về!

Thành nghe vậy hoảng hốt quay ra. Chỉ đợi có thế Minh liền phóng vèo khỏi phòng, mặc cho Thành ý ới hét ầm lên phía sau cậu vẫn chạy thục mạng như điên. Các bậc phụ huynh ngỡ ở phòng kế bên nghe thấy tiếng la ý ới của Thành cũng tá hoả chạy ra ngăn thằg quý tử lại, ai ngờ nó chạy nhanh thoản thoắt, chẳng mấy chốc đã biến khỏi tầm nhìn của mọi người.

-Nhanh, làm ơn tìm nó!

Mẹ Dạ hét vào trong máy điện thoại, nhờ cậy bảo vệ cùng nhân viên toàn khách sạn đi tìm. Cả hành lang bỗng náo nhiệt lên hẳn.

Minh trốn được ra ngoài liền núp sau lùm cây nhỏ, đợi thời điểm thích hợp mới đi ra đường lớn bắt xe. Khổ nỗi giờ phải hơn 3 giờ sáng rồi, xe ở đâu không thấy, thấy toàn xích lô với chở hàng. May mắn thay gần đó có cửa hàng cho thuê xe đạp mở qua đêm, Minh nhanh chóng phóng vào.

-Gi? Bé như nhóc cũng thuê á? Đạp nổi không?

Chủ tiệm ngạc nhiên hỏi, tuy nhiên lúc nhìn thấy ánh mắt kiên định cùng sốt sắng của thằng nhóc phía đối diện thì không nói gì nữa. Minh nhận được xe xong hận không thể lao ngay đến nơi Đơn đang bị bắt nhốt. Gió biển buổi sáng vương hơi lạnh thổi ào ào qua tai cậu, Minh mặc kệ. Cậu không kịp quan tâm Thành gọi cậu lại, giờ này phút này trường lòng Dạ Từ Minh chỉ còn mỗi hình bóng của Nguyễn Giản Đơn.

Tình hình bây giờ đang hết sức căng thẳng, đội cảnh sát quốc gia đã vào cuộc. Bố Dạ trường lòng nóng như lửa đốt, nhìn mặt trời đã lấp ló phía đằng Đông mà bứt dứt không yên.

-Xông vào luôn được không?

-Không được, chúng còn giữ con tin.

-Vậy giờ làm sao?

-Phải gài gián điệp vào bên trong.

Cảnh sát trưởng nhú mày căng thẳng, giữa lúc đó có tiếng nói vang lên khiến tim bố Dạ như muốn nhảy ra ngoài:

-Bố!

Tiếng nói khe khẽ quen thuộc. Bõ Dạ quay lại, khuôn mặt bé nhỏ của cậu quý tử nhà bố lù lù trước mắt. Giật hết cả mình, bố đần thối mặt ra không biết nói sao. Chưa kịp định thần thì quý tử đã nói tiếp:

-Con sẽ làm gián điệp!

Thế là dù có phản đối bao nhiêu đi chăng nữa, CEO công ti Dạ Thiên vẫn phải nhún nhường trước ánh mắt kiên định kia.

Tổ tác chiến lập ra kế hoạch thế này:

Minh sẽ giả vờ lạc vào bên trong để chúng bắt luôn. Sau đó Minh lén giải thoát cho toàn bộ con tin theo sự chỉ huy của các cô chú qua tai nghe mini. Các viên cảnh sát sẽ đánh lạc hướng bọn tội phạm từ bên ngoài, xông lên nếu thấy có dấu hiệu bất thường.

Từng con chữ đều hiện rõ đây là một kế hoạch được ăn cả ngã về không, nhưng có vẻ trong mắt cậu bé của chúng ta lại không có lấy một tia do dự. Tất cả, là vì ai?

-Nhanh, vào nốt đây nhóc con! Lạc vào đâu không lạc lại lạc đúng vào đây là mày đen r ối nhóc ạ!

Lờ mờ nghe được tiếng ồn ào ngoài cửa, Đơn tỉnh dậy. Cổ cô mỗi như dù đã được Nguyên cho gói đầu, cả cơ thể lạnh lẽo run lên vì sốt. Tiếng gà gáy o o ngoài cửa sổ làm đôi mắt nặng trĩu của Đơn mở ra, cô muốn ng ẩng dậy mà cơ thể cứ mỗi như đeo chì, không sao chống tay lên được.

Lạnh quá, Đơn run lên, cả người co quắp lại. Không hiểu sao trong đầu cô lúc này lại xuất hiện khoảnh khắc lúc Minh xoa đầu cô. Khi ấy cậu đang nở một nụ cười nhạt ấm áp biết bao, bàn tay ấm xoa đầu cô khiến cơn đau nhức vơi đi một nửa. Hình ảnh này, cái xoa đầu ấy sao mà chân thực đến thế?

Khoan...

Là thật hay là mơ?

Trước mặt cô là ai thế này?

Mệt mỏi dường như bay đi hết, trước mặt Đơn là khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Đơn mở lớn mắt, hai bên hàng mi nhanh chóng rơi lệ. Đến rồi, thật sự Minh đã đến rồi. Minh vòng dây trói ra đằng trước, dùng con dao lam nhỏ ghim ở để giầy cắt đi dây thừng trên tay. Cậu ôm thân thể nhỏ bé nóng rực ở vào lòng, mắt lướt qua từng mảnh cúc bung, từng mép áo bị xé, từng vết thâm tím trên đùi Đơn mà lòng run lên đậy tức giận. Đơn sốt quá nên cả người nóng hừng hực, chỉ kịp nói có mấy câu rồi ngất lịm đi:

-Cảm ơn vì mày đã đến...

Trong cơn mê mang Đơn vẫn có thể nghe thấy tiếng còi rú inh ỏi, tiếng trẻ con xô nhau tháo chạy. Trước không khí hỗn loạn ấy mà có người không hề nao núng, giọng nói trầm ấm chỉ huy bọn trẻ, bờ lưng rộng lớn kia công cô trên vai, từng cái nhấc nhân đều thật khế như sợ cô khó chịu. Giọng nói ấy thì thoảng còn quay lại thềm thì “Đơn ơi cố lên” làm lòng cô bỗng thấy ấm áp khó tả.

Đơn ngủ thiếp, không hề biết đôi chân đạp xe 3km kia để công được cô đã phải gắng gượng tới mức nào!

Lúc tỉnh dậy Đơn đã ở trong khách sạn, quần áo và cơ thể đã được mẹ xử lý qua cho. Tuy nhiên thuốc hạ sốt làm cô vã mồ hôi nhớp nháp, Đơn khó chịu mò vào phòng tắm. Tắm xong cảm thấy đói bụng, nhìn xung quanh phòng không thấy có ai liền nũng nịu hét với ra bên ngoài:

-Bố mẹ ơi, Minh ơi, Thành ơi, Thanh ơi, hai bác ơi, con đói quá!!!

Tức thì cả đại gia đình từ đầu liền xô vào như ong vỡ tổ, Thanh với Thành không biết ý tứ nhảy chồm lên người Đơn. Nhất là Thành, đàn ông con trai gì mà lại cùng với hai bạn nữ ôm nhau thắm thiết. Cuối cùng Thành ôm quá đà, mặt không biết xấu hổ cứ dụi vào cổ Đơn nên bị Thanh với Minh đạp cho một nhát không thương tiếc. Cậu ta đau đớn kêu lên, sau đó đành phải giữ khư khư chân Đơn không buông tí nào.

-Tránh hết ra đi, boss nhà người ta vừa an toàn trở về mà không cho người ta ôm một tí là sao??

Thành oa oa khóc lớn, mặc dù chẳng có một tí nước mắt nào. Thanh lấy chân đạp vào mặt Thành, hét lên:

-Boss nhà mày thế không phải vợ tao à? Cút ra, vợ tao là để tao chăm, không đến lượt mày!!

Tiếng trẻ con chí chóe làm người lớn trong nhà cười rộ lên. Qua hết rồi, qua những ngày chìm trong lo lắng. Để có được khoảnh khắc vui vẻ thế này ai mà biết được công lao lớn nhất thuộc về Minh-người đã dũng cảm xông vào hang hùm giải cứu hết con tin một cách ngoạn mục cho đội cảnh sát hành động. Mẹ Dạ cười đến híp cả mắt lại, huých tay trêu con trai đang im lặng đứng:

-Kìa con trai, em Đơn là boss của Thành, là vợ của Thanh kìa! Người ta dám thú nhận tình cảm như thế mà con không dám thì thua thiệt quá nhỉ?

Bố Dạ cười phá lên, phụ hoạ theo:

-Đơn là gì của con trai bố nhỉ? Mình là gì của nhau, bạn thân? Là friendzone của nhau, chắc Minh không cần.....

Trước sự trêu ghẹo của bố mẹ Minh chỉ có thể đứng im. Cả phòng yên lặng đợi câu trả lời của Minh, Thanh và Thành nhìn Minh đầy địch ý, chỉ có Đơn là mơ mơ màng màng. Sao hai bác hỏi lạ thế, ngoài quan hệ bạn bè, hàng xóm, với thanh mai trúc mã ra thì còn cái gì đâu? Đang đắn đo thì Đơn bị một ánh mắt kiên định nhìn xuyên thấu khiến cô sững sờ, mắt mở to. Minh nắm chặt tay, giọng đều đều:

-Đơn là... thế giới của con.

Chỉ còn nốt hôm nay nữa là kết thúc kì nghỉ, nhưng sau vụ việc vừa rồi thì ai cũng mệt nhoài, chẳng còn hơi sức đâu mà chơi nữa. Đơn cũng không ngờ là bản thân ngủ đi mất 2 ngày, lúc tỉnh dậy thì chuyển đi chơi đã gần kết thúc.

Mọi người chuẩn bị hành lí rồi xếp đồ lên xe, trước khi về các bậc phụ huynh có cho phép 4 đứa trẻ đi mua đồ lưu niệm cho các bạn, tất nhiên phải cử một người lớn đi theo trông nom, việc này do mẹ Dạ đảm nhiệm. Bốn đứa được mẹ cho lên xe điện rồi đi vòng quanh thích ơ là thích, thì thoáng thấy chỗ nào đẹp lại bắt dừng xe để xà vào đòi mua.

Minh ngập ngừng nhìn con bé hàng xóm đang vui vẻ chọn vòng ốc mà chân tay luống cuống. Cậu kiếm cớ đứng sát vào gần Đơn để chọn, tiện thể hỏi han:

-Này Đơn, cái câu mà mày nói với tao khi bị bắt cóc đi ấy, ờm... có dụng ý gì không?

Đơn không để ý mấy, tay vẫn mãi mê chọn xem đồ nào đẹp, không thèm nhìn Minh mà đáp qua loa:

-Có, là chỉ nơi tao bị nhốt!

Đơn hần nhiên làm Minh vừa tức vừa thẹn. Cậu siết chặt tay kìm nén hỏi lại:

-Thế có nghĩa là cái câu “My life is missing something because...” kia mày không hiểu một cái gì à?

-Có hiểu! “Cuộc sống của tôi thiếu cái gì đó, bởi vì...”. Lần sau đừng chơi trò đố chữ nhảm nhí đấy nữa vì nó quá dễ. Điên thêm chữ “u” vào là thành “because”, mà trình độ tiếng anh của tao lại không quá khó khăn để dịch câu này.

Trả lời xong Đơn còn quay qua khuyến mãi thêm cho Minh một nụ cười như nắng xuân:

-Đúng không?

Minh nghe xong câu trả lời mặt ngẩn tẩn lại. Quả nhiên cái con đầu tôm này nó có hiểu cái quái gì đâu, báo hại cậu vò đầu bứt tai nghĩ vẩn vơ suốt mấy ngày trời. Ranh con, mà được lắm!

Cảm xúc của Minh có vẻ tụt dốc không phanh, cậu cặm đại một thứ rởn tính tí tẩn. Lúc lên xe bọn trẻ dờ dề đã mua ra tặng nhau Minh mới biết là mình mua cái gì. Trời ạ, hình sứ của một thằng cu đang nude toàn thân, chuyên dùng để đặt đầu giường các đôi vợ chồng muốn có con trai. Minh không hiểu sao cửa hàng đồ lưu niệm lại bán thứ chết tiệt này, chỉ biết là ba đứa kia nó đang nằm bò ra cười cậu thôi.

-Mày... Mày haha... muốn có con trai đến thế à?

Thành trêu làm Minh đen mặt, cậu vớt hình sứ sang một bên, chán nản nhìn ra cửa kính. Đơn nhớ đến điếu ước trong lọ ước mà Minh tặng sinh nhật thì lặng lẽ tự thấy buồn cười. Hối đó ngây thơ quá! Rồi cô quay cười với Minh, trêu:

-Không sao, thích con trai thì mai sau sinh con trai là được mà!

Minh nghe đến đó mặt nhanh chóng đỏ lên làm mọi người trong xe cười phá.

Kì nghỉ hè này kết thúc rồi!

-Đi nghỉ hè lần này có vui không mày?

-Không...

Nguyên gác chân lên bàn, tay cặm máy điện thoại lật qua lật lại. Đầu óc mông lung, cậu đang bận nhớ đến cô bé với giọng nói cương nghị yêu cầu

bọn cướp cởi trói kia.

Cậu không kể nên không ai biết, tất cả bọn trẻ bị bắt cóc khi lên xe đầu bị trùm vải đen lên đầu. Vô tình thay khăn của Nguyễn lại bị rách đúng một lỗ nhỏ trên mắt, do trời tối nên bọn bắt cóc không để ý. Mà nhờ thế cậu có thể thấy được toàn bộ sự việc mà người khác không được thấy. Cô bé với mái tóc màu nắng và đôi mắt nâu trong suốt như ngọc thạch màu cafe, từng câu nói đều khiến người ta có ấn tượng sâu đậm. Lúc bị tên lái xe xàm sỡ cô bé ấy không la hét mà chỉ yên lặng phản kháng. Đôi tay dù bị trói ra đằng sau cô bé vẫn có thể đập cho tên lưu manh một nhát vào bộ phận trí mạng. Cơ thể ấy dù đã hâm hấp sốt mà vẫn dáo dác nhìn quanh xem có ai khó chịu chỗ nào không để cò kè mặc cả đòi nói dây trói xong mới chịu trùm khăn che lên đầu. Lúc đôi tay nóng hân hấp ấy sờ lên trán Nguyễn, âm thanh l âm b âm: “May không lây sốt.” làm Nguyễn có cảm giác như mẹ đang ở cạnh. Mái đầu nhỏ lúc nằm ra đất ấy sao mà yếu ớt đến thế, nhìn thấy bộ dạng dụi dàng đó ai mà biết được phía sau là cả một sự kiên cường lớn lao. Giọng nói cương nghị quyết đoán như thế, thử hỏi mấy ai có thể trấn tĩnh như vậy trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc?

-Ui mà ỳ ỳ mà biết em Đơn bên 6A không, năm nay lên 7A đấy! Đợt trước nghỉ hè có vô tình va phải làm rớt hết tài liệu photo xuống dưới đất, xong được em ý nhặt lên hộ. Người đâu mà xinh, đã nhặt lên rồi thì thôi lại còn tỉ mỉ phủi phủi, rồi vuốt vuốt cho đỡ quần mép, lại còn nhỏ nhẹ hỏi anh có sao không, em xin lỗi ỳ nữa chứ. Eo ôi dụi dàng cứ như cô Tấm ngày xưa ỳ! Mới gặp thôi mà làm tao cứ bị b ờ h ỡ, đành phải mò lên confession trường hỏi mới biết được face cô Tấm. Nhìn ra dáng thế mà mới học có lớp 7, haizzz, chắc anh đây còn phải đợi thêm vài năm nữa! Đây có ảnh này, bị chụp trộm mà cute khỏi chê, xem không?

Nguyễn khó chịu đẩy chiếc điện thoại thẳng bàn hươ hươ trước mặt ra. Bất ngờ hình ảnh trong máy làm con người cậu mở lớn. Cậu giật lấy điện thoại nháy ch ồm dậy, hét lớn hỏi:

-Cô bé này, học trường mình á??

-Ơ cái thằng, nó được lên confession trường bao nhiêu lần mà mà
không đẽ ý à? Người trên trời hả mà?

Nguyên nhìn đôi mắt nâu kia qua màn hình trong suốt, thoáng chốc
ngẩn người.

Lời tác giả: Tôi định mai mới đăng nhưng nhận ra mai là va lung tung
nên đăng luôn hôm nay. Tôi ghét valentine! ==

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 17: Hai Chúng Ta Đã Lớn

Kết thúc kì nghỉ hè chính là một ác mộng. Ác mộng phải đi học!!

Như đã thành một thói quen, lúc nào cũng là Thanh và Thành ngồi trong xe “hịn” đến tận nhà đón Đơn, sau đó Minh mặt dày nhảy lên ngồi cùng. Quả nhiên đi thế này sướng hơn nhiều với đi bộ như năm ngoái, Đơn vui vẻ hưởng thụ đi đều hoà mát lạnh trong xe, thích thú nhìn từng tốp học sinh đang dung dăng đi đến trường.

-Đơn với Thanh lại lên confession trường, nổi tiếng vờ lờ. Cứ dăm ba cái lại bị tể tên một lần, lâu lâu cái page trường mình thành nơi giao lưu xin làm quen hết rồi!

Thành khó chịu lướt lướt điện thoại, chân rung rung theo tiếng nhạc nhỏ được phát trên xe. Thanh với Đơn khá quen với việc này rồi nên mặc kệ không quan tâm, vô tư đùa nghịch với nhau. Minh yên lặng chơi game, không thèm để ý.

Lúc đến cổng trường tự nhiên gặp Thuỷ, Đơn bỗng thấy khó chịu trong lòng. Cô thấy Thuỷ cứ nhìn chằm chằm Minh thì phờng má nên đẩy hờn dỗi. Đơn giật giật tay Minh, đợi Minh quay lại thì ra sức chỉ chỉ về phía thật xa:

-Kìa Minh kìa, cái gì kìa?

-Đâu?

-Kia kìa kìa kìa, đằng kia kìa!

-Tao không thấy gì hết!

-Hết rồi.

Đợi đến khi cả 4 đứa đi lướt qua Thủy rồi Đơn mới chịu ngừng lại để nghiêm túc mà đi, tuy nhiên hai tay cứ bấu lấy tay Minh không chịu rời. Đơn cũng không hiểu tại sao bản thân lại có cảm giác này, chỉ là thấy rất ghét ánh mắt của Thủy, không muốn cho Minh nhìn thấy nó. Chắc là sau vụ bị chơi xấu khiến Đơn trở nên nhạy cảm.

Minh nhìn con nhóc ghì chặt tay mình cứ bám lấy mình đầy dỗi hờn thì lén liếc về phía đằng sau. Nhìn thấy Thủy cậu liền à lên, cười khẽ. Con nhóc này, từ khi nào trở nên đáng yêu như thế? Yêu quá đi mất!

Trời mùa hè vừa oi vừa nóng, mấy bé dù không muốn nhưng vẫn phải lết xác đi học để điếm danh. Ngày đầu đi học không có gì mấy, chỉ là đến nhận lớp rồi về. Công việc tưởng như đơn giản mà mất đến tận mấy tiếng đồng hồ, làm bao nhiêu bạn học sinh nóng đến nằm bò ra bàn. Bốn đứa nhóm Đơn lại trốn xuống bàn cuối trong góc mà ngồi, lén lút làm việc riêng. Ba đứa kia vốn lười nên lúc thấy Đơn ngồi nắn nót ghi chép lời cô dặn thì cứ bấu môi liên tục. Chúng nó cực kỳ ỷ lại vào Đơn, chỉ chần chừ chờ đợi cô chép xong thì chụp lại cho tiện. Nói chung bạn Đơn của chúng ta đã chiêu hư mấy em nhỏ này rồi.

Đơn đang ngồi thì thấy cảm giác gì đó ở là là ở bụng, tiếp đó thấy có cái gì đó sôi lên. Đơn không hiểu lắm cảm giác này nên vẫn hờn nhiên chép tiếp. Rồi như chợt nhớ ra cái gì đó, Đơn ngừng viết, mặt cô đỏ bừng lên như cà chua cuối vụ. Tay Đơn run lên, toàn thân bất động không dám nhúc nhích. Cô cứ ngồi như vậy cho đến khi tan.

-Dặn vợ vẫn mà mất những 2 tiết liền. Mệt muốn chết!

Thanh vươn vai đứng dậy đi trước, ngoác ngoác Thành theo sau. Thành đeo headphone lên tai để nghe:

-Tao có tiền, đi ăn thôi! Trời nóng thế này mấy quý cô thích ăn gì nào?

-Hoan hô, you are the best!! Thành ơi Thanh muốn ăn kem tềng!

Thanh nhảy căng lên, hai tay đánh vào nhau hoan hô. Minh cũng dọn đồ đứng dậy đi theo bọn kia. Ba đưa đi được một đoạn bỗng dừng lại, bọn nó nhận ra vẫn thiếu một người.

-Đơn, làm sao đây?

Thanh lon ton chạy lại chỗ Đơn thì vẫn thấy Đơn ng ẩ im một chỗ không nhúc nhích. Vai cô run lên, mặt cúi gằm xuống. Đơn hơi hé đầu lên, thản nhiên:

-Bọn mày... về trước đi..

-Sao? Làm sao? Boss lớn của mình bị làm sao?

Thành hấp tấp chạy lại, sà vào sờ trán sờ má Đơn xem có sốt không. Đơn không thể tránh khỏi tay Thành mà cũng không dám giải thích gì cả, hiện tại cô đang ở trong một tình thế vô cùng khó xử. Đơn quay mặt sang phía bên kia, im lặng không nói gì. Ba đưa còn lại nhìn nhau, Thành là tâm lý nhất, kéo hai thằng con trai ra ngoài. Đơn nó như thế tất nhiên là có đi đâu khó nói, tốt nhất cứ tránh trước. Thế là ba đưa kia nghe lời Đơn kéo nhau ra về.

Đơn nhìn bóng ngoài cửa khuất dần mà thở phào. Lòng cô bỗng nhiên căng thẳng. Vừa nãy đuổi là đuổi thế chứ cô cũng chưa nghĩ ra biện pháp gì để mà lết về nhà. Đơn hơi định đứng dậy, lập tức thứ gì đó lại trào ra khiến cô lại phải ng ẩ phịch xuống. Chết tiệt, không biết làm sao giờ. Đơn siết chặt tay, ngó nghiêng xung quanh xem có thứ gì có thể lau không. Tâm trạng cô tuyệt vọng cực độ.

Sải bước trên vỉa hè, tiến thẳng đến quán kem gần cổng trường, Thành dăm chiêu:

-Đơn nó bị sao thế nhỉ?

Minh tr ần lặng dùng chân đá bay vỏ lon dưới chân, nhắm chuẩn thùng rác gần đó mà hạ cánh, Thanh ở phía trước huých tay Thành cười ha ha:

-Lo gì chứ? Đâu phải ai cũng như mày, bị úp sọt hội đồng đến nỗi quần bị rách một mảng lớn để mà ng ỡ chết dí ở ghế không dám đứng dậy?

-Gì cooooo...???

Thanh cười phá lên làm Thành tức chết, hai đũa đánh nhau tụi bụi trên đường. Minh chấp tay lên đầu, nhíu mày suy nghĩ mông lung. Ừm, cũng phải. Đơn nó đâu có làm gì để mà bị trêu xấu đến rách quần chứ. Lại liên tưởng đến hoàn cảnh hồi này, con hàng xóm mặt đỏ lừ, ng ỡ im không dám dịch chuyển làm cậu nghĩ đến hình ảnh nào đó tương tự. Minh thấy có gì đó là lạ, xâu chuỗi sự việc. Chợt nhớ ra sự kiện xảy ra cách đây gần 1 tháng, khi mà con hàng xóm lúc ấy mặt đỏ không khác gì bây giờ, Minh giật mình mở lớn mắt. Nhanh chóng, cậu xoay ngược người lại chạy thẳng đến tiệm tạp hoá làm hai đũa đang chỉ chĩa phía trước kia phải hốt hải đuối theo. Ng ỡ im như thế chỉ có thể là quần bị làm sao đó thôi!

Đơn đã ng ỡ im được 15 phút đồng hồ rồi mà không có thêm tiến triển gì. Cô bất lực gục xuống mặt bàn, th ảm tự trách bản thân. “Cái đó” của cô mới đến lần này là lần thứ 2, một đũa trẻ như cô tất nhiên chưa thích ứng kịp để mà có sự chuẩn bị. Hơn nữa lần đầu của cô mới xảy ra cách đây chưa đầy 1 tháng. Thời kì đầu dĩ nhiên thất thường, nhưng ai mà ngờ được nó lại tới nhanh như thế. Ng ỡ đầu, Đơn nhanh chóng có thể thấy bóng dáng bác bảo vệ đang đi khoá lần lượt các cửa phía dãy hành lang bên kia. Đơn quỳnh lên, nếu không nhanh cô sẽ bị nhốt trong này đấy!

Xoay trái rồi lại xoay phải, quả nhiên là không có vật gì lau được cả. Miệng mím lại, mặt đỏ lên, cả người run run, xấu hổ cực độ. Chết rồi, cô thực sự không biết phải xử lí thế nào bây giờ. À phải rồi, điện thoại, gọi cho mẹ. Nhưng mẹ đang có tiết ở trường liệu có đến kịp không? Bác bảo vệ sắp đến nơi rồi!

Tay cầm điện thoại không vững, đến bấm số cũng không xong. Đơn hoảng loạn làm rơi cả điện thoại xuống sàn rồi lại luống cuống nhặt lên. Bấm vào danh bạ, lướt qua vào cái tên, ch ần chờ giữa “Mẹ” và “Minh”, cuối cùng lại nhấn vào “Minh”. Thật ra lúc đó Đơn không nghĩ nhiều, chỉ làm theo thói quen mà không hề nhận ra cô hoàn toàn có thể gọi cho Thanh

xin trợ giúp. Nguyên nhân của hành động này căn bản cũng vì quá quen với việc dựa dẫm Minh.

Tútttt...

“Alo?”

-M.. Mà...

Cỗ họng nghẹn ứ, không nói thêm được.

“Alo? Đơn?”

Nước mắt bỗng nhiên cứ trào ra không ngừng. Tiếng khoá cửa lạch xạch ngày một g ãn. Đơn không dám nói chuyện vì cô sợ nếu nói thêm một từ nào nữa cô sẽ khóc mất!

“Alo? Alo? Làm sao?”

-Không...

Chưa kịp nói hết câu thì phía cửa lớp đã bị đập cái r ãn. Đơn ngẩng đầu lên, Minh c ãn theo túi giấy ăn và một túi nilon đen bóng chạy tới. Trán cậu lấm tẩm mồ hôi, mặt đỏ h ãng, thở hổn hển.

Minh nhìn con hàng xóm khắp mặt đã là một t ãng nước mắt thì khẽ thở dài. Cậu quăng lên đầu Đơn một cái khăn lau đầu cỡ lớn đủ để quăn hết eo màu nâu sậm, tiếp đó khẽ khàng bóc gói giấy ăn đặt lên trên bàn, cuối cùng dúi vào tay Đơn cái túi đen nhỏ nhỏ r ãi bước ra ngoài xin bác bảo vệ đừng khoá cửa lớp vội. Thanh với Thành vừa chạy đến đã bị Minh chặn ở ngoài cửa lớp không cho vào làm chúng nó ở ngoài cứ nhí nhéo suốt.

Đơn nhìn ra ngoài cửa đã được Minh kéo hết rèm xuống để che, bấm môi nhanh chóng đứng dậy xử lí. Mặt cô đỏ như máu, lúc đỡ cái bọc đen ra thì lập tức muốn đào hố chui xuống đất. Trời đất ạ Dạ Từ Minh, làm sao mà nó... nó... có thể đoán trước được cơ chứ? Cái gì đây? Ngay cách gói vuông vuông màu h ãng còn có cả một túi giấy ướt nhỏ nhỏ. Còn mẫu giấy

nhớ màu vàng kẹp ở trong túi nữa. Đơn giở ra đọc xong ngay lập tức liền vo viên ném piu ra ngoài cửa sổ.

“Giấy khô để thấm, giấy ướt để vệ sinh. Lấy khăn quấn quanh eo, rác vứt vào túi nilon đen rồi buộc chặt lại, vứt vào thùng rác!”

Quay qua nhìn trời chết ra cửa. Khốn thật, cái cảm giác vừa biết ơn vừa hận này tuyệt thật đấy. Tâm lí đến mức chuẩn bị chi li như thế, còn viết cả giấy chú thích như thế này không biết là có muốn bức cô xấu hổ đến chết không đây!

Đơn không biết nên gọi Minh là tâm lí hay trêu người cô. Từ sau vụ đó cứ gần sát đến ngày tương tự là Minh lại nhắc khéo cô, trong cặp nó lúc nào cũng thoáng mùi thơm. Đơn mới đầu thấy quen nhưng không để ý, về sau lục ra mới biết bạn Minh thân yêu của chúng ta lúc nào cũng thủ sẵn một gói “bánh mì siêu thấm” bên trong, mùi kia là của cái đó. Đơn hay chuyện vừa giận lại vừa thấy buồn cười, mãi về sau mới dám mở mồm ra yêu cầu nó bỏ cái gói đấy đi.

-Ê, hôm nay là đầu tháng.

-Biết rồi.

.....

-Ê, lại sắp đến đầu tháng kia.

-Biết rồi.

.....

-Này, mai lại đầu tháng...

-Biết rồi!

.....

Cứ qua vài cái đầu tháng như thế, cuối cùng Đơn cũng phải mở miệng ra van xin Minh đừng nhắc đến nó nữa. Minh mới đầu nhú mày không hiểu, về sau nhìn thấy biểu cảm khổ sở cùng cái mặt đỏ gay của con hàng xóm thì cũng âm ừ đồng ý. Tất nhiên thói quen hình thành hơi khó bỏ nên mỗi lần đến đầu tháng mà cậu có nhớ mồm nhắc là y như rằng nó sẽ gào mồm lên:

-Biết rồi, khổ lắm đừng nói nữa!!!

-...

-...

-Tao nghe người ta bảo thời kì đầu thường đến bất ngờ không ổn định.....

-Tao van mày, im đi...

Thời gian qua lại qua, cuối cùng cũng đã thi xong học kì I. Ngay sau khi nhận được kết quả thông báo điểm là thông báo về hoạt động ngoại khoá. Đơn và Minh vẫn thế, lúc nào cũng là vị trí nhất và nhì khối. Thanh luôn quanh quẩn trong top 10, còn Thành thì lên voi xuống chó, lúc hưng lên thì đứng trên cả Thanh, lúc mãi chơi lại chui xuống gần hết bảng. Nói chung Thành không phải là không thông minh, chỉ có cái là cậu ta quá mãi chơi, phải đợi Đơn hứa hẹn gì đó mới chịu cố gắng ngoi lên top đầu bảng.

-Đơn ơi tao đứng thứ 7 kìa, thứ 7 đó! Thanh còn đứng thứ 8 nhé! Mau thưởng đi nào!!

Đơn cười, gạt đầu một cái làm Thành rú lên như tên điên, Thanh ở bên cạnh nhìn cậu ta với ánh mắt khinh bỉ. Đơn nói:

-Vậy như đã hứa, mai tao làm cheesecake cho mày ăn nhé!

-Ồ dé!!! Bánh Đơn làm là nhất, Đơn làm bánh cho Thành, dê dê dê!

Thật ra bánh Đơn làm cũng chỉ như bao cái bánh bình thường khác thôi, có đi đều nó ngậy và mềm hơn một chút. Mà đi đều bạn Thành thích nhất ở bánh của Đơn đó chính là trang trí, mỗi lần làm Đơn luôn tỉ mỉ dùng thứ gì đó để khắc thành hình người. Gần đây nhất khi làm bánh gato dâu tây thường cho Thành Đơn đã dùng kem bóp thành hình cậu. Ôi cái hình đó mới đẹp làm sao, ngầu làm sao, vừa ngon mà ăn vừa đã mắt, Thành chính thức cũng đờ Đơn làm từ đợt đó.

Thật ra cái này cũng dễ hiểu. Thành chính là một tên siêu cấp tự luyện, còn cái cảm giác nhìn thấy hình của mình được in trên mặt bánh đúng là khiến người như cậu ta muốn điên cuống.

-Cái này thật không công bằng nhé, tại sao chỉ thưởng cho mỗi Thành chứ?

Thanh cũng bị nghiện đờ Đơn làm nha. Nước hoa quả và sinh tố Đơn làm mãi mãi là ngon nhất! Không hiểu Đơn cho cái gì vào đờ ăn mà Thanh ăn bao nhiêu cũng không thấy béo lên tí nào. Về sau Thanh phát hiện khi làm đờ cho cô ăn Đơn luôn phải tỉ mỉ chọn những thứ ngọt hoặc mặn mà ít calo, hơn thế toàn chọn những loại thức ăn tốt cho sắc đẹp như táo, hoặc sữa chua. Thanh biết được chuyện này thì cảm động không thôi, từ đó về sau cứ dăm bữa nửa tháng lại sang nhà Đơn ăn và đòi Đơn làm đờ ngọt cho ăn.

-Vậy Thanh cô nướng ăn gì nào?

-Sinh tố bơ! Sinh tố bơ Đơn làm vừa ngậy lại có vị hơi chua chua, ăn mãi không ngán thích ơ là thích.

Đơn cười khúc khích trước bộ mặt thèm thuồng của Thanh và Thành. Sinh tố bơ muốn chua thì có gì khó đâu, thay vì cho sữa đặc thì cho sữa chua vào là được mà. Tuy nhiên có thể làm được gì đó cho hai đứa bạn mà cô yêu quý thì cũng là việc tốt, làm vài thứ đờ chẳng đáng bao nhiêu thời gian.

-Vậy thứ 7 ra nhà tao nhé!

-Okkk!

Tối ngày hôm đó, sau khi cơm nước tắm giặt xong xuôi Đơn mò sang nhà Minh chơi. Xác định bây giờ là thời điểm thích hợp nhất Minh mới dám hỏi:

-Này...

-Gì?

-Sao mày làm cho chúng nó mà không làm cho tao?

Đơn suýt té ngửa vì câu hỏi, nằm vật ra giường cười phá lên không ngừng. Minh khó chịu lấy máy chơi game nằm lên ghế sofa, không buồn nói chuyện với cô nữa. Cười mãi mới dứt được, Đơn lần mò tới nơi Minh đang chơi, nằm đờ kình lên người cậu. Cô đè thấp người xuống, rúc mái đầu nhỏ vào trong cánh tay Minh, hí hoáy chọn chỗ sao cho tầm nhìn có thể thấy hết những gì xảy ra trong chiếc máy điện thoại mà Minh đang cầm mới chịu nằm yên.

-Bàn bao nhiêu rưỡi?

-35.

-Có dùng trang bị đặc biệt không?

-Có.

Hai đứa nằm chăm chú chơi một lúc Minh lại hỏi:

-Thế không làm cho tao ăn thật à?

Mắt Đơn trợn lên sau đó lại khoa trương mà cười. Ôi trời cái thằng bé này, tất nhiên là có làm cho nó rưỡi, chưa chi đã sợ mất phần là sao? Đơn cười đến cả người run lên bần bật nhưng vẫn muốn trêu Minh tiếp. Cô bé nói:

-Làm cho mà cũng được thôi, nhưng tối nay mà phải nằm im làm gối ôm cho tao, không được cựa quậy. Mà chỉ cần dịch một cái là mất bánh kem.

Vốn nghĩ nó sẽ đồng ý vì từ trước đến nay hai đứa vẫn ngủ chung với nhau, nó lúc nào cũng chủ động ôm cô vào lòng vỗ vỗ mà có làm sao đâu. Lâu dần cứ ôm cô mãi làm cô bị nghiện cái mùi trên người nó, người phát là biết ngay nó đang đến gần. Ai ngờ Minh lại phản ứng loạn lên:

-Không được! Mà... tránh xa tao ra!!

Đơn ngẩn ra, bỏ qua khuôn mặt đang đỏ lên của Minh mà ngây thơ hỏi:

-Tại sao?

Minh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngây thơ non nớt kia. Mắt đã to mở ra lại càng long lanh hơn, mi đen dày cong vút như cánh bướm, môi hồng hơi hé, da trắng ngấn, cổ thon, nhìn xuống một chút nữa là thấy một bên vai bị lộ ra dây áo trong do nằm nên tuột. Minh nuốt nước bọt, bình tĩnh chỉnh lại vai áo cho con hàng xóm rồi quay phắt mặt đi. Yết hầu cậu chuyển động, Minh nhớ đến cảm giác khan khan khi nhìn thấy Đơn mặc áo tắm, mấp máy môi:

-Mày lớn rồi, tao cũng lớn rồi. Mà mà không tránh xa ra thì.....

-Thì sao?

Đơn vẫn không hiểu.

-Thì tao sẽ làm thịt mày!

-...

Đơn ngẩn tò te, mãi sau nhận ra vành tai của cậu bạn thân đang đỏ dần thì mới vỡ lẽ, ngượng ngùng tránh xa ra một chút.

Con trai dậy thì còn phức tạp hơn cả con gái!

Sau khi Đơn đã về Minh liền nằm vật ra giường. Lấy tay che mặt, Minh cố xua đi hình ảnh vừa nãy. Bây giờ trong đầu cậu chỉ còn quanh quẩn vài chữ:

Dây áo lót màu trắng, dây áo lót màu trắng, dây áo lót màu trắng, dây áo lót màu trắng...

Đập đầu vào tường, đi chết đi bản thân!!!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 18: Đi Tham Quan (1)

Theo lời mấy bạn nam trong trường đ ần đại, đại loại là Minh 7A là một thằng rất đáng sợ.

Thanh mai trúc mã kiêm hàng xóm kiêm bạn thân của em Đ ơn 7A, đương nhiên anh nào muốn tán em Đ ơn thì sẽ phải lấy lòng thằng này một tí. Có đi ầu “thằng” lại quá mức đ ầu gấu giang hồ, cạnh “thằng” lại có “thằng ph ầy” và “con ph ầy”, làm mấy anh sợ vãi ra qu ần.

L ần trước có anh lớp 9 chạy sang lấy có mượn vở để vào trong lớp làm quen em Đ ơn đã bị Minh dọa cho một trận không dám vác mặt sang nữa. Anh mới chỉ chạm vào vai em Đ ơn thôi mà nó đã tiến lại gần, thủ thỉ gửi gắm tâm tình:

-Cút!

Sợ, hãi, chạy mất dép.

Lại có đợt một bé lớp 6 mà cũng máu ph ết, phải công nhận là trẻ con giờ bạo vãi n ấ. Bé đứng dưới sân trường hét: “Chị Đ ơn 7A ơi sá ráng h ề d ồ!” Chưa kịp nhận lại h ề đ áp thì đã bị nguyên cái vỏ chai từ đâu phi tới đập vào trán cái cốp khiến em ngã l ần ra sân trường bất tỉnh nhân sự. Về sau đi ều tra ra phát hiện có người bảo anh Thành 7A ném. Em lớp 6 kia thì cũng nghe danh anh đánh nhau trước cổng trường bị đình chỉ học mấy ngày r ấ, chỉ dám inbox dọa nạt tí thôi, chứ lúc anh đòi gặp mặt chiến thật thì cũng chạy nốt.

Kế hoạch không thành, các anh các bạn các em đành phải chuyển sang phương án khác.

Các anh các em các bạn dùng mọi cách mua chuộc em Thanh hotgirl. Em này thì cũng xinh lắm cơ, nhìn đâu cũng thấy nét đẹp phương Tây tụt hết trên người em ý. Mấy anh cũng động tâm, mà khổ nỗi nghe bảo em có người trong lòng rồi nên không dám với. Sau bao nhiêu ngày mua chuộc thân thiết, tưởng như sắp thành công thì ngay lúc sắp nhờ vả em lại phang cho câu:

-Nhờ gì thì nhờ, đừng có động vào Đơn nhé, vì em yêu nó lắm!

Trước vẻ mặt cười ngọt ngào mà lại đầy sát khí kia, các anh các em các bạn lại một lần nữa bỏ cuộc. Nản, thật sự quá nản. Thanh hotgirl gần Đơn nên les luôn rồi, chả nhẽ sức hút của em ý lớn đến thế, có thể bẻ cong ra thẳng thẳng thành cong?

-Đấy, cho nên là mày dẹp ngay cái vụ tán con Đơn đi!

Khánh kể xong tình hình sự tình trường liên đập cái bốp vào lưng thằng bạn. Nguyên bị đau rú lên, hất tay Khánh ra.

-Tao có bảo tán đâu, tao mới chỉ...

-Rồi, mới crush thôi, tại em mạnh mẽ quá mà đúng chưa? Mà tao cũng không ngờ trùng hợp thế luôn, mày với em ý học cùng trường, đi nghỉ mát cùng một nơi, cùng bị bắt cóc bởi một người!

-Là nhiều người!

-Sao cũng được không quan tâm! Mày liệu mà về sớm đi cho tao còn đi ngủ. Mai đi tham quan rồi!

-Ờ, vậy tao về

-Biến nhanh đi!

Đi được vài bước Nguyên đã bị gọi giật lại, thằng bạn chạy ra khoác vai thủ thủ:

-Năm nay cuối cấp, nếu thích thật thì cứ mạnh dạn lên! Tao sẽ luôn ủng hộ mày!

Nguyên cười phì:

-Ok!

-Nhưng mà... em nó bé quá, mày có ngại vào tù ngắm lịch vài năm không?

-Thằng này, cú!

-Tuyệt quá, được ngủ phòng Đơn!

Mai đi tham quan phải dậy từ rất sớm. Lấy lí do là dậy sớm vậy không kịp chuẩn bị đồ cho Đơn nên Thanh nằng nặc đòi sang nhà Đơn ngủ. Chuyện đã êm xuôi, ai ngờ 9 giờ tối lại được thêm Thành vác sẵn balo mò sang nằm lì trên ghế ăn và không chịu về. May hôm nay bố mẹ Đơn đi công tác hết nếu không Thành đã không được ở lại. Đơn thở dài, đi kiểm một cái chăn bông thật to dãi dưới đất cho Thành nằm, cô với Thanh thì nằm trên giường. Thành đương nhiên sượng khởi nói, ôm chân Đơn khóc tu tu, suýt đã vồ lên hôn chùn chụt Đơn vài phát rồi, may mà có Thanh đạp cản lại.

Chuyện chưa dừng lại ở đó. 9 giờ 45 phút tối bạn hàng xóm gọi điện nhắc Đơn đi ngủ sớm, sau đó bạn hàng xóm nghe thấy tiếng Thanh và Thành chí choé, không nói hai lời lập tức ôm chăn phi một mạch sang.

Đơn nhìn 3 đứa con ng ỡ mắt long lanh dưới sàn thật sự muốn rơi lệ.

-Hôm nay chỉ là một ngoại lệ thôi, lần sau hai đứa con trai mà sang đây là tao đuổi về đấy nhé!

Đơn thở dài, đặt 4 cốc sinh tố xuống bàn, Thanh với Thành lập tức nhào đến tranh nhau cốc có hai quả dâu tây, Minh ng ỡ im từ chối cho ý

kiến. Cậu chả sợ, nó cấm ai thì cấm chứ có mà cấm được cậu ý! Minh đây mà đã muốn vào ngủ cùng thì kể cả hai bác lẫn bố mẹ cũng chẳng cản nổi. Minh cần lấy cốc chỉ có một quả dâu tây, xúc sinh tố đưa lên miệng ăn.

-Oản tù xì! Oản tù xì! Hoà!

-Oản tù xì! A ha tao thắng rồi!

Thanh vui vẻ hét lên, vồ lấy cốc sinh tố có hai quả dâu trên tay Thành đưa vào miệng. Thành tức tối nện xuống mặt chần, luôn miệng hét không công bằng. Hai đứa lại đánh nhau.

Nhìn hai đứa kia tranh nhau mà Đơn nảo hết cả lòng. Nhà còn có 5 quả dâu tây, vô tình xếp cho 4 cốc một cốc có hai quả, không ngờ hai đứa kia lại ăn lên chỉ vì chuyện đấy. Đơn đành cần thìa múc dâu tây trong bát mình đưa đến trước mặt Thành, dứ dứ:

-Này, ăn đi.

Thành nhìn Đơn rồi lại nhìn quả dâu tây, mắt long lanh long lanh, mặt hiện rõ hai chữ sùng bái. Cậu run rẩy ăn vào, vừa nhai vừa rót nước mắt ôm lấy chân Đơn. Cô Tấm đầu thai, quan âm giáng thế, tốt bụng, quá tốt bụng!

Đơn cười cười xoa đầu Thành, định múc một miếng sinh tố đưa lên miệng. Ai ngờ còn chưa chạm đến môi Minh đã phi đến ngoạm lấy miếng sinh tố đó, nhanh đến bất ngờ. Minh dùng dùng tức giận lườm Thành, tráo thìa của cậu cho Đơn rồi quát:

-Đổi thìa!

Đơn như đã quá quen với việc thỉnh thoảng lại lên cơn này của thằng bạn, cần lấy thìa xúc sinh tố bỏ vào miệng. Thành bị Minh lườm không sợ, ngược lại còn quay qua lè lưỡi với Minh, ra dấu tay trêu người thách thức. Minh ngứa mắt, quay sang bảo Thanh:

-Mày tát cho nó phát tao cho mày nốt dâu tây của tao!

Thanh lập tức quay qua tát cho Thành một bạt thẳng cánh cò bay.

Ăn xong theo lệnh của Đơn, ba bạn ăn không ng ỡ r ỡ phải mang cốc đi rửa. Sau đó lại theo phân phó của Đơn, 10 giờ 5 phút đi đánh răng, 10 giờ 10 phút đắp chăn ngoan ngoãn đi ngủ. Thanh nằm trên giường cùng Đơn cứ ôm Đơn mãi, Đơn cười, quay qua ôm lại.

Phải nói thật, chơi với bọn này tuy ền ào nhưng lại rất là vui!

-Thành, dậy!

Đơn lay lay Thành, bên kia Minh đã vươn vai ngáp ngáp dài.

-Ú.. Mẹ cho con xin thêm 5 phút...

-Mẹ cái đ ầu mày, dậy nhanh, muộn r ỡ!

Thanh điên tiết lấy chân thụi cho Thành một cái làm cậu ta bật dậy, gào lên:

-Cái gì? Á, hơn 4 giờ r ỡ!

-Nhanh, bê cái túi đ ồ của tao ra đây!

-Đậu mè con Thanh mày mang cái gì mà lảm thê? Đi thăm quan chứ có phải là đi biểu diễn thời trang đâu mà lảm qu ần áo vờ lờ!

-Kệ tao! Con Đơn đâu, đánh răng xong chưa ra đâu tao trang điểm cho!

-Cái gì? Tao còn phải nấu đ ồ ăn sáng!

-Không sao cứ làm đi, tao v ề bảo mấy chị giúp việc chuẩn bị đ ồ ăn, tẹo nữa sang nhà tao ăn.

Minh gãi gãi mớ tóc xù, xách chăn gối v ề nhà. Thanh búng tay:

-Vậy ok sang nhà Minh ăn! Mau ra đây nhanh con kia, thằng Thành vào vệ sinh mà thay đồ, ai cho mày thay ở đây?!

-Tao thích!

-Tao không muốn trang điểm đâu...

-Vậy đánh son tết tóc thôi, nhanh cái chân lên muện bố nó r ồi!

-Eo ơi Thanh hotgirl chửi bậy thế?

-Ở với cái lũ nhoi nhoi chúng mày nên thoái hoá đấy!

Mới hơn 4 giờ sáng mà nhà Đơn đã rời hết cả lên, Minh không kịp đánh răng mà chạy về nhà cậu nhờ các chị chuẩn bị đồ ăn sáng cho mấy đứa. Sửa soạn ăn uống xong xuôi 4 bạn ngồi xe nhà Minh đến trường.

-Các bạn đến đủ chưa con?

-Chưa ạ!

Cô Hằng vui vẻ nói chuyện với Thư, Thư nghiêm túc đếm số lớp r ồi báo cáo lại. Gần muộn mất r ồi mà bóng dáng 4 đứa ngồi bàn cuối dãy sát cửa sổ vẫn chưa thấy đâu. Cô Hằng ra vẻ không sao, gõ lên bàn ổn định trật tự cả lớp. Cô giới thiệu anh hướng dẫn viên cho lớp r ồi giới thiệu thêm một số người. Là các anh chị lớp 9C. Từ ngoài cửa có bóng dáng 3 anh 2 chị bước vào, nghe cô bảo hình như là lớp 9C đi quá ít nên chia ra đi với các lớp khác cho đỡ tốn xe. Mấy em 7A bất ngờ có thêm sự góp mặt của anh chị lớn nên hơi mất tự nhiên, tiếng cười đùa ồn ào như chợ vỡ ban nãy cũng giảm bớt.

-Ái chà sao không thấy em Đơn đâu ý nhỉ? Em ý mà không đi mắc công người nào đó lại bu ồm!

Khánh huých vai Nguyên nói bóng nói gió làm mặt Nguyên đỏ lên, phớt h ờng. Đám 9C kéo xuống một góc cuối lớp ngồi, Nguyên thoi cho

Khánh một quả vào bụng, ghé tai thì thầm:

-Nói bé thôi, đây là bí mật!

Khánh nhìn bộ dạng lén lút của thằng bạn bất giác càng muốn trêu tợn. Nguyên ngó nghiêng xung quanh, mấy em lớp 7A thì thoảng lại quay xuống nhìn mấy anh chị lớn. Bọn nó tò mò mà, mấy anh chị người lớn rồi nên chẳng chặc lăm, nhất là mấy chị, đeo mấy thứ đồ trang sức mà bọn nó ao ước, lôi mấy thỏi son đất tìen ra đánh làm bọn nó ngưỡng mộ không thôi, mấy anh thì tóc vuốt keo, ngầu kinh khủng!

Thất vọng thở dài một hơi. Giữa đám nhóc này vẫn không tìm thấy bóng dáng cô bé kia đâu. Nguyên thật sự đã chuẩn bị sẵn tinh thần nếu Đơn không đi tham quan, nhưng không ngờ thực tế lại thất vọng khi cô không đi thế này.

-Sắp đến giờ rồi sao mấy đứa kia chưa đến?

Cô Hằng sốt ruột nhìn đồng hồ, ngóng ra phía cửa, các lớp khác đã lần lượt xuống xe hết rồi. Bỗng nhiên từ ngoài cửa có tiếng chạy mạnh, cửa bị đập cái ầm. Thành thở hòng hộc lết vào lớp, theo sau là Minh thở phào vì kịp giờ:

-Cô ơi, em đến... đến rồi đây...

Thành mệt rã người giơ tay báo danh, cùng với Minh khệ nệ xách đồ của hai đứa con gái vào. Nguyên và Khánh ở bàn cuối cùng lờng ngực căng lên, hồi hộp chờ xem người Nguyên mong đợi có xuất hiện không.

Chiếc giày cao gót lấp lánh loé sáng, bàn chân ngọc ngà bước vào. Thanh hít tóc đầy kiêu ngạo, làm dáng như siêu mẫu định bước vào lớp. Đang chuẩn bị trình diễn thì phía sau có bàn tay nhỏ nhắn níu Thanh lại. Thanh tụt hứng nhú mày, quát:

-Vào nhanh, ngượng cái gì?

Tức thì kéo giật cánh tay đó vào...

-Không...

Đầu tiên là chiếc giày thể thao trắng rất đẹp, sau đó là đôi chân thon dài, tà váy mềm mỏng bay nhẹ, từng lọn tóc màu nâu toát loạn trong gió. Từng cử chỉ, nét mặt ngượng ngùng đều toát lên vẻ nhẹ nhàng như sợi bông, cọ vào lòng người làm dấy lên một mảng xao xuyến.

-Á, Đơn hôm nay cute quá đi mất!

-Trời ơi, hai ngọc nữ lớp mình đến rồi!

Đơn xấu hổ cười cười, dịu dàng vén lọn tóc mai loà xoà lên tai. Má cô hâu hâu đỏ, môi đánh chút son. Trước đây cô không bao giờ mặc váy đến lớp trừ đồng phục, hôm nay lại bị Thanh ép mặc một cái váy suông hơi trễ vai màu trắng ngà nên bất giác ngượng ngùng núp sau lưng Thanh. Đơn không biết động tác này của mình có bao nhiêu yếu điệu.

-Oh my chuối, Thanh tuyệt vời quá, Đơn mặc cái này là chuẩn luôn!

Thành hớn hở ra dấu ngón tay cái với Thanh. Trước lời khen ngợi Thanh chỉ đắc chí hứ lên một cái.

-Đi chơi mặc váy có sợ “lộ thiên” không?

-Thiên cận, tất nhiên tao đây sẽ không để vợ mình chịu thiệt thòi! Bên trong Đơn đã mặc một cái quần đùi trắng rồi!

Thanh lấy tay cốc một cái vào trán mọi tên trong lớp làm nó ôm đầu kêu oai oái. Cô Hằng vui vẻ phân phó lớp trưởng Thư cho các bạn xếp hàng nhanh chóng để xuống xe. Minh và Thành lại tiếp tục nghĩa vụ xách đồ, Thanh và Đơn dung dăng dung dẻ đi trước, Nguyên bước theo các em mà lòng rối bời, trời ạ, xinh gì mà xinh thế?

Từng tốp học sinh chắt đồ lên xe, xô nhau leo lên xí chỗ. Mấy anh chị lớn ngồi hàng ghế xuôi cùng của xe, các em rải rác ở giữa, nguyên hàng đầu bên trái là của cô chủ nhiệm. Do Thanh mang quá nhiều đồ nên Minh với Thành phải mất bao nhiêu công sức mới có thể vác được đồ lên,

mất rất nhiều thời gian thành ra 4 đĩa lên muện này lại phải vác xác xuống 2 ghế gần cuối ng ỗ. Trong đầu Đon bỗng nhiên thấy không ổn.

Quả nhiên, Đon thở dài. Ba đĩa kia vừa xếp gọn xong đ ờ xong thì Thanh định qua ng ỗ với Đon, ai ngờ Thành giật lại, lắc đầu tỏ ý không công bằng. Minh tranh thủ lúc hai đĩa kia giành nhau mà ng ỗ xuống cạnh Đon, hai đĩa kia thấy vậy li ền d ẩy nảy lên, c ầm áo Minh hợp sức lôi ra ngoài.

-ĐONNNNN!!!

-Oản tù xì đi.

Ba đĩa con bé nhỏ quay qua gào đ ầy phẫn hận, Đon phất phất tay cho bọn nó tự giải quyết với nhau, bản thân thì lôi điện thoại ra cầm tai nghe vào nhắm mắt ngủ thiếp. Ba đĩa kia nhìn nhau, phía cuối xe bắt đầu vang lên tiếng hô:

-Oản tù xì! Hoà.

-Oản tù xì! Á con Thanh chơi ăn gian! Lại!

-Oản tù xì! Hoà.

-Tao bắt đầu cảm thấy trò này thật là nhảm siết..

-Thằng Minh cấm kêu ca, tiếp nào!

-Oản tù xì! Á! Minh thắng...

Minh nhếch mép, vẻ mặt như là lẽ đương nhiên. Trước đến nay chơi oán tù xì với bọn này cậu toàn ra bừa, nhưng giờ cảm thấy nó bắt đầu nhảm nên dùng một chút mách khéo, phỏng đoán xem tiếp theo bọn nó sẽ ra gì để giành chiến thắng. Minh ngả lưng thật thoải mái vào ghế, tựa hẳn lên cơ thể con nhóc đang co rúm để ngủ ở phía sau. Thấy Đon không nói gì Minh bắt đầu làm tới. Cậu nằm hẳn xuống, đầu gối lên đùi Đon, chân

gác lên thành ghế chìa ra ngoài. Đơn hé mắt liếc qua Minh nhưng không nói gì, nhắm mắt ngủ tiếp. Khởi nói, Minh càng đắc chí tợn.

-Có quýt này mà, chia cho các em đi!

Xe đi được một đoạn thì một chị lớn lôi một túi quýt ra khỏi balo, huých vai mấy đứa con trai bắt mang đi chia. Mũi mấy em thì cũng thính lắm, người phát biết ngay chị có quýt rồi mỗi tội không nói ra thôi. Vừa nghe chị bảo chia là các em nhào tới, một đồng những cánh tay giơ lên:

-Em, em chị ơi!

-Chỗ này anh ơi!

-Anh chị ơi cho em xin một quả!

Nháo nhào một lúc đã gần hết túi quýt, Nguyên liếc mắt nhìn thấy 4 đứa nhỏ ở hai bên hàng ghế gần cuối vẫn im lặng không thềm xin xỏ gì. Bên phía em gái tóc vàng thì hai đứa đang vừa cậ̀n điện thoại vừa chí choé cãi nhau cái gì đó, bên phía kia thì thấy hai đứa ngủ miết, đứa con trai nằm hẳn lên đùi Đơn, nhìn thấy quen quen. Nguyên chợt nhận ra đó chính là thằng nhóc đã xông vào giải cứu tất cả bọn trẻ trong vụ bắt cóc đợt ấy. Nhớ đến hôm đó Minh cõng Đơn trên người, lại nhìn bây giờ cậu thoải mái nằm trên đùi Đơn, Nguyên bỗng cảm thấy thua kém.

Đơn hay bị say xe nên thành ra lần nào đi cũng uống sẵn thuốc, cứ lên xe là lăn ra ngủ không biết trời trăng gì. Khi cô tỉnh dậy thì đã đến nơi, Đơn được các bạn lay dậy. Cô ngáp nhẹ, thu dọn đồ đạc xuống xe. Từ trong chỗ Đơn ngủ rồi khi cô bé đứng dậy tự nhiên lăn ra hai quả quýt, Đơn nhặt lên dáo dác nhìn quanh, chẳng biết là của ai.

-Đậu xanh đồng đồ của con Thanh, nặng vãi!

Đơn nhìn hai đứa con trai chật vật xách đồ đồ cho hai đứa bọn cô thì cảm thấy không đành lòng. Xốc túi xách chắc chắn lên vai, Đơn chìa tay ra nói với Minh và Thành:

-Đưa đây tao cần đỡ cho!

Thành nước mắt lưng tròng, cảm động lắm ý nhưng cũng chẳng đưa cho Đơn cần. Kêu là kêu thế thôi, chứ có mấy bộ quần áo mà hai thằng con trai còn không bê nổi thì ra cái thế thống gì? Thanh hất tóc, ra hiệu yêu cầu động tác nhanh lên một chút rồi lôi Đơn xuống xe. Đơn vẫn không chịu rời đi, nhất quyết định xách đỡ một túi đồ.

-Đi đi, tao nói đùa vậy thôi chứ cũng nhẹ mà!

Thành cười hì hì, vứt cho Minh vài túi xách to tướng, bản thân kéo hai cái vali sắc sảo đầy màu của Thanh. Bố con ranh, đi tham quan mà cứ như đi du lịch vòng quanh thế giới ý! Nó mang từng này bộ đi để làm gì? Định 10 phút thay 1 lần chắc? Bản thân Thành không biết trong hai chiếc vali kia thật ra chỉ có một nửa đựng quần áo và đồ trang điểm, còn lại toàn là thức ăn và đồ dùng tiện ích như bàn là mini, quạt mini, ô nhỏ, máy phun sương mini, bát, đĩa, thìa, còn có chăn, gối, máy chụp ảnh, ghế gấp, v...v... Thanh có một thói quen, đó là khi đi chơi xa thì phải mang hầu hết những đồ dùng mà cô hay dùng trong sinh hoạt thường ngày đi. Tất nhiên, để đáp ứng được nhu cầu này thì bố mẹ Thanh đã phải tốn không ít tiền mua một đồng đồ “mini tiện ích” cho cô con gái cưng tóc vàng. Nếu hai bác mà không làm, chị sợ con gái họ sẽ vì lười mà không ra khỏi nhà mất.

-Thằng Thành, mang cái túi đồ ra đây cho tao!

Thành răm rắp làm theo. Thanh lôi từ trong túi ra một tuýp kem chống nắng bôi cho mình rồi bôi cho Đơn, sau đó lại lục lọi chiếc vali lấy ra hai cái ô nhỏ, một cái vứt cho Thành và Minh, một cái đủ che cho cô và Đơn. Nhìn là đủ biết nàng hotgirl này không thể sống xa cuộc sống hiện đại.

Đơn nhìn Thanh đỏng đảnh mà cười phá lên, cùng với mấy đứa xếp hàng. Cả lớp 7A bắt đầu chuyển tham quan.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 19: Đi Tham Quan (2)

Đi tham quan thì phải chia nhóm cho dễ kiểm soát, tất nhiên mọi hoạt động của từng nhóm sẽ do người trong nhóm quyết định, bao gồm cả giờ giấc ăn uống nghỉ ngơi, lộ trình đi chơi. Cô Hằng vừa cho giải tán là đám học sinh đã nhao lên, chân như phết dầu mà chạy đi xung quanh, chẳng mấy chốc đã bu đậy ở mấy chỗ trò chơi mạo hiểm.

-Thảm bay, đi thảm bay trước!!

Thành mắt sáng rạng rỡ kéo cả lũ đi ra chỗ thảm bay xếp hàng. Hàng thì dài mà trời thì nóng, mùi mồ hôi của đám con nít làm Thanh nổi cả da gà. Thanh khó chịu dậm chân, tay quơ quơ chiếc quạt bấp ngô. Chết tiệt, giờ này năm ngoái trời đã vào thu rồi mà năm nay sao lại nóng thế không biết! Nhìn xem, nắng chói chang, không có tí tẹo gió nào! Điên tiết Thanh quát tướng lên:

-Đi về không có chơi bời gì hết!! Mệt mỏi!!!

Thành biết Thanh đại tiểu thư mà bỏ hàng là cả lũ sẽ bỏ cậu mà đi luôn, nên ra sức lấy lòng, chạy lên chen vào giữa Đơn với Thanh, hai tay xoa xoa nắn nắn bóp bóp, miệng luôn mồm nịnh:

-Chộ ôi công chúa, công chúa mệt ở đâu tại hạ bóp cho nào!

-Bỏ ngay cái tay ra, nóng chết đi được!

Đơn bị đẩy xuống đứng cạnh Minh. Người Đơn vốn yếu, đứng nắng làm cô thấy ong ong, tay cô vô thức giơ lên trán nắn nắn. Minh đứng cạnh để ý thấy, kéo sát Đơn vào, gương ô to lên rồi che về phía Đơn. Mặt Đơn thoáng đỏ lên rồi lại biến mất như không có chuyện gì xảy ra.

Thật ra từ sau cái hôm nhận được lời cảnh cáo của cậu bạn thân cô đã nhận ra được nhiều thứ. Ví dụ như hai đứa đã lớn, ví dụ như hai đứa đã dậy thì, ví dụ như hai đứa vốn là một nam một nữ, mà nam nữ thì không nên gần nhau quá nhiều... Ôi đau đầu! Mà Minh nhận ra sự khác lạ của cô bạn thì lại khó hiểu, hoàn toàn quên rằng mình là nguyên nhân gây ra sự “khác” kia. Cậu lắc đầu lúi tu trong túi ra một cái mũ rộng vành đang gấp nhỏ, sau đó giỡ ra đội lên đầu cho Đơn.

Một trai một gái, trai đưa ô cho gái cưỡi, dịu dàng đội mũ cho, gái thì cưỡi ô, đầu hơi ngẩng, lãng mạn đến có người chán nản. Khánh vỗ vai an ủi cậu bạn thân đang rầu rĩ, tự hào hô không sao, thua keo này ta bày keo khác, “izy izy”!

Lúc đi tàu lượn siêu tốc phải leo lên một cái cầu thang rất cao, đã thế lại để cho một đồng người xô nhau leo lên cùng một lúc. Đơn không cẩn thận bị một nhóm học sinh chen lên đẩy xuống nên ngã ngửa ra đằng sau, gần như là bay luôn khỏi bậc thang mà té xuống dưới.

-A...

-Đơn!!

Minh vươn tay ra định đỡ cô lại nhưng có người khác còn nhanh hơn. Cầu thang cao, Nguyên lại đứng ngay sau Đơn, cô vừa ngã đã nhanh chóng tóm gọn vào người. Đơn lúc đó đã tưởng mình lăn mất xác rồi, hoàn hồn lại mới xoay qua bối rối cảm ơn người ta. Ai ngờ người ta không nhận lời cảm ơn mà nói câu rõ khó hiểu:

-Em không nhận ra anh à?

Đơn lắc đầu, nhưng Minh đứng trên bậc kia thì lại nhớ.

Nhớ chứ, Minh nhíu mày lại, khoé môi cong cong lại thành hình trăng khuyết rất đẹp. Cậu nhớ như in cảnh tượng ngày hôm đấy, sau khi cậu xông vào trong kho “chứa hàng” thì bắt gặp ngay cảnh con bé nhà cậu nằm co ro trên đùi Nguyên, mắt Nguyên thì lại nhìn Đơn với ánh mắt nóng quá mức bình thường. Ngay lập tức cảnh giác của Minh tăng cao.

-Đi lên đây!

Minh giật lấy tay Đơn, tay còn lại c ãm eo cô g ãn như là nhấc bông Đơn lên đứng cạnh mình. Tay Nguyễn có vẻ hụt hẫng, Đơn khó hiểu day day trán, mặc kệ hành động kì lạ của một số người kì lạ, yên lặng đứng xếp hàng. Cô không hề biết sau “sự kì lạ” này là liên tiếp các chuỗi sự kiện “kì lạ” khác đang chờ đón.

Ví dụ như lúc ng ã lên tàu, một ghế ng ã được 3 người. Thanh và Thành đã đi chuyến trước, Minh với Đơn bất đắc dĩ phải lên ng ã cùng một người khác, vô tình lại là Nguyễn. Đơn vừa ng ã xuống thì Minh đã chen vào, nhích mông ng ã lọt xuống giữa. Đơn thở dài, lại ng ã dịch ra ngoài để chi ều bạn.

Lại kể đến lúc đi trên đường vé của Đơn bị rơi xuống đất. Cô đang cúi xuống định nhặt thì Nguyễn phía sau đã nhặt hộ, còn cười tươi đưa ra vô cùng trịnh trọng. Vốn muốn giơ tay cảm ơn r ãi nhận lấy nhưng thẳng hàng xóm ở bên cạnh đã nhanh tay giật phắt cái vé, sau đó nó đưa vé của nó cho cô, nói tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra:

-Vé rơi xuống đất bãn r ãi, đừng có chạm vào.

Tiếp đến là lúc gặp một bác chuyên khắc chữ lên vòng tay. Đơn nhìn thấy đẹp thích lắm, dự tính mua v ề tặng bố mẹ. Không hiểu sao anh trai đi phía đằng sau lại hỏi cô rằng em có thích không. Đơn theo phản xạ gật đầu thôi, ai ngờ anh ý quay qua bảo bác bán hàng:

-Bác ơi khắc cháu chữ “Đơn”!

Đơn ngần ra, lúc nhận vòng tay tinh xảo khắc chữ “Đơn” kia luống cuống móc tiền trả mà anh bảo anh không c ãn nên đành ngại ngần nhận lấy. Nhẹ đeo vào tay, quay lại, chưa chi đã thấy bạn hàng xóm mặt tối s ầm.

-Mày thích à?

-Ừ!

Chưa kịp định thần, Minh đã tiến đến chỗ bán hàng đi kèm tinh phán rõ thánh:

-Khắc hộ cháu “Phong Dật Hiên”, “Hà Quốc Trung”, “Fay”, “Kurogane”, “Koro-sensei”, “Tiêu Nại Hà”, “G-Dragon”, “Lí Mẫn Đức”, “Trang Kỳ”, “Bạc Cận Ngôn”, “Rin x Len”, “707”, “Adele”,...

-Áaaaa!!!!

Đơn sung sướng nhảy cẫng lên, nhào ra ôm lấy người Minh, nói với:

-Khắc cả “Dạ Từ Minh” nữa, khắc to vào bác ời, idol lớn nhất của đời cháu!!

Minh cười phá lên, néo má con bé đang ôm siết mình phía dưới. Đơn cười, lấy tiền của người lạ thì ngại, nhưng lấy tiền của bạn thì không ngại tẹo nào!

-Ơ, Thanh với Thành chạy đâu rồi nhỉ?

-Này...

-Gì?

-Tao mua nhiều cho mày như thế mà mày không định đáp lễ gì cả à?

Hai đứa, mỗi đứa cầm một que kem vừa đi vừa ăn. Minh đi cạnh Đơn thân nhiên nhắc nhở. Lạ thật đấy, bình thường nó hay yêu cầu cái gì đó biến thái lắm cơ, không ngờ hôm nay nó lại hiền vậy, để cô tự chọn quà. Cô dăm chiêu ngẫm nghĩ, lại ngược đầu lên nhìn vào khuôn mặt mong chờ của Minh. Chợt nhìn thấy hàng thuê xe đạp đôi, Đơn chỉ về phía đó:

-Vậy đi xe đạp đôi nhé!

Minh gật đầu không do dự. Thật ra thì con nhóc này chọn trò khi gió nào cũng được cậu không quan tâm, miễn sao không có sự góp mặt của ai

đó học lớp 9 đi lẻo đẹo đằng sau từ nãy đến giờ là được rồi. Minh nhếch môi, có vẻ rất hứng thú.

-Minh ơi hết đôi rồi, đơn nhé!

-Ừ, tao thích Đơn hơn...

-Vậy bác ơi cho cháu lấy đơn nhé!

-.....

Đơn chèo lên đằng trước, hồn nhiên vỗ vỗ đằng sau yên chỉ Minh ngẩng lên. Trước khuôn mặt tươi cười dịu dàng kia mà mặt ai đó tối sầm, đã thế thằng nào-đấy-học-lớp-9 còn bụm miệng phì cười nữa chứ. Khoé miệng Minh giật giật, gân xanh nổi lên. Cậu tiến đến bế thốc Đơn lên tay.

-Từ.. Từ từ đã!!

Đơn còn đang vui vẻ cười thì đã bị Minh nhấc bổng lên, ôm ra đằng sau ngẩng. Bị ôm trong lòng, người Đơn run lên, tim đập nhanh, mùi dầu gội của con trai phảng phất rõ quanh chóp mũi. Cái thằng này nó không biết xấu hổ là gì cả!! Cả người Đơn cử động lúng túng, mãi mới ngẩng vững trên yên xe, còn lật lọng suýt ngã. Cô chơi với bám vào người Minh, sau khi bị cậu lờm cho một nhát thì Đơn ngoan ngoãn ngẩng im ở yên sau. Minh bắt đầu đạp, Đơn vui vẻ cảm nhận gió lùa qua kẽ tóc, lấy tay lên giữ mũ cho khỏi bay, mắt Đơn mở to đầu thích thú. Minh liếc thấy tâm trạng con đằng sau có vẻ đang vui, nhẹ hỏi:

-Đơn!

-Hả?

-Thích không?

-Thích!

Tóc cọ loà xoà vào mặt làm Đơn thấy ngứa ngứa. Bóng lưng cậu con trai phía trước cao và rộng, nhấp nhô theo từng nhịp đạp. Gió làm tóc Minh

bay bay, mang theo mùi dầu gội hoà vào trong không khí. Bất giác Minh buột miệng:

-Sau này ngày nào tao cũng chở mày đi thế này nhé?

Đơn nhíu mày trầm ngầm, giữ chặt lấy yên xe. Ý nó là sau này không đi ô tô đến trường mà đi xe đạp á? Đơn nghĩ ngợi rầi gậ gậ đầu đầng ý:

-Ừ cũng được. Nhưng mà đi xe đạp cầm ô có vẻ hơi khó, trời lại nắng nữa. Tẹo ra bảo Thanh đi, từ sau không phải đón chúng mình nữa, chúng mình đi xe đạp đến trường.

Minh phía trên nghe được câu trả lời tức giận đến suýt bẻ gãy tay cầm. Cậu cười to đầu ác ý, nặng nềnhấn mạnh:

-Mày dạo này béo phết nhỉ? Xe đạp lún quá!

-Hả?

Nụ cười trên mặt Đơn bỗng dưng trở nên cứng ngắ. Khung cảnh dễ chịu như thế này bỗng chốc vì một câu nói mà tan tành hết. Đơn quay lên dùng hai tay vớ lên véo tai Minh làm cậu cười khanh khách. Đơn khinh bỉ quay mặt đi, cô biết mà cô biết mà, thằng này không bao giờ nói được câu gì tử tế đâu! Đang yên đang lành tự nhiên gây sự với cô, đầo khó chịu!

Minh cười nhẹ, chân đạp đầu trên bàn đạp. Sau này, có thể là một vài năm, một vài thập kỉ, cũng có thể, là cả cuộc đời. Ngầi lặng đi, Minh bỗng dưng nhớ đến hầi hai đứa còn nhỏ...

Hai đứa trẻ nhà họ Dạ và họ Nguyễn được mệnh danh là lười nhác và kì quái từ hầi bé tí xíu.

Năm đó Minh và Đơn đang học lớp mẫu giáo bé, bố mẹ hai bên nghĩ cũng đến lúc phải cho hai đứa học đi xe đạp 3 bánh rầi.....

-Hông đâu!

-Không thích!

Vừa mở miệng ra hỏi thì đã bị hai đứa con đáng yêu chặn ngay miệng, mặt hai đứa vẫn thản nhiên, một đứa chơi game, một đứa ng ửi trong lòng bi ba bi bô chỉ chỗ.

Con nhà người ta, không cần ai bảo cũng nằng nặc đòi đi xe. Còn con nhà mình, haizzzz... Các cụ th ần nhủ cứ đà này bọn nó chẳng làm nên được trò trống gì đâu. Đến khi hai đứa học mẫu giáo lớn các bậc phụ huynh mới trở mặt lên.

Hai đứa, thằng lớn ng ửi đằng trước đạp xe vèo vèo, con nhỏ ng ửi yên đằng sau vui vẻ thả diều, luôn miệng hô đạp nhanh lên nào các kiểu cho diều bay. Khủng bố hơn nữa là chúng nó đi xe đạp hai bánh!!
Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lại quan sát tiếp.

-Anh ơi Đơn không biết đi xe!

-Lên đạp thử đi, tớ đỡ cho!

Thế là con nhỏ chèo lên yên xe trước, thằng lớn ở sau giữ. Con nhỏ vừa đạp là thằng lớn thả luôn tay ra, con nhỏ vẫn đi von von...

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!!!!!!!!!!!!!! Đạp được luôn kìa!!!!!!!!!!!! Các vị phụ huynh cứ ôm nhau mà khóc...

Năm hai đứa học lớp 3, các phụ huynh cho con đi bơi.

-Nào con trai, ra đây bố dạy bơi nào!

-Không!

Quả nhiên, ông Dạ giật giật khoé miệng, biết ngay thằng quý tử nó sẽ nói thế mà.

-Con trai biết không, bơi cũng là một phương pháp chứng tỏ độ đàn ông đấy! Nhìn em Đơn đang mong được xem con bơi kìa!

Quý tử nhìn theo hướng tay bố Dạ chỉ, đập vào mắt là đôi đũa long lanh đây mong chờ của con hàng xóm. Quý tử hơi đỏ mặt, thở dài:

-Thôi được, con nể bố lắm đấy!

Trên đầu bố Dạ bỗng nhiên xuất hiện đây quạ đen...

-Con trai nhìn bố làm mẫu nhé!

Bố Dạ vui vẻ bơi một vòng quang bể, động tác chuẩn xác không thể chê vào đâu được. Hiện giờ trong đầu ông đang rất phấn khích, tưởng tượng ra cảnh quý tử nhìn mình với ánh mắt sùng bái, rồi nó sẽ như bao đứa trẻ khác nằng nặc đòi ông dạy bơi. Tình phụ tử cao cả trời dậy, bố Dạ mặc kệ đang còn bơi, cười đến toác cả miệng, sắc cả một đồng nước.

-Bố bơi siêu không con trai?

-Tưởng gì, đơn giản!

Nói rồi cậu quý tử nhảy tùm xuống nước, trước con mắt tròn trảng của bố mình mà chìm nổi cũng ngo nghoe được hẳn 3, 4 mét. Tất cả người lớn đầu đang trong tình trạng chết lâm sàng.

Đơn từ xưa đến nay vốn ghi nhớ nhanh, nhìn hai người bơi đã có thể nhớ chính xác từng cử động. Cô vùng vẫy đòi mẹ cho ra bơi với Minh, hẳn nhiên nhảy xuống bể, nhanh đến nỗi người lớn trên bờ không kịp cản. Chỉ có đi đầu nhớ nhanh không có nghĩa là thực hành được. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối Đơn đi bể bơi. Từ đó đến tận năm học cấp 2 nhóc con không dám mò xuống bể, đơn giản vì cô gái bé nhỏ của chúng ta lúc ấy vẫn bé, cứ tưởng nước làm giảm trí thông minh của mình đi nên mới không bơi được, mãi sau này lớn mới nhận ra sự thật.

Minh nghĩ đến đó bỗng nhiên phì cười. Chân cậu đạp mạnh, đèo Đơn đi vèo vèo quanh khu tham quan khiến cô sợ hãi hét ầm.

-Nhanh lên Đơn ơiiiii, Minh ơiiiii, ăn thôi!!!!!!

Thanh hào hứng vẫy vẫy tay gọi lại, nhanh chóng trải thảm rồi bày ra một đồng bát đĩa bóng loáng. Hiên nhiên con nhóc này thật sự đói. Đơn chạy lại, ngửi yên vị vào thảm, phụ giúp Thanh trải đồ và thức ăn ra. Minh thở dài ngửi xuống, Thành dưới sự chỉ huy của Thanh rồi rửa lau bát đĩa.

-Cho anh ngửi với nhé?

Tất cả cùng nhau ngược mắt lên, đập vào mắt là hình ảnh một anh với mái tóc nâu và đôi đồng tử đầy linh động. Anh nói rồi anh lại tự động ngửi xuống rất thản nhiên, không cần ai cho phép cả. Ba trong số bốn đứa không tự chủ giật giật khoé miệng, chưa thấy ai hiền nhiên như thế bao giờ.

-A, anh ngửi với!

Một anh nữa vô cùng tự nhiên ngửi vào cùng, hiền nhiên hơn cả anh trước. Thành đang định hé mồm ra hỏi thì Thanh đã chặn miệng cậu lại, vui vẻ giới thiệu:

-Là tao bảo hai anh tham gia cùng đấy! Đây là anh Nguyên, còn đây là anh Khánh. Vừa nãy lúc đi xe đạp tao bị ngã được hai anh ý giúp, hai anh lại bảo quên không chuẩn bị đồ ăn nên tao mời ra đây luôn. Có được không?

Minh hừ nhẹ. Hoá ra trong lúc câu với Đơn đi đạp xe đã lập được kế hoạch khác rồi cơ à? Đơn từ chối cho ý kiến, còn Thành chỉ chăm chăm vào đồng sushi đang được bày ra. Nguyên gãi đầu cười cười, thật ra không biết có nên gọi là may mắn không mà anh với Khánh lại vô tình gặp Thanh đúng lúc con bé đang ngã, lại còn được Thanh mời về ăn cùng. Dù sao đi nữa, việc anh và Khánh không có đồ ăn là thật. Nhóm bạn còn lại thuộc lớp 9C của anh đã hứa chuẩn bị đồ ăn cho hai đứa, vậy mà bây giờ lại không biết chúng nó chạy đi đâu.

-Ăn thôi! Mời cả nhà ăn cơm!

-Mời cả nhà ăn cơm.

Thành hào hứng mời cơm rồi lao đũa đến món ăn phía trước. Lần lượt từng người trong nhóm Đơn cứ mời như thế tiếp. Nguyên với Khánh nhìn nhau, cũng phải mời theo. Hai người tự nhủ bọn trẻ ở đây có thói quen kì lạ thật đấy, trước giờ chưa thấy đưa nào thân với nhau đến mức “mời cả nhà” tự nhiên như một gia đình thế cả. Nguyên với Khánh không hề biết Thanh Thành và Minh thường xuyên qua nhà Đơn ăn chực, việc mời cơm này dường như đã thành thói quen.

Mỗi người một cái bát, tự gấp tự ăn. Đơn gấp bị rơi sớt ra tay phải tìm khăn giấy để lau. Ngoảng đi ngoảnh lại được vài giây, quay qua đã thấy đò ăn chất trong bát cao như núi. Đơn không biết nói gì hơn:

-Là ai... Đã gấp...?

-Tao!

-Tao!

-Tao nữa.

Thanh với Thành giơ tay, Minh bình thần giật giấy từ tay cô lau lên miệng. Đơn cảm thấy muốn khóc, bảo sao, bảo sao cô chả béo!

Minh cười nhẹ, nhìn con hàng xóm phụng phịu ăn. Thật ra cậu nói vậy thôi chứ nó cũng chẳng béo lắm. Thon thon nhỏ nhỏ, ôm vừa phải, rất đáng yêu. Minh tự cốc vào đầu mình, cái gì mà ôm vừa phải, chết đi bản thân!

Đôi lời của tác giả: Thật ra cái cảnh ngã xe đạp nó sẽ rất lãng mạn nếu nó ở ngoài đời thực hoặc trong shoujo manga. Tiếc thay, đây là truyện chữ:v

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 20: Không Quen Biết Tự Dưng Tỏ Tình???

-A!!!

-Ôi, em xin lỗi!

Đơn cuống lên, giặt nhanh mấy tờ giấy ăn lau vào tay Nguyên. Vừa nãy khi ăn xong dọn dẹp cô giờ bát ra đã vô tình va phải tay anh, làm nước nóng trong bát hắt hết vào khiến tay anh phỏng rộp. Đơn hoảng hốt lau lau làm mấy người xung quanh cũng cuống theo. Da Nguyên đã trở nên đỏ ửng nhưng anh không dám kêu một lời nào.

-Đi tìm cô Nhân y tế, cô lúc nào cũng mang theo đồ sơ cứu!

Thành nói lớn với Đơn, phụ Khánh đỡ Nguyên dậy. Nguyên xoa xoa tay tỏ ý không sao nhưng Đơn vẫn rất lo lắng. Chân mày Đơn nhíu chặt, miệng mấp máy, cô sốt sắng lau qua tay rồi kéo Nguyên đi:

-Mọi người cứ ăn trước, tao dẫn anh ý đi tìm cô Nhân!

-Chờ đã, tao đi với mày!

Minh gọi với theo, định bụng đứng dậy, ai ngờ đằng xa có tiếng loa:

-Tất cả bạn nam khối 7 tập trung về phía bãi cỏ chơi kéo co tập thể. Nhắc lại, tất cả bạn nam khối 7 tập trung về phía bãi cỏ chơi kéo co tập thể. Lớp 7A và 7B thi trước, đề nghị tất cả các bạn nam lớp 7A và 7B nhanh chóng tập trung ra bãi cỏ.

Đơn nghe tiếng loa quay đầu lại, cảm Minh:

-Không sao đâu, tao đi được rồi. Mà với Thành ra đi, thi cho lớp mà! Thanh ơi, mà với anh kia dọn nốt hộ tao nhé!

-Ok!

Rồi trước sự ngỡ ngàng của Nguyên, Đơn kéo anh đi.

Được đi riêng với người thầm thích, tim Nguyên đập thành thịch. Anh rờ rắt nắm lại bàn tay bé nhỏ đang nắm lấy mình, cố gắng đi sát vào với cô, khẽ khàng hít hà mùi Enchanteur phảng phất trong gió. Nguyên nhìn bóng dáng người con gái nhỏ trong ánh trắng trưa rục rịch, tóc tơ màu nắng bay bay, tấm lưng nhỏ mà quật cường. Lại nhớ đến đợt hai đứa bị bắt cóc, bé con này bẽn lẽn dịu dàng, bên trong nội tâm thì lại cứng như sắt thép. Từng lời nói sắc bén đến bình tĩnh hôm đó đến nay nhớ lại vẫn khiến tim Nguyên nhảy lên liên hồi. Hình ảnh cô gái bé nhỏ bị sốt đến cả người nóng hầm hập, nằm co ro một chỗ mà vẫn cố gượng dậy sờ trán Nguyên xem có bị lây sốt không đã xoáy vào tâm trí anh một ấn tượng thật sâu không thể phai mờ. Anh thật sự thích cô gái bé nhỏ này, mặc dù nói đúng ra đây chỉ là tình yêu bọ xít trẻ trâu của tuổi học sinh.

-Đ... Đơn này, em không nhớ anh là ai thật à?

Nguyên lúng túng, bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay anh kia làm anh hồi hộp. Đơn quay đầu lại nhìn Nguyên một lượt, rồi cuộc chỉ nói:

-Em nhìn anh thấy hơi quen mắt thôi...

Nguyên thất vọng sụp mắt xuống, khẽ nói “vậy à”, yên lặng đi theo Đơn.

-Thật ra anh là...

-Cô Nhân kia rồi! Cô ơi!!!

Lời nói chưa dứt đã bị bé con lôi tay kéo đi. Nguyên cười khở trong lòng, thầm nghĩ bao giờ có cơ hội thì giải thích sau cũng được.

Sau khi sơ cứu xong cô Nhân liền cho về Đơn muốn đi đường cũ nhưng Nguyên nhất quyết không chịu, đòi vòng ra đường khác để đi. Anh dắt Đơn đi loanh quanh, cuối cùng lại vòng ra tiệm bán vòng găng đó, nói muốn gì cứ lấy, anh cho. Bản thân Đơn không hiểu tại sao Nguyên lại liên tục muốn mua đồ cho cô, sự thể hiện của bậc đàn anh chẳng? Cô không bao giờ biết rằng cái kế hoạch tán gái vợ vẫn của Khánh đã tiêm nhiễm vào đầu Nguyên bao nhiêu thứ vô bổ. Đơn chẳng muốn chọn gì nhưng trước thái độ kiên quyết của Nguyên Đơn đành thở dài nhìn quanh một lượt. Cô sớm đã hết hứng thú với mấy thứ đồ lấp lánh trẻ con này rồi, thế mà ngó sang gian hàng bên cạnh, một chiếc headphone to đùng đập vào mắt, tai của nó không như tai của headphone bình thường, nó in hình trên đó, phỏng theo khuôn hình mà cấu thành rồi phủ nhựa trong cứng trong lên, hoàn toàn không như mấy thứ đồ dán đại hình dán giấy vào cho có ở ngoài cửa hàng đằng kia. Đơn hơi bất ngờ, liếc sơ qua gian hàng. Đó là một gian hàng trò chơi, người chơi phải trả tiền để mua 5 lượt bắn súng, bắn trúng bảng mục tiêu phía đối diện sẽ được thưởng tùy theo độ chính xác, mà cái headphone kia là giải nhất...

Đơn khe khẽ thở dài, kéo tay Nguyên:

-Em chả thấy gì hay cả, đi thôi!

Nguyên băn khoăn nhìn theo hướng Đơn vừa liếc qua, nơi treo thưởng một chiếc headphone màu trắng trong vô cùng đẹp. Dấy lên chút băn khoăn, Nguyên rút ra khỏi tay Đơn. Anh cười cười, chỉ vào phía gian hàng kia:

-Chờ một chút được không, anh muốn chơi thử quá!

Đơn khó hiểu vén mấy lọn tóc loà xoà ra sau tai, để ý đến vết bồng được băng trên tay Nguyên, muốn cầm mà lại không dám. Nguyên coi như Đơn đã đồng ý, kéo cô ra chỗ gian hàng rồi nói với ông chủ hàng:

-Bác ơi cho cháu mua 5 lượt!

Cũng không có việc gì làm, Đơn đứng sau lưng Nguyên, lặng lẽ quan sát anh bắn. Cô khe khẽ thở dài, tim này chắc là lớp đã kéo co xong rồi, chẳng

biết thắng hay thua nữa.

5 phút đầu tiên, trượt. Nguyên có vẻ không cam lòng, mua lì xì từ từ 50 phút. Bác chủ hàng cười tươi roi rói, hỏi han ân cần xem anh có cần thêm gì nữa không, Nguyên lắc đầu, chú tâm vào mục tiêu.

-Cứ bình tĩnh anh nhé!

Đơn cười nhẹ, vô tình làm cho tên con trai đang cầm súng kia xao xuyến, ý thức chiến đấu tăng cao.

-A, trượt rồi!

-Ừ, suýt trúng!

-Kia kia kia kia, chếch sang chếch sang.

-Bình tĩnh, anh bắn nhanh thôi?

Cứ bắn rồi lại bắn, càng ngày Nguyên càng tập trung. Đơn đứng bên cạnh theo bản năng quan sát chăm chú, lúc kích động thì kiễng chân lên xem, động viên “Cố lên sắp được rồi kia!” Cô bé của chúng ta khi ấy đơn thuần chỉ nghĩ đàn anh đứng đây là đang hứng thú với vật gì đó của giải thưởng thôi. Đến những phát bắn cuối cùng, độ chính xác ngày càng cao. Thế rồi khi tích xảy ra, ở phát thứ 47, viên đạn không được gọi là chính giữa hòng tâm, nhưng cũng được tính là vào.

-Yayyyy!!!

Nguyên theo phản xạ hét lên, Đơn đứng bên mắt tròn mắt dẹt. Cô làm bộ ngạc nhiên động viên hỏi sao anh bắn giỏi thế, anh chỉ cười cười đáp lại là anh ăn may. Lúc nhận được giải thưởng được bọc cẩn thận đẹp đẽ trong tay anh còn vui vẻ huýt sáo thật dài. Đơn nghĩ thầm, có lẽ là anh này đang sung sướng lắm. Thấy Nguyên có vẻ quên đi vết đau trên tay, Đơn bốt lo đi phần nào. Cô nói:

-Về thôi, em còn xem lớp em thua hay thắng.

Bỗng nhiên Đơn lại liên tưởng đến Minh. Cậu mà bắn thì có trúng được như thế không nhỉ? Lắc lắc đầu Đơn cười trừ, thân quá thành ra đầu độc nhau, giờ cái gì cũng nghĩ đến thằng hàng xóm kia mới chết. Mơ định đi trước, bỗng nhiên cánh tay Đơn bị nắm lại. Đơn không chuyển động được, hiểu kì quay ra đằng sau. Không ngờ được, vẻ ngượng ngùng bối rối của đàn anh bỗng dựng làm cô thấy lúng túng.

Lại làm sao?

-Sao ạ?

Đơn nhăn mày, rụt rè hỏi. Bộ dạng này, hình như là muốn đi vệ sinh nhưng ngại nói?

-A... Anh...

Nguyên ấp a ấp úng, mặt đỏ rần rần. Trời ạ, trước đến nay cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày ngượng ngùng thế này đâu, nhất là đối phương lại là một cô nhóc lớp 7, quả thật chưa từng nghĩ đến.

Nắng chói chang trên đỉnh đầu làm Đơn thấy hoa hoa. Cô đưa tay lên nhấn một cái vào đầu, cảm thấy sao anh này khó hiểu quá đi mất, nhứ chặt chân mày hỏi lại:

-Anh... muốn đi vệ sinh ạ?

Nghe xong câu hỏi, cả người Nguyên bỗng chốc nóng bừng lên như bị luộc chín, tai đỏ ửng, mặt đỏ hồng, hoàn toàn chết sốc trước câu đối đáp kia. Đầu nhóc con 14 tuổi này chứa cái gì không biết?!?

-Không phải!!!

Nguyên xấu hổ hét lên làm Đơn giật mình. Cô ngẩn ra, rụt rè hỏi lại:

-Thế làm sao ạ?

-Anh... Anh..... Anh..... Anh..... Aaaaa!!!!

Như không thể chịu nổi nữa, Nguyên hét lên, vút thẳng túi quà vào tay Đơn rồi chạy biến. Đơn ở lại, vẫn cứ đứng im tại chỗ, nhìn bóng lưng đàn anh khuất dần mà đáy mắt tràn ngập sự bất lực.

Tâm lý các anh bây giờ khó hiểu còn hơn cả tâm lý Thanh nữa...

-Sau đây tôi xin phép được công bố giải thưởng khối 7! Giải nhất, lớp 7A, giải nhì 7C, giải ba 7D. Mời đại diện các lớp lên nhận giải!

Cả một khoảng trời nhộn nhịp, tiếng loa vang vọng làm những người xung quanh cảm thấy đỉnh tai nhức óc. Mấy bạn nam 7A ai nấy đều mồ hôi mồ kê nhễ nhại ngửi phủ phục xuống thảm cỏ, thở hổn hển như vừa trải qua thứ gì đó khó khăn lắm. Thư đứng trên bục nhận giải mặt lạnh như tiền, xem thắng cuộc là việc quá hiển nhiên, mặc dù giải nhất được thưởng số tiền khá lớn.

Thành mệt mỏi nằm kên ra bãi cỏ, Thanh ở bên cạnh chu đáo lôi ra mấy chai nước cho các bạn uống. Minh thần nhiên giật nước từ tay Thành khiến nó la oai oái, tu một ngụm, Minh thở hắt một hơi, khe khẽ hỏi Thành:

-Anh Nguyên kia, mà thấy sao?

Thành khịt khịt cái mũi, bâng quơ lấy điện thoại ra chơi:

-Theo kinh nghiệm 5 năm làm người 10 năm làm chó của tao thì anh ý phải phát một chút mùi “thính”!

-Mày thì thính như chó rồi.

Minh bấu môi cốc vào đầu Thành một cái. Từ phía xa xa Đơn chạy lại, thở gấp, trên tay cầm bọc quà nhỏ. Minh liếc cái đã biết chủ nhân gói quà kia là ai. Cậu đợi Đơn tới gần rồi ngay lập tức ấn nó nằm xuống trên đùi mình, Đơn vừa dấy dựa đã bị quất:

-Nằm im, ngủ!

-Ơ bu ãn cười thế, tao muốn chơi mà!

Thanh g ãn đó ã ãi xong xuôi thãm to ra r ãi. Cô vuốt vuốt thãm cho phãng, bắt cả 4 ãra nhãy vào nãm:

-Sãng nay ãy sớm, giờ ngủ ãi một chút, chi ãu ãy lại chơi.

Thành mệt mỏi, thức thòi bò vào nãm k ãnh ra giữa, Thanh lãc lãc ãu phì cười xong cũng nãm xuống. Minh khõng nói hai lời bẽ bõng Đõn lên ãặt ra rìa, bản thân thì chen vào nãm giữa Thành với Đõn. Cuối cùng nháo loạn một h ãi cũng yên vị, hai ãra con gái nãm ngoài, hai thẽng con trai khõe mạnh lại nãm giữa. Xung quanh học sinh cũng bắt ãu trải cặp nãm la liệt, ai nãy ãu mệt mỏi sau cuộc chơi, chỉ có một số là vẫn hãm hỏ bỏ ãi chơi tiếp. Minh thấy Đõn b ãn ch ãn khõng yên ãành thỏ ãài. Cậu nhẹ nhãc gói quà ãặt lên ãầu, quay qua võ võ Đõn:

-Ngủ ãi, chi ãu tao ãi trả quà với mày.

Đõn lúng túng nhưng vẫn ngoan ngoãn nhãm mắt vào. Rõ là Minh ãã quá hiếu cô, ãoán ngay ra ãược cô muốn mang quà ãi trả. Võ ãược vài cái Minh ãột nhiên cảm thấy người Đõn ãang cứng ngắc ãưới lòng mình, bõn Thanh Thành sớm ãã ngủ mê mệt, cậu áp sát lại g ãn cô, hỏi:

-Sao thế?

-A.. À...

Đõn luõng cuõng ấp úng, khõ xử ngõ nguậy người. Cô chỉ là cảm thấy Minh g ãn cô quá, khõng phải mới tối hôm trước nó còn nói muốn giữ khoảng cách sao? Nói ãến mới nhớ, hình như cô và Minh từ bé ãến giờ toàn làm ra nhữg hành ãộng thân thiết quá mức, lớn từng này r ãi mà khõng biết ãiểm ãừng sợ người ta sẽ hiểu nh ãm. ãôi ãùng tử ãen lãy của Minh cứ nhìn xoáy vào Đõn khiến cô bối rối, mãi ãến khi mặt ãã ãỏ ãến cực hạn Đõn mới cúi g ãn mặt xuống, lí nhí:

-Tại sao mày cứ luôn ôm tao thế?

Minh há m ồm, không ngờ con ranh này nó lại hỏi cái câu ngu xuẩn đó. Bởi vì tao thích, cậu không dám trả lời như vậy! Mặt Minh xẹt qua một tia xấu hổ rồi lại trở về ngay như thường, nhanh đến nỗi Đơn nằm g ần như vậy còn không nhận ra. Minh nói không ngượng ngùng:

-Tao quen phải ôm cái gì đó mới ngủ được, mà y nỡ để tao thức còn chúng mày ngủ à?

Đơn nghe vậy rồi lên, hai tay quơ quơ, ra sức phản đối, bộ dáng đáng yêu vô cùng:

-Không phải! Nhưng mà.. mà y có thể quay ra ôm Thành mà....

Giọng Đơn nhỏ dần, nhỏ dần, dáng vẻ ngượng ngùng làm Minh phải ôm mặt than trời. Minh vò mạnh tóc Đơn, bất chấp kéo cô lại g ần, hơi ngửi trên đầu Đơn rồi nhẹ nhàng nói:

-Người mà y thơm hơn, người Thành hôi mù. Tao thích ôm mà y hơn!

Đầu Đơn như muốn nổ tung lên, cả người nóng bừng, cô muốn đẩy ra nhưng lại không dám, cố gắng nhắm tịt mắt lại coi như cô chưa nghe thấy gì hết. Chẳng mấy chốc Đơn đã chìm sâu vào giấc ngủ. Minh lúc này mới mở mắt ra, cười cười, khẽ đưa tay lên vén vài lọn tóc loà xoà trên mặt con bạn rồi lặng thinh suy nghĩ.

Cậu thích Đơn từ lúc nào ý nhỉ? Có lẽ là ngay từ lần đầu tiên gặp nó đã thấy thích rồi!

Chiều ngủ dậy, Minh dắt Đơn dung dăng dung dẻ đi tìm anh Nguyễn 9C trả quà. Lúc nghe Đơn tìm mình thì mắt anh trợn lên, bất ngờ lắm, mà khi nhìn thấy Minh với Đơn dắt tay nhau đi thì mặt anh lại xụ xuống, đến cái giọng cũng hạ thấp tiu ngiu:

-Đơn à?

-Anh ơi, em trả anh quà!

-Sao lại thế?

Mặt Nguyên xị ra như cái bị, đoạn liếc sang Minh, nhóc con kém anh 2 tuổi mà lại nhìn anh như ánh mắt muốn xẻ thịt phanh thây quăng vào lò nướng ý. Khỏi cần nghĩ nhiều, trăm phần trăm Đơn trả quà anh là do thằng nhóc này sai khiến! Đơn cười gượng trước câu hỏi của Nguyên, đặt lại gói quà vào tay Nguyên đang ngây đơ, thủ thỉ:

-Giá trị quá lớn, em nhận không nổi.

-Giải thưởng là miễn phí mà? Sao lại giá trị lớn?

-Nhưng anh đã bỏ rất nhiều tiền ra để chơi thắng trò này.

-Em cứ nhận đi, anh xin em đấy... Anh thích em mà...

-.....

Thế giới yên lặng.

1 giây

2 giây

3 giây.

Sau đó khoảng 3 giây, xung quanh bắt đầu nổ tung mãnh liệt.

T-t-t-t... Tỏ tình?!?!?!?!?!?

Ánh mắt 4 men lớp 9C cứ vạy quay qua nhìn Nguyên, tròn tròn.

Nguyên quả quyết lại pha lẫn chút bất lực, dúi lại gói quà vào tay Đơn. Ánh mắt anh rất tha thiết, chân thành đến nỗi làm Đơn không cách nào chối bỏ. Cô lúng túng trốn tránh khỏi đôi mắt kia, cúi gằm đầu xuống không dám ngẩng lên. Minh đứng cạnh thấy cảnh này ngứa mắt vô cùng,

lập tức chặt phăng 4 bàn tay đang đan xen nhau của Đơn với Nguyên, mặt lạnh tanh không có chút cảm xúc. Đơn sợ hãi chạy ra đứng sau lưng Minh, ấp úng trả lời Nguyên:

-Vậy em nhận, thôi chào anh em xin phép ạ!

Nói rồi kéo Minh chạy đi một mạch. Trước đến nay Đơn có bị thả thính nhưng chẳng ai bộp luôn như anh Nguyên này đâu, duy chỉ có đợt em lớp 6 chưa đến tai Đơn đã bị Thành xử mất rồi. Lần đầu tiên trong đời cô bé của chúng ta đứng trước một lời tỏ tình mãnh liệt thẳng thắn như thế, không tránh khỏi có chút run run sợ hãi. Nhưng mà nói thật ra, Minh nhà mình chả nói bóng nói gió bao nhiêu lần rồi, chỉ khổ Đơn không nhận ra thôi.

Đơn ôm mặt, run rẩy đứng khựng lại không nhúc nhích. Minh bên cạnh liếc qua không nói gì, cậu chỉ cõn lấy tay cô hàng xóm mà kéo đi, im lặng cho con bé bên cạnh có thể suy nghĩ. Ánh nắng chiều tà hắt lên bóng dáng hai con người bé nhỏ, hai đứa cứ dắt tay nhau đi mãi, đi mãi, đi vòng quanh khu tham quan, đến khi loa trường thông báo chuẩn bị đồ đạc đi về mới chịu dừng lại.

Chết đồ đạc lên xe xong Minh lại như cũ nằm đờ kên ra người Đơn. Nhóm anh chị lớp 9C cũng lên xe, Nguyên đã cố cư xử bình thường nhưng khi lướt qua Đơn lại không tự chủ được mà nhìn mấy cái. Ở hàng ghế cuối cùng mấy mem 9C cứ gheo Nguyên suốt, không tránh được, bởi vì thật sự lúc Nguyên thổ lộ tâm tình đã vô ý nói quá to. Nguyên mặt hơi đỏ, nhìn sang hàng ghế bên trên thấy Minh đang cọ xát ôm bụng Đơn thì lập tức chuyển sang xám ngoét. Minh giật lấy quyển tiểu thuyết trên tay Đơn, đọc đủ cho cả 2 nghe thấy:

-“Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, ta chỉ yêu mình nàng thôi!”

Cậu đọc xong liền nhìn Đơn với ánh mắt rất khinh bỉ. Đơn hiểu ý cậu, vô tư nhún vai bất lực:

-Chịu thôi, con gái giờ đa phần đều thích mấy cái này.

Minh đăm chiêu, đoạn lại đọc tiếp một đoạn nữa:

-“Gần đây ta cảm thấy vô cùng kì dị, mỗi lần chạm vào người hắn là cả cơ thể ta lại run lên, tựa như bị hàng vạn con kiến cào xé trong tứ chi vậy. Lại nói nụ cười của hắn vốn rất đẹp, nay lại khiến ta có cảm giác trong lành như gió xuân thổi qua. Có phải khi rơi vào bẽ tình ái, người ta đều sẽ mềm nhũn như thế, vô thiên vô thức hạnh phúc khi người ấy vui vẻ chẳng?”

Đến đây Minh ngẩn ra, cậu quay sang Đơn, bất thành linh dí sát mặt lại, gần đến nỗi mấy anh chị ngồi dưới thiếu chút nữa muốn nhảy lên. Đơn đón lấy quyển tiểu thuyết từ tay Minh, gạt đầu cậu ra né tránh lại bị hai bàn tay cậu nhanh chóng giữ lấy. Trong phút chốc mặt đối mặt, trán chạm nhau, Đơn không thể quay đi chỗ khác, khoảnh cách quá gần làm lòng Đơn sốt lên, lấp bấp không biết đối phương định làm gì.

-Chúng ta đang rất gần đây, nàng có cảm thấy run lên như bị kiến cắn không?

Trước nụ cười ma mãnh kia, hơi ấm nóng phả vào vành tai làm Đơn cứng đờ người. Cô không do dự giật mình đẩy mạnh Minh ra, cầm quyển tiểu thuyết đập cái cốp vào đầu Minh khiến nó kêu lên. Đơn xoay nhanh mặt vào trong, chỉ một vài phút sau vành tai khuất sau mớ tóc mai kia đã hồng lên một mảng.

Đ-Đ-Đây là sao? Rõ ràng là bạn thân mà sao lại có cảm giác run lên như trong tiểu thuyết là thế nào? Không hiểu nổi, ba cái thứ truyện bịa đặt giả dối! Tả vớ tả vẩn!

Và chuyến đi tham quan đã kết thúc như thế...

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 21: Tình Yêu Học Trò, Để Nhớ, Để Thương, Để Để Dàng Từ Bỏ

Thấm thoát đã gần hết năm học, thời gian mang đi bao kỉ niệm, mang đi những trang giấy trắng, mang đi cả những kỉ niệm trong sáng của tuổi học trò. Cánh phượng phiêu đảng rơi giữa không trung, đỏ chói rực rỡ điểm xuyết trên bờ áo trắng, hay vô tình vướng vào tóc các bạn nữ dưới sân trường.

-Thành, nốt hôm nay thôi là bố giảng rồi sao không làm nốt bài cho hẳn hoi?

Thanh hét lên, lấy ngón tay dứ dứ vào trán Thành khiến cậu khó chịu hất ra.

-Thi xong rồi còn bắt làm đề cương Toán, củ chuối không chịu được!

-Ai bảo trước khi thi không làm đề nộp lấy điểm? Bây giờ làm bù cho chết!

-Nhưng mà nó dài vl ý, làm mãi không xong!

-Đieu! Tao làm mất có 4 tiếng!

Thanh hét lên, khó hiểu đập bàn.

-Gi? Làm có 4 tiếng á? Tao làm cả ngày thứ bảy chưa xong này, mà chăm bằng tao chưa? 4 tiếng mà đòi so với 24 tiếng, xì!

-Gi? Làm cả ngày thứ 7? Sao mà ngu thế?

-Có mà ngu ý! Bố mà vừa học vừa chơi!!

Cả lớp nghe xong cuộc đối thoại của hai đứa liền bò lăn ra cười. Thành vẫn mãi là Thành thôi, cậu bé đầu gấu nhưng bé bỏng của lớp, mặc dù cậu ta chỉ bày ra bộ dáng bé bỏng trước mặt Đơn, còn với Thanh thì cứ như hai bà tranh nhau một chồng ấy, cãi nhau suốt. Thành cuối cùng trước lời uy hiếp cộng đe dọa của Thanh tổ trưởng vẫn phải bò ra mà làm đêcương, ngậm ngùi nhìn cả lớp túm đen túm đỏ lôi tú lơ khơ ra đánh. Cậu giương ánh mắt hình cún con tới Đơn ngồi gần đó, phụng phịu bĩu môi đầy tội nghiệp, tay lại lay lay ra điếu rất đáng thương. Đơn suýt mũi lòng, định lôi đêcương đã làm ra cho cậu chép, ai ngờ Thành chưa kịp cười thì Minh ngồi cạnh Đơn đã đóng ngay cặp của cô lại, lườm mắt với Thành:

-Tự làm đi!

Thành chán, xì một cái, lại đành quay lên. Đơn thương lắm nhưng chẳng dám giúp, vì giúp là hại nó, tạo cho nó thói ỷ lại, nhất là cả Minh và Thanh đều đang đe dọa cô với con mắt đầy sát khí. Đơn thở dài, đang định lôi sách ra đọc thì có cô bạn chạy tới. Cô bạn vẻ mặt khẩn thiết, nài nỉ Đơn:

-Đơn ơi, nhà tao có việc gấp phải về ngay bây giờ, mà tao lại phải đến câu lạc bộ kĩ thuật dọn đồ giúp, mày đi thay tao được không? Tao nhờ quanh lớp rồi nhưng không ai chịu đi cả!

Đơn nhìn xung quanh lớp học, quả nhiên ai cũng ham hố đánh bài, không dứt được ra. Cô lưỡng lự nhìn quyển sách mình đang đọc dở, đành gật đầu. Cô bạn kia nhảy cẫng lên hoan hô, thơm chụt cái vào má Đơn rồi nói:

-Cảm ơn nhé, thôi tao về trước đây!

Đơn cười nhẹ, gật đầu với cô bạn kia. Minh liếc qua con bạn lại lên cơn thánh mẫu, hiên gì mà hiên quá, ai nhờ cái gì cũng làm. Mà thôi, nó hiên thì nó mới là Đơn, không thì nó đã là con dờ nào đấy. Minh nghĩ đến đó mặt Đơn muốn làm gì thì làm, gục mặt xuống bàn ngủ.

Tan học Đơn để mấy đứa “con” về trước rồi rảo bước đến câu lạc bộ kĩ thuật. Ngó vào cánh cửa trắng trên tầng 3 của dãy nhà A, bên trong bày la liệt dụng cụ vẽ các loại, các anh chị cũng các bạn và các em ai nấy đều

tất bật chạy quanh dọn dẹp. Quy định của trường đối với các lớp hay câu lạc bộ đều giống nhau, cuối năm là phải dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ rồi mới được nghỉ hè, không tuân thủ sẽ bị phạt nặng vào lễ bế giảng, không được ở dưới sân trường tham gia buổi lễ mà phải vào nhà vệ sinh quét dọn. Đơn nhón chân bước qua bộ dụng cụ chắn trước cửa phòng, loay hoay một chút mới được mấy thành viên để ý tới. Bất ngờ thay Nguyễn cũng ở trong này, anh ngạc nhiên:

-Đơn?

Đơn cười gật đầu với Nguyễn, cúi người xuống chào:

-Em chào anh chị, em thay Ngọc Minh đến phụ câu lạc bộ ạ.

Nói rồi ngẩng đầu lên, đứng im chờ chỉ thị. Mấy thành viên trong câu lạc bộ bất ngờ nhìn nhau, xì xầm bàn tán:

-Nguyễn Giản Đơn 7A?

-Chính nó, bé con được lên confession trường suốt ấy.

-À à, cũng xinh, nhưng mới chỉ lớp 7 thôi. Không hiểu mấy thằng tỏ tình với nhóc con đấy nghĩ gì.

Phải vài phút sau một anh lớp lớn mới chạy ra cười nói:

-Bạn của Ngọc Minh hả? Được rồi làm phiền em nhé!

-Không sao ạ!

Đơn nhẹ nhàng trả lời, cất cặp vào giá để ở góc phòng. Cô xắn tay áo lên, bắt đầu lôi một đồng tranh toán loạn ra sắp xếp vào file rồi xếp gọn lên kệ tủ, sau đó ôm một đồng cọ dốt ra, xếp từng loại vào từng khay, không quên mang đi rửa lau qua cho sạch màu. Trước mấy chục con mắt cứng đờ, Đơn tự nhiên làm thủ tục đến nỗi mấy mem trong phòng không thích nghi nổi, trong lòng không khỏi có chút ngượng ngùng khi người lạ, à không, nhân vật “nổi tiếng” vào dọn hộ.

Ở phía góc phòng có người nào đó vừa phủi bụi cho mấy kệ vẽ, vừa không tập trung lên lút ngó liên tục qua phía bên này. Nguyên không tự chủ được cứ nhìn trộm mãi, hồi hộp đến tim đập thành thịch. Còn gì đau khổ hơn crush ở ngay trước mặt mà không thể ra bắt chuyện? Nguyên rầu rĩ bê từng thùng đựng đồ một xếp vào góc, đầu mông lung nghĩ ngợi. Chỉ còn 1 tuần nữa thôi là khối 6, 7, 8 đã nghỉ hè rồi, còn mỗi anh đây khối 9 ở lại ôn thi cấp III. Lên cấp III xa trường, xa thầy cô bạn bè, và xa cả cô bé kia. Lời tỏ tình của anh từ giữa năm vẫn còn chưa được hồi đáp, nhưng anh lại sắp không được gặp em nữa rồi.

Nhìn thoáng qua Đơn đang cầm cui quét sàn, mắt Nguyên dấy lên một chút buồn mang máng, phảng phất thêm vài phần mê luyến. Xem ra mỗi tình bọ xít này của anh chưa chớm nở đã phải tàn lụi, chưa kịp viết lên một dòng yêu thương đã phải xé đi cả trang giấy trắng. Nguyên thở dài, quay lại tiếp tục công việc.

1 tiếng rưỡi sau đã dọn xong, Đơn cúi chào anh chị rồi xách cặp ra về. Đến bậc cửa bỗng dừng Nguyên đằng sau gọi với:

-Từ đã, chờ anh về chung!

Đơn gật nhẹ đầu, xuống dưới sân tìm một ghế đã ngồi tạm. Nguyên nhận được cái gật đầu của Đơn mới yên tâm làm tiếp, phần việc của anh còn chưa xong.

Đơn ngồi xười tán phượng, ngẩng đầu nhìn lên trời. Ánh nắng chiều rực rỡ xuyên qua cánh hoa tạo nên màu đỏ đặc sắc, vài cánh phượng rơi lả tả, phía xa xa có mấy bác lao công đang quét sân. Đơn tự nhiên cảm thấy mệt quá, mơ mơ màng màng, cuối cùng lại ngủ thiếp đi trên ghế lúc nào không hay.

Qua một quãng thời gian Đơn nghe thấy tiếng gọi trầm ổn bên tai, vai cô bị lắc, cô giật mình tỉnh dậy. Nguyên có vẻ đã đứng đợi sẵn ở đó, thấy cô tỉnh liền cười đến vui vẻ:

-Hey, đi về thôi!

Đơn tr ần ng ầm một lúc r ồi g ật đ ầu. Nguyên cao hơn Đơn h ắn hơn cái đ ầu, đi song song cô chỉ đ ừng ngang vai anh. Bây giờ đã là 3 giờ chi ều, cái nắng nóng oi bức của những buổi chi ều hè chói r ọi làm Đơn cảm thấy bức bách, m ày nh ần lại. Một chiếc ô màu đỏ s ẫm ch ắn lên trước đ ầu khiến cô d ịu bớt, ng ẩng đ ầu lên, Nguyên ở bên cạnh đang cười r ồi giương ô che cho cả hai đ ứa.

-Em... nghĩ hè này em có đi đ âu nữa không?

-Dạ? Em chưa biết ạ.

Đơn lắc đ ầu ngu ậy ngu ậy, tóc cô theo đó bay lên vô cùng đáng yêu. Đi cạnh Nguyên tuy cũng thân nhưng Đơn không thấy thoải mái như khi đi cùng hội bạn Thành, bởi vì đi với anh cô cứ ngại ngại kiêu gì ấy. Đơn với anh chẳng biết nhau, không hiểu sao từ đ ợt tham quan lại quen đ ược, nghĩ thấy kì lạ vô cùng. 1 năm nay li ền, anh h ể gặp là chạy qua bắt chuyện với cô, chỉ có cô, gặp anh là lúng túng, không biết nói gì. Ng ẫm lại có lẽ một phần là do câu nói kia...

“Anh thích em”...

Nghĩ đến là hai má lại nóng bừng, ch ặc, năm nay cô mới lên lớp 8, như vậy đã đ ược tỏ tình li ều có hơi sớm quá không?

-Cẩn thận!!

Một chiếc xe máy rít còi phóng v ề qua, Nguyên kịp thời tóm lấy Đơn đ ẩy ra sát bờ tường, l ắm b ầm ch ửi b ối:

-Vô ý thức, đi cả lên l ề đ ường!

Nói r ồi lại quay sang:

-Em sao không?

Đơn ngo ngu ậy, muốn đ ẩy Nguyên ra. Nguyên ch ợt nhớ ra tư thế hiện giờ của mình, đỏ bừng mặt xích ra xa. Đơn ph ải qua qu ần áo, khó xử lí nhí

nói 3 tiếng “em cảm ơn”. Nhìn bộ mặt bối rối của cô Nguyễn bỗng cười phá lên, anh kéo cô lại gần, nắm tay lại hình quả dấm xoáy vào đỉnh đầu cô như trêu đùa đứa em gái, buồn cười nói:

-Ngượng cái gì mà ngượng, anh có định làm thịt em đâu?

Đơn bĩu môi, anh cũng vừa mới ngượng đấy còn gì!

Ai mà chả ngượng khi tỏ tình với đối phương xong? Ai mà chả ngượng khi biết đối phương thích mình? Vấn đề tâm lý đơn giản như thế, tránh được chắc? Đơn ư ư a a lên vì đau, nắm lấy tay Nguyễn định hít xuống, ai ngờ hai tay anh vừa dứt khỏi đầu cô liền chuyển xuống má, bẹo mạnh làm mặt cô biến dạng, đã thế còn vừa cười vừa trêu:

-Đây này, cái má này mềm lắm này, vừa mềm vừa phính vừa hồng hồng, cứ như quả đào ý, chỉ muốn cắn thôi!

Vui vẻ được một đoạn lại ngập ngừng:

-Bảo sao... bảo sao anh nhìn... mà không rời mắt đi được....

Mày Đơn đang nhú chặt bỗng giãn ra, đầu óc ngừng hoạt động, mắt mông lung nhìn người trước mặt. Đáy mắt Nguyễn như chất chứa bao nhiêu thứ, vừa định tuôn ra, cuối cùng lại ngừng lại, lắng xuống, đong đầy. Nguyễn tự hỏi cái thứ tình cảm mà anh đang mang trong lòng này là tình hâm mộ, tình hiếu kỳ, hay là tình yêu? Cái cảm giác muốn chở che bao bọc này là tình anh em hay là thứ gì khác? Trẻ con tầm tuổi này biết thích biết yêu là chuyện bình thường, nhất là anh sắp lên lớp 10, yêu được rồi, thế nhưng tình cảm của anh lại xảy ra với một cô nhóc năm nay mới lên lớp 8. Nói quá đáng, anh đã thích cô bé từ khi cô bé mới lên lớp 7, làm gì có loại tình cảm nào biến thái thế không?

Trẻ con thích nhau, người lớn yêu nhau, anh đây có khác gì thằng già đi mê em bé?

Nhưng người ta nghĩ thế nào thì nghĩ, anh mặc, anh kệ, anh chỉ biết khát khao được ôm chầm lấy con người kia là thật, thật 100%, thật

1000‰.

-Em... Em... Em xin lỗi!

Đơn lấp bắp, nhắm tịt mắt, cúi gập cả người xuống như vừa làm ra hành vi sai trái không thể tha thứ. Nguyên bất ngờ trước phản ứng của Đơn, lát sau anh chỉ cười nhạt, gác tay quàng lên vai cô, kéo cô về Đơn bị kéo đi không dám nhúc nhích mà chỉ dám chạy theo. Cô ngẩng mặt lên lại bắt gặp ánh mắt mang nét cười của Nguyên, lại nhắm mắt cúi xuống.

-Em về cẩn thận!

Nguyên vẫy chào với Đơn đang bước vào cửa, vui vẻ cười. Đến khi bóng dáng kia khuất sau cánh cửa anh mới buông thõng tay xuống, thất thần.

Suy đi suy lại, trước tới giờ cô còn mới chỉ coi anh là đàn anh.

Suy đi suy lại, đây cũng chỉ là tình cảm bộ xít trẻ trâu.

Tình yêu tuổi học trò, dễ thích, dễ yêu...

Dễ dàng từ bỏ.

Nguyên xoay bàn tay trái phải đang nắm chặt của mình ra, trong lòng bàn tay anh là một chiếc khuyên tai bằng bạc nhỏ nhỏ. Lấy trong túi quần ra lại là một chiếc khuyên tai cũng bằng bạc nhưng kiểu dáng khác. Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, Nguyên mỉm cười rồi quay đi thẳng.

Xin lỗi em, coi như anh nhát gan vậy!

Đôi khuyên tai này anh vốn định tặng em nhưng lại không thể mở nổi lời. Thấy em ngủ anh khẽ khàng đánh tráo nó với khuyên của em. Cảm giác lúc chạm vào người em khi ấy nó lạ lắm, cô bé với đôi hàng mi dày ngủ gục trên ghế đá trông vừa đáng yêu vừa buồn cười. Rồi em giật mình, khi ấy anh mới tráo được một bên, sợ em phát hiện nên nhét vội nhét vàng vào túi quần, giả vờ gọi em dậy.

Tặng em món quà cuối cũng không xong, anh đích thị là thằng ngốc!

Đơn mới cởi dép chạy vào trong nhà đã thấy thằng hàng xóm ng ỡ chình ình ở ghế sofa phòng khách. Vừa thấy cô Minh li ền nhận ra điếm khác lạ, cậu đứng bật dậy, tiến nhanh đến chỗ Đơn, nhăn mày hỏi:

-Một bên khuyên tai của tao đâu?

-Hả, làm sao?

Đơn vươn tay sờ lên hai bên tai, tự dưng thấy lạ tay. Cô chợt nhận ra hoa tai của cô tuy vẫn còn nhưng lại là một bên dài một bên ngắn, luống cuống định tháo xuống nhưng Minh đã ngăn lại, cậu bảo:

-Thôi cứ để đấy, dù sao nhìn dài ngắn nhưng cũng hợp. Đợi hôm nào tao mua cho mày cái khác.

Đơn gật đầu nhưng vẫn tò mò hỏi:

-Sao mắt mày tinh thế, gần bằng Thành r ỡ?

Thành có thể tia bất cứ thứ gì trong khoảng cách rất xa, hơn nữa còn có thể nhìn được trong bóng tối, càng nhìn lâu càng rõ. Đôi khuyên tai cô đeo bé tí ti thế mà vừa vào cửa nó đã nhìn thấy r ỡ, không thể hiểu nổi!

-Khuyên tai tao tặng mày ngắn, tự nhiên tai phải mày lại lòi ra quả khuyên dài hơn những 1cm, lại đung đa đung đư. Muốn không nhìn thấy sợ còn hơi khó.

-...

Khiếp, lại còn biết 1cm. Hãi hùng!

Đơn giật giật khoe miệng bỏ lên t ầng 2, chỉ có đi ầu chưa bước được ba bước đã bị Minh giật tay lại. Cậu cười đầy ranh mãnh một cái khiến Đơn sờn hết cả da gà. Thành lình Minh ẫn Đơn xuống sofa, hai tay cậu chống lên hai bên, kẹp Đơn vào giữa. Da đầu Đơn tê rân rân, mặt quay nghiêng, một mắt nhắm lại. Minh cười kh ẽ, từ tốn hỏi:

-Vừa nãy mày đi bộ về với ai, hả Nguyễn-Giản-Đơn?

Mặt Đơn đỏ bừng lên, không phải vì khuôn mặt đang ở ngay trước mặt, mà là do nhớ đến ai đó.

-Về... với.....

Minh nhướn mày lên, bộ dáng của con bạn cậu lúc này nói không ngoa chính là giống thiếu nữ e lệ vì tình. Mắt mông lung, hai má hồng hồng, môi mấp má, vô cùng “gợi cảm”. Minh hừ nhẹ, khoanh cách ngày càng gần hơn. Giọng cậu pha chút chua chua:

-Tao nhớ không nhầm thì Chu Quang Nguyên 9C trường mình tham gia câu lạc bộ mỹ thuật phải không nhỉ?

Nhíu mày trước hơi nóng phả vào vành tai, Đơn hỏi:

-Ừ, rồi sao?

-Chắc!

Minh chán nản buông Đơn ngã kình ra ghế. Cậu gái gái đầu, hờ hững nói:

-Con gái con lừa như mày chán thật đấy, trai đẹp ngay sát mắt thế này mà chả có chút cảm nhận nào cả!

Đơn hừ nhẹ đầy khó hiểu trước khuôn mặt bình thản của cậu bạn. Cô bỏ lên phòng để mặc cho cậu hàng xóm cứ thế rơi vào trạng thái trầm tư.

Minh nhớ đến lời bố mẹ cậu nói buổi ban trưa.

-Đi du học?

-Bạn bố ở bên đó đã dành sẵn cho con một suất rỗi, lên cấp 3 chỉ việc làm thủ tục rỗi qua luôn!

-Nhưng con không muốn...

-Con trai à bố nói nghe này, thời buổi bây giờ cạnh tranh khốc liệt, mình đã giỏi rồi còn phải giỏi hơn nữa mới mong hơn được người ta. Việt Nam mình bây giờ người đi du học đầy ra đấy, chẳng nhẽ con trai bố lại thua kém họ sao? Con sang đó học cấp III, tiện thể thi luôn đại học rồi về nước vào công ti bố làm, có được hay không?

-Con...

-Con phải hiểu cho bố, các bạn bố con cái đầu ra nước ngoài hết rồi, con không đi, nói thật bố có chút tự ti...

-...

Đi bao nhiêu năm ạ?

Đi du học, hơn nữa còn phải học cả cấp III rồi lên luôn đại học, ít thì là 5, 6 năm, nhiều là 7, 8 năm. Bố Dạ nói nếu cậu học nhanh thì chỉ việc học 2 năm cấp III, 3 năm đại học là được, bố có thể lợi dụng mối quan hệ cho cậu ra trường sớm. Nhưng 5 năm, người ta còn nữa, chứ cậu, cậu nữa xa Việt Nam 5 năm sao?

Không, nói xa Việt Nam chỉ là cái có. Căn bản, là không muốn xa con nhóc ấy.

-Bố!

-Sao?

-Học hết lớp 8, con đi luôn có được không?

Đôi lời của tác giả: Tuần này tôi đăng 2 chap, tuần sau tôi nghỉ. Tôi bận thi giữa kì:>> Cảm ơn các độc giả đã theo tôi đến tận chap này, sắp hết phần 1 rồi:>>> Chap gần đây hơi sến, vì tác giả bị lên cơn, hihi:

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 22: Minh Đau Ở Tim

Đôi lời của tác giả: Tôi đăng hôm nay bởi vì tôi rảnh, hahaahaa:v Mình thích thì mình đăng thôi =))

Kì nghỉ hè năm nay thay vì đi biển thì cả lũ nhóm Đơn tụ lại dắt nhau đi chơi đây đó. Bọn nhóc cũng đã lên lớp 8, khả năng tự lập đầy mình, đường nhiên các vị phụ huynh cũng sẽ không ngại cho con đi chơi một chút. Nào là đi Bờ Hồ, đi trung tâm thương mại, đi ra “chơi điện tử xèng”, đi học làm bánh (hay còn gọi là sang ở nhà Đơn), đi ăn nhà hàng, đi ăn vỉa hè, đi mua sắm, đi xem phim,... Nói chung lịch trình mùa hè của bọn nhóc đầy rẫy những ngày đi chơi và đi ăn, vui vui vẻ vẻ, chẳng quan tâm đến sang năm mới học nặng hơn rất nhiều gì cả.

2 tháng cứ thế thấm thoát trôi qua, nhắm đếm, mấy đứa đã cùng nhau trải qua hai mùa hoa phượng, chẳng biết sau này còn được ở cùng nhau như vậy nữa không?

Câu hỏi này cũng chẳng phải là vô căn cứ, bởi vì sự đời đầy rẫy những chuyện khó lường trước. Có khi hôm nay vừa mới nắm tay nhau đi chơi, mai đã mỗi đứa một phương trời.

Đơn ngẩn ngơ nhìn xuống bàn tay đang siết chặt lấy tay mình kia, lại ngẩng lên ngắm chủ nhân của nó. Bốn đứa đang tụ tập ở nhà Thanh để chuẩn bị quần áo cho buổi khai giảng sắp bắt đầu trong 30 phút nữa. Vì muốn cả lũ có thể mặc đồng phục một cách “không đụng hàng”, Thanh từ sáng sớm tinh mơ đã gọi điện đến nhà từng đứa giục qua chỗ nó ngay lập tức. Đơn khe khẽ thở dài, đã là đồng phục thì không hiểu làm nó “không đụng hàng” kiểu gì đây?

Minh đã thay xong từ lâu, ng ồi im một chỗ không nói năng câu nào. Thằng này từ trước đến nay nhiều khi vẫn hay tr ần như thế nên chẳng ai buồn quan tâm đến nó cả. Có mỗi Đơn ng ồi gần nó nhất, nhận ra dạo này nó hơi lạ.

Nó nắm tay cô, ừ cũng quen r ồi, nhưng không hiểu sao cô thấy cái nắm tay này lạ lắm. Siết chặt lại giống kiểu sợ người kia biến mất, lại đan xen một chút lo lắng, cứ như đứa trẻ nhỏ ôm chặt cánh tay mẹ không nỡ buông vậy. Đơn cầm bàn tay đang nắm lấy tay cô kia lên, dùng tay còn lại vuốt nhẹ nhẹ. Lúc này Minh bên cạnh mới chịu ngừng cái đầu đang cúi gằm lên, ánh mắt mông lung vô định ngừng nghĩ, nhìn vào hai bàn tay đang đan xen.

-Bu ần...

Minh thốt lên thật kh ẽ, nếu không phải Đơn ng ồi ngay cạnh thì đã không thể nghe thấy. Cô bình thản cười, nắm lấy tay Minh giờ lên lắc lắc:

-Nắm chặt như thế này, không sờ cho bu ần thì sẽ chịu buông ra chắc?

Minh nhận thức được bàn tay Đơn đã bị mình siết cho tím tái mấy đầu ngón li ền giật mình vội vã buông ra, áy náy xoa xoa mấy đốt ngón tay của cô. Đơn cảm thấy mức độ lạ lùng của bạn cô ngày càng tăng li ền chóng cảm khó hiểu. Ng ồi sát lại gần Minh, Đơn nghịch tay cậu nhẹ nhàng dỗ dành:

-Làm sao thế? Bạn Minh của mình có đi ều gì tâm sự nói ra cho mình nghe tí nào?

Sến chảy nước ra, “bạn Minh” mới chả bạn không mình. Minh biết là Đơn nịnh cho mình vui nhưng vẫn không chịu nói gì, như con cún nhỏ dụi đầu vào vai Đơn. Đơn tiếp tục cố gắng ngọt nhạt:

-Bạn Minh của mình bị bệnh à?

-Ờ, đang bệnh đây, bệnh nặng lắm!

Cuối cùng cũng chịu nói r ồi! Đơn cười kh ẽ, xoa đầu Minh vỗ vỗ:

-Trời ơi, khoẻ mạnh thế này thì bệnh gì được? Đẳng ấy làm màu thế?

-Mình đau trong tim ý, Đơn làm sao mà biết được?

-.....

-.....

-.....

Sấm má...?

Cả 3 đứa trong phòng nghe đến đó đều dừng mọi động tác quay sang phía này. Thành đang định nói gì liền bị Thanh vồ lên bịt miệng vào, ứ ứ mãi chả thốt lên được đành im lặng. Mắt hai đứa sáng lên, long la long lạnh hướng về chỗ hai đứa còn lại đang ngỡ tay đan tay vô cùng là rồ man tịch trên ghế dài. Thanh quay cuồn, đừng có nói là tỏ tình nhé, tỏ tình là Thanh chết luôn đấy! Máy quay đâu, đm điện thoại đâu, lấy nhanh ra còn quay lại nào! Cái máy in tiêng kêu ngạo kia chuẩn bị tỏ tình kìaaaaa!!!

Mắt Đơn tròn tròn, thẳng nhóc này không phải là đã đến tuổi dậy thì rồi đấy chứ? Cũng biết thích biết yêu rồi cơ à? Là ai? Ai mà giỏi vậy, làm được cho cục đá nhà cô thích cơ!

Trong phút chốc Đơn không ý thức được rằng, cục đá “nhà cô” ở đây ám chỉ ai...

-Bệnh tương tư à?

-Ồ!

Giật cả mình! Đơn không ngờ Minh nó thẳng thắn vậy cơ. Cô tò mò lắm, bạn thân của cô, thanh mai trúc mã của cô, hàng xóm nhà cô, kiêm luôn cả bạn cùng bàn luôn, vậy mà bấy lâu nay nó cứ giấu im im im im, chẳng chịu tâm sự gì cho cô nghe gì cả! Trong lòng Đơn hơi tò mò nhưng vẫn phải nhịn, ngọt ngào dụ dỗ:

-Ai đấy? Đơn có biết không?

-Biết chứ! Người này Đơn biết, Thanh biết, Thành cũng biết luôn!

Đơn liếc Thanh với Thành, thấy hai đứa chúng nó vẫn đang nhìn cô với ánh mắt mong chờ, lộ rõ ý tứ chờ mong ra hiệu cho cô hỏi tiếp đi. Đơn ngẫm nghĩ, chẳng nhớ được ra cô bạn nào cả. Bỗng mắt Thanh trợn lên, làm khẩu hình chữ “Thư” với Đơn. Đáp án này khiến Đơn há hốc mồm. Chẳng có lẽ nước chảy đá mòn, tấm chân tình của bạn Thư đã làm Minh cảm động rồi? Nhưng mà tình cảm của Thư, Minh biết rõ, nếu Minh thích thì chỉ cần nói một câu, Thư kiêu gì chẳng đồng ý ngay, việc gì phải khổ sở thế này?

-Thư hả?

-...

Không trả lời tức là không phải, Thanh lại tiếp tục ra dấu chữ “Thủy”. Đơn càng hoảng hơn. Đừng có nói là Thủy nhé, nếu là Thủy thì Đơn không đồng ý đâu, Đơn ghét Thủy lắm.

Thanh nhìn phản ứng của con bạn mà chán nản. Con này, nó không ghen tí nào à? Cả cái nhóm 4 đứa này, đến 3 đứa biết Minh thích ai, mình nó không biết.

-Thủy à?

Đơn hỏi vẫn vơ.

-Nếu đúng thì sao?

Minh bình thản trả lời. Đơn lập tức buông tay Minh ra, mặt xầm xì:

-Thế thì tao sẽ cho mày chọn, một là tao, hai là Thủy!

Giọng đổi luôn 180° kìa. Cả 3 đứa còn lại bỗng nhiên cười phá lên làm Đơn chẳng hiểu gì. Minh bên cạnh cười đến mức làm vai Đơn run lên, Đơn tức giận hất đầu nó ra không cho dựa nữa. Minh xoa đầu Đơn, khuất phục nói:

-Tao chọn mày, tất nhiên là chọn mày rồi!

Nói xong lại cười tiếp, đến khi tới trường rồi vẫn còn cười tủm tỉm.

Nắng sớm chiếu rọi qua khung cửa sổ, cánh phượng rơi từng tầng tầng từng tầng xuống sân trường tạo nên những đốm đỏ điểm xuyết. Đơn phải công nhận cách mặc đồng phục này bá thật. Trường Đơn học nam mặc sơ mi với cà vạt, quần màu nâu kem, nữ mặc sơ mi với váy nâu kem, cổ thắt nơ điệu đà. Mà xem Minh với Thành bây giờ kìa, Thành thì quần đồng phục xắn lên gần đầu gối, mở bung hàng cúc đầu lại không chịu đeo cà vạt, Minh thì xắn tay áo lên tận khuỷu, cà vạt cài lỏng lẻo, so với đám nam sinh chỉnh chu ở đây thì cá biệt thật. Còn Thanh thì sắm thêm đôi tất dài đến tận bắp chân, váy cắt ngắn lên trên đầu gối phải đến 10 phân, viền trong còn gắn thêm chút ren trắng thập thò và thêm vài lớp vải nhún bông lên như váy búp bê. Đơn bị Thanh bắt cắt bớt gấu váy nhưng không chịu, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp cắt đến trên đầu gối một tẹo, cổ áo cô được gắn thêm một chút ren trắng giống váy Thanh, tay áo lại trùm đến hơn nửa bàn tay, nhìn rất là điệu. Xem thoáng qua có lẽ không ai để ý đồng phục của hai đứa con gái bị chỉnh sửa một chút, chỉ biết là thấy đẹp hơn thôi. Có lẽ phải soi kỹ lắm mới phát hiện được, mà có phát hiện cũng chỉ là thêm một tí ren thập thò ẩn hiện cho trông nữ tính chút chứ không thêm vào quá nhiều, không thể vì thế mà phạt kiểm điểm.

Nói tóm lại, riêng về khoản quần áo, Thanh là khéo nhất hội. Cả bọn tiến tới phía hàng ghế của lớp mình chuẩn bị xếp ghế giúp lớp.

-A!

Bỗng nhiên từ đằng xa có cô bé tay cầm lon coca, vì mãi đuổi theo một bạn khác mà va vào Đơn khiến lon coca đổ ào, cả mảng áo sơ mi của Đơn chuyển thành màu đen.

-E... Em xin lỗi chị! Em xin lỗi chị ạ!

Bé con ríu rít, luống cuống tìm khăn giấy lau lau cho Đơn, náo nhiệt làm bọn trong lớp chạy lại xem. Đơn nhận lấy khăn giấy, mỉm cười kêu không sao rồi bước nhanh về phía phòng vệ sinh.

-Chúng mày cứ làm tiếp đi, tao đi vệ sinh một chút.

Chất lỏng ngọt ngọt dính trên áo khiến cả người Đơn nhóp nháp khó chịu. Sắp tới giờ buổi lễ khai giảng bắt đầu, Đơn chạy nhanh hơn, chẳng may lại va phải một bạn nữ ngồi trên xe lăn, là cô bạn cùng học đội tuyển Văn với cô-Ngân.

-Tôi xin lỗi, cậu có sao không?

-Không sao.

Cả người cả xe ngã ngửa ra nền đất lạnh, Đơn bối rối chạy tới dựng xe lăn lên. Trường có đặc cách trợ cấp đặc biệt cho bạn nữ này, bạn bị liệt một bên chân không thể đi lại nên được miễn giảm học phí, đi lên xuống cầu thang không tiện nên lớp của bạn cố định luôn ở tầng 1 chứ không phải chuyển theo mỗi năm như các lớp khác. Bạn bệnh tật nhưng lại rất cố gắng, chiếm được cảm tình của nhiều thầy cô và bạn bè trong trường. Anh trai hơn bạn 1 tuổi thì ngược lại, là học sinh cá biệt trong lớp. Thầy cô hay lấy hai anh em ra so sánh, nhưng người anh này vẫn có vẻ rất thương em cho nên thầy cô hay niệm tình bỏ qua một vài lỗi nhỏ cho anh ta. Hiện tại anh ta đi kè kè sau xe lăn nhưng suốt cả quá trình xảy ra lại không có ý giúp Đơn dựng xe dậy. Đơn trầm nghĩ, đây là “thương em” theo lời đồn sao?

-Này con kia, mày đi đứng kiểu gì đấy? Mất mày để trên đầu à?

-Em xin lỗi.

Tên anh trai kia quát tháo ồn ã, sắp tới dứt dứt đây Đơn về phía sau. Đơn vẫn đứng im cúi đầu, à, hoá ra “thương em” theo kiểu này.

Là giả bộ, hay là thật?

-Xin cái gì mà xin? Đi mắt cứ tợn tợn tợn tợn lên, không thấy bạn bệnh à mà còn đâm vào?

-Anh, thôi đi, người ta đã xin lỗi rồi!

Ngân lừ mắt với anh mình, anh ta lập tức hừ một cái, đút tay vào túi quần lùi về phía sau. Cô bạn cười với Đơn, nhỏ nhẹ nói:

-Cậu thông cảm nhé, anh tôi hơi nóng tính. Tôi không sao đâu, cậu cứ đi đi.

-Không sao cái gì? Con gái con đũa chày mà không chịu nhìn, xong còn lấy người ta ra làm đệm thịt nữa. Tưởng xinh mà ngon á? Xinh thì thích làm gì cũng được á?

-Anh!!

Ngân quát lên, quay qua Đơn nhỏ nhẹ xin lỗi. Đơn thấy ngại, đâm vào người ta mà còn bị người ta cúi đầu nhận lỗi với mình. Cô đành gật đầu tỏ vẻ không sao, nói xin lỗi thêm hai ba câu nữa rồi khó xử bỏ vào phòng vệ sinh. Trước khi đi qua còn bị anh trai cô bạn dứ dứ cho vài cái đồ cả trán, Đơn vẫn nhin. Là cô sai trước, cô không có quyền trách cứ người ta.

-Mày để cho nó đi thế à?

-Ờ cái anh này, chả để thì sao?

-Làm màu vl...

-Gì? Anh nói gì cơ? Nói to lên em nghe tí?

-Tao bảo mày hai mặt đấy! Thế nào cũng có ngày cái bộ mặt của mày bị lột lên cho mà xem.

-Anh... ghét em thì nói thẳng, việc gì phải đặt đi đâu như thế?

Cô bạn ng ẩng trên xe lăn nước mắt trực trào, run run siết chặt gấu váy. Tên anh trai kia hếch mặt một cái rồi phất áo bỏ đi, để lại cô em gái đáng thương ng ẩng ở đó khóc thút thít, không xuống được bậc thang để ra sân trường.

Khóc được một lúc đột nhiên cảm thấy xe lăn có người đẩy, quay mặt ra đằng sau đã thấy bóng dáng một cậu bạn cao lớn đứng đó. Minh cất

giọng bình thản:

-Cậu có muốn xuống sân trường không để tôi đẩy xuống?

-Th... Thôi cậu để tôi tự làm!

Cô bạn ngại ngùng nói, hai tay đặt lên bánh xe lăn vào phòng ý tế. Minh ở phía sau thở dài, lắc đầu chạy đi tìm Đơn.

-Năm nay các em đã lớp 8 nên có thể tham gia vào các đội tuyển của trường. Em nào có năng khiếu môn gì thì lên đăng kí với cô nhé, một phần được giải thì sẽ đẹp học bạ, hai là nếu giải cao thì sẽ được cộng điểm vào cấp III đấy.

Cô Hằng đứng trên bục giảng khuyên giải, phân tích xem học sinh nào trong lớp nên vào đội tuyển nào. Ngoài Dạ Từ Minh như cá gặp nước, đội tuyển nào cũng vào được ra thì Đơn bé nhỏ chỉ khiêm tốn đăng kí môn Văn. Cô Hằng dạy Văn, đối với sự lựa chọn này của Đơn dường như sững sờ nói:

-Thế Minh chọn môn gì?

-Môn nào ôn cùng buổi với môn Văn hả cô?

-Làm gì có môn nào! Đòi hỏi vợ vẫn!

Cô Hằng quắc mắt lên, Minh đành đăng kí chọn môn Toán. Thanh thi môn Anh, Thành không muốn nhưng vẫn bị cô ép thi cùng mình. Thanh người nước ngoài thì đúng rồi, nhưng Thành sao lại thi Anh? Đơn bần khổ:

-Thành giỏi anh à?

-Ô mà mày không biết à? Thành sống ở nước ngoài, lên cấp II mới về Việt Nam mà!

Đơn khó hiểu lắng nghe đi đầu Thanh nói với mình. Ngoại hình của Thành hoàn toàn cũng có chút gì giống người nước ngoài cả, nếu có chỉ là tính cách phóng khoáng mà nó sở hữu. Dù thế thì tại sao Thanh biết mà cô lại không biết?

-Sao tao không biết?

-Mày thì có cái gì biết? Minh nó còn biết kìa, chỉ có mày là cứ ngơ ngơ thôi!

Đơn quay sang nhìn Minh chờ đợi sự trả lời, đáp lại là cái cười pha thờ dãi. Đầu Đơn ong lên, tự hỏi rốt cuộc cô có phải là một phần của nhóm không nữa. Ngẫm lại, từ trước đến nay chơi với 3 đứa này đều được bọn nó chủ trương cho từ A tới Z, cô hình như chưa phải động tay động chân lần nào ngoài việc làm đồ ăn. Đi đâu, đến chỗ nào nên ăn món gì, đây là nơi nào, người này là ai, tất cả thông tin đều được lấy từ Thanh Thành và Minh, còn cô, được bọn nó bọc như bọc trứng, lúc nào cũng bênh cũng che chở, giờ thì sao, cái gì cũng chẳng hay.

Đơn thấy bu ãn bu ãn, bởi vì có lẽ bọn nó còn giấu cô rất nhiều thứ.

Đơn cúi đầu xuống nhìn ngón tay, không để ý Minh liếc qua cô đầy sâu xa, Thanh lo lắng quay xuống rồi lại quay lên, còn Thành thì nở nụ cười đầy quỷ dị.

Không sai, nụ cười đầy ma mãnh, lại có cả sức lạnh, rất lạ lùng. Minh thấy thế quay qua lờm Thành một cái khiến cậu ngừng cười, tuy nhiên chút ý vị vẫn vương trên khóe môi. Nếu Đơn thấy được chắc chắn sẽ nghĩ rằng Thành vừa cười kia hoàn toàn không phải Thành thường ngày vẫn chơi với cô! Chỉ tiếc cô bé của chúng ta lúc này vẫn đang bu ãn bã cúi đầu, ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ.

Chỉ 1 năm nữa thôi, cô bé này sẽ biết những gì cần biết.

Ngày thi thử đầu tiên để học sinh giỏi đi thi quận tới, các học sinh thường buổi này được nghỉ một ngày. Giữa cái nắng chói chang ở sân trường, Thanh với Thành như ông hoàng bà hoàng hoành tráng bước ra khỏi phòng thi. Quanh sân vẫn chưa có bóng dáng ai đi ra cả, đặc ý cũng phải thôi, hai đứa sống ở nước ngoài không giỏi Anh mới là lạ.

Chợt hai đứa sững lại khi thấy thằng chết bầm nào đấy giỏi nhất khối đã ng ỡ thành thoi ở ghế đẳng canteen chơi điện tử được r ỡ. Minh đã gọi sẵn 4 cốc đá bào siro, chỉ đợi bọn nó ra là chén, nhanh đến phát sợ. Nghe bảo Toán là môn khó nhất trong các môn, đủ dạng đủ loại, thế mà thằng siêu nhân này sao lại ra nhanh thế hả giờ? Thanh và Thành toát mồ hôi tiến lại.

-Làm hết không?

Minh vắt chéo chân, nhàn nhã hỏi.

-Hết, mà ỳ thì sao?

Thành c ần lấy cốc đá bào mút chùn chụt, Minh không ngẩng đầu lên, hờ hững:

-Ờ, cũng tạm tạm.

-...

Vậy thì thôi tất cả bọn nào thi môn Toán cứ tập xác định đi, Minh nó còn tạm tạm thì chúng bây không làm hết được cái đề đấy đâu.

-Đơn ra kìa! Đơn ời, ra đây, làm hết không mà ỳ?

Thanh hét lên, vẩy vẩy Đơn ra phía này. Nhất Toán nhì Văn ba Ngoại Ngữ, Lí Hoá ờ thì cũng khó đấy, nhưng không phải kiểu mỗi người chăm một cách như Văn. Môn nào đầu sẽ có đáp án nhất định, riêng Văn, đáp án thì chung chung, cách chăm muôn phùng muôn ngả, chả biết đường nào mà l ần. Trong Toán có Văn, trong Văn có Toán. Nếu Minh đi thi phải chú ý cách dùng từ cho chính xác thì Đơn thi Văn vừa phải học thuộc cả tá thứ,

vừa phải tư duy l ần mò theo từng câu từng chữ cho đề bài sao cho đạt bố cục và ý chính chuẩn xác nhất. Ba đứa còn lại thương Đơn lắm, bọn nó sợ nhất là Văn, bỗng chốc cảm thấy Đơn thật là giỏi. Đơn ng ồi xuống c ần lấy cốc lên nút, mỉm cười:

-Văn không biết làm cũng phải cố làm cho hết mà!

Đạo lí này đứa học sinh nào cũng biết, nhất lại là bọn đội tuyển Văn. Xem ra Thanh hỏi thừa r ồi.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 23: Cứ Trùng Buồi Với Văn Thì Sẽ Thi?

-Cái gì? Thi cờ vua?!?

Cô Hằng hét lên, Minh ở đối diện gật đầu nhè nhẹ.

-Thi Toán còn chưa xong còn đi thi cả cờ vua, em tưởng chạy qua chạy lại hai môn cùng lúc dễ lắm hả?

-Nghe cô đi, tập trung vào một môn, được giải còn được cộng điểm cấp III, chứ cứ ham hố 2 môn, có khi còn chẳng được giải nào!

Cô Hằng chân thành khuyên nhủ, phân tích giảng giải. Rồi nhận ra lời của mình chẳng có tác dụng gì với thằng nhóc này, cô chán nản phát tay bỏ cuộc.

-Thôi tùy em, đi đi.

-Em cảm ơn.

Minh cúi đầu cảm ơn, sau đó chạy ra ngoài. Cô Hằng bên trong thở dài, ghi thêm tên Minh vào đội tuyển cờ vua.

Chợt cô nhận ra có đi đâu khác lạ.

“Không có đội tuyển nào cùng giờ với đội tuyển Văn ạ?”

Nhìn vào khung tập trung ôn thi của đội cờ vua, thời gian quả thật chẳng sai lệch với thời gian ôn của đội tuyển Văn là bao nhiêu. Cô Hằng hiểu ra, đành bất lực gối gục đầu xuống bàn.

Chết vì gái là cái chết tê tái mà...

Minh vui vẻ chạy tới phòng đội tuyển Văn đang nghỉ giải lao, tia thấy Đơn đang chăm chú ghi ghi chép chép li ền chạy vào. Mấy bạn nữ trong đội tuyển thấy Minh thi thoảng lại ngẩng lên nhìn một cái, có lẽ là do tò mò. Cô bạn ng ỡ xe lẩn hiện tại ng ỡ ngay dưới Đơn cũng phải ngẩng đ ầu lên, liếc sơ qua r ấ lại cúi xuống.

-Ê Đơn, tao học cờ vua ở lớp bên cạnh, rảnh sẽ sang thăm mày!

Minh ng ỡ xuống cạnh Đơn ầy một cái làm bút trên tay Đơn chệch đi cả centimet, vở cô xuất hiện vết bút dài. Đơn không để ý thản nhiên lấy bút xoá ra xoá, viết tiếp. Minh tụt hứng trước sự thờ ơ của con bạn, cậu mất công đi học thêm môn này để được học cùng giờ với nó, vậy mà nó chẳng động tâm gì cả. Minh chán nản đứng dậy định bỏ đi, ai ngờ chưa kịp ra khỏi ghế đã bị cánh tay nhỏ bé phía sau giữ lại.

Đơn vẫn viết đ ầu đặn, tay còn lại nắm chặt áo Minh không buông. Chấm một cái để kết thúc câu, cô ngẩng lên nhìn Minh nói:

-Không phải bảo rảnh thì sang chơi với tao sao, bỏ đi thế à?

Sững lại vài giây, Minh bỗng nhiên phụt cười. Cậu ng ỡ xuống gần Đơn, đưa tay lên vò mạnh mái tóc xoã của cô khiến nó rối bung, sau đó lại ng ỡ vuốt vuốt cho nó thẳng ra:

-Chi ều mày vậy.

Đơn nghe đến đó yên tâm cúi xuống viết tiếp, hưởng thụ cảm giác mát-xa nhẹ nhẹ trên đ ầu. Nụ cười nhàn nhạt trên môi cô khiến Minh rất thoải mãn, cậu thản nhiên dựa vào người cô cọ cọ.

Ừm, trên đời này ít có tình bạn khác giới, nhưng khi đã có thì sẽ rất đẹp, thế thôi.

Đơn sải bước trên hành lang, tay khệ nệ ôm ch ồng vở mang vào phòng giáo viên. Ch ồng vở cao đến nỗi che khuất cả mặt Đơn, khiến cô vừa đi

vừa phải ngó nghiêng nhìn đường, tưởng chừng như sắp ngã đến nơi. Gần tới phòng, Đơn tăng tốc độ nhanh hơn một chút. Đột nhiên vấp một cái, Đơn hoảng hốt nhận ra cả chõng vỡ trên tay cô một nửa đã đổ ào lên người đối diện.

Hít một ngụm khí lạnh, người kia chẳng phải là anh trai của bạn đi xe lăn sao? Nghĩ tới lại thấy lạ, rõ ràng chõng vỡ cô cặm chạy, nếu có đồ thì phải đổ về đằng sau, không hiểu tại sao nhằm đúng lúc người này đi qua lại tự nhiên đổ ào về phía trước?

Lúi húi cúi xuống nhặt, luôn miệng xin lỗi, Đơn chỉ mong nhặt nhanh đi sớm tránh cho người này gây sự với mình. Nào ngờ vừa mới định đi hẳn ta đã nắm chân cô kéo giật lại làm cho cả người cả đờngã chõng kễnh ra đất.

-Anh làm gì đấy?

-Con này láo thật, gây sự với người ta xong trốn à?!

-Ai gây sự với anh?

-Mày đấy, tao nói mày đấy!

Đơn ấm ức lừ mắt với hẳn ta, lồm cồm bò dậy nhặt vỡ. Nhặt chưa hết nửa chõng đã bị hẳn dùng chân đá ra tứ tung. Tên này, rốt cuộc là cô đã làm gì hẳn?

-Ranh con, thái độ của mày kiểu gì thế hả? Muốn chết không?

-Muốn!

-Mày...

Tên đó ghen hợm, mắt long lên sòng sọc. Hẳn ta giơ tay dấm vào mặt Đơn, không may cô né được khiến hẳn ngã hụt, suýt đập đầu vào tường. Đơn nắm chặt tay, tức giận nhìn hẳn:

-Em làm sao?

-Mày là con chó!!!

Hắn ta rồ lên, nắm cổ áo Đơn nhấc về phía mình, gầm gào, ấn lưng cô đập vào tường, ngã sòng soài ra đất. Đơn đau tới thấu gan thấu thịt, nằm trên đất không bò dậy nổi. Tên ác ôn kia còn giơ chân lên, thụi một phát vào bụng Đơn, vừa thụi vừa rít:

-Mày vênh này, vênh này!

Đơn lúc đó đã nghĩ, cô mà dậy được thì tên này chết chắc! Cô sẽ bật dậy xô ào hắn ra hành lang cho hắn rơi từ tầng 2 xuống ngã xoạc quăng luôn! Chỉ tiếc hiện tại đây cô đã đau đến choáng váng mặt mày, bụng sôi lục bục như sắp nôn ra đến nơi. Tiếng động lớn xuyên qua cả phòng giáo viên có cửa cách âm, các thầy cô giáo nghe tiếng ồn ào chạy ra, vừa vặn bắt gặp cảnh này liền xông tới. Đơn lúc này đã mất đi ý thức, nằm trên đất ngất lịm đi.

Lúc Đơn tỉnh dậy đã là 3 giờ chiều, cô đang nằm ở trên giường ở phòng mình, bên cạnh là hơi thở đều đặn của cậu hàng xóm. Mắt Minh đỏ hoe, thấy cô tỉnh liền chui nhanh khoe mắt, lấy tay vuốt lọn tóc loà xoà trên mặt cô, khe khẽ hỏi:

-Đau không?

Hỏi xong còn không quên cho thêm một tay vào xoa đều đặn lên bụng cô. Đơn vẫn còn đau ê ẩm, dưới bàn tay của Minh không khỏi dịu bớt, dễ chịu rúc mình vào trong chăn. Đơn muốn hỏi Minh bây giờ là mấy giờ nhưng chưa kịp mở miệng nói gì đã bị chặn họng:

-Sao nó đánh mày?

Đơn ngẩn ra.

-Ai?

-Thằng sáng nay!

À, Đơn xoay nghiêng người xoay mặt về phía Minh, cười cười trêu ghẹo:

-Tao nói ra thì mày cũng có đánh được hắn đâu?

Nói rồi mệt mỏi khép mắt lại, để cho cậu bạn bên cạnh giường mắt càng ngày càng đỏ, không nhìn được siết chặt ga giường. Minh nhìn con bạn đã lim dim chìm vào giấc ngủ tiếp, tay cứ mãi vuốt tóc nó không rời được ra. Yếu đuối thế này, thử hỏi sao cậu dám bỏ nó lại? Ngốc thế này, sao cậu dám kệ nó mà đi? Con nhóc này, bao giờ mới bớt ỉ lại vào cậu, trưởng thành hơn một chút?

Nó nói đúng, dù lí do là gì thì cậu cũng chẳng lôi thằng chó kia ra đấm một cái được. Cậu yếu hơn hắn, không mạnh bằng hắn, nếu cố tình gây sự sẽ ảnh hưởng đến cả Đơn. Nhưng nếu cứ để như thế này nữa mai kia cậu đi rồi Đơn vẫn bị bắt nạt tiếp thì sao? Nguyễn Giản Đơn, cành vàng lá ngọc của giáo sư Nguyễn, được bố mẹ cưng chiều từ bé, nào có phải để bị đũa khác nắn bóp trên tay?

Minh nghĩ một lúc rồi leo lên giường, chui vào chăn nằm cùng con hàng xóm. Ranh con vừa mới thấy động tĩnh liền lơ mơ chép miệng, nhích lui người vào ôm chăn lấy Minh không chịu buông. Minh cười, bẹo má nó vài cái, sau đó trằn ngâm nghĩ ngợi.

Thằng cờ hó kia hình như tên là Trần Hiếu Linh thì phải...

Ở một nơi khác, tại phòng riêng của người mẫu tuổi teen kiêm tổ trưởng tổ 4-Thanh, có hai con người đang âm thầm bàn bạc, vô cùng say sưa chăm chú.

-Trần Hiếu Linh 9E, anh của Trần Hiếu Ngân. Trần Hiếu Ngân bị liệt một bên chân sau một đợt tai nạn, mà nguyên nhân là do vô tình chơi ở giữa lòng đường.

-Ồ, vậy mới biết có người mang bộ não của lợn, chơi ở đâu không chơi lại đi ra lòng đường mà chơi.

Thanh híp mắt nói, giọng điệu khinh khỉnh, bộ dáng cao cao tại thượng vắt chân ng ỏi trên ghế đệm. Thành bên dưới bày ra một đống giấy tờ đi ều tra các loại, còn có chữ viết tay của nhiều học sinh làm chứng đi kèm với chữ kí. Thành cười nhạt, đặt khuỷu tay lên đầu gối, nhẹ nhàng nói:

-Chơi ở lòng đường không phải là do ngu, mà là do anh trai vô tình đẩy ra.

-Ồ...? Có nhiều người biết chuyện này không?

-Nhẽ ra là không ai biết, nhưng hôm đó hai anh em nhà đấy còn dẫn theo Lê Đỗ Uyên-bạn của Trần Hiếu Ngân đi chơi cùng. Ngân nhờ Uyên giữ bí mật giùm anh trai, không may lại bị Thành đại ca đây moi ra được.

Thành đắc ý vuốt tóc, vớt tờ giấy có chữ viết và chữ kí xác nhận của Uyên vào lòng Thanh. Thanh chăm chú đọc, liếc qua Thành. Hai đứa bỗng đứng đ ồng loạt nhếch lên nụ cười quỷ dị.

-Thành đại ca giỏi quá!

Thanh c ần tờ giấy phe phẩy quạt, miệng cười ngọt ngào khen ngợi.

-Chuyện, đã qua tay anh thì thịt bò sẽ ra xúc xích hết!

Thành tung một quả nho vào miệng, cười lộ cái răng khểnh cực ma lanh. Hai đứa một trên ghế một dưới ghế lại nhìn nhau cười phá lên, sát khí n ồng nặc.

Mấy người trong nhà nghe hai tiếng cười ha há không khỏi rùng hết cả mình mẩy.

Cũng cùng lúc đó tại một căn nhà khác, có ông bố c ần roi mây vụt đen đét vào mông anh con trai lớp 9, mẹ anh ta ng ỏi cạnh thi thoảng lại chêm thêm vài câu “vụt mạnh lên cho chừa”, duy có cô em gái là nước mắt ngấn nước mắt dài, không ngừng nài nỉ bố dừng lại.

-Bố, bố đừng đánh anh nữa mà!

-Con bỏ ra, để bố tấn cho thằng này một trận!

Đòn roi ngày một mạnh một d ãn dập. Cô em gái mặt xanh lét như tàu lá chuối, nước nỏ:

-Anh nhà mình đánh nhau nhi ều như thế bố đánh bao nhiêu lần cũng có chừa đâu? Bố đừng đánh nữa, đau anh!

Người bố nghe đến đó mặt đỏ lên, lực vút cũng tăng mạnh hơn. Người anh trai bị đau không nhin được gào lên:

-Mày im mẹ đi! Mày càng nói bố càng đánh tao, con lắm m ồm!

-Linh!!! Mày dám nói em mày thế hả? Tao đánh cho mày chết, cho mày chết!!

Ông bố gào lên, như con dã thú nghiêng răng nghiêng lợi mà đánh vào mông cậu con trai, d ãn d ãn lấn sang lưng, mạnh đến nỗi khiến người nghe rùng mình. Linh bị đau nhất quyết cắn chặt răng, không kêu nửa lời, có đi ều mắt cậu lại nhìn tròng trọc vào khuôn mặt đẫm nước của cô em gái, miệng l ồm b ồm hai chữ không dễ nghe thấy:

-Giả tạo!

Đánh đủ 100 roi, ông Tr ần vút gậy xuống đất, thở h ồng hộc bỏ vào phòng. Ngân vội vã lặn xe tới đỡ anh dậy nhưng lại bị hất ra. Linh di chuyển cơ thể nặng nhọc bỏ v ề phòng, trước khi đi anh còn quay lại chêm thêm một câu:

-Mày vừa lòng chưa?

Trước sự bàng hoàng của cô em gái, anh lại bị mẹ cho thêm một cái bạt tai. Mặt Linh lệch sang một bên, hừ nhẹ, đóng r ầm cửa phòng. Ngân ở ngoài khóc nức lên, hai bàn tay siết chặt.

Linh nhìn quanh phòng, chợt vung tay lên hất hết sách vở trên bàn xuống đất. Anh ta c ầm lấy khung ảnh nhỏ g ần đó phi vào tường khiến nó

vỡ tan, bỏ vào phòng tắm đóng sầm cửa lại, để cho căn phòng tan hoang bừa bộn. Khung ảnh nhỏ dưới ánh đèn điện lờ mờ khẽ ánh lên đường sáng trắng, chia đôi hai con người trong ảnh sang hai bên, một bên là Linh, một bên là em gái của cậu.

Hôm sau Đơn đã có thể đi học bình thường, tuy bụng vẫn còn đau nhưng được chơi với Thanh Thành Minh nên vui hơn ở nhà gấp mấy lần. Đơn là con một, không có anh em gì hết nên quá trình trưởng thành hơi thiệt thòi, may là cô có cậu hàng xóm kia ngày ngày sang chơi cùng không chán chết mất. Mà nghĩ lại hình như 4 đứa chơi với nhau thì cả 4 đứa đều là con một, Đơn nghĩ đến đó không khỏi cười cười.

-Mày đi đứng được không đấy?

Thanh ân cần hỏi, Minh cứ giơ tay ra để hờ sau lưng Đơn phòng cô ngã quy một phát còn đỡ được. Đơn cười, lắc đầu tỏ ý không sao.

-Thành lâu quá!

3 đứa ng ã xuống ghế đá dưới sân trường, Thanh than vãn vì Thành đi mua nước quá lâu. Minh liếc qua điện thoại, đứng dậy đi tìm Thành:

-Đề tao đi xem nó thế nào!

Minh vừa đi khỏi Thanh đã đứng dậy. Cô kiểm soát vệ sinh chạy biển mất, khi đã khuất khỏi tầm mắt Đơn Thanh nhanh chóng lôi máy điện thoại ra gọi cho Thành.

“Alo?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng mút siro đá chùn chụt.

-Lô cái bô! Tao tách Minh với Đơn ra rồi, mau theo dõi đối tượng đi!

“Ok!”

Thành lén lút di chuyển khỏi canteen, núp vào cây g ần đó. Minh chạy tới canteen không thấy Thành đâu liền mua 2 chai nước định bụng mang về cho hai đứa con gái uống tạm. Quay về được một đoạn cậu bỗng bắt gặp Ngân ng ồi trên xe lăn, loay hoay mãi không nhặt được cái bút rơi dưới đất.

-Alo alo Đại Ca báo cáo Chuối Tiêu, Thăng Đ ần gặp Xe Lăn r ồi!

“Tiêu cái đ ầu mày!”

-Tóc chả vàng choé như quả chuối tiêu còn gì!

“Tóc tao vàng màu nắng màu vàng 4 số 9, eo phải vàng màu chuối tiêu! Xem xem con Xe Lăn nó định làm gì!”

Minh cúi xuống nhặt bút lên đặt vào người Ngân, cô bạn giật mình ng ẩng đ ầu lên, mặt đỏ ửng. Ngân líu l ưỡi, bối rối cảm ơn. Minh tỏ vẻ không có gì r ồi hỏi “muốn lên c ầu thang không?”. Ngân gật đ ầu, Minh đưa chai nước cho Ngân c ầm, đẩy Ngân từ dưới sân trường lên hành lang. Xong xuôi Ngân trả lại nước cho Minh, đưa cho cậu một cây bút đ ươi gắn hình con thú coi như quà cảm ơn. Minh không ngại nhận lấy, chạy biến.

Thành núp sau cây soi soi, thấy Ngân nâng niu c ầm cây bút Minh vừa nhặt hộ lên tay, mỉm cười cất nó vào hộp bút. Sau đó thì Linh từ nhà vệ sinh t ầng 1 chạy tới, đẩy Ngân đi.

Thành g ãi đ ầu, thấy cũng bình thường thôi, chả có gì đáng nghi cả, nhưng lại vẫn phải báo cáo cho Chuối Tiêu cái đ ă! Cậu nhắc máy gọi điện cho Thanh, đ ồng thời chui ra khỏi lùm cây rậm rạp.

-Alo, đ ầu tiên là Xe Lăn rơi bút, Thăng Đ ần nhặt lên sau đó đẩy Xe Lăn lên c ầu thang r ồi đi mất. Thăng Đ ần vừa đi thì Thăng Khốn từ nhà vệ sinh chạy ra.

“Thăng Đ ần vừa đi cái Thăng Khốn chạy ra luôn?!”

-Ồ, sau có vài giây thôi!

“Được rồi về đi, kiểm đại có mắc ị mà thoái thác. Tối đến nhà tao bàn tiếp!”

-Diên à, tao không lấy có đấy đâu! Đơn cười tao chết!

“Ờ không thì mắc đa... à tiêu cũng được!”

-Thôi lấy có đau bụng đi y tế xin thuốc cho nó lịch sự.

Thành gật gù trước sự văn minh của mình, cất máy chạy về. Đúng lúc đó trống ra chơi điểm, cả bọn lại kéo nhau về lớp. Đến cửa lớp Thanh còn nháy mắt với Thành một cái, Thành hiểu ý, mở máy ra nhìn thời khoá biểu. Tiết sau là tiết Sinh, mà ôi thôi cô Sinh lại hiền ời là hiền. Thành giờ ngón cái, lập tức kéo Minh ra khỏi chỗ, nhảy vào với Đơn.

-Mày làm gì đấy?

Minh nhăn mày hỏi. Thành ngả người dựa vào Đơn, thản nhiên rụi rụi cọ cọ:

-Chả làm gì cả, nhớ Đơn, muốn ng ỡi cùng!

Thanh che miệng cười, kéo Minh lên ng ỡi với mình, giảng hoà:

-Thôi được rồi Minh nhường nó tiết này, lên ng ỡi với tao!

Minh dứ một cái vào trán Thành, nhượng bộ bỏ lên ng ỡi với Thanh. Minh vừa ng ỡi vào liền bị Thanh giật tay áo, lén lút đưa cho tờ giấy gì đó. Thanh với Minh cả tiết ở bàn trên cứ thủ thà thủ thỉ, nói cái gì bí mật lắm. Đơn mấy lần định hỏi xem chúng nó nói cái gì mà lại giấu cô, cuối cùng chẳng hỏi được vì Thành bên cạnh cứ tíu ta tíu tít, luôn miệng làm nũng “Đơn có đau nữa không?”, “Đơn có nhìn được bảng không, tao đọc cho Đơn chép nhé?”, “Đơn mệt không, tao mệt quá à, Đơn cho tao mượn tay để nắm đi ngủ với!”. Đơn thở dài, đành ngừng chép bài đưa tay ra cho Thành nắm, Thành nắm được rồi lại đẩy ra, nỉ non:

-Thôi Đơn chép bài đi, tao không làm phiền Đơn nữa đâu.

Đơn gật đầu, cuối cùng phát hiện nó bảo ngủ mà có chịu ngủ đâu!
Thành nghĩ cả tiết kể chuyện cố tích cho cô nghe, mặc dù hình như truyện bị xuyên tạc đi nhiều lắm. Lần bà lần bần, linh ta linh tinh, làm cô cuối cùng đành ngừng nghe giảng, yên lặng nghĩ nghe nó xuyên tạc.

Đơn nghe chán mệt mỗi ngủ gục mất. Thành mỉm cười khúc khích bẹo má Đơn, lén lút ngẩng lên nháy mắt một cái với Thanh. Riêng Minh, trên mặt bỗng xuất hiện nụ cười lạnh đến ón người.

Có một vài người ấy à, đóng kịch cũng giỏi lắm.

Đôi lời của tác giả: Tôi chỉ muốn nói là tôi viết tới chap 27 r ấ. Các cô muốn tôi đăng li ền tù tù đến tận chap 27 r ấ nghỉ dài dài hay là mỗi tu ần 1 chap đây?:> Tôi vừa mới thi xong đó:

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 24: Người Đẹp, Mặc Cái Gì Cũng Đẹp

-Từ giờ trở đi, đi đâu cũng phải cẩn thận nghe chưa!

-Ờm.

-Đi phải nhìn trước nhìn sau, thấy thằng cò hó đấy phát phải chạy ra xa 30 mét, nhớ chưa?

-Ờm.

-Còn nữa, đi đâu trong trường, ngoài trường, đều phải báo cho bọn tao một tiếng. Bây giờ mục tiêu của thằng đó là mày, mày đấy!

-Ờm.

-“Ờm” cái bíp! Mày có nghe tao nói gì không đấy?

-Ờm.

-Đơn!

-Ờm.

-NGUYỄN GIẢN ĐƠN!!!!!!

-Hả? Hả? Làm sao?

Đơn làm bộ dạng hoảng hốt vút quyển tiểu thuyết trên tay xuống bàn, cầm quả chuối trên bàn bóc nhanh rồi dứt vào miệng, gật gù khen ngọt. Ở phía đối diện Thanh đã cứng đờ người, tiếp đó khoé mắt giật giật, khoé miệng giật giật, rồi tiếp nữa móng vuốt giờ ra, sát khí lan toả. Môi xinh mấp má, khuôn long bạo chúa bộc phát làm rung chuyển cả đất trời:

-NGUYỄN-GIẢN-ĐƠN, TAO GIẾT MÀYYYYY!!!!!!!!!!

-Aaaa... Minh cứu taoooooooooo!!!

Sau đó? Không có sau đó...

Đùa thôi! Bạn Nguyễn Giản Đơn của chúng ta lúc sắp bị Thanh vồ móng vuốt vào mặt được được giải cứu ngoạn mục bởi bạn Minh thân yêu. Bây giờ bạn Đơn kia đang ng ồi trong lòng bạn Minh, cả người sợ hãi rúc vào lòng cậu bạn, ôm chặt không chịu buông. Minh bu ãn cười vuốt mái đầu nhỏ của Đơn, mấy cọng tóc tơ quăn vào tay cậu vô cùng dễ chịu. Minh phất phất tay còn lại về phía Thanh như thế muốn xua đuổi:

-Nó đã không muốn nghe r ồi thì ngưng đi, nhức hết cả đầu.

-Mày bệnh nó thế à?!

Thanh tức giận hét lên, giậm chân bình bịch xuống nền đất. Được một lúc thấy không làm gì được hai đứa kia nên Thanh đành hậm hực ng ồi xuống, giật chai nước trên tay Thành tu ừng ực. Thành lười biếng liếc qua Thanh r ồi lại nhìn sang Minh một lúc lâu không chịu rời ra, đến khi Minh lờm một cái mới dừng lại. Thành chống tay lên cằm, cười khẩy một cái r ồi bảo:

-Con Đơn nó nghe thuộc mịa từng lời r ồi. Nhắc đi nhắc lại, đến tao còn thuộc!

-Nói gì hả?? Không nhắc để nó cứ t òn như con gà à??

Thanh ném búp chai nước xuống sàn khiến Đơn giật mình run lên. Cô lí nhí phản kháng Thanh:

-Tao thật sự là nhớ từng chữ r ồi...

Ôi gi ồi ơi trời đất quỷ thần ơi, Thanh tức đến muốn tăng xông!

Chuyện là bốn bạn trẻ tụ hết ở nhà Minh bàn việc. Nói là “bốn” chứ thực tế Đơn không được chào mời mà là tự mò đến. Cái bản kế hoạch bấy

nổi bầy của 3 đứa kia Đơn không nên biết, mà tốt nhất là không cần phải biết, đỡ rách việc. Con nhóc này thi thoảng hơi thánh mẫu, nếu nó mà biết không dấy đàn đạch lên vì “hại người vô tội” mới sợ.

Đơn nằm trong lòng Minh vô cùng thoải mái, tự nhiên đến mức ôm luôn quyển tiểu thuyết vào lòng cậu để đọc. Cô cứ như con mèo nhỏ ngoan ngoãn để cho cậu vò vò mái tóc rối, mà cũng không phải, cô là quá nhập tâm vào quyển tiểu thuyết kia đến nỗi hơi nóng từ đằng sau phả vào vành tai cũng chẳng mấy may để ý. Đơn cắn môi, đọc đến đoạn nam chính tỏ tình thì suýt nhảy lên. Đúng là chỉ có trong tiểu thuyết, tỏ tình vừa sâu sắc vừa đầy hàm ý, lãng mạn đến mức khiến con người ta muốn tan ra.

-Bao giờ kế hoạch bắt đầu?

Thành xoay xoay cây bút chì trên tay, hỏi. Thanh bên cạnh nhấp một ngụm nước, đáp:

-Ngay thứ hai đầu tuần sau!

Cả bọn nhất trí gật đầu, có mỗi Đơn là ngần nga ngần ngợ, lơ mơ dựa vào người Minh, gần như là vùi vào trong lòng cái gối ấm áp phía sau mình. Cô cái gì cũng không biết, nhưng mà cô biết cảm giác được ôm trong lòng này thật sự, rất là dễ chịu.

Thứ 2 đầu tuần, tiết đầu tiên luôn là tiết chào cờ. Hôm nay chào cờ xong sớm, khoảng thời gian còn lại cho học sinh chơi tự do. Đơn ngồi trong lớp mệt mỏi gục mặt xuống bàn, Minh trầm ngâm chơi điện thoại, Thành xoay bút trên tay, Thanh ra ngoài cửa lớp nói chuyện với bạn sao đó.

Thanh vừa nói vừa liếc xung quanh, nhận ra bóng dáng quen thuộc cô liền xoay mặt vào trong lớp, khẽ nháy mắt một cái. Minh gật đầu hiểu ý, đứng dậy đi vệ sinh, lôi cả Đơn đi theo.

-Ừm... Đi đâu đây?

Đơn mệt mỏi nửa tỉnh nửa mơ nói. Minh khoác vai con bạn kéo sát vào người mình, ghé miệng vào tai nó thì thầm:

-Đi trông cho tao đi vệ sinh.

Giật mình một cái, Đơn rợn hết cả tóc gáy sau khi nghe xong câu nói kia. Cô đỏ bừng mặt dựa dựa thoát khỏi cánh tay của Minh, hét lên:

-Mày điên rồi!

-Ừ tao cứ điên đấy!

Minh mỉm cười nửa miệng khiêu khích, nhất quyết túm lấy cả người con bạn nhắc nó đi vệ sinh với mình. Đến nơi Minh mới chịu thả Đơn ra, làm bộ dụi dụi đến đáng sợ. Cậu nói rất nhỏ, nhưng gần như là rít lên:

-Đứng yên đây đấy, cấm di chuyển!

Đơn không làm gì được đành xì một cái, khoanh tay đứng chờ. Minh gật đầu yên tâm bước vào phòng vệ sinh, đóng cửa cái rầm. Thằng này ấy à, ngày càng không hiểu nổi, đi vệ sinh cũng phải lôi người đi theo, sợ cô đơn chắc? Đơn thở dài, gió từ đâu bỗng thổi ào tới làm tóc cô bay loạn lên. Đơn vuốt vuốt tóc, nhăn mày chặn lại cát dính vào mắt mình. Đang đứng chờ lại thấy cô bạn ngẩng xe lăn đi tới, à không, phải gọi là Ngân mới đúng. Ngân đi qua gặp Đơn liếc cười một cái chào hỏi, sau đó lăn xe vòng qua sau lưng Đơn đi mất.

Minh đi ra vừa vặn nhìn thấy bóng chiếc xe lăn chạy đều đều trên hành lang, mặt cậu nhanh chóng xuất hiện một nụ cười khả nghi. Đơn bị cậu bám vào người liếc cảm thấy ướt, lôi khăn từ trong túi vấy ra cẩn thận lau cho cậu. Minh đối với loại hành động này rất hưởng thụ. Thực ra đi vệ sinh chỉ là làm màu chút thôi, nhưng không rửa tay thì có người sẽ sinh nghi, đành phải giả vờ rửa qua nước một chút. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy mình thật là thông minh, không rửa sao có thể hưởng thụ chút lợi ích này cơ chứ?

Minh cười cười, không nhịn được nâng tay lên véo hai má phúng phính kia làm Đơn kêu lên oai oái. Cậu vô lực tựa đề lên người cô, nũng nịu:

-Cõng tao đi...

-Điên à? Mà mày không cõng tao thì thôi còn bắt tao cõng?

Đơn thẳng thốt kêu lên, dùng sức đẩy Minh ra, tiếc là cô chẳng bao giờ so được với tên này. Minh vòng ra sau lưng Đơn, quàng hai tay lên cổ cô, mặc cô kéo lê đi. Đơn khổ sở lết từng bước một, khó nhọc xin xỏ:

-Cô vào lớp rồi đấy, mày bớt lầy chút được không?

-À, thế bạn Đơn muốn được cõng à?

Minh à lên, giọng điệu trêu người trọc ngoáy. Đơn tức quá dứt khoát hất Minh ra chạy đi, khổ cái vừa chạy được hai bước đã bị kéo giật lại. Minh lướt một cái liền nhấc được Đơn lên người, nhẹ như không vừa vác cô vừa chạy vèo vèo về lớp. Đơn cười lên khanh khách, bấu bấu vúi vúi đòi thả xuống. Minh lúc này đã không quan tâm được nhiều như thế, cậu còn đang bận để ý đến thứ bị dính trên váy của Đơn.

Kẹo cao su!

Thả cô xuống trước cửa lớp đồng thời kéo léo tách nó ra, may mà bã kẹo vẫn còn ẩm không đã không thể dễ dàng lấy ra như thế. Con bạn thân mặt vẫn còn vương nét cười cúi mặt xin phép cô vào lớp. Minh lại chạy ra ngoài đi rửa tay thêm lần nữa, nhớ lại cái khuôn mặt đáng yêu tươi tắn kia, cảm thấy cứng không chịu được.

Ôn thi đội tuyển văn, Đơn chăm chú nghe giảng, ghi ghi chép chép, vô cùng say sưa. Thành có vài lần để cập đến sức hút của Đơn lúc đang làm bài, giờ nhìn kĩ Minh mới cảm thấy Thành nó tinh thật. Lông mi dài dài lại cong như cánh bướm, mắt đầy thần thái, vài sợi tóc loà xoà trên khuôn mặt nhìn cực kì xinh đẹp. Ư, đẹp thật, nhưng còn kém xa lúc nó làm nũng. Lúc

Đơn làm nũng đáng yêu ơ là đáng yêu, Minh ơ, Minh mệt à, Minh đau à, Minh có đi ầu tâm sự à. Đáng vẻ này của nó chắc chắn chỉ có mình cậu được hưởng thôi, Thanh với Thành bu ần lúc nào nó cũng chững chạc an ủi chứ chả bao giờ làm nũng vậy cả. Minh ngẫm lại bỗng dưng cảm thấy có chút tự hào, tự nhủ lần sau nên giả vờ s ầu thảm nhi ầu một tí, cho nó đỡ cho sướng.

-Buổi học ngày hôm nay kết thúc tại đây.

Giọng cô giáo vừa vang lên cả lớp đã thu dọn sách vở đứng lên chào cô, Đơn cũng định đứng dậy, ai ngờ cảm thấy lạ li ền ng ồi thụp xuống. Cô giáo đi mất, các bạn cũng d ần d ần ra về, ban nãy may mà có cậu bạn ng ồi trước che cho không cái tội không đứng lên chào bị cô mắng cho thì chết. Ngân đã thu xong đ ồ, li ền mò xe lăn đặt cạnh ghế r ồi khó nhọc chuyển động ng ồi lên đó. Đi qua chỗ Đơn đang ng ồi Ngân hỏi:

-Cậu không về ề?

Đơn lắc đ ầu, cười nhẹ:

-Cậu cứ về trước đi, tôi ng ồi đây ôn bài thêm một chút nữa.

Ngân bỗng trở nên sốt sắng, tông giọng cũng cao hơn một chút:

-Cậu có ổn không đấy, cậu làm sao à?

-Tôi đã bảo là không sao...

-Thật không? Đứng lên được không vậy? Cậu đứng lên tôi xem nào?

Mặt Đơn lúc này li ền đỏ lên, khó xử không biết làm gì. Ngân thấy vậy là sốt ruột nói to:

-Làm sao thì cậu phải nói chứ? Cậu làm sao?? Không đứng được lên à? Để tôi nhớ người đỡ cậu vào phòng y tế nhé?

-Không cần...

-À, ca sau là đội tuyển Anh học đó, tôi chạy ra nhờ người nhé? Ê, ê mấy cậu kia, tôi...

Chưa kịp nói hết câu đã bị cái bóng to lớn của Minh làm cho giật mình im bật. Minh đặng đặng sát khí đứng đó, trềnh thấp hỏi:

-Có chuyện gì?

Mấy học sinh ca sau thấy bạn nữ kia mãi không chịu đi ra cũng tò mò. Thành và Thanh đúng lúc chạy vào, nhìn thấy Ngân liềnh lạnh mặt lại. Thành vòng qua xe lăn trực tiếp bơ Ngân, chạy tới hỏi han:

-Mày sao thế?

Thanh thì lịch sự hơn, nhẹ nhàng đẩy xe của cô bạn ra ngoài cửa, mỉm cười ngọt ngào:

-Cậu cứ về đi, việc ở đây để chúng tôi xử lí!

Ngân bị đẩy đi vẫn lo lắng cố ngoái lại nhìn, nhưng trước cái nhìn đầy nguy hiểm của Thanh đành ừ, chậm rãi lăn xe đi mất. Thành bên trong đang vỗ vỗ vài cái trấn an Đơn, Thanh chạy ra xin lớp ca sau vài phút rồi đóng cửa kéo hết rèm lại, mấy bạn bên ngoài trước nụ cười của mỹ nhân cũng vui vẻ đồng ý.

-Ngoan nào, không có gì phải xấu hổ cả, ở đây đâu là bạn mày, có gì nói ra bọn tao sẽ xử lí giúp.

Minh cất giọng đều đều lại pha chút dõ dành. Mặt Đơn hết trắng lại đỏ, nhìn dáo dác ba đứa bạn, cuối cùng nâng hai tay lên che mặt, lấp ba lấp bấp:

-Váy... dính vào ghế. Ban nãy tao đứng lên mạnh quá nên hình như bị... rách rưới.....

Nghe đến đó ba đứa kia đồng loạt nhìn nhau.

-Rách... rưới?

Thành lúng túng hỏi, Đơn vẫn lấy tay che mặt, bối rối gật nhẹ một cái. Nhận được đáp án Thành thiếu chút nữa muốn phanh tay đưa nào chơi ác, trời ạ, giờ mà muốn về thì một là Đơn sẽ phải vác cả cái ghế về, hai là chấp nhận rách một mảng váy to đó! Giữa lúc Thành đang phân vân không biết nên làm gì thì thằng khốn nạn Minh đã cúi xuống, vô tư hồn nhiên mò mẫm kiểm tra. Thành gào lên:

-MINH?? Mày làm cái gì thế hả!?!

Cờ hó, cậu còn không dám nhìn, sao nó dám, dám sờ! Quân khốn nạn, cho tao sờ với chứ...

Minh đối với phản ứng thái quá của Thành lại bình thản nhăn mày đáp:

-Kêu cái gì? Tao sờ ghế, không có sờ vào nó!

-Mày nghĩ đi đâu thế Thành?

Thanh bất đắc dĩ nhìn Thành, đợi Minh quay đi liền kiểm tra váy Đơn, xác định chắc chắn là nó rách mới kinh hô kêu lên:

-Vãi, rách thật luôn ạ! Con nào chơi ác thế?

-Còn con nào...

Thành xì một cái, khinh khỉnh bĩu môi. Minh suy nghĩ một chút sau đó nhanh chóng dọn sách vở cho Đơn. Cậu nói:

-Cái này là keo chó, bố tao từng dùng sửa giường cho tao một lần.

-Keo chó là cái gì? Chó có thể làm ra keo sao?

Thanh là con nhà giàu, dĩ nhiên chưa nghe đến mấy thứ đồ này bao giờ. Cô nàng ở nhà tùy ý phất tay liền có người sửa đồ hộ, có mấy khi phải động chân động tay đến đâu. Minh thở dài một hơi:

-Mày không cần quan tâm! Thằng Thành, mày chạy ngay ra cầu lạc bộ bóng rổ mang cái áo khoác của mày về đây!

-À, ừ.

Thành chạy biến. Mùa đông tuy lạnh nhưng mấy đứa chơi bóng rổ lại ít khi dùng tới áo khoác mà trường cấp. Bản thân Thành thì thoáng có dùng nhưng vẫn hay vứt vài một góc trong ngăn tủ riêng ở câu lạc bộ. Cậu vừa chạy vừa thầm nghĩ may mà mình không mặc áo khoác đó lúc ra m ò hôi, chứ để cái áo bốc mùi kinh lên thì Đơn cười cho chết.

Sau khi Thành mang áo về, mấy đứa con trai lập tức quay mặt đi cho Đơn mặc áo. Chỉ nghe thấy hai tiếng rẹt rẹt của vải vóc bị rách, quay lại đã thấy cả người Đơn lọt thỏm trong cái áo rộng thùng thình r ỡ. Minh với Thành cao ngang nhau, Thành có cao hơn Minh một chút do tập bóng rổ, Thanh lại thấp đến tai hai đứa con trai, mà Đơn là đứa bé nhất, đỉnh đầu cô gần miễn cưỡng mới chạm tới vai Minh thế nên mặc áo của Thành li ền cảm giác như đang mặc váy, trùm hết cả quá bắp đùi.

1 giây, 2 giây, 3 giây...

Sau 3 giây, Thành chính thức phọt máu mũi. Đã thế Đơn còn bonus thêm cho quả r ò ngây thơ:

-Thành sao thế Thành?

-Không có gì, đẹp, người đẹp nên mặc cái gì cũng đẹp!

Thành ôm mũi ng ỡi khuyu xuống một góc lớp, run run nói. Thanh cười phì, quàng vào người Đơn đi ra ngoài cửa. Minh một phần có chút khó chịu khi Đơn mặc áo của Thành, một phần lại hơi đỏ mang tai nhìn Đơn. Đúng là các loại quần áo khác nhau có thể gây ra loại hiệu quả khác biệt.

Đi đến cổng trường có mấy người cứ liếc trộm Đơn, ra đường cũng có mấy người ngoái lại, Thành với Minh chỉ hận không thể chọc mù mắt họ. Thanh thì lại hơn hở nói cô nàng ủng hộ Đơn mặc kiểu này, rất là hấp dẫn nha, thân là bạn Đơn, đương nhiên Thanh luôn muốn Đơn trong trạng thái đẹp nhất. Minh và Thành nhất chí bác bỏ ý kiến này, riêng Thành lại khôn lỏi bổ sung mặc cho cậu ta ngắm thì được, mặc ra đường thì thôi đẹp đi.

Phía xa xa có bóng dáng nấp sau thân cây lớn, tức đến nghiêng rặng nghiêng lợi.

Bất thành linh!

Chính xác, là bất thành linh, Thành đang đi phía trước mắt bỗng dừng sáng quắc lên, xoay người phóng về một cái vòm phía bóng dáng nấp sau cây. Ngân xoay xe lăn không kịp, vô lực để cho Thành túm lấy chuôi kiếm. Thành bắt chước Thanh ôn nhu hỏi han, mặt Ngân xanh lét:

-Bạn Ngân đây mà! Bạn làm gì mà cứ thập thò thế?

Đúng lúc ấy 3 đứa còn lại cũng chạy tới. Đơn nhìn thấy Ngân đứng từ liền co rút, Thanh với Minh lại không bất ngờ lắm, hờ hững nhìn.

-Tôi... vô tình đi qua đây thôi!

Ngân lấy lại bình tĩnh, rất tự tin trả lời. Thanh nghe được câu nói liền hừ khinh bỉ:

-Vô tình thì đường hoàng mà đi, nấp sau cây rình làm gì? Hay là soi xem váy Đơn rách có to không?

-Cái gì? Rách váy? Đơn bị rách váy à? Sao không?

Mặt Ngân lộ ra vẻ lo lắng túm lấy tay Đơn hỏi han. Đơn không nói gì, chỉ nhíu mày thật chặt. Cô khẽ khàng nhấc tay Ngân ra, lùi lại, ngay lập tức cả người Ngân trở nên cứng đờ. Minh nhếch mép cười nhạt, đừng có tưởng Đơn ngu, nó chỉ ngu trong chuyện tình cảm thôi, còn cái khác cũng khôn ranh lắm. Nó hẳn đã thắc mắc vì sao Trần Hiểu Linh cứ gây sự với mình, cộng với mấy lần mập mờ nghe được kế hoạch của bọn Minh nên đoán ra phần nào rồi, có đi đâu vướng mắc là nó không chắc chắn mà thôi.

Không sai, Đơn âm thầm để ý đến Ngân, từng ánh mắt hành động của Ngân đều có một chút giả tạo khi nói chuyện với Đơn. Hơn nữa cô đủ tinh để nhìn ra chán ghét trên khuôn mặt của Trần Hiểu Linh đối với Ngân, nguyên nhân sâu xa Đơn đã đọc được nhờ tài liệu trong cặp của Thanh.

Hắn là cô em gái này đã uy hiếp anh trai mình rằng nếu không chịu phục tùng thì sẽ nói với bố mẹ chuyện anh ta đẩy cô ta ra ngoài lòng đường. Trăn Hiếu Linh không được lòng bố mẹ, tất nhiên sẽ vì sợ mà làm ra loại chuyện kia.

-Cậu còn gì để nói không?

Minh bình tĩnh đưa ra một đoạn video trong máy điện thoại, mà đoạn video kia là Thanh nhờ bạn sao đó trực hành lang hôm ấy quan sát kỹ rồi chớp lấy thời cơ quay lại. Từng chuyển động trên màn hình đều vô cùng chân thực, tái hiện lại chi tiết hành động của Ngân: Chết kẹt vào váy Đơn. Lúc này cả người Ngân mới chấn động.

Đơn mặc áo khoác trùm qua đầu, đang yên lặng đứng nhìn bỗng dưng cười lên khanh khách. Cô nắm lấy tay Ngân dịu dàng vuốt ve, đoạn chỉ vào từng chỗ trên người mình:

-Chỗ này, chỗ này, cả chỗ này, đến bây giờ vẫn còn rất là đau đấy. Ngân này, cậu nói xem, tôi có nên đánh lại cậu cho đỡ đau không nhỉ?

Ba đưa Minh Thanh Thành khi nhìn thấy nụ cười lạnh đến dựng tóc gáy của Đơn đều đều loạt cảm thấy sợ hãi. Trong lòng cả 3 đều hiện lên mấy chữ: May mà mình không trêu Đơn...

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 25: Ván Bài Ngửa

Tác giả: Đăng sớm tích phúc mai ktra toán:vvv

Ngân nghe được mấy lời phát ra li ền không tự chủ được run lên. Nhưng cô là ai chứ, anh trai cô ngỡ ngáo vậy mà còn bị nắm trong lòng bàn tay cô, con nhỏ này đã là gì? Ngân vênh lên, cười ngọt ngào:

-Được, cứ đánh đi. Đây là ở cổng trường, để tôi xem tội đánh một người tàn tật có bị đuổi học không?

Vừa dứt lời Ngân li ền hứng trọn một cái néo đầy đau thương. Cô ta hét lên, dùng sức xoa xoa hai bên eo. Đơn ngược lại cười rất tươi tắn, tỉnh bơ nói:

-Cậu này, đừng trêu tôi nữa, tôi véo cậu chết bây giờ!

Đơn liên tiếp giơ hai tay ra véo vào những chỗ dễ đau nhất trên người Ngân. Đùi, eo, ngực, nhất là hai bên eo thì day đi day lại khiến Ngân khóc thét lên. Mấy học sinh tụ tập ở cổng trường nghe thấy tiếng ền ào đều đứng loạt nhìn qua bên này, tuy nhiên khi thấy sự vui vẻ rạng rỡ trên mặt 4 đứa nhóm Đơn li ền tưởng là họ chỉ đang đùa, còn Ngân bị véo nên buồn người kêu la tí thôi!

Ba đứa Minh Thành Thanh vẫn đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích, nụ cười trên môi đông cứng, không cử động nổi. Phụ nữ nói cho cùng vẫn là sinh vật vô cùng đáng sợ. Minh lấy lại bình thường ẹ hèm, nhanh chóng nhấc xe lăn quay đi, để đây lâu chắc Ngân tím hết người mất, đến lúc đó muốn vạch tội Ngân ngược lại sẽ vạch tội chính mình.

-Thôi đùa vậy được rồi, để tao đưa bạn lên phòng giáo viên nhé!

Nói rồi phóng đi một mạch, chỉ sợ không nhanh quả bom hẹn giờ kia sẽ bùng nổ mất. Đơn vốn định nói để Ngân lại cho cô chơi thêm chút nữa, không ngờ đã bị Thành nắm lấy vai xoay người lại. Mặt hai đứa đối diện nhau, Thành an ủi:

-Thôi nào!

Mặt Đơn trầm xuống, hai tay nắm chặt. Cô nói với Thành rằng, hiên thì hiên thật, nhưng cô không chịu nổi tự nhiên bị đánh cho một trận thừa sống thiếu chết như thế. Cô ức, cực kì ức.

Thành hơi nhếch miêng lên tạo thành một hình bán nguyệt hờ hững. Thành bảo nếu vậy thì mày phải trở thành kẻ đi bắt nạt, chứ nếu không có kế hoạch của bọn tao, mày còn hơn hơn ở đây được sao? Nói không chừng giờ này đang mặc váy rách chạy quanh ngoài đường rồi!

Đơn công nhận, ừ, đúng!

Nhưng tao có ba đứa chúng mày để làm gì cơ chứ? Không phải để tao dựa dẫm vào sao?

Thành xoa đầu cô, khẽ nói đợi thêm một khoảng thời gian nữa cô sẽ phải từ bỏ ý nghĩ đó thôi. Đơn lúc đó không công nhận, về sau mới biết lời thành nói là đúng, đúng đến đáng sợ.

Hôm sau đi học tội của Ngân bị công bố, cô bạn bị giáo viên chủ nhiệm mắng cho một trận. Hôm qua lên phòng hiệu trưởng cô ta còn bị Minh lôi ra bằng chứng là lọ keo chó và thuyết phục thầy hiệu trưởng đó là của cô ta, đồng thời kể về tình trạng của Nguyễn Giản Đơn lúc bấy giờ, thêm mắm dặm muối rằng nếu em không kịp tới chẳng phải bạn Đơn đã rách một mảng váy lớn, mất đi danh dự của một người con gái sao. Ngân tức đến tối nhắm mắt mày, giờ giải lao gọi nhanh cho anh trai, bắt anh đi xử lí ranh con ngay cho em. Thật ra tội của Ngân nói nặng cũng nặng thật, nhưng

cô ta chỉ quan tâm rằng việc ấy khiến bản thân cô ta bị nhận lấy xấu hổ mà thôi. Cô ta từ trước đến nay luôn được khen, đâu có bao giờ bị gọi lên trước lớp nhắc nhở đâu cơ chứ?

Mà ngay lúc đó Đơn vẫn còn đang ng ồi một mình trong thư viện lồi vắn mẩu ra học. Cô chủ nhiệm cùng các thầy cô bộ môn đã đặc cách cho Đơn được bất cứ lúc nào thích ra thư viện ng ồi, hai người đặt kì vọng rất lớn vào Đơn. Đơn bình thản lật sách, ghi ghi chép chép, r ồi lại lẩm nhẩm học thuộc. Cô cảm thán trí nhớ của mình tuyệt thật, đọc vài lần đã nhớ, so với các bạn cùng ôn đội tuyển thì đỡ vất vả hơn rất nhiều.

Đang học thì có người h ầm hữ xông vào, c ầm một tay cô nhắc lên.

-Mày lại làm gì em tao r ồi?!?

Đơn nhíu mày nhìn Linh. Dù biết anh này bị hại nhưng Đơn sau khi bị đánh một trận vẫn không ưa nổi cái bản mặt này. Cô hất tay Linh ra, quát:

-NGỒI XUỐNG!

Linh bị tiếng quát dọa cho điếng người, vô thức ng ồi xuống. Đơn thờ dãi, ng ồi xuống cạnh Linh. Cô chỉ vào vài vết đánh mờ trên người Linh, hỏi:

-Chỗ này với chỗ này, cái nào là bố mẹ đánh, cái nào là nó đánh?

-Mày mới nhảm cái gì đấy?

-Tôi hỏi chỗ nào là bố mẹ đánh??

Linh ghen họng, ầm ờ:

-Chỗ dưới cánh tay.

-Thế chỗ này?

-Nó cắn.

Không ai bảo ai, cả hai đều tự hiểu “nó” ở đây là ai. Đơn tháo một khuy trên cổ áo Linh xuống, giờ máy điện thoại lên. Linh bị sờ soạn liên gào toáng, lấy hai tay che ngực:

-Mày-mày-mày làm cái gì đấy???

Đơn véo mạnh tay Linh, vừa véo vừa đe dọa:

-Nói bé thôi, tôi mà làm to chuyện lần trước lên thì anh không sống nổi với bố mẹ anh đâu!

Linh bị chạm vào đúng điểm yếu, sợ hãi buông tay ra. Anh nhắm tịt mắt lại, nhận ra Đơn đang chạm vào ngực mình liên đả bừa mặt lên, lấp ba lấp bấp:

-R... Rốt cuộc mày định làm cái gì mới được....

Đơn không thèm trả lời, chụp xong vết bầm liên xoay lưng Linh lại, vén áo anh ta lên. Cô hỏi:

-Tất cả chỗ này có chỗ nào là nó cắn nữa không?

-C.. Chỗ gằn hai bên eo... Nó thích cắn chỗ nhiều thịt...

-Mỗi lần anh làm trái ý là nó lại cắn à?

-Ừ.

Đơn chụp lại toàn lưng Linh, sau đó vào photoshop khoanh lại hai vết tím nhỏ có dấu răng mờ hai bên gằn hông. Lại quay sang Linh, anh ta vẫn đang ng ối im nhắm tịt mắt, không dám nhúc nhích dù chỉ 1cm. Đơn bất giác thở dài, lục lọi trong túi sách.

Linh đang không hiểu Đơn định làm gì thì thấy mát mát ở lưng. Anh ta giật mình xoay người lại, bắt gặp Đơn một tay cầm tuýp kem lạ, một tay xoa đều đặn lên lưng mình. Cả người Linh co rút, miệng hơi há, nghẹn họng trăn trối không nói nên lời. Mãi sau Linh mới khó nhọc thốt ra được mấy chữ:

-Mày... lại... đang... làm... gì... đấy....?

Đơn thoa xong thuốc cho Linh rồi vứt tuýp thuốc vào tay anh. Cô cẩn thận vén áo Linh xuống, tiện thể chùi cảm giác nhớp nháp của keo thuốc vào áo anh ta luôn. Linh chết sốc là không làm gì được, đành để mặc cho cô muốn làm gì thì làm. Mặt anh ta vẫn lơ lơ từ đầu tới cuối.

-Cần thuốc này về, tắm xong rồi bôi vào những chỗ tím, nhớ chưa?

-Mày....

-Về đi!

Linh như được đại xá, chuồn đi thẳng và không quay đầu lại. Chạy đến hành lang anh ta dừng lại thở hồng hộc, khó nhọc đi đầu hoà hơi thở. Linh nhấc tay lên nhìn tuýp thuốc, giờ ra định bụng ném nó vào thùng rác gần đó, rồi nghĩ thế nào lại rút tay về, đút vào trong túi quần. Linh sờ sờ vào lưng, cảm thấy lưng mát lạnh, buột miệng mắng mấy câu chửi thề

-Mẹ kiếp, hỏng thật!

-Cái gì đây hả Ngân? Mày đã làm cái gì?!?

Linh vừa về đến nhà đã nghe thấy tiếng mắng, tiếng khóc lóc tức tưởi. Ông Trần hơi giận, mang đoạn video ai đó gửi trưng ra cho Ngân xem. Linh không nói không rằng trực tiếp lướt qua chỗ ồn ào, đi thẳng vào phòng đóng sầm cửa lại. Đợi vài phút, quả như anh ta nghĩ, dọn ông Trần đã dịu lại:

-Ghét ai thù ghét, sao lại để người ta bắt gặp rồi quay video lại thế con? Nhớ người ta bảo con xấu tính thì sao?

-Bố.... Hức....

Bên ngoài có tiếng động, hẳn là Ngân đã nhanh chóng lăn xe đến bên cạnh ông Trần, ôm lấy người ông. Ông Trần mỉm cười, vứt roi ra góc khác

rồi nhẹ nhàng ôm lấy nó. Đứa con gái này của ông từ bé sinh ra đã đặc biệt ngoan ngoãn hiểu chuyện, vậy mà trời xanh lại đối xử bất công với nó, lấy của nó đi một bên chân. Ông mặc kệ nó ghét ai, chỉ cần nó vui thôi đã làm ông đỡ áy náy bao nhiêu rồi.

Linh bên trong khe khẽ thở dài, bố mẹ vẫn luôn áy náy trong lòng về việc để Ngân liệt một bên chân, nếu không phải do hai ông bà suốt ngày bận bịu đi làm để cho hai đứa trẻ tự chơi với nhau thì đã không xảy ra chuyện như thế. Linh lặng lẽ tuột áo ra, bước vào phòng tắm. Xong xuôi, quả nhiên thấy con em khuôn mặt biến đổi hoàn toàn đi vào.

Nó thì có thể khóc vì cái gì cơ chứ?

Câu đầu tiên nó nói khi nghe tin mình bị liệt một chân không phải “tất cả là tại anh”, mà là “anh phải nghe lời em”. Có khóc, thì chỉ là trước mặt bố mẹ.

Gọi là kiên cường, hay gọi là nhẫn tâm đây?

-Anh xử nó chưa?

Đấy, biết ngay nó sẽ hỏi thế mà! Linh ngã gục ra giường, cầm máy chơi game lên chơi:

-Có mấy đứa đi với nó, không tiện.

Ngân ần ừ, nhạt nhẽo quần áo bẩn vương vãi dưới sàn của Linh mang ra ngoài. Một tuýp thuốc nhỏ trong túi quần bẩn của Linh bỗng nhiên rơi ra, Ngân nhặt lên, xem xét:

-Của anh à?

Bất thành linh thứ trên tay Ngân bị Linh giật lấy. Ngân giật nảy mình, khó chịu nghiến răng kèn kẹt:

-Chỉ là một lọ thuốc mà cũng làm quá!

Nói rồi bỏ ra ngoài. Ông bà Trần thấy con gái ngồi xe lăn vẫn nhặt nhanh quần áo bắn cho vào máy giặt hiển nhiên càng thêm thương xót hơn, đồng thời độ ghét với thằng quý tử tăng lên rõ rệt. Bà Trần nhanh chóng chạy tới ôm đống quần áo Ngân đang cầm, cứng chiêng phát tay đuổi Ngân về phòng. Ngân vui vẻ cười cười gật đầu, nói mấy câu “con cảm ơn mẹ ạ” ngọt xót rồi mới chịu đi.

Hôm sau đi học mọi chuyện lại trở về như bình thường. Tan học Thành nổi hứng muốn đấu bóng rổ với Minh, tất nhiên Minh đồng ý. Thế là mấy bạn kéo nhau ra sân bóng rổ xem trai đẹp đấu nhau, Thanh với Đơn mua một đồng bim bim nước ngọt rồi ngồi trên khán đài cổ vũ tung trời. Ui giời, thú vui ngắm trai của mấy bạn nữ thì có bao giờ hết được đâu? Thế là hai trai đẹp ở dưới đấu nhau sút đầu mẻ trán, hai người đẹp ở trên vẫn thản nhiên cười nói đến là vui vẻ.

Trời sang xuân, đỡ lạnh hơn nhiều so với trong năm. Thành với Minh nghịch toát mồ hôi nên đành phải cởi khoác ngoài. Lúc mấy bạn phanh áo ra một phát là ui giời ôi hai bạn ngồi trên khán đài hét âm trời lên, làm mấy người xung quanh cũng phải ngó lại nhìn. Thật ra thì con nít bé tí tuổi trông cao khỏe thế chứ làm gì có tí múi nào đâu, chẳng qua Thanh với Đơn cứ làm màu cho hai đứa con trai sượng tí.

Thành khởi nói, được cổ vũ sung tợn, bao nhiêu kỹ năng được huấn luyện bài bản lòi ra hết. Nào thì ném 3 điểm rồi ném 1 điểm rồi cái gì gì gì đầu được vận dụng vô cùng đẹp mắt và hoành tá tràng. Minh thì khác, cậu được cái thể lực tốt, bù lại kỹ năng chơi bóng rổ không bằng được thành. NHƯNG, Minh là ai? Là một thằng khốn nạn về ngoài thì tỏ vẻ không quan tâm nhưng trong đầu lúc nào cũng tính toán làm sao để mình được lợi nhất. Cậu ta có cái đầu chứa bộ não to hơn não Thành, mấy chiêu lắt léo đánh trận giả của cậu ta làm Thành sứt hờ mấy lần liền. Nói chung, ngang tài ngang sức, chẳng nhau liên miên. Chiến thì hăng mà kết quả thì chẳng ra đâu vào đâu, hai cu cậu quên không tính điểm.

-Thanh Thanh Thanh, tao bao nhiêu điểm?

Thành hốt hơ hốt hải chạy ra hỏi, lôi khăn trong cặp ra lau mái đầu ướt sũng mồ hôi. Thanh bất ngờ, hỏi lại:

-Tao tưởng chúng mày tính điếm chứ?

-Gì?

Thành ngây ra, quay qua Đơn với Minh thấy hai đứa đầu lắc đầu. Thành chán nản vò đầu bứt tai, đã ra kèo đứa nào thua phải khao một chầu rỗi vậy mà...

Đơn lục trong cặp Minh không thấy có cái khăn nào đành lấy tạm khăn tay của mình lau cho cậu. Cô gấp khăn tay lại làm 4, từ từ chạm vào mặt Minh. Trán này, mắt, mũi, tai, cổ, chăm chú tới nỗi đến khi nhận ra mình đang bị Minh nhìn chằm chằm mới chịu dừng lại. Cô nhú mày, lấy ngón tay búng cái póc vào trán Minh, càu nhàu:

-Nhìn nhìn nhìn, lúc nào cũng nhìn người ta! Đã thế tự lau đi!

Minh nhận lấy khăn từ tay Đơn, xoa trán bị đau. Cậu cười khì khì, túm lấy tay Đơn nài nỉ xin lỗi. Minh bảo cậu mệt quá à, Đơn lau cho cậu một tí có sao đâu, Đơn lau xong tối nay về thể nào cậu cũng giải hoá với lí hộ cho mà xem. Mắt Đơn sáng lên, hoá năm nay là môn khó nha, muốn được 10 không thể chỉ có mỗi học thuộc được. Đơn cười tủm tỉm, vui vẻ cầm lấy khăn lau qua lau lại trên đầu Minh. Người nào đó cảm nhận bàn tay nhỏ nhắn trên đầu lại rất là hưởng thụ.

-Này Minh, tay mày tím kìa!

Đơn cầm tay Minh lên, chỉ vào một khoảng tím trên tay cậu. Minh nhìn bộ dạng lo lắng của con bạn chỉ đành đáp qua loa:

-Không sao, ban nãy chơi hăng quá va vào cái cột.

-Cột nào? Cái cột để ném bóng vào kia á?

Đơn hét lên, vội lung tung cặp sách. Minh thở dài bất lực, đúng là con gái, vết thương có tí cũng loạn hết cả lên.

Ngân đang nói chuyện với bạn ở gần đó vô tình quay qua phía bên này. Nhìn thấy đám của Đơn cô ta liền giật mình một cái, cả người run lên, sợ hãi định lặn xe ra xa một chút. Bất giác, thứ Đơn cầm trên tay làm Ngân chững lại. Đơn đang cầm một tuýp thuốc nhỏ màu xanh lá, tay còn lại không ngừng xoa đều lên tay Minh. Ngân nghi vấn, lọ thuốc kia trông quen thật, hình như cô thấy ở đâu rồi.

.....

A.....

TRẦN-HIẾU-LINH!

Thảo nào hôm đó anh lại giãy nảy lên với tôi vì một lọ thuốc. Hoá ra là đồ của con nhỏ kia đưa! Thế giới này đâu bị nó mê hoặc hết rồi, anh là anh trai tôi mà cũng bị nó dụ dỗ nữa!

Bàn tay Ngân siết chặt lại, gân xanh nổi mập mò trên da. Mắt cô ta tối sầm, cả người co thắt, tưởng chừng như tức giận đến muốn nổ tung. Ngân ngược ánh mắt đục ngầu lên nhìn Đơn, thoáng một cái lại xuất hiện trên môi một ý cười.

Đợi đấy!

Linh đang nằm chơi game ở nhà thì nghe thấy tiếng đập cửa, hốt chần chưa kịp chạy ra đã thấy cửa bị mở choang, bản thân bị vả cho một cái thật mạnh. Trong phút chốc đó không hiểu sao Linh lại cười khẩy, thở phào đầu nhẹ nhõm. Em gái, cuối cùng em cũng lật bài rồi hả?

-THẰNG KHỐN NẠN, SAO MÀY NỖ ĐỐI XỬ VỚI EM MÀY NHƯ THẾ HẢ???

Ông Trần gào lên, mặt đỏ phừng, tay cầm cái roi mây vụt tới tấp vào người Linh. Phía sau Ngân ngửa xe lăn khóc thút thít, ánh mắt sắc nhọn liếc về phía này. Linh đứng im mặc kệ bị bố vụt, ừ, cứ đánh đi, mạnh vào, coi như từ sau trở đi anh ta sẽ không bao giờ bị đe dọa nữa.

-Nói, thằng nghiệt súc, mày đã làm gì em?!?

-Nó chả nói toẹt cho bố r ồi còn hỏi!

-Mày...

-R ồi, là tại con vô tình đẩy nó xuống đường, tại con mà chân nó bị què, tại con mà gái yêu của bố mẹ không thể lành lặn mà sống!

-Nếu không phải hôm nay tao không đọc được nhật kí của em thì hai đứa bây định giấu tao đến bao giờ? HẢ?!?

Linh nghiến chặt răng, đứng im. Giỏi thật Trần Hữu Ngân, mày còn có cả nhật kí cơ? Thế sao không mang ra từ trước đi, bây giờ mới trình ra làm gì? Ngỡ mày có nhật kí mới lạ đấy, nhật kí hay là sổ đen?

-Từ bây giờ trở đi, tao ra lệnh cho mày phải nghe lời em tuyệt đối! Em muốn gì mày cũng phải chiều em, mày hiểu chưa?

Ông Trần gằn lên, dùng ngón tay trỏ chỉ vào mặt thằng quý tử, hận không thể bóp chết nó ngay lập tức. Ông tự trách bản thân đ ồng thời tự hỏi cùng một mẹ sinh ra mà sao hai đứa con nhà mình lại khác nhau đến thế? Con em từ bé đã đặc biệt ngoan ngoãn hiểu chuyện, thằng anh thì... Nay chuyện đã đến nước này, đâu là con ông, ông chỉ có thể bắt Linh bù đắp cho em mình thôi chứ làm thế nào nữa?

-Nó bảo con đánh người ta con cũng phải làm à?

-Thằng này, láo!

-Bố không tin à, nghe thử cái này đi!

Linh rút điện thoại ra, màn hình điện thoại lập loè, loa phát ra vài âm thanh rè:

“Anh phải đánh chết con nhỏ đó cho em!”

“Tao chả bao giờ đánh con gái cả!”

“Anh thử không xem, em sẽ mách bố chuyện anh làm em bị liệt một chân!”

“Kể cả tao bị đình chỉ học mày cũng không quan tâm?”

“Em không quan tâm!”

Ông Trần nghe xong khiếp sợ nhìn con gái mình, mặt Ngân trắng bệch không còn một giọt máu. Cô đâu có ngờ Hiểu Linh lại ghi cuộc nói chuyện của cô đâu chứ? Phen này thì hay rồi, xem ánh mắt của bố kia, kinh ngạc, thất vọng, còn có cả sợ hãi. Sợ với chính lời của cô con gái mà bố luôn cho là hiểu chuyện nói ra!

Kể cả anh trai bị đình chỉ học cũng không quan tâm! Lòng dạ đáng sợ đến nhường nào!

-Việc gì ảnh hưởng đến bản thân thì không cần làm!

Ông Trần đau lòng cup mắt xuống, thở dài một hơi. Linh lông mày hơi dựng lên, chăm chú quan sát khuôn mặt đang tái rồi lại dần trở nên hồng hào của Ngân. Nó là ai chứ? Tẹo nữa nó chỉ cần nịnh nọt vài câu là bố lại tha cho ngay ấy mà. Người chết chỉ có anh thôi, bây giờ nó bảo làm gì cũng phải làm.

-Một việc thôi!

Linh cò kè mặc cả, đôi mắt đầy sự quyết đoán. Ông Trần đối diện với khuôn mặt kia ban đầu hơi sững lại, về sau đành nấp nấp một tiếng. Ngân lúc này mới há hốc mồm lên, KHÔNG THỂ NÀO! Vậy là cô chỉ có thể sai Linh thêm 1 việc nữa thôi sao? Ngân vô đầu bứt tai, cảm thấy hối hận về

quân vài ngựa này của mình. Dù sao thì việc cũng đã lỡ, nuối tiếc cũng
muộn r ồi, Ngân hít sâu một hơi, mắt bình thản lại, hai tay đan vào nhau.

Được, một việc, nhưng cũng đủ làm cho mấy đứa kia tan đàn xẻ nhóm!

(Còn tiếp)

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 26: Y Ly Ke U

Minh sợ nhất Đơn ở điếm gì? Xin trả lời, là cái độ ngây thơ đến đáng ghét của nó!

Minh ngồi ở nhà Thành, khó chịu xoa đầu. Bên dưới bàn là la liệt những giấy tờ thủ tục tùy thân. Thành đang cầm đồng giấy tờ đó lên xem xem, chỉ vào vài chỗ cần lưu ý. Được một lát Thành đặt giấy xuống, cầm lon coca trên bàn lên uống một hơi.

-Mày chắc chắn là muốn đi sớm một năm chứ?

Cậu liếc ánh mắt sắc lạnh về phía Minh, Minh chỉ thản nhiên gật đầu. Người bất ngờ hiện tại là Minh, cậu không ngờ người bạn mà bố mình nói đến lại là bố của Thành. Thành cũng sẽ đi du học khi học hết cấp II, bố Dạ dự định sẽ gửi gắm Minh qua đó cùng Thành. Thành cũng đã biết việc Minh tính đi du học từ lâu, vậy mà cậu ta lại tỏ ra như không biết gì cả.

-Nhìn thì tưởng là muốn học sớm về sớm, xem kỹ mới thấy đi sớm 1 năm là có tính toán cả.

Thành vắt chéo chân, mặt lạnh tanh chuyên kênh tivi nói. Minh chống tay lên cằm, nhìn bạn của cậu ta trong bộ dáng kia. Ha, cái gì mà Thành đáng yêu Thành cute? Nghĩ đến bộ dáng của cậu ta khi ở gần Đơn là lại muốn đấm cho một phát, nhất là Đơn lại luôn miệng kêu Thành dễ thương nữa, giờ trông xem, tất cả chỉ là giả bộ! Tuy Minh không rõ Thành vì có gì phải làm bộ làm tịch trước mặt Đơn nhưng xem ra con người này cũng chẳng đơn giản.

-Mày chơi với bọn tao, có bao nhiêu phần là thật lòng?

Minh hỏi, khoé miệng hơi kéo lên. Hai cậu quý tử con nhà đại gia một mình độc chiếm cả phòng khách, xung quanh vắng tang không có bóng người. Các cô chiêu cậu ấm con nhà thương nhân từ khi sinh ra đã phải nắm một kĩ năng, đó là kĩ năng giao tiếp. Từ bé họ đã được bố mẹ chỉ định phải chơi với ai, tạo quan hệ với ai, mối quan hệ đó sẽ là tiền đề cho quá trình trưởng thành của họ sau này. Hơn nữa, quen biết rộng sẽ dễ dàng hơn trong việc hợp tác, nhất là khi hoạn nạn sẽ tìm kiếm được nguồn để vay vốn. Nhóm của Đơn ngoại trừ Đơn là con nhà giáo ra thì Thanh, Minh, Thành đều là con thương nhân của các công ty có tiếng hắt. Ba đứa kia không ai bảo nhưng cũng ngầm nghĩ bọn họ chơi với nhau chắc chắn có sự can thiệp của quan hệ thương nhân, chỉ có Đơn là vô tư hồn nhiên không biết cái gì cả.

Nhưng thực ra ba đứa kia mới là người nghĩ lằm, chính Đơn đã kết nối những mối quan hệ này lại, không phải do cái thứ kĩ năng thương gia kia.

-Chà, ai mà biết được?

Thành cười cợt xếp gọn đồng giấy tờ rải rác nói, dây headphone của cậu ta lủng lẳng trên người. Cậu trầm tư suy nghĩ. Ủ, suy cho cùng chơi với bốn đứa này đều là có chủ đích, nhưng thật sự là vậy sao? Chẳng lẽ lằm đều gặp Đơn, quyết định giúp Đơn, cũng là do quan hệ sau này hắt? Đơn là con nhà giáo không có gì nổi trội, kết thân với cô để làm gì cơ chứ? Thành thở dài ng ẩ ngửa ra sau, đặt tay lên trán.

Cậu thật sự vô tình đến vậy sao?

Tất cả chỉ là giả sao?

Vậy do đâu mà sự giả tạo này lại vui vẻ đến thế?

Minh mặc kệ cho Thành trầm tư, đứng dậy bỏ về. Cậu nhếch mép cười nửa miệng. Gì thì gì, chỉ có đi đều cậu biết rõ sức hút của con hàng xóm. Cái nụ cười dịu dàng như gió xuân kia là sức hút mạnh mẽ nhất, hấp dẫn đến nỗi Thành không hiểu tại sao bản thân bị hút vào. Cả cậu cũng vậy, mà Thanh cũng thế. Chơi với nhau có bao nhiêu thật lòng? Ba đứa cậu Thanh

Thành có thể không chắc, nhưng Đơn, bọn nó có thể giả chơi với cô được sao?

Rõ ràng cả ba đã bị con nhóc kia vô thức lôi vào cái vòng xoáy tình bạn không cần thiết này rồi.

Minh và Thành đứng trong phòng vệ sinh nam của trường nói chuyện, rõ ràng đây là chuyện bí mật cần giấu, không thì đã đường đường chính chính nói trước mặt mấy đứa kia.

Ngân đang rửa tay ở phòng kế bên thì nghe được tiếng cạch cửa, tiếp đó là tiếng bước chân bên phía nhà nam. Ngân đang định bước ra, bỗng nhiên tiếng động bên kia làm cô ta phải dừng lại.

-Thủ tục đã xong hết rồi, năm học này mày lại đứng nhất khối thì việc nộp hồ sơ sẽ dễ dàng hơn!

-Ừ, nhưng mà tao đi trước khi hết năm.

-Mày không định nói cho con Đơn biết là mày sẽ đi sao?

Nguyễn Giản Đơn? Là Minh đang nói sao? Ngân bất giác mở to mắt, nín thở lắng nghe đoạn đối thoại.

-Tao mà nói... nó không khóc loạn nhà lên mới lạ...

-Cũng đúng! À này, nghe bố mày bảo gia sư đã kèm cho mày hết chương trình lớp 9 rồi à?

-Ừ, học để còn thi cấp III bên đó.

-Tao đến giờ vẫn không hiểu mày cấu tạo từ cái gì mà học hành thánh thế.

Đoạn phía sau căn bản không lọt tai Ngân, trong đầu cô chỉ vang lên vài từ "Minh đi du học". Chợt mắt Ngân loé lên, đầu nảy ra ý tưởng gì đó. Cô

thản nhiên lau tay vào khăn, vui vẻ lặn xe ra ngoài.

Tin tức Minh đi du học đến tai Linh, đi kèm theo đó là yêu cầu cuối cùng của cô em gái thân thương. Anh mới đầu nghe đi đầu này với cái kế hoạch của con em mình liền cảm thấy chẳng liên quan, mãi sau mới biết đầu của nó vốn cũng chẳng đơn giản, mới đây mà đã lập được chi tiết kế hoạch, ý tưởng tác chiếc đầu ra đây, còn chuẩn bị cả lời thoại. Mẹ kiếp, may là anh làm việc với nó đây là lần cuối, nếu không chỉ sợ chính mình sẽ bị nó tính kế lúc nào chẳng hay.

Linh bấm máy chơi game, nghe thuyết giảng một lúc rồi gật đầu đồng ý trước con người đây mưu tính kia.

Sáng hôm sau, Linh tìm gặp Minh. Minh bị anh ta gọi ra có chút khó chịu, tuy nhiên ngoài mặt vẫn lộ vẻ bình thản, hỏi:

-Anh tìm tôi có chuyện gì?

Nhìn cái dáng đứng kiêu ngạo kia, Linh ngửa hết cả mắt. Cũng phải thôi, người ta đứng nhất khối, đâu có như anh, tháng nào cũng hạnh kiểm khá với trung bình. Linh nín nhịn, quay qua dựa vào lan can, lắng đi hướng khác.

-Tao biết mày định đi du học.

Vừa dứt lời mặt Minh đã tối sầm lại. Cậu tức giận, cậu sợ anh ta sẽ nói chuyện này cho Đơn:

-Anh nghe ở đâu?

-Trong nhà vệ sinh nam.

Đầu Minh loé lên vài ý nghĩ. Vô lí, rõ ràng không thấy có ai lúc đó, đã kiểm tra hết tất cả các buồng rồi mà! Giọng Minh trở nên nặng nề, mắt tối đen, cậu rần rì:

-Đúng vậy, tôi mong anh không mách lẻo cho ai biết.

Nói rồi toan bỏ đi nhưng lại bị Linh giữ lại. Linh nhìn Minh, tỏ vẻ không cam lòng mà hét:

-Mày đi rồi ai bảo vệ nó? Mày định để tao bắt nạt nó tiếp à?

Minh lưỡng lự, bần thần đứng yên, Linh phía sau buông tay ra. Linh nói phải, cậu đi rồi ai chăm sóc Đơn? Cái con nhóc ngây thơ kia chả nhẽ cứ như vậy bị người ta úp sọt sao? Thành thì đi với cậu, còn Thanh liệu có bảo vệ được Đơn không? Hai đứa con gái chân yếu tay mềm có thể làm được cái gì? Tay Minh siết chặt lại, cảm nhận được lời nói của Linh rõ là có ý tứ.

-Anh muốn gì?

Quả nhiên...

-Làm một giao kèo nhỏ, được không?

Mọi chuyện cứ vậy trôi qua, việc ở trên trường hay ở nhà cũng đều diễn ra bình thường, Đơn vẫn không may mắn hay sắp tới sẽ diễn ra sự kiện lớn gì.

Đợt này những bạn đội tuyển đều phải ôn d ãn d ập. Mấy đứa nhóm Đơn đều đã qua vòng quận, đang gấp rút chuẩn bị cho vòng thành phố. Đơn dạo này đặc biệt bận rộn vô cùng, con nhóc học thuộc nhanh như cô còn phải bỏ cả tiểu thuyết để vùi đầu vào học văn là đủ hiểu như thế nào rồi đấy!

Bốn đứa tụ tập ở canteen, trên tay Đơn cầm tập đề cương, lẩm bẫm học. Minh thì sướng rồi, thi Toán với Cờ Vua, toàn là môn trí óc, với trí thông minh của nó thì chả phải học cái gì. Thanh với Thành còn nhàn hơn, Tiếng Anh với chúng nó gần như được coi là tiếng mẹ đẻ, không làm được bài thì nghỉ học luôn đi! Ba đứa con đại gia thành thời vắt chân mút chùn chụt đều ống, nhìn chăm chăm cô em út của nhóm.

-May tao không thi Văn, thi văn khổ vãi n ồi!

Thành run sợ nhún vai, đặt chai Ice xuống bàn rồi thò tay bốc một miếng bim bim bỏ vào miệng. Thanh thở dài cắm ống hút vào chai nước cam, vừa cắm vào đã bị Thành chửi cho té tát.

-Con dở, tu mịa luôn đi còn cắm ống hút vào làm gì?

-Mày điên à, người ta phải uống nước có lịch sự, éo ai tu như mày, mất thẩm mỹ!

-Tổ sư, thích không?

-Thích!

Lại chí cha chí choé, ầm hết cả trời. Đơn khẽ mỉm cười, cặm hộp sữa lên nút. Bọn này ấy à, ngày cãi nhau vài trận mà toàn cãi vì mấy chuyện đầu đầu, dễ thương vô cùng. Minh bên cạnh nhìn Đơn từ nãy đến giờ không dứt ra được, nghĩ tới việc chưa đây hai tháng nữa cậu phải xa nó là lại thấy rùng mình. Nhớ đến điếu kiện Linh đưa ra, Minh bất giác nhúu mày.

Cậu... không còn nhiều thời gian nữa...

Phải làm thôi! Trước khi đi phải thú thật cảm xúc của mình với nó!

Minh đã nghĩ vậy, và thế là cái quá trình dở khóc dở cười của cuộc đời Minh nó đã diễn ra như thế này...

Ôn đội tuyển thật sự là vất vả phát kinh lên được. Đơn ngày ngày đi sớm về muộn, tối nào cũng thấy đèn phòng sáng đến 11 giờ đêm. Máy đưa không thấy Đơn online facebook cũng lo lo lắng lắng, inbox team Đơn cũng không rep một câu. Bọn nó thấy thương Đơn, tự giác sáng sáng chiều chiều mua đồ ăn bõ bở cho con bé. Đơn đối với sự chăm sóc này âm thầm cảm động, véo má mỗi đứa một phát, hứa khi nào thi xong sẽ làm đại tiệc bánh kem khiến Thanh với Thành phải hoan hô lớn.

Trưa nắng chói chang, Đơn thẫn thờ nghĩ chiều lại phải học 1 ca đội tuyển nên không về. Cô cặm tiêng định bụng chạy ra canteen mua suất cơm,

nhưng vừa đến cửa lớp liền bị cánh tay ai đó kéo lại.

Chìa ra trước mặt cô là một bông hồng đỏ thắm.

-Minh?

Giờ này học sinh cả sáng cả chiều đều không học, hành lang dài vắng tanh chỉ còn mỗi Minh và Đơn. Mấy đứa ở lại giống Đơn đã đi xuống ăn trưa hết rồi, bụng Đơn sôi lên, không nhanh lên cô sẽ chết đói mất.

-Minh, sao thế?

Đơn cầm lấy bông hồng, đưa tay sờ lên trán Minh. Lại thật, mặt rõ ràng là đỏ mà sao không thấy sốt nhỉ? Cảm nhận một chút nhiệt độ bên ngoài, trời cũng hừng nắng nhưng không nóng mà, làm gì đến nỗi nắng nóng da chứ? Đơn không biết người kiêu ngạo như Minh hiện tại còn đang phải cúi đầu xuống, đủ thấy cậu ta đang cố gắng thế nào. Nhưng Minh là ai chứ? Xấu hổ lắm ấy nhưng vẫn cố làm mặt lạnh lùng. Cậu ngoảnh đi giấu giếm sự lúng túng, thờ ơ hỏi Đơn:

-Đó biết hoa này nghĩa là gì?

Hoa hồng đỏ thì còn có thể mang ý nghĩa gì nữa? Nhưng Đơn lúc này đã đói lắm rồi, đầu óc mụ mị quên hết cả trời trăng mây gió, mông lung đáp:

-Bông hoa này có nghĩa là...

-Là...?

-Là tao...

-Tao?

Minh mong chờ, mắt sáng lên.

-Nghĩa là tao đói rồi. Minh đi ăn đi?

Tụt... Cảm xúc của Minh tụt không có lối phanh. Cậu tức giận tiến tới bẹo hai bên má con hàng xóm khiến nó la lên oai oai, hùng hổ:

-Nào thì đói, nào thì đi ăn! Đi, ra canteen, tao sẽ gọi cho mày 2 suất, mày mà không hốc hết thì tao sẽ nhõ vào mồm mày!

Tức quá hoá rồ, lôi con hàng xóm đi xềnh xệch.

Lại một hôm khác, vào buổi tối thứ 5, Đơn cảm thấy mình off quá lâu nên tính bật điện thoại lên xem inbox thư giãn một chút. Truy cập được vài phút thì thấy tin nhắn của Minh gửi tới, nguyên văn như này:

“Ê,
snoakabosnahoznaoabvfkapapqtaothichmaynxxoslanankalpqqppqnmzj!”

Đơn hoang mang không hiểu Minh nó vừa nhắn cái gì, nhắn mày trả lời:

“Mày nói cái gì đấy?”

“Qtoeengsbcuxoapqvtathichmaynhieulambsoyngsklspbgoxnaoqnoa”

“Làm ơn Minh thân yêu, mình học mấy bài văn toàn chữ đã mệt lắm rồi. Nói tiếng người đi...”

Đơn mệt mỏi ngã kèngh ra giường, bên kia đã thấy hiển thị thêm vài tin nhắn tới tấp:

“Mày không hiểu?”

“Thật sự không hiểu?”

“Không hiểu một tí gì?”

Đơn bối rối cười trừ, ừ một cái. Bên kia lập tức số một tràng:

“IQ mày bao nhiêu thế?”

“Ngu!”

“Quá ngu!”

“Ngu như bò!”

“Ngu hơn cả bò!”

Và ABCXYZ các tin nhắn spam để miêu tả về độ ngu của cô. Đơn điên, block. Minh ở phía bên kia tên tò ôm đầu nhìn dòng chữ hiển thị.

“Bạn không thể trả lời cuộc trò chuyện này”

Thật sự là đáng và cay.

Và cứ như vậy, bạn Minh chúng ta dù có ra dấu kiểu gì Đơn cũng lắc đầu kêu không hiểu. Nhiều khi Minh cũng muốn nói thẳng toẹt ra rồi, chỉ là cái tâm của cậu kêu ngạo quá, mỗi lần mới nói được vài chữ “tao thì...” thôi là mặt đỏ bừng hết cả. Minh bó tay, đành nghĩ cách khác. Thật ra Đơn cũng hơi ngờ ngợ, nhưng nghĩ đến là cô lại nhanh chóng gạt ra khỏi đầu, tự nhủ mình suy nghĩ vớ vẩn.

Minh dạo này phải nói là nản, siêu nản. Ngồi trong lớp mà đầu cậu cứ bay đi tận đâu, không thể tập trung nổi lên cái bảng đen phấn trắng trên kia. Minh thở dài, nằm sấp xuống mặt bàn, một tay lăm lấy tay Đơn.

-Lại làm sao thế?

Đơn vừa viết vừa liếc qua Minh, hỏi.

-Đau tim....

-Lại đau tim?

Minh phụng phịu than, Đơn tròn mắt nhìn. Lại là do tương tự cái bạn nào đấy từ lần trước mà mãi không chịu nói tên ra ấy. Đơn bĩu môi, nói ra thì cô cũng có ăn thịt người ta đâu mà sợ. Mất công mấy hôm trước cô còn cứ nghĩ bậy bạ linh tinh về ông hèn kia.

Minh mệt nhoài, cần lấy cây bút chì kim vẽ linh tinh lên vở. Bỗng đứng dậy quay sang viết vào vở Đơn vài chữ:

“Y ly ke u”

-Nguyễn Giản Đơn, nghe cho kĩ đây! Về nhà, dẹp hết văn vở đi mà ngẫm cho kĩ mấy chữ này. Không ngẫm ra thì khỏi thi luôn đi!

Minh hùng hờn chỉ vào dòng chữ nói một hơi làm Đơn ngây đờ ra, nói xong liền xoay mặt quay ra chỗ khác ngay lập tức. Đơn sờ sờ vào vết bút, ngẫm mãi chả ra, cô đành bỏ kệ đấy viết bài tiếp. Minh tối đó không thèm nói chuyện với cô câu nào, inbox cũng không rep. Đơn hoang mang lật trang vở ban sáng ra, ngẩn ngẩn soi soi xét xét.

Y ly ke u?

Rốt cuộc là tiếng nước nào? Lên mạng tìm làm gì có đâu?

Hay là xoay ngược lại? Chả ra cái gì cả!

Đảo ngược chữ? U ke ly y? Vẫn vô nghĩa!

Đơn bất lực gãi đầu, mang vở ra hỏi bố mẹ, cả hai đầu lắc đầu. Đơn thất vọng, đành viết note ngay ngắn dòng chữ đó rồi dán lên trên bàn học. Đến tối muộn đi ngủ vẫn lăm lăm nhắm lên xem nó là cái gì. Đơn tự nhủ lần này phải mò cho bằng ra mới thôi!

Sáng sớm dưới sân trường, gió dịu dịu, nắng nhạt nhoà, thời tiết rất đẹp, Thành lôi Đơn xuống sân trường mua nước. Tiết sau có kiểm tra 15 phút lí, Đơn giỏi nhất là học thuộc, đọc lướt phát đã xong nên quay qua kiểm tra Thành.

-Thành, sự rơi tự do là gì?

-Là khi cái iphone của bạn rơi cách xuống đất một cách đầy xót xa...

-Lực hút trái đất là gì?

-Là khi cục phun càng nặng thì tiếng tòm trong bồn cầu càng...

-Ngưng được rồi!

Đơn chặn miệng Thành, bắt lực thở dài một hơi. Thành cười hì hì, dấm vai Đơn nịnh nọt, thề thốt uống xong cốc nước này sẽ học ngay lập tức. Thực ra trong thâm tâm cậu ta nghĩ, full 10 lí ở ngay bàn dưới, học làm gì cho một cái đầu? Đúng lúc đó Minh chạy qua, thản nhiên ngẩng phịch xuống cạnh Đơn, nhắc khéo:

-Thế đã gỡ ra chưa?

Đơn toan kêu không, chợt mắt cô sáng lên. Cô quay qua hỏi Thành:

-Thành, mày biết “y ly ke u” có nghĩa là gì không?

-Gì cơ? Mày nói cái gì đấy?

-Đây...

Đơn lôi điện thoại ra, bấm vào trong màn hình rồi đưa cho Thành xem. Thành cầm lấy cái điện thoại ngắm soi một lúc rồi nhếch mép cười.

-Ái chà, ai nghĩ ra cái này đấy?

-Minh đó!

Đơn hờn nhiên đáp làm Minh bên kia tức muốn thổ huyết. Cậu tức giận ngăn lại ánh mắt nhìn đều của Thành với mình. Thành vuốt cằm, phán rất tri thức:

-Đây nhé...

Thành thì thào vào tai Đơn khiến mặt cô đỏ lựng lên. Minh nhìn biểu hiện của cô hàng xóm, ánh mắt đầy mong chờ. Bỗng nhiên cậu thấy mặt cô

hàng xóm chuyển từ đỏ sang cực đỏ, sau đó từ cực đỏ sang tím. Đơn tức giận c ãn tai Minh giựt mạnh:

-Sao mà có thể nói ra câu đó hả?!?!

Gì? Tở tình thôi mà cũng bị véo tai đau thế này cơ á?

Minh kêu lên gỡ tay của Đơn ra, xoa xoa tai:

-Đâu? Thế câu đấy có nghĩa là gì?

Đơn gân cổ lên:

-Thành bào Y dài là I ngắn, “ly” là “love”, “ky” là...

Nói tới đó rồi tắt phụt, Minh cứ thấy sai sai, mặt đỏ ầu ra. Đơn xấu hổ ôm mặt, c ãn điện thoại bấm ra những lời Thành vừa nói:

“Y = I, ly = love, ky = kẹc, u = bạn. Y ly ke u là “tôi yêu.....””

Tin nhắn chỉ dừng lại ở đó, nhưng Minh đã hiểu, hiểu là cậu bị thằng khốn nạn xỏ đều.

-THÀNHHHHHHHH!!!!

Minh hét lên, v ò vào người Thành, không may Thành né kịp, nhảy lên chạy biến đi mất, Minh tức giận đuổi theo. Rõ là nó có hiểu, vậy mà lại xuyên tạc ra để làm cậu mất mặt, Thành khốn nạn!

Còn con kia, “Y ly ke u” tức là mà là đ ò ngu!! ĐỒ-NGU!!!

Đôi lời của tác giả: Thành dịch câu đó hơi bậy, nhưng mà tác giả vẫn cố cho vào dù biết có thể sẽ bị ném đá. Bởi vì sao? Vì nó dựa trên sự thật =)))) Khi tôi đưa câu “Y ky ke u” cho một vài bạn nam tôi quen dịch thử, một số

thì ngờ ngờ kêu đây là câu tỏ tình à mặc dù không hiểu nghĩa hoàn toàn.
Còn riêng một bạn, cậu ta đã dịch y như Thành dịch vậy đấy! =)))

Hôm qua toàn khu mất điện không đăng được, thật sự rất xin lỗi các
độc giả. Huhu:

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 27: Người Minh Yêu Là...?

Hôm đó kết quả thông báo, Minh Đơn Thanh, tất cả đều được giải nhất thành phố, chuẩn bị đi thi quốc gia. Riêng Thành thì được giải ba, khi cả nhóm đề ra tra khảo thì cậu ta mới giải đầu thú nhận, tối hôm trước khi thi chơi game khuya quá, sáng dậy mở mắt không nổi, đang làm bài thì ngủ quên mất, bỏ trống mấy bài cuối. Cả nhóm sau khi nghe xong câu trả lời vô cùng chân thực kia liền phát rồ lên, đề cậu ta ra cù cho một trận.

-Phát điên lên vì mày!

Thanh tức tối giậm chân hét vào mặt Thành, ngược lại Thành chỉ giải đầu cười trừ cho qua. Đơn bên cạnh vô lực lắc đầu, nghiêm khắc phê bình:

-Lần này không khao Thành bánh kem.

-Gì chứ?! Không thể nào?!?

Cậu ta gào lên ai oán, níu kéo tay Đơn. Đơn vẫn một mực không xuống nước, đứng im mặc cho Thành mè nheo. Thanh hừ nhẹ, cảm thấy Thành bị vậy là đáng đời lắm. Tin tức đến tai cô Hằng, cô sững khởi bàn, bởi vì lớp cô có tận 3 em đạt giải nhất thành phố liền, quả này cô nở mày nở mặt với cấp trên rồi! Các thầy cô bộ môn cũng vui, cô Anh hứa cho Thanh 10 phần thưởng tổng kết mặc dù Thanh và Thành vốn đã 10 phần thưởng rồi, thầy Toán cũng đúng theo hứa cho Minh 10 phần thưởng tổng kết, riêng cô Hằng không nói hai lời lập tức cho Đơn miễn kiểm tra tất cả các bài Văn luôn, cộng thêm quả 10 phần thưởng Văn gây sốc dư luận. Còn một điếu đáng ăn mừng nữa là Dạ Từ Minh trông vậy mà còn rinh thêm giải nhì Cờ Vua nữa, đối với người vừa mới học thì như vậy đã là quá siêu rồi! Thư lớp trưởng được giải nhì Thành phố môn Sinh học liền cảm thấy hơi tiếc, nhưng ngay sau đó đã nhanh

chóng gạt ra khỏi đầu, ít nhất thì cô cũng được ghi thêm vài dòng vào cho đẹp học bạ.

Hôm đó các vị phụ huynh khao tất cả các con trong lớp một chầu pizza, riêng các bạn đi thi đội tuyển dù trúng hay trượt cứ được giải 3 thành phố trở lên là đều được thưởng 100 nghìn tiền mặt. Lúc tan học mấy mem trong lớp vẫn còn xoa xoa cái bụng căng tròn, vui vẻ đi về.

Đơn thu dọn sách vở, đột nhiên cảm thấy hơi hoa mắt, nghĩ thầm dạo này ôn hơi quá, lần này về phải ngủ lấy sức một chút để còm chuẩn bị cho kì thi tiếp theo. Cô hắt xì hai cái, khịt khịt mũi nhỏ. Minh đứng bên cạnh thấy vậy liền lôi khăn giấy trong cặp ra, một tay đỡ gáy Đơn, một tay lấy khăn giấy cầm vào mũi cô, lắc lắc. Đơn giãy nảy lên, đẩy tay Minh ra, tự mình cầm lấy khăn xoa xoa vào mũi. Minh cười cười, búng vào trán Đơn một cái:

-Hắn hoi không phun hết mưa xuân vào mặt người khác bây giờ!

-Gi? Có tí nước nào chảy ra đâu? Hắt hơi 2 cái là do có người nói xấu đấy!

Đơn bĩu môi, phùng má phản bác. Thanh vẫn không yên tâm, nhắc nhở:

-Sắp thi tiếp rồi, đừng để ốm đấy!

Đơn dùng tay hơi nhấn vào đầu, âm ừ cho qua. Lũng thừng xách cặp đi về cùng chúng nó.

Những ngày sau này, tưởng như thi xong rồi thì được chơi, ngược lại còn áp lực hơn thi thành phố gấp bội. Từng cụm học sinh thuộc mỗi thành phố một sẽ ôn luyện để thi với nhau, sau đó lọc ra từ 6 học sinh để đi thi quốc gia. Mấy thầy cô nhìn mấy trò mệt mỏi mà cũng nã hết cả lòng, động viên an ủi vài câu, hứa chỉ cần không khuyến khích, rinh giải về cho trường thôi thì sẽ được thưởng và cho đi chơi mấy ngày. Mấy bạn nghe đến đó sướng hết cả tai, ý chí quyết tâm cũng cao hơn hẳn.

Tiết trời lúc mát lúc lạnh thất thường như tâm trạng người thiếu nữ, gió thổi qua cửa ô sỗ làm mây bạn ng ỡ ôn trong phòng rét run. Đơn sứt sứt mũi, hí hoáy chép lại những gì cô ghi trên bảng. Chuông giữa giờ vang lên, cắt đứt sự tập trung đầy căng thẳng. Đơn nhìn ra ngoài cửa sỗ, bây giờ đang là thời gian học đội tuyển, Minh học Cờ Vua ngay bên cạnh, cô ng ỡ chờ nó sang chơi với cô.

-Ê mày ơi, Ngân 8B ấy, bị liệt 1 chân mà cũng có người yêu đấy!

-Eo, bé tí yêu mới đương, kinh!

-Thôi gato đi! Mà nghe bảo người yêu con bé đó là...

Đơn cảm giác như hai bạn nữ ng ỡ góc trong kia cứ liếc mình r ỡ lại thì thà thì thụt với nhau. Cô muốn quay xuống hỏi nhưng lại thôi, căn bản cơn đau đầu âm ỉ cứ làm cô hoa hết mắt lên, chẳng bận tâm được. Nằm gục xuống bàn, gõ gõ tay tạo ra những tiếng kêu đ ầu đ ạn, cô gái nhỏ thêm thiếp ngủ mất, miệng lẩm bẫm: “Sao Minh vẫn chưa qua nhỉ?...”

Thôi, ngủ đi cũng tốt, để đ ờ phải thấy cái cảnh đang diễn ra ngoài kia...

Ngoài sân trường cứ khoảng vài phút lại có mấy người đứng lại xì xào r ỡ đi tiếp. Phía dưới tán cây trụi lá hiện hữu một đôi trai gái, gái ng ỡ xe lăn, trai phía sau đẩy đi đ ầu đ ạn, nở nụ cười rất ấm áp. Ngân mặt hơi h ồng, làn gió lạnh thổi qua làm người cô run lên. Đột nhiên từ phía sau có người trùm lên người cô một chiếc áo khoác, ngoảnh lại li ền thấy nụ cười như gió xuân của Minh chạm vào đáy mắt. Ngân lúng túng:

-Cậu... không cần làm thế đâu...

-Sao lại không làm thế? Yêu nhau thì phải chăm sóc cho nhau chứ nhỉ?

Minh thản nhiên đáp lại, nụ cười trên môi tươi tắn rạng ngời như mặt trời. Cậu giữ nguyên một khuôn mặt đầy Ngân vòng vòng quanh trường vài vòng, cho hết người này đến người kia thấy được, chẳng bao lâu nữa toàn trường này sẽ biết thôi, rằng cậu thích Ngân. Quả nhiên vài phút sau đã

thấy học sinh từ các tầng nhìn xuống, xì xầm bàn tán. Minh nhếch môi trước hiệu quả này, rồi áo sau lưng cậu bị kéo lại một cái.

-Tại sao cậu lại làm thế?

Giọng nói ấy có chút lạc đi, bàn tay nắm lấy áo Minh run rẩy. Thư đang hoạt động câu lạc bộ thì nghe thấy mấy em khối 7 gào lên hai anh chị bên dưới sân trường lãng mạn muốn chết, chị ngã xe lăn, hai anh chị đưa nhau đi dạo quanh sân trường, mà anh kia không ai khác ngoài Dạ Từ Minh 8A, người từng nhất khối năm ngoái, và năm ngoái ngoái.

Dụng cụ trên tay Thư rơi bịch xuống đất.

Cô nắm lấy áo Minh, gần như là hét lên. Rõ ràng cậu thích Đơn cơ mà, thích lắm lắm, thích đến nỗi Thư phải chịu thua trước tình cảm đó. Vậy mà bây giờ thì sao? Thứ tình cảm mà cô phải đầu hàng ấy lại bị một con nhóc ngã xe lăn chen ngang. Nó không xứng! Dạ Từ Minh, đáng vẻ kiêu ngạo của cậu đâu rồi?

-Tôi đã làm gì?

Minh cười ảm áp, dịu dàng hỏi lại. Thư cắn môi trợn mắt, run rẩy buông tay. Cô lấy một tay ngăn lại chút sóng sánh bên mắt, quyết không cho thứ chất lỏng yếu đuối đó chảy ra. Thư hít một hơi, sau vài giây thì bình thản đứng yên, cô nhìn vào Minh mà nói:

-Tôi nói một lần thôi, làm gì thì làm, đừng làm “Minh” của tôi biến mất!

Rồi lại quay sang Ngân:

-Cậu, loại như cậu tu nghìn năm nữa cũng không thay thế được Nguyễn Giản Đơn đâu!

Ngân bị chỉ vào mặt tức đến đầu bốc khói nhưng không làm gì được nên chỉ có thể ảm ức rơm rớm nước mắt. Ngân tưởng chuyện gì cũng có thể giấu được sao? Người thông minh như Thư chỉ cần tiếp xúc là biết

ngay ai tốt ai xấu, Ngân làm chuyện xấu nghĩ Thư không biết chắc, Thư không phải dạng vừa. Thư quay qua nhìn Minh, cậu ta lại cười, cười đến đáng ghét. Thư muốn tát cho nụ cười giả tạo kia một cái, rốt cuộc lại không thể xuống tay. Cô là cái gì đâu? Bạn bè với cậu thì không phải, người thân cũng không phải, bạn cùng lớp có quy ền xen vào đời sống của nhau sao? Thư không cam lòng, siết chặt tay chạy đi mất.

Liên tiếp vài ngày sau đó, Đơn không thấy Minh qua thăm cô gì cả. Sang nhà nó chơi lúc nào cũng thấy nó nhốt mình trong phòng không chịu ra, sốc hơn nữa là, nó xin cô giáo cho chuyển chỗ. Nó lên ng ồi với Thanh, Thành xuống ng ồi với cô.

Đơn tự hỏi, cô đã làm gì để nó giận?

Nhưng câu trả lời lại ngoài dự đoán của cô. Không phải là do cô làm nó giận, mà nó muốn giữ khoảng cách với cô. Còn lí do ư? Lí do đang lù lù ở sân trường kia kìa. Minh ng ồi cạnh Ngân trên ghế đá, Ngân cúi sát mặt vào g ần người Minh, chỉ chỗ hỏi bài. Minh đặt quyển vở trên đùi, thi thoảng cười rộ lên, còn véo má Ngân một cái.

Nhìn tới đó, Đơn bất giác sờ lên má mình. Cô còn cứ tưởng nụ cười kia, ánh mắt kia là chỉ dành cho mình cô thôi cơ. Ngẫm lại mới thấy mình quá ảo tưởng, nhớ mai sau nó lấy vợ mà cứ làm thế với cô mãi, vợ nó ghen thì chết! Đơn nhớ lại khoảng thời gian cách đây vài tháng, Minh bảo Minh đau lắm, đau ở tim. Lẽ nào đau là do Ngân sao?

Lúc ấy cô bé của chúng ta đ ần đến mức quên mất rằng khi ấy Minh còn chưa gặp Ngân bao giờ, chỉ chăm chăm phân vân rằng mình nên ghét Ngân hay quý Ngân đây?

Ghét bởi vì dám cho người đánh cô, ghét như Thuỷ vậy, ghét lắm.

Còn quý... Không phải là quý Ngân, mà là vì Minh thích Ngân, nên cô cũng phải học cách thích Ngân thôi...

Đàn ông con trai, lớn r ồi cũng phải có người th ần thích, cô là bạn nó, cô nên tôn trọng nó.

Đơn đứng lặng đi một lúc, sau đó xoay gót quay về lớp học.

Tối đó cô nhắn tin hỏi Minh, hỏi nó thích Ngân à. Nó chỉ rep vồn vện một chữ “ừ” không giải thích gì hết. Ừ, biết đâu được, yêu là không kiểm soát, làm gì có chuyện thích vì lí do gì để mà giải thích? Nhưng mà nghĩ lại, cô làm bạn với nó từ thời cời chuồng quẩn tã, nó thích ai cũng không nói với cô, kể cũng buồn buồn.

Đơn muốn nhắn tiếp là: “Chúc chúng mày hạnh phúc!”, nhưng không hiểu sao chữ bấm được đến giữa chừng lại xoá đi. Không thể phủ nhận, cô ghét Ngân, cô muốn nói quý Ngân lắm lắm, cô không để bụng Ngân từng bắt nạt cô đâu, vậy mà vẫn không thốt ra được. Trầm ngâm thật lâu, Đơn bất giác bấm ra vài chữ:

“Nếu bây giờ phải chọn giữa tao và Ngân, mày chọn ai?”

Nhấp xong, chần chừ, không muốn gửi. Có lẽ trong thâm tâm Đơn đang có một hi vọng đến ảo tưởng, ảo tưởng nó sẽ nói “tao chọn mày”, ảo tưởng nó sẽ đề cao bạn thân hơn cả người nó thích. Đơn tự cười mỉa bản thân, mình ơi là mình, mình ích kỉ đến thế sao? Bản thân không ưa nổi người ta, nên cố gắng ép bạn phải chọn mình. Thật là ghê tởm!

Đơn không nghĩ ngợi, xoá đi. Minh ở bên kia thấy Đơn gõ một hồi lâu mà không gửi, rốt cuộc cậu chủ động nhắn trước. Cậu nhắn:

“Nếu mày hỏi giữa mày và Ngân tao chọn ai, thì tao chọn Ngân. Xin lỗi!”

Nước mắt Đơn vô thức chảy dài. Cô sụt sịt xoa mũi, chửi mắng trong lòng. Ngốc, sao phải xin lỗi, đến cả bố cô còn nói yêu mẹ nhất rồi mới đến cô kia kìa. Nhưng mà Đơn khóc không phải vì đau, vì buồn, mà là vì ức. Ức, Minh biết rõ cô ghét Ngân bao nhiêu, vẫn yêu Ngân. Ức, Minh biết rõ cô đã đau đớn thế nào do một tay Ngân bày ra, vẫn chọn Ngân. Đơn tự nhận mình không phải loại con gái cao thượng, cô hiền thì hiền thật, nhưng cô sẽ nhớ kĩ người nào đối xử tệ với cô, ghét mãi, ghét mãi, ghét đến suốt đời. Ghét người hại mình thì chớ, người cô cứ luôn nghĩ sẽ bênh cô còn

đáng ghét gấp bội. Thế đấy, uất ức cô chịu một chút có là gì, sức mạnh tình yêu to lớn và đầy lòng vì tha, bất chấp hết!

Đơn nhắm mắt lại, phủ phục xuống giường, ngủ quên mất.

Những ngày tiếp theo Đơn hạn chế nói chuyện với Minh, cô sợ vô thức theo thói quen sẽ nhảy chồm lên người cậu làm Ngân ghen, cô sợ chịu không nổi sẽ ra véo Ngân vài phát, gào vào mặt Ngân rằng: “Cậu hành tôi chưa đủ sao, còn định cướp nốt người bạn thân nhất của tôi đi ư?” Cô-Nguyễn Giản Đơn, đang học cách trở thành một người có tấm lòng vì tha nhân hậu, không có lòng ích kỉ và sự đố kị.

Chỉ còn nốt ngày hôm nay thôi là sẽ thi chọn lọc quốc gia, mai Đơn cần phải dậy sớm để lên xe buýt trường tới địa điểm thi. Quan trọng nhất là, vui đâu vào học sẽ không còn thời gian bận tâm nghĩ xem mình ích kỉ hay không nữa. Đơn đặt tay lên che miệng, ho sù sụ vài cái rồi cầm cúi chép tiếp bài.

-Ôi Đơn ơi, trán mày nóng này!

Thành chạm tay vào trán Đơn rồi lại chạm vào má Đơn, cuối cùng sờ khắp mặt cô, còn đẩy trán cô áp vào trán mình. Đơn khịt mũi đẩy Thành ra, kéo khẩu trang che mặt cao hơn. Cô tự sờ tay lên trán, lẩm bẫm:

-Có thấy nóng đâu nhỉ?

-Mẹ ơi, con lậy mẹ!! Tay mẹ cũng nóng như cái xúc xích nướng ngoài công trường kia rồi bảo sao tự sờ chả thấy bình thường!!!

Thành đặt tay Đơn lên má cậu sau đó lèm bèm mắng. Đơn được chạm vào da thịt man mát thấy dễ chịu, đưa tay còn lại lên chạm nốt vào. Thành giật mình, kêu nóng quá! Đơn vẫn không tin, Thành đành bất lực quay lên gọi Thanh:

-Ê Chuối Tiêu, mẹ ruột sốt rồi!

Thành bảo đến mẹ đẻ ng ồi ở nhà còn không đối xử tốt với cậu bằng Đơn, chắc chắn mẹ đã nhặt cậu ở bãi rác, Đơn mới chính là mẹ của cậu. Đơn trước cái lí do kia trước giờ chỉ cười không thèm chấp, búng cho Thành một cái vào trán, nhắc nhở vài câu kêu bố lão bố toét r ồi lại thôi. Thành lại càng được thể gào lên: Đấy, thấy chưa, ở nhà cậu ta mà làm sai việc gì thì chắc chắn mông sẽ làm bạn với chổi lông gà luôn! Đây chỉ búng một cái, rõ ràng đây mới là mẹ đẻ mà...

-Gì?

Thanh lập tức quay xuống, lu ồm tay vào cổ Đơn chạm thử một cái r ồi giật mình rút tay ra. Thanh xoa xoa tay, lắc đầu nói với Đơn:

-Tao bảo mày giữ sức để thi mà chẳng chịu nghe gì cả! Giờ mày gọi điện cho bố mẹ xin cô cho về nhà ngay! Ra canteen mua lấy hộp cháo quẩy, húp luôn khi về tới r ồi nằm xuống ngủ đến mai cho tao. Tiện thể cầu trời khẩn phật rằng mai mày vẫn có thể đi thi đi!

Đơn mệt mỏi gật gật đầu, ngoan ngoãn lấy máy ra gọi cho bố, lát sau lật đật đứng dậy thu dọn sách vở ra về

Phía bàn trên có người thi thoáng lại ngẩng lên nhìn con hàng xóm mặt đỏ bừng bừng, mày nhú chặt.

-Đơn sao đấy?

Mẹ Nguyễn đang rửa rau thấy ch ồng đưa con về, con gái hắt hơi và ho liên tục li ền hỏi. Đơn ng ồi xuống ghế sofa xem ti vi, ôm chặt gối vuông sục sục nói:

-Con không biết, con đau đầu quá, mẹ cho con viên thuốc đi.

-Trên phòng con cũng có mà?

-Nhưng con ngại lên lấy.

Đơn mệt mỏi nhăn mặt, hướng mẹ Nguyễn giải thích. Mẹ Nguyễn đang bận nên phất tay:

-Thuốc trên kệ tủ ấy, ra mà lấy!

-Con sốt 38° đấy, em xem cho nó uống hạ sốt chứ đừng cho nó uống đau đầu!

-Ừm, thế thì vỉ trắng ở kệ cao nhất!

Đơn đặt gối vuông xuống, lật đặt đứng dậy mò mẫm kệ tủ. Tủ thuốc được đóng trên tường, ngăn trên cùng cao hơn cô hơn nửa mét. Đơn kiễng chân lên, chói với lờn mò vỉ thuốc mà mãi chả thấy đâu. Cứ ngẩng đầu lên làm Đơn hoa hết cả mặt, cô ôm lấy đầu mình, cả người tưởng chừng như đổ về sau:

-Bố ơi lấy hộ con cái, con không với tới được...

Cảm giác mất cân bằng đột nhiên trở thành ổn định, ấm áp bao phủ quanh lưng. Cánh tay ai đó sau cô đã với lên, lấy vỉ thuốc xuống đặt lên tay Đơn. Ngẩng đầu lên, Đơn đã chạm ngay khuôn mặt của Minh phía trên. Minh nhẹ véo tai cô:

-Tao không đỡ kịp thì có mà ngã ngựa ra sau r ồi đấy!

Đơn c ần lấy vỉ thuốc bóc ra bỏ vào miệng, ú ớ vài câu li ền có người mang cốc nước lên đỡ cho cô uống. Đơn chẳng phải động tay gì cả, lơ ma lơ mơ nuốt thuốc, mắt díp hết cả lại. Cô vừa định quay lại cảm ơn thì đã thấy cả người được nhấc bổng bế vào trong lòng, sau đó Đơn chính thức lịm đi. Trong mơ cô còn nghe thấy vài tiếng lo lắng của bố mẹ, cùng với tiếng nói tr ần ấm của cậu bạn mới vỡ giọng cách đây không lâu. Trong thâm tâm cô nghĩ th ầm, chết r ồi, cô lại đẻ Minh bế, Ngân nhìn thấy lại bu ồn thì chết.

Đơn ngủ được một giấc liền thức dậy, cảm thấy cả người nhóp nháp, chắc do thuốc hạ sốt làm cô đổ mồ hôi. Cô quay qua bên phải liền thấy khuôn mặt quen thuộc chình chình bên cạnh, nghĩ ngợi một chút cô liền đưa ra quyết định vào lau qua người rồi thay quần áo.

Lúc Đơn vệ sinh sạch sẽ thay xong đồng ngủ bước ra thì Minh đã tỉnh. Cậu vẫn nằm ì trên giường Đơn không chịu dậy, còn vỗ vỗ ra hiệu cho Đơn nằm cạnh nữa, phát ghét!

Đơn bĩu môi, cuối cùng vẫn phải bò xuống nằm, bởi vì cô mệt, mà ngoài giường ra chả có chỗ nào nằm được cả. Đơn vừa nằm xuống Minh đã kéo cô sát vào người, bảo:

-Đây, chiều theo thói quen nhé! Ôm tao đi cho ngủ nhanh hơn!

Minh tủm tủm cười. Đơn lập tức thành thật lắc đầu:

-Không, không động chạm người đã có người yêu!

Nói rồi dịch xa ra một chút. Minh nghe tới đó hơi buồn buồn. Cậu nhìn vào đôi mắt朦胧 lưng đây kiên định của con bạn, rồi cuộc đành thở dài:

-Được được, không ôm thì không ôm! Nhưng mà Đơn này...

Minh vươn tay lên vuốt ve mái tóc đã dài đến tận thắt lưng của Đơn, lặng thinh không nói. Con nhóc này ở trên lớp toàn tốt điểm nên nhìn tóc nó cứ tưởng ngắn, xoa vậy mới biết đã dài lắm rồi. Đơn hỏi:

-Sao?

Minh thở mạnh một cái, rồi cuộc bội ước dùng vũ lực ép Đơn vào trong lòng. Đơn dầy dựa, thở hổn hển, tiếc là sức lực người ốm có hạn nên không làm gì được. Cô cố gắng quát lên:

-Làm sao?!?

-Hứa với tao, không bao giờ được cắt tóc!

-Được được được, mau thả ra!

-Không! Ôm nốt! Ôm nốt lần này thôi!

Minh vùi mặt vào đỉnh đầu Đơn, cảm nhận mùi Enchanteur thoang thoang quanh chóp mũi. Mặt Đơn hơi nóng lên, một phần vì ngưng, một phần tức giận thẳng hàng xóm có người yêu rồi mà vẫn muốn “thả thính” cô. Nghĩ lại cảm thấy bạn bè ôm nhau chút cũng được nên thở dài quay qua ôm nó. Dù sao, bất kể thế nào, ôm Minh vẫn là liều thuốc ngủ tốt nhất!

(Còn tiếp)

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 28: Hẹn Gặp Lại!

Thế nào là “ôm nốt”?

Cuối cùng Đơn đã hiểu rõ “ôm nốt lần này thôi” của Minh có nghĩa là gì.

Tối hôm đó Đơn sốt quá cao, sáng ra không có đủ sức đi thi nên nghỉ ở nhà. Các thầy cô trong trường ai cũng tiếc hùi hụi, liên tục nhắn tin cho bố mẹ Nguyễn hỏi thăm. Cô Hằng tuy buồn nhưng vẫn phải cho xe khởi động để tránh ảnh hưởng đến các học sinh khác. Nào ngờ cô vừa mới nói bạn Đơn ốm không thể đi thi là Minh đứng ngay dậy, đòi đi xuống xe.

-Tại sao?

Cô đã hỏi vậy, thằng nhóc học sinh của cô, giỏi như thế, tìền đờ sáng lạn như thế. Ấy vậy mà không nói hai lời trực tiếp nhảy phốc khỏi xe, trước khi đi còn bỏ lại một câu:

-Em thi thực ra cũng là vì nó. Cái giải này vốn chẳng giúp ích gì được cho em. Lần này nó ốm rồi, em thi để mang giải về cho nó buồn thêm sao?

Xem kìa, tự tin như vậy, cứ như chắc chắn bản thân sẽ được giải nhất không bằng ý! Thôi thôi, về thì về luôn đi, anh đã quyết cái gì thì tôi chẳng bao giờ cản được đâu mà!

Nhóm 4 người học sinh xuất sắc nhất khối, khi mới đi thi thì thi cả 4, đến bây giờ, chỉ còn mỗi một người.....

Đơn bị sốt virus kéo dài một tuần liền. Ba ngày sau khi thi Thanh và Thành đều về thăm Đơn, Thanh vui vẻ báo cô thi một mình chán nên bỏ lại mấy câu, xếp chuẩn xác hạng 7/6 người được chọn đi thi với nước khác. Cuối cùng thì Thanh vẫn rinh về giải ba quốc gia, Đơn nghĩ, thôi thế cũng được, nhìn lại bản thân mình bỏ lỡ kì thi quan trọng cũng có hơi tiếc nuối.

Điểm mấu chốt là, suốt từ lúc Đơn ốm đến khi khỏi hẳn, ngoại trừ lần duy nhất Minh đến đây lấy thuốc trên kệ tủ cho cô, thời gian còn lại đều không thấy tăm hơi đâu hết. Sang gõ cửa nhà mấy lần hai bác đều kêu nó bảo bạn không muốn gặp ai hết, còn tròn tròn mắt nhìn Đơn hỏi: “Minh nó chưa nói cho cháu biết à?”

Biết? Biết cái gì?

Đơn lắc lắc đầu rồi xin phép ra về, dự định mai lên trường hỏi nó một chút, xem một tuần qua đi đâu mà không thấy lộ mặt ra. Chỉ có đi đâu trước giờ sống hồn nhiên quá, không để ý tiếng thở dài nào nề đằng sau lưng, cũng không chú ý tới ánh mắt buồn thăm thẳm từ phía trên tầng hai nhìn xuống.

Minh lưu luyến nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn, thở dài một hơi. Chợt điện thoại rung lên, cậu nhắc máy:

-Alo?

“Thành đây, mai mày đi à?”

-Ừ...

“Xác định chưa?”

-Chưa.....

Thành lặng im khi nghe câu nói của Minh, cậu thở dài:

“Cần nhắc kĩ trước khi quyết định một đi đâu gì đó!”

-.....

“Đi thì đừng có hối hận, tao không nhét con Đơn vào vali cho mày bác đi theo được đâu!”

-Nếu được, khỏi cần nhét nó vào vali. Nhét vào balo rồi đeo đằng sau lưng cho gần người, không sợ mất.

-.....

Mịa thẳng điên! Thành giật giật khoé miệng, tiếp tục nói:

“Con Đơn, không có mày nó vẫn sống tốt. Mày đi rồi thì còn tao, không còn tao thì còn đây thẳng. Bây giờ mày đi chỉ khổ mày thôi, không xí chỗ nhanh em nó lọt vào tay thẳng khác, lêu lêu đờm mất chỗ!”

-Mày!!

Tút...

Thành đã kịp tắt máy, Minh tức giận, ném điện thoại lên giường.

Mẹ Dạ đợi bé con đi khuất khỏi cửa mới quay qua hỏi chồng:

-Em không dám tưởng tượng đến cảnh hai đứa chúng nó xa nhau.

Bố Dạ cần máy điện thoại lướt lướt, bất lực thở dài 1 chút rồi lại bình thường:

-Xa có mấy năm thôi, hai đứa vẫn có thể liên lạc qua mạng xã hội mà. Với lại nếu con trai mình thích con bé ấy thật sự thì dù trôi qua bao nhiêu năm nó vẫn không bỏ cuộc đâu.

-Vấn đề là Đơn, nó có chịu chờ không ấy! Xinh thế kia, không đến lượt con trai mình đã có bao nhiêu thẳng xin chết rồi!

-Ôi dào, em cứ phải lo! Con trai mình được thừa hưởng khuôn mặt đẹp xuất sắc giống bố nó, nhìn một lần là vương vấn cả đời. Đơn nó mà quên được thẳng Minh nhà mình mới là lạ đấy! Đến em ngày xưa mang tiếng ấy ấy mà cũng đỡ trước cái mặt này còn gì.....

Bố Dạ lấp liếm, giọng ngày càng nhỏ dần. Mẹ Dạ vồ lên, cấu eo chùng khiến bố Dạ la oai oái:

-Anh nói “ấy ấy” nghĩa là sao? Nói rõ ra!

-Ồi, cấu nhẹ thôi anh đau! Á, là xinh đẹp mỹ miều dễ thương hiên dụ nét na đẹp tựa thiên tiên, tha cho anh...

-Ai nói là em đồ trước mặt anh? Còn không phải tại anh dùng mưu hèn kế bẩn cho ông già xin xôi đến bói toán mấy câu vớ vẩn sao?

-A a ui ui, vợ ời anh xin lỗi, là anh đồ trước, anh đồ trước chân em! Huhuhu..... Ai da đừng có véo nữa người ta đau mà!!!!

Dưới sân trường nhuộm một màu nắng sớm, gió thổi dịu dàng, trên mấy cành cây khô héo đã nhú ra búp non, báo hiệu mùa hè sắp tới.

-Sau đây, tôi xin công bố kết quả cuộc thi học sinh giỏi cấp quốc gia như sau.....

Tiếng cô thầy hiệu trưởng đồng dục trên bục lớn, bây giờ là tiết chào cờ, các học sinh tranh thủ lúc cô đang đọc làm việc riêng rất nhiều. Đơn ng ỡ gần cuối hàng dáo dác tìm quanh xem Minh đâu, rốt cuộc không những không thấy Minh mà còn bị Thanh với Thành mắng cho một trận.

-Mẹ kiếp, bạn bè ng ỡ lù lù ngay đây, lúc nào trong mắt cũng chỉ có mỗi Minh!

Thành tức giận giậm chân, làm bao nhiêu trò mà con nhóc kia vẫn không chịu chú ý tới. Mặt cậu hơi buồn buồn, mắt sụp xuống, thở dài một hơi. Đơn tìm chán chê, đến khi thầy hiệu trưởng kết thúc bài thông báo mới giật bản mình, ngơ ngác quay sang hỏi Thành:

-Thành ời, sao không có giải của Minh? Hay thầy đọc thiếu?

Có đứa nghe câu hỏi kia không khỏi giật bản mình, Thanh hồn nhiên định đáp, bất ngờ miệng cô bị tay Thành bịt chặt, Thành lôi tọt Thanh đi mất.

-Ah ui ui sao tao đau bụng thế nhỉ? Thanh đi với tao ra phòng y tế cái, đứng không vững nổi rồi!

-Ơ này, từ đã!!

Hai đứa hồn ào chạy mất, bỏ lại Đơn buồn thiu ở hàng dưới cùng.

Rốt cuộc mày định làm gì mà trốn tao mãi như thế, hả Minh?

Giờ ra chơi Đơn chạy đến 8B tìm Ngân. Cứ ngỡ rằng cậu ta yêu Minh rồi thì sẽ hết ghét cô, ai ngờ vừa mới hỏi Minh đâu đã bị mắng xối xả cho vào mặt. Ngân nói Đơn cút, cút ngay khỏi tầm mắt Ngân, cái loại như Đơn làm bản hết mắt mọi người. Ngân còn nói Đơn là cái đờng ngoài nai trong cáo, cứ tỏ vẻ hiên hiên dụ dằng, cuối cùng không biết đã mời được bao nhiêu thằng rồi. Bọn bè cái éo gì? Có mà rả rính Minh không được nên sinh xấu tính, làm mọi thứ để chia rẽ Ngân với Minh. Đồich kỉ, đờ hai mặt, đờ lảng lơ, nõ lòng chia cách đôi uyên ương như thế! BỐ mẹ nào đẻ ra mày chỉ tổ đau! Minh ấy, Minh đã chán ngấy Đơn rồi nên mới bỏ đi nơi khác đấy!

-Cậu không nói thì thôi, tôi không hỏi nữa.

Đơn nghe xong một đống câu chửi thán nhiên đáp. Có một số người mình không nên chấp, người ta chửi thì tự người ta nghe, mình mang vào lòng làm gì cho mệt người. Nhưng sự việc không dừng lại ở đó, Ngân bất ngờ túm tóc Đơn giật lại, rồi tát cho Đơn một nhát trước con mắt của bao nhiêu người. Âm thanh thanh thúy vang dội, lòng Ngân hả hê.

Thế rồi 1 giây, 2 giây,... Đơn vẫn đứng im không động đậy.

Ngân cứ ngỡ cái đứa con gái hiên hiên giả tạo này sẽ nhẫn nhịn để không làm xấu hình tượng của bản thân.

Ngân cứ ngỡ nó sẽ ôm mặt khóc nước nỡ chạy đi mất, để cho mấy đứa con trai xót thương chạy ra đỡ dành.

Nhưng tất cả... chỉ là một từ “ngỡ”.

CHÁT!!!

Ngân hoảng sợ ôm một bên má mình, nước mắt nhanh chóng tràn khoé mi. Cô ta gào lên:

-Mày, ai cho phép mày đánh tao?

-**IM MỒM!!!** Nói một câu tôi tát thêm một cái!!

Đơn quát lên khiến cho Ngân giật mình im thin thít. Tất cả mọi người trên hành lang tầng một đều đổ xô lại xem biến, thấy Đơn đứng đó, Ngân lại ôm một bên má đỏ lừ liền không khỏi hoang mang. Nguyễn Giản Đơn từ trước đến nay nổi tiếng hiên, bị ai làm đau cũng vẫn cười tươi, bị trêu ghẹo bao nhiêu vẫn không biểu lộ sự khó chịu ra mặt, thế mà bây giờ lại đánh một đứa con gái ngỗ ngược xe lăn? Ai cũng có thể nghe thấy mấy từ ngữ khó nghe mà Ngân thốt ra, nhưng việc đánh người này... dù thế nào nếu bị bắt gặp vẫn sẽ bị hạ hạnh kiểm.

Mà Đơn, Đơn chẳng quan tâm.

-Tôi nói cho cậu biết, lằng lờ, bố mẹ đẻ ra chỉ tổ đau, không ngẫm lại xem ai mới là người xứng với cái danh đó? Tôi thấy thương cho bố mẹ cậu, đẻ ra đứa con gái có học thật!

Ngân tức đỏ mắt, chưa kịp phản bác đã bị Đơn chặn họng:

-Hôm nay tôi đứng đây cho cậu chửi đã rồi. Nói cái gì cũng phải đúng, không phải là tôi cút, mà là **CẬU CÚT!** Cậu đã muốn thì tôi cho cậu toại nguyện! Từ bây giờ trở đi tránh xa tôi ra một chút, đừng để tôi nhìn thấy cậu. Gặp một cái tôi tát một cái, **NHỚ CHƯA?!?**

Đơn nói rồi bỏ đi mất. Ngân sợ hãi giật lui xe về phía sau, vô tình giạt nhanh quá làm cho xe đổ nhào, lật xe đập đầu xuống nền đất. Đầu cô ta vang lên một tiếng cốp, sau đó Ngân đưa tay sờ lên đầu, phát hiện ra tay mình ẩm ướt. Mọi người xung quanh hét lên:

-Máu, máu, mau gọi thầy cô, mau gọi!

-Trời ạ, Nguyễn Giản Đơn lần này nguy to rồi, dù là cậu ấy không động tay động chân khiến cho con bé kia ngã, nhưng chỉ cần nghe đến tát bạn học thôi cũng đã đủ hạ hạnh kiểm.

-Tao thấy con bé đẩy nó làm thế là đúng, éo ai bị nghe chửi một đồng xong còn khuyến mãi cho cái tát mà chịu được.

Đơn chạy một mạch trên hành lang, trong đầu bây giờ chỉ ong lên mấy chữ “bỏ đi nơi khác” mà Ngân nói ban nãy. Không thể nào! Dạ Từ Minh, mày thật sự ghét tao đến mức đó sao? Việc gì phải bỏ đi như thế, nói một câu thôi, tao sẽ tự động tránh xa mày mà? Khốn nạn thật Dạ Từ Minh, Dạ Từ Minh, Dạ Từ Minh!!! Mắt Đơn nhoè đi, cô khụy chân xuống đất, oà lên khóc nức nở.

-Đơn, Đơn!

Thành với Thanh nghe ồn ào huyên náo đã từ trên lớp mò xuống nghe ngóng. Nghe mọi người kể đầu đuôi câu chuyện, hai đứa liêu hoảng hốt chạy đi tìm Đơn. Khi nhìn thấy con bé mặt đầy nước mắt ngã nhào xuống nền đất lạnh, hai đứa không nghĩ nhiều lập tức xô đến.

-Ngoan nào, không khóc nữa!

Thanh lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Đơn, nhú mày nhìn Thành. Ban nãy cô đã được Thành kể cho nghe hết mọi chuyện, giờ con Đơn nó đã hoảng loạn đến nhường này rồi mà vẫn không định nói ra sự thật sao?

Thành quả nhiên hiện lên nét áy náy trên khuôn mặt, cậu cúi xuống, ôm Đơn vào trong lòng, vỗ vỗ vài cái:

-Không có Minh... thì vẫn còn bọn tao cơ mà.....

Nguyễn Giản Đơn nghe vậy càng khóc to, cô bám lấy vai Thành, lắc mạnh, ngược đôi mắt đầy nước lên mà năn nỉ cầu xin:

-Làm ơn, Minh đi đâu? Chắc chắn chúng mày biết... Lúc nào chúng mày cũng biết.. chỉ có mình tao là không biết..... Tao xin mày... tao chỉ muốn nhìn nó một lần thôi, rồi nó đi đâu cũng được, tao sẽ không theo nữa đâu mà.....

Đơn nấc lên, giọng nói đứt quãng như một đứa trẻ. Nước mắt cô thấm ướt cả áo sơ mi Thành tạo nên những vết nước loang lổ nhỏ giọt. Thành mím môi, cúi đầu xuống hôn lên đỉnh đầu Đơn. Cậu lặng thinh, Đơn vẫn khóc lên từng đợt. Vai cô run run, tay bầu chặt lấy vai Thành làm cậu đau lòng:

-Tao xin chúng mày đấy.... tao chỉ cần biết duy nhất lần này thôi..... Hức...

Thành khó xử nhìn qua Thanh, cô bạn vẫn đang nhìn cậu chăm chăm. Chợt Thanh lặn bầm vài chữ, Thành nghe xong không khỏi thở dài:

-Xin lỗi, tao thất hứa với mày một lần này thôi, Minh ạ...

Nói xong tay không tự chủ siết chặt hơn thân ảnh nhỏ bé trong lòng.

Trong chiếc xe to chuyên chở Thanh tiểu thư, bác lái xe đang không ngừng tăng tốc độ, có hai đứa con gái đang ôm nhau, một cậu con trai trầm lặng.

-Thật ra, Minh nó định đi du học...

Thành bật thốt, người Đơn bỗng nhiên run lên. Cô nín nhịn, hỏi:

-Đi bao nhiêu năm?

-Có thể 5, 6 năm, có thể 7, 8 năm.

Đơn nghe đến đó nước mắt lại chảy. Nếu cô không hỏi, có phải chúng nó định giấu cô mãi? Thành lại nói tiếp:

-Bay lúc 10 giờ sáng. Giờ là 9 rưỡi, không biết có kịp không.

Thanh không yên lòng, thúc giục:

-Bác làm ơn đi nhanh chút!

-Vâng!

Bác lái xe cung kính cúi đầu, sau đó đạp phanh, tăng thêm tốc độ. Lúc này, trong đầu Đơn không hiểu sao đang không ngừng dao động rất nhiều suy nghĩ, bất giác ngẫm về tất cả các thứ Minh đã từng nói.

“... ..iken”- Nghĩa là gì?

“My life is missing something, because_ ...”- Không phải là thiếu chữ “u” sao?

Bông hoa hồng đỏ mà Minh tặng, mang hàm ý gì?

“Y ly ke u”

Hôm trước Thành dịch, “u” là “you”, Y dài là I ngắn.

Vậy câu nói kia có nghĩa là “My life is missing something, because you”?

Không...

Because is missing “u”!

Because it's missing you!

Đơn lấy tay lên bịt miệng, ngăn không cho mình nấc lên thành tiếng. Nguyễn Giản Đơn, mày ngu lắm, ngu hết phần người khác mà!

Y dài thành I ngắn...

Vậy “ly”, không phải dịch là “love”, mà là “li”.

I li ke u..

I li ke you..

Là “I like you”!

Vậy câu viết trên cát kia, “... ..iken” nghĩa là “I like Đơn”!

Nhưng mà bây giờ hiểu ra còn có ích lợi gì nữa chứ? Mắt Đơn hờng lên, lắc lắc đầu dúi mặt vào người Thanh. Thanh thở dài, liên tục vuốt tóc con bạn.

Rốt cuộc thì, gốc không phải cái tội, gốc chỉ là thiệt thòi của chính bản thân mà thôi.

-Tới r ấ...

Bác tài phanh gấp xe, Thành lôi máy điện thoại ra xem xét. 9 giờ 52, còn 8 phút.

-Nó bay chuyển từ Việt Nam sang Anh lúc 10 giờ, hỏi tiếp tân xem đó là chuyển nào!

Thành hét lên, nhìn bóng hay đưa con gái khuất dần, lạng lẽ quay vào trong xe ng ấ. Nhiệm vụ của cậu chỉ đến đây thôi...

“Xin thông báo tới quý hành khách bay chuyển TR2323, từ Việt Nam sang Anh, chuyển bay sẽ cất cánh trong 5 phút nữa.”

“Xin thông báo...”

Cứ mỗi bước chân Đơn đi nhen đất lại rải rác những giọt. Cô cùng Thanh chạy mãi, chạy mãi, rốt cuộc phát hiện tất cả mọi người trong chuyến bay đó đều đã lên máy bay hết rồi. Thanh nói Đơn đứng chờ để Thanh ra xin bảo vệ cho vào gặp một chút xem có được không. Nào ngờ Đơn chỉ lắc đầu, lẩm bầm ba chữ “không kịp đâu” rồi hoà vào dòng người chạy biến đi mất.

-Này, đợi đã!

Thanh gọi với theo nhưng không kịp, bóng dáng nhỏ bé kia đã biến mất giữa không gian tấp nập. Thanh thở dài, nhắc máy gọi cho Thành:

-Mày chơi ác thật đấy, nó mà không phát hiện thì mày định giấu nó cả đời à?

Đầu dây bên kia lặng thinh không nói. Thanh tìm một chiếc ghế trống để ngả xuống, mắt khép lại, tay gác lên mắt dưỡng thần. Cô lại nói tiếp:

-Một tháng sau đến lượt mày đi đúng không?

“.... Ừ..”

-Đến lúc đó... cho tao đi với được không?

“Cái gì?”

Trên khuôn mặt Thanh vẫn bình thản không tìm ra được sự khác lạ nào, cô như đang nói đi đâu hiển nhiên:

-Mày không phải từng nói muốn con Đơn không thể dựa dẫm vào ai được nữa sao? Nhìn đi, đây chính là thời điểm tốt nhất đấy!

Thanh nghe thấy tiếng cười chế giễu phía bên kia điện thoại. Mặt trái của Thành, hẳn là Đơn sẽ chẳng bao giờ biết được, bởi vì nó quá tàn nhẫn, tàn nhẫn đến phát sợ.

“Mày mà nõ để nó lại cơ à?”

-Sao không nở chứ...

Thanh cười ngọt, mĩa mai:

-... Đến người thích nó như mày và Minh còn nở cơ mà!

-...

“Đơn...”

“Muốn khóc thì khóc đi...”

“Con ngu!”

“Mai sau không ai rước mày thì tao rước. Không ế đâu mà sợ!”

“Lần sau đừng có tùy tiện mặc đồ hở hang ra ngoài, người ta nhìn người ta cười cho!”

“Ủm, tao thích đơn hơn...”

“Minh đau trong tim ý, Đơn làm sao mà biết được!”

“Tao chọn mày, tất nhiên là chọn mày rồi! Hahaha...”

“Nguyễn Giản Đơn, nghe cho kĩ đây! Về nhà, dẹp hết văn vở đi mà ngắm cho kĩ mấy chữ này. Không ngắm ra thì khỏi thi luôn đi!”

“Đơn, y ly ke u...”

Đơn cứ chạy, chạy đến chân cô mới như, đến nỗi tóc cô xù lên, cả thân thể mệt nhoài. Cô thở mạnh, khụy xuống nền đất lạnh. Phía trên bầu trời, một chiếc máy bay vụt qua, nhả một làn khói mờ ảo, bỏ lại cả thế giới của một người nào đó.

Xin lỗi, vì tao đã không nhận ra, mày quan tâm tao nhường nào.

Xin lỗi, vì tao đã không nhận ra, mày quan trọng với tao thế nào.

Xin lỗi...

-DẠ TỪ MINH HHHHH...!!!!!!!

Tao sẽ chờ, 1 năm không được thì 2 năm, 2 năm không được thì 3 năm, chờ đến khi mày về mới thôi.

Nếu thời gian quá dài sẽ khiến tao và mày trở nên xa lạ, lúc gặp lại tao vẫn không cần gì nhiều, chỉ mong mày dùng danh nghĩa từng là bạn thân mà cười với tao một cái, có được không?

Âm thanh vang vọng cả một khoảng không gian, nước mắt Đơn rơi từng giọt, từng giọt.

Hẹn gặp lại nhé, bạn thân!

Hết phần 1.

Đôi lời của tác giả: Cảm ơn các độc giả đã ủng hộ, phần 2 chắc phải 1 hoặc 2 tuần mới ra tiếp, khi nào thi xong đã, cộng với đợt học sinh giỏi. Vậy nha, yêu thương:***

Huhu tui mà không được hsg là tui, tui, tui đặng.... 1 tuần 1 chap thôi:b

Nói đùa chứ nếu tui mà bị học sinh tinh tướng thì tui buồn lắm, mà buồn thì sẽ sầu đời không muốn viết truyện luôn. Nhưng mà các độc giả đừng lo, tác giả sẽ không để việc cá nhân xen vào việc chung đâu Tuy nhiên nếu được hsg thì tác giả sẽ giữ đúng lời hứa, tuần đặng 2 hoặc 3 chap cho các độc giả thân iu:**

(Còn tiếp)

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 29: Tất Cả Đầu Biến Mất

Rốt cuộc thì Minh thích cô hay đã từng thích cô?

Rốt cuộc Minh thích Ngân trước hay cô trước?

Phải chăng lúc nó thích cô, làm dấu đủ đi đâu mà cô không hiểu. Đến khi tình cảm đã cạn, người Minh thích chính là Ngân?

Ngày hôm sau, Đơn bị gọi lên phòng hiệu trưởng. Đơn nhìn thấy cả đại gia đình nhà Ngân, thấy mấy bạn làm chứng, còn có cả Thành cùng Thanh lo lắng đi sau mình. Nhưng mà, đầu Đơn giờ này hoàn toàn trống rỗng...

-Rõ ràng là em thấy Ngân đánh Đơn trước!

Vài anh chị hôm đó đi ngang qua nhìn thấy, mấy người chơi thân với Ngân lại liên tục phủ nhận rằng Đơn là người đến tìm Ngân trước. Thầy hiệu trưởng nhưc đầu xoa trán, hỏi Đơn:

-Đơn, em đến tìm Ngân trước à?

Đơn ngược mắt lên nhìn thầy, vô thần gật đầu một cái.

-Đấy, thấy chưa? Rõ ràng là ranh con kia làm con gái nhà tôi ra nông nỗi này!

Mẹ Ngân bật dậy hét lên, chuẩn bị xách túi vờ ra chỗ Đơn thì bị chèngh can lại. Ông Trần nếu còn là ngày xưa thì chắc chắn sẽ tin lời con gái mình nói, nhưng từ cái ngày nghe đoạn ghi âm Linh cho ông xem thì ông biết con gái mình không đơn giản như vẻ bề ngoài. Ngân khóc nức nở trên xe lăn, đầu quấn vải trắng. Linh đút tay túi quần dựa vào tường, mắt nhìn thoáng qua Đơn rồi dừng lại, tập trung bấm máy điện thoại trên tay.

" Vì mày đã giữ lời hứa nên giờ đến lượt anh giúp mày!"

Linh nhấn xong cút điện thoại vào túi quần, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Vấn đề không phải là ai đến tìm trước, mà là ai đánh ai trước. Hơn nữa sao không ai hỏi xem con bé kia đến tìm em gái con vì chuyện gì? Tại sao nó lại đẩy em gái con xuống đất!

- Bịa chuyện, cả hành lang tầng 1 hôm đó đều thấy Ngân tự ngã, ai nói do Đơn đẩy?

Thanh bực tức quát lên, mấy anh chị làm chứng cũng gật gù đồng ý. Mặt Ngân trở nên tái đi, lấm lét nhìn bố mẹ, hẳn học nhìn Linh. Hôm qua vì để bố mẹ làm to chuyện mà cô đã nói dối vết thương này do Đơn đẩy, nhưng khi trình báo lên thầy hiệu trưởng lại chỉ nói vết thương tạo ra do xô xát với Đơn. Cách nói chỉ khác một chút nhưng hàm ý lại khác đi nhiều, không sợ bố mẹ phát hiện, lại không nghĩ tới bị Linh bâng quơ nói ra. Ngân nghiến răng nghiến lợi, không hổ là anh trai cô, lắt léo như thế, nếu không mãi chơi chỉ sợ thành tích sẽ hơn cô nhiều.

- Thật không Ngân?

Mẹ Ngân nghi ngờ hỏi, đáp lại bà chỉ là cái gật đầu khe khẽ của đứa con gái. Bà thở dài, dù sao nó cũng là con gái mình, kể cả nó có nói dối đi chăng nữa cũng vẫn là con gái mình, không bệnh nó thì bệnh ai? Mẹ Ngân nghĩ đến đó không truy cứu việc Ngân nói dối nữa mà nhằm vào Đơn:

- Sao? Thế sao lại tát con gái tôi?

- Bác đi mà hỏi con gái bác ấy, bạn ý tát Đơn trước còn gì?

Thanh cúi bản, động điệu cũng chẳng còn phép lịch sự thường ngày. Thành cũng nói thêm:

- Nghe mấy người dưới tầng 1 bảo hôm đó Đơn tới tìm Ngân, nói chuyện rất nhẹ nhàng tử tế, cuối cùng lại bị Ngân đuổi đi. Đơn lúc ấy đã đi

rồi liền bị Ngân túm lại, tát cho một nhát. Người đầu óc không bình thường mới không chịu đánh lại!

-Cái gì? Con gái tôi hiên dụ như thế, tất cả đều là vu oan giáng họa mà!

Căn phòng rộng lại rộ lên những tiếng cãi vã, Đơn bần thần nhìn Thanh cùng Thành đang ra sức biện minh cho mình, lại quay sang Ngân đang khóc ngất lên. Người con gái đang khóc kia là người mà Minh yêu hơn hết cả. Giờ nó đi rồi, cô ở lại bắt nạt người nó yêu sao? Đơn nở một nụ cười tự giễu, không nói không rằng đứng lên bước ra khỏi phòng trước sự bất ngờ của mọi người, trước khi đi còn bỏ lại một câu làm cả căn phòng chết đứng:

-Ngân không có tát em, từ đầu đến cuối đầu chỉ có mình em gây sự thôi.

-Đơn, đứng lại! Ai cho mày nói như thế!

Thành tức giận đuổi theo Đơn trên hành lang, Thanh thì ở lại cố gắng giải quyết nốt mọi việc. Cậu bắt kịp Đơn, tức giận nắm lấy tay xoay cô lại. Nhìn vào đôi mắt trống rỗng trước mặt, bao nhiêu nhiêu giận dữ của Thành bỗng chốc chuyển thành không nữa hết. Cậu đặt tay lên một mắt Đơn, vuốt hờ qua hàng lông mi cong dài, tự lẩm bẫm:

-Xin lỗi, nhưng tự bản thân mày phải lấy lại được đôi mắt xinh đẹp kia thôi...

Mắt Đơn bị Thành vuốt lấy cũng không động đậy dù một giây. Nó gần như chỉ nhìn vô hướng về phía trước, không có mục tiêu xác định. Thành không đành lòng mím môi lại, cứ xoa đi xoa lại mắt Đơn. Nói là phải để cho cô em gái bé nhỏ này trưởng thành, nhưng rốt cuộc cậu không xem lại bản thân xem có đủ dũng cảm nhìn nó bị dày vò hay không. Thành ạ, khuôn mặt xảo quyệt đầy tính toán của mày đâu mất rồi? Mong muốn nhìn thấy Đơn vấp ngã rồi phải tự đứng dậy của mày thuộc ban đầu đâu rồi? Sao

đứng trước mặt con nhóc này, dù là một chút nhẫn tâm cũng không tài nào lòi ra khỏi như thế?

Con nhóc này đã ng ửi dưới cây đại thụ quá lâu, không chặt cây đi thì làm sao nó biết được cuộc sống này, nắng mưa khó khăn còn nhiều hơn nó tưởng? Lần này cậu không đi, có phải nó sẽ lệ thuộc vào người khác cả đời?

Bởi vì, nó là người khi ốm có thể tự đi mua thuốc, nhưng lại không thể tự mình nhớ giờ để uống thuốc.

Nó là người khi muốn lấy đồ trên cao không bao giờ chịu tìm một cái thang, mà lại nhờ người khác lấy hộ.

Nó là người có thể an ủi người khác, nhưng lại không thể an ủi được chính bản thân mình.

Nếu không may có ngã ụch sút đầu mẻ trán, việc đầu tiên nó làm không phải cố gắng đứng lên, mà là chờ người đến đỡ dậy.

Nó sẽ tự mình băng bó, nhưng lại phải nhờ người khác đỡ cho bản thân hết đau.

Rốt cuộc, Nguyễn Giản Đơn, tự giác học bài, tự giác làm việc, nhưng lại không thể tự mình đứng dậy sau bấp bênh của cuộc đời.

Nên là, Minh, cậu, Thanh, đều phải đi!

Cuộc sống của Đơn mỗi ngày đều giống nhau: Sáng đến trường, chiều về nhà làm bài tập, tối đi ngủ sớm. Có hôm rảnh rỗi b ản thân lòi điện thoại ra, nhìn lại tin nhắn của cô với Minh, tiện thể nhắn cho nó vài cái tin r ửi ng ửi đ ợi. Rốt cuộc, đ ợi mãi, đ ợi nữa, chỉ thấy vồn vện dòng chữ: Minh Dạ/ hoạt động 24 ngày trước.

Có hôm hôm dở chạy sang nhà hai bác, năn nỉ ỉ ôi xin một cuộc điện thoại nói chuyện với Minh, dự định sẽ chất vấn nó tại sao lại làm thế với cô, đi không chịu nói cho cô biết. Đến khi nó vừa nghe đến "Đơn muốn nói chuyện với con" thì đã tắt bụp máy.

Sau lần đó, Đơn chạy về nhà khóc tức tưởi một trận, hạ quyết tâm không bao giờ liên lạc với nó nữa. Vậy mà bây giờ thì sao? Bản thân vẫn không tìm được nhấn cho nó vài cái tin trên facebook. Nguyễn Giản Đơn, mà yếu đuối hơn mà tưởng r ồi đấy!

-Đơn, lên bảng làm câu f bài 2!

-Đơn!

-Nguyễn Giản Đơn!!!

Thầy Toán gào lên, lôi cái đĩa tâm hồn vẫn đang treo ngược cành cây trở lại lớp học. Đơn lật đật đứng dậy, không để ý bước lên trên bảng. Cô nhìn qua đề bài, bài này... cô biết làm....

Thanh cùng Thành ng ồi dưới nhìn bóng dáng bé nhỏ thất th ần trên bục giảng, đ ồng loạt cúi xuống, không đành lòng nhìn tiếp.

Còn 3 tuần 2 ngày.

-Đề cương đây, các tổ trưởng mau lên lấy phát cho các bạn. Cô Hằng dặn thứ 6 tuần này phải xong hết toàn bộ và nộp cho từng giáo viên bộ môn chấm. Này, cái lớp này có chịu nghe không? Nghe thấy gì chưa? Tao nói, **IM MỒM HẾT NGAY!!!**

Thư quát to làm cả lớp 8A vốn ồn ào như cái chợ vỡ li ền trở nên im bật. Thằng nào thằng nấy gật đầu vâng dạ kêu em đã nhớ r ồi ạ, ngoan ngoan xúm xít lên lấy đề cương r ồi về chỗ. Thư đưa tay lên che họng ho khan hai cái, th ần trách bọn nặc nô này cứ phải nói nặng mới chịu nghe lời. Cô dặn dò từng đứa nhớ ghi tên mình vào cho khỏi mất, lớp sẽ không

phát thêm. Liếc qua chỗ bàn cuối, thấy ai đó vẫn ngo ngoảnh nhìn ra ngoài, không chịu ghi tên vào đề cương.

-Đơn!

-ĐƠN! Nguyễn Giản Đơn!!!

-Hả?

Đơn như sực tỉnh, nhìn về phía Thư. Thư nhìn Đơn, lặng lẽ thở dài một cái, đoạn đồng dục mắng:

-Hả mới hỏi cái gì? Ghi tên vào đề cương, thứ 6 làm đầy đủ rồi nộp!

-À, ừ.

Thành bên cạnh lười biếng cạo vào vai Đơn, nũng nịu nói:

-Tiện thế ghi tên cho tao với!

-Ừ.

Thanh bàn trên thấy thế cũng quay xuống, chọc tay Đơn:

-Ghi cho tao nữa!

-Ừ.

Cần lấy tờ đề cương còn thơm mùi mực, đầu giấy xuất hiện dòng chữ nghiêng đẹp đẽ, Thanh cùng Thành đều không tự chủ cười một cái. Thành lấy máy điện thoại chụp tách lại, Thanh thì thẩn nhẩn, đi rồi, chẳng biết bao giờ mới được nó viết tên cho lần nữa. Nghĩ đến đó rồi im lặng ngắm nghía, lấy dao rọc giấy cắt ra, rồi kẹp vào trong ví tiền.

Còn 2 tuần 6 ngày.

Đơn cần lấy chồng vội, yên lặng đi trên hành lang, đến một đoạn nhất định vô tình gặp được bóng dáng quen thuộc. Hắn ta tiến đến gần Đơn, Đơn liền theo phản xạ lùi lại một bước. Đôi tay trợ trợ giữa không trung, Linh không tự nhiên rút tay về. Anh ta oan ức gãi đầu rồi tiếp tục đi thẳng, không dây dưa với Đơn nữa.

Đơn xoay người lại nhìn theo bóng lưng rộng lớn. Hành động kia... sao lại nhìn ra giống Minh mất rồi?

Còn 2 tuần 2 ngày.

Kiểm tra môn đầu tiên, Thành hí hục chép lấy chép để bài kiểm tra của Đơn. Phía trên cô giáo dạy công dân đang cặm cụi chấm bài, không để ý đến các em học sinh đang làm việc xấu. Thành giục:

-Lật, lật sang trang bên.

Đơn nghe theo, nhanh chóng lật nốt sang cho Thành chép. Đến chữ cuối cùng, Thành thở phào nhẹ nhõm buông bút xuống. Cậu theo thói quen lại cọ vào người Đơn, yếu ớt ỉ ôi:

-Mẹ ruột ơi, xa mẹ bảo con sống thế nào đây?

Đơn cười nhẹ, đưa một tay lên xoa đầu Thành:

-Thì không xa là được mà.

Thành nhắm mắt lại hưởng thụ những ngón tay nhỏ nhắn quờ quạng như đang mát-xa trên đầu mình, nhếch môi cười nhạt một cái. Lờ mờ nói, chỉ sợ tao không thực hiện được rồi, Đơn ạ...

Còn 1 tuần 5 ngày.

-Kiểm tra thể dục, báo điểm, cả lớp đạt!

Thư đồng dục nói, cả lớp 8A nghe đến đó liền nhảy lên, hoan hô ầm trời. Thấy sau đó cho giải tán chơi tự do, Thanh tươi roi rói lôi Thành với Đơn ra một góc, tiếp đến bày một đồng sơn móng tay ra, hớn hờ chép miệng:

-Hôm qua vừa mới học được vài mách trên mạng, hôm nay lôi chúng mày ra làm vật thí nghiệm!

Thành phản đối:

-Diên à? Đàn ông con trai ai lại đi sơn móng tay?

Thanh lừ mắt với Thành:

-Ai bảo không được, lôi nó ra đây gặp tao!

Thành nghe đến đó không dám ho he gì thêm. Đơn nhúu mày vượt qua móng tay mình, nhìn thấy một hàng móng tay đẹp đẽ nay đã mọc dài lên có trật tự, lại bất giác nhớ đến một tháng trước Minh có ng ỡ cắt móng tay cho cô. Cảm giác nhìn nó chăm chú cặm cụi quả thật là rất thích, chỉ tiếc là...

Đơn xụ mặt, lại nghĩ đến người không nên nghĩ r ỡ. Cô vồ vồ hai má lấy lại bình tĩnh, thắc mắc với Thanh:

-Nhà trường cấm sơn móng tay!

Thành thấy vậy cũng hùa theo;

-Đúng đúng, cấm nha, nhất là cấm con trai sơn móng tay nha!

Thanh diên tiết vươn tay nhéo Thành hai nhất khiến cậu la oai oái, đoạn quay sang Đơn an ủi:

-Đơn ngoan, để tao đánh cho mày màu nhạt nhé. Với cả tao có lọ tẩy móng tay mà, mày chỉ cần không thích là tao sẽ tẩy ngay đi cho vợ iu của tao!

Đơn nghe Thanh dỗ ngọt, rớt cuộc mắt nhắm mắt mở xoè tay ra, mặc Thanh muốn làm gì thì làm. Xong xuôi, Thanh đắc ý nhìn tác phẩm của mình, nôn nóng lôi điện thoại ra bắt 3 đứa xoè tay để chụp lại làm kỉ niệm. Cô thích chí nói:

-Bộ 3 móng tay đẹp quá! Màu nhạt thế này hai đứa chúng mày không được tẩy đi đâu đấy! Tẩy tao cắt!

Rớt cuộc thì ai vừa mới nói không thích thì tẩy hả?

Ngồi trên thảm sân lót cỏ giả, dưới ánh trời chiều chói chang, có ba con người cười đến là vui vẻ.

Còn 1 tuần 2 ngày.

-Bố mày dặn nhé, kiểm tra hết tiết 1 tao đứng ở phòng vệ sinh nam chờ, con Đơn xin đi vệ sinh, vào nhà vệ sinh nữ kêu hai tiếng, sau đó ném phao sang cho tao!

-Nhất thiết phải làm vậy sao?

Thanh thắc mắc, bĩu môi khinh bỉ. Đơn chỉ cười cho qua, cô không bao giờ thắc mắc chuyện gì mà Thành nhờ cả, luôn dễ dàng đồng ý như vậy. Thành được sự chấp thuận của Đơn liền đắc ý vỗ đùi cái bốp, liến thoắng cái mồm:

-Đương nhiên là phải thế rồi! Văn khó bỏ cha, lại còn chia phòng. Tao còn là Hưng Lí trông nữa huhu. Nhớ hôm trước kiểm tra Lí ông ý cứ lượn đi lượn lại làm tao chả phao được tí nào. Giá kể giống như ngày xưa, có thằng Minh hậu thuẫn có phải chép vèo phát là xong không?

Rồi chợt nhận ra mình lỡ lời, tay đưa lên bịt miệng lại, mắt áy náy liếc nhìn Đơn. Đơn lắc đầu tỏ ý không sao. Không sao là phải thôi, chẳng lẽ có sao chắc? Nhưng mà không hiểu sao... hình ảnh của thằng hàng xóm nó cứ ùa về trong đầu thế nhỉ?

Còn 6 ngày.

" Alo?"

" Dọn hành lí xong xuôi chưa?"

" Rồi!"

" Không hối tiếc chứ?"

" Không hối tiếc..."

Sáng sớm, học sinh bu đến bu đở ở bảng thông báo gần phòng bảo vệ. Đơn chen vào giữa đám người, ngắm một ng ấ. Đơn, Thanh và Thành đứng sát nhau, đợt này Thành lại vượt Thanh một lần nữa, leo lên vị trí thứ 4, Thanh đứng thứ 5, Đơn đứng thứ 2. Nhìn vào hàng học sinh đứng nhất khối, nó không phải là một cái tên quen thuộc nào đó trong trí nhớ của Đơn, nó đã được thay thế bởi một cái tên xa lạ.

Đơn hơi buồn, sụp mắt xuống, nghĩ đến cái gì đó lại lắc đầu thật mạnh, chạy vào phòng học thông báo tin vui cho Thanh và Thành biết. Tưởng tượng ra bộ dạng Thành nháy cà tung lên đầy sung sướng khi xếp trước Thanh lần không khỏi cười cười. Đơn bước vào lớp ngó quanh một lượt, cảm thấy lạ lẫm khi hai đứa kia giờ này rồi mà còn chưa đến trường. Không phải chỉ còn 3 phút nữa là trống rồi sao? Hôm qua Thanh gọi điện dặn cô sáng nay tự đến trường, không biết có bị sao không, vì giọng nó cứ nghèn nghẹn, lạ lẫm.

Trong lòng Đơn bỗng xuất hiện cảm giác sợ hãi.

Cô hoảng loạn chạy nhanh vào lớp, gần như phát điên mà lục tung cặp mình lên. Thành thạo bấm một dãy số, đầu dây bên kia vang lên những tiếng tút dài vô tận. Đơn không bỏ cuộc, gọi cho một dãy số khác, âm thanh vang lên chỉ là giọng nói thông báo số máy không tồn tại của cô tổng đài. Đơn bần thần buông ống điện thoại xuống, ng ấ đực ra.

Cô khóc.

Cả lớp thấy Đơn tự dưng oà khóc liền xô tới hỏi han, nhưng lúc này
đều Đơn đã không còn tiếp nhận được bất cứ thông tin nào nữa rồi.

Tất cả, đều bỏ cô mà đi.

Tất cả, đều biến mất!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 30: Khi Thiên Tài Điên Loạn

Nguyễn Giản Đơn, cô bé, đàn chị nghe đồn xinh xắn nhất khối 8, người luôn đứng thứ 2 hoặc thứ 3 khối mỗi kì thi, bỗng dưng dạo gần đây lại hành xử như muốn phát điên, đến nỗi mấy confessions trường phải hô lên vài câu: "Thiên tài bị điên rồi, điên thật rồi!"

Thành tích học tập giảm, tần suất cười cũng giảm, chế độ ng ồ b ần thân một mình tăng, ngoại trừ tương tư ra thì chính là điên còn gì! Đời nào bọn trong trường tin Nguyễn Giản Đơn biết yêu chứ? Nhìn nó thân thiết với Dạ Từ Minh đến thế mà cuối cùng cũng không yêu nhau được là đủ hiểu trái tim con người này sắt đá đến mức nào rồi.

-NGUYỄN GIẢN ĐƠN, TÔI GỌI CHỊ LẦN THỨ 10!

Thầy Toán hét lên làm Đơn giật mình đứng dậy, cầm sách lên nhìn. Vừa mới định đọc đã bị thầy quát cho giật bắn một cái:

-Sách mới sùng cái gì? Tôi bảo chị lên giải bài này cho tôi!!!

Bọn trong lớp nghe thầy quát sợ hãi im thít thít, ng ồ lạng đi dí mắt xuống vở, đưa đang ngủ còn phải bò dậy làm bộ chăm chú làm bài. Thư nhìn con người đang à lên một cái rồi lọ mọ mò lên bảng kia không khỏi nhú mày. Thư hiểu tại sao nó trở nên như thế, chỉ có đi đâu đến giờ cô vẫn không biết lí do gì khiến 3 đứa kia phải cố tình bỏ nó mà đi như vậy. Haizzz, không hiểu cũng phải thôi. Nhóm 4 đứa của Đơn vốn được gọi là nhóm hội tụ của những học sinh thiên tài, mà suy nghĩ của thiên tài, người thường như cô làm sao hiểu được.

Theo thói quen, Đơn bước chân lên bàn, cầm phấn rồi đọc lướt qua đề bài, đặt phấn. Đôi tay Đơn vô định đánh một dấu sao đầu dòng, lẩm bầm công thức để giải bài toán. Bỗng dưng mắt Đơn sụp xuống, cả người đứng

im bất động, hàng mi cô rung rung đầy mộng lung như thể muốn bỏ cuộc, muốn ngã xuống ngay bây giờ.

Bài này.. cô biết làm...

Nhưng mà.... cô không muốn làm.

-Thưa thầy, em không làm được, thầy gọi bạn khác đi.

Làm thì cô được cái gì?

Làm thì cô sẽ lời 3 đứa bọn nó về được sao?

Làm thì sẽ được nghe mấy tiếng hoan hô đầy sùng bái của Thành sao?

Làm thì sẽ được Minh và Thanh bẹo má trêu ghẹo sao?

Chi bằng bỏ đi, nằm xuống ngủ một giấc, có khi có thể quên đi sự thật đến đau lòng này.

Thầy Toán khó tin trợn mắt lên. Rồi, bài này chị vừa mới làm 2 ngày trước đây chị Đơn, chị đùa với tôi chắc? Thầy lặng lẽ quan sát nhóc con bước từng bước về bàn rồi ngẩng mặt xuống đầy mệt mỏi, cảm thấy ngơ ngợ về lời nói của đồng nghiệp Hằng vẫn. Lẽ nào như Hằng nói, vì cả 3 đứa bạn thân nhất đồng loạt chuyển đi nên buồn sao? Ừ, dễ hiểu thôi, nhưng cũng không đến mức quên luôn bài toán mới làm cách đây 2 hôm đấy chứ? Thầy vò đầu bứt tai, cuối cùng lại thở dài đầy bất lực. Thôi kệ đi, tội nhỏ dù gì vẫn có mấy cái "mặt sách" để liên lạc cơ mà, đợi vài ngày nguôi nguôi là sẽ lại đâu về đấy thôi. Nhắc mới nhớ, cái "anh vai to" hôm qua thầy mới thay được tận 17 "lai sò", còn có mấy người vào khen thầy đẹp trai nữa, nghĩ lại mà vui quá chừng, vui quá chừng.

Tiết địa, kiểm tra 15 phút. Cô địa lướt đi lướt lại quanh lớp, đi qua bàn Đơn thấy con bé để trắng giấy, còn ngẩng ngắm móng tay nữa mới điên chứ. Bài thì không làm đi, con gái lớn biết điệu rồi phỏng? Trường cấm sơn móng tay mà cũng dám sơn, giỏi thật, đừng tưởng sơn mấy cái màu hồng phớt nhạt nhạt là tôi không nhận ra nhé! Cuộc đời này cô địa ghét

nhất là mấy đứa con gái học cấp II mà son son phấn phấn, móng tay móng chân, lần này học sinh giỏi của lớp sa ngã vào con đường đó, bản thân cô là một giáo viên có trách nhiệm với trường với công tác, làm sao có thể bỏ mặc học sinh cho được? Cô địa quát lên:

-Đơn, ai cho phép em sơn móng tay hả? Về nhà tẩy ngay đi cho tôi! Làm bài mau, sắp hết giờ rồi!

Cứ ngỡ bé con ngoan ngoan mọi ngày sẽ riu rít sợ sệt giật bản mình một cái rồi lại làm bài, ai ngờ ngoài dự đoán nó hờ hững hơn cô tưởng. Nó ôm khư khư bộ móng tay, lắc đầu:

-Em không tẩy đâu!

Đây là bộ móng tay mà Thanh sơn, Đơn có thể tẩy sao?

-Em...!

Cô địa tức giận cầm cây thước gỗ chỉ vào mặt Đơn, bắt gặp ánh mắt quyết đoán của con nhóc học sinh liền ngưng lại, không nói thêm gì. Cô địa thở dài, ánh mắt đầy cô còn lạ gì, chẳng phải đó là ánh mắt bất chấp tất cả giống cô ngày xưa sao? Ngày đó bố mẹ nghĩ cô không đủ năng lực thi sư phạm nên đã khuyên can bằng mọi cách, cuối cùng cô vẫn đỗ đó thôi. Đành kệ nó vậy.

Nhưng sự việc không đơn giản như thế. Ai đó trong lớp kể cho Thủy 8C nghe về việc này, ngay sau đó Thủy liền khiếu nại cho các thầy cô giáo khác, phàn nàn rằng làm như vậy thật sự rất không công bằng đối với các học sinh trong trường. Cô Hoa chủ nhiệm 6C ức Đơn từ cái vụ oắt con làm Thủy lớp cô bị đình chỉ mấy ngày rồi, lần này được đà càng làm căng tợn. Rồi cuộc cô Hằng đành về lớp bắt Đơn xoá móng tay đi, thế nhưng Đơn một mực không chịu, buộc cô Hằng phải giải trình lại sự việc lên hội đồng. Cô Hằng không được thì tổ trưởng tổ văn xuống, rồi đến hiệu phó, hiệu trưởng. Các thầy cô có thiện cảm với Đơn rất nhiều, ai cũng nghĩ đến việc bỏ qua cho Đơn, tuy nhiên xét về đạo đức nghề nghiệp thì liền cảm thấy làm vậy rất bất công, lại được thêm hai cô trò lớp 6C nên sự việc vốn bé như con kiến mà lại bị làm căng lên. Cuối cùng vẫn là Đơn bị kết tội vi

phạm nội quy trường học, chống đối giáo viên, phải gọi phụ huynh đến làm việc.

Ngày họp mặt phụ huynh và giáo viên, ngoài bố mẹ của Đơn còn có bố mẹ của Minh đến. Hai bác vừa gặp Đơn liền ôm cô bé vào lòng, mắt mẹ Dạ hơi đỏ đỏ, xoa đầu Đơn lắm lắm 3 chữ "Bác xin lỗi". Ngược lại với bố mẹ Dạ, bố mẹ Nguyễn có vẻ bình tĩnh hơn các thầy cô tưởng tượng. Đơn ngồi giữa mẹ Dạ và mẹ Nguyễn, hai bố ngồi bên ngoài. Cô Hằng khe khẽ thở dài, thầy hiệu trưởng vẫn giữ được nét mặt nghiêm nghị như thường, trong phòng có cả vài thầy cô khác.

Không khí đang trùng xuống, bỗng nhiên Đơn mở miệng:

-Con không muốn tham gia việc này, con xin phép được về lớp trước.

Nói rồi đừng dậy cúi nhẹ đầu, bỏ về lớp. Cô Hoa hơi bĩu môi một cái, lờm lờm nhìn theo. Đơn lưỡng lự bước đi trên hành lang, đến đoạn gấp khúc bỗng nhiên gặp Thư. Thư đang dựa người vào lan can, đầu ngẩng lên, tóc bay nhẹ theo gió. Thư xoay đầu sang nhìn Đơn, ánh mắt ấy... cứ như là Đơn khi nhìn Ngân vậy.

Ghét có ghét, có không đành lòng, có miễn cưỡng, có cả sự chấp nhận.

-Sao? Vẫn bị bắt tây đi chứ?

Thư nhếch môi cười, Đơn bất giác sờ vào móng tay mình, khe khẽ mỉm cười rồi gật đầu một cái. Thư cười rõ lên, đứng thẳng người dậy phỉ phỉ áo. Đi lướt qua Đơn, Thư nhếch môi để lại vài câu:

-Thứ yếu dưới như cậu, rốt cuộc vẫn để tôi phải làm cái việc con con này.

Sau đó Đơn cũng không rõ tại sao vụ móng tay của cô lại được bỏ qua một cách êm đẹp, chỉ biết rằng khi Thư lướt qua cô, nơi cậu ấy bước vào chính là văn phòng hiệu trưởng.

-Con không biết đâu, dáng vẻ của con bé ấy rất oai phong凛冽. Đầu tiên bé mở cửa đi vào, sau đó đứng khoanh tay liếc nhìn cô chủ nhiệm 6C một cái, tiếp đến bé đi thẳng giữa bàn chọn một ghế ngồi xuống, cuối cùng trước khi thuyết trình một bài đầy sức thuyết phục và hào hùng còn bonus thêm một câu: "Em sẽ là người bào chữa thay cho Đơn, không có vấn đề gì chứ ạ?" A a a chắc mẹ phải lập một fanclub của bé Thư mất! Thư ơi cô yêu con, sa rang hêđô!

Mẹ Nguyễn vừa nấu ăn vừa ríu ra ríu rít, ngược lại bố Nguyễn lại không thèm để ý mà xem tivi. Đơn ngồi trên sofa ôm gối vuông, đầu mông lung nghĩ ngợi. Bỗng nhiên điện thoại Đơn reo vang, tên người gọi quen thuộc hiện thị lên trên màn hình. Đơn kích động chớp lấy điện thoại, vội vàng nghe máy:

-Alo, Thành à? Có phải Thành không?

Bố mẹ Nguyễn nghe loáng thoáng con gái nói cũng chăm chú vào phía này, tò mò chạy lại dí sát tai vào tay con gái. Khi nghe được lời khẳng định từ đầu dây bên kia họ mới thoải mái tản ra:

"Ừ, tao đây."

-Mày... À không, Thanh, nó đi chung với mày đúng không? Sao gọi thì sim không tẽn tại vậy?

Phía bên kia thoáng trăn đi, trước sự vội vã của con bé bên này dường như bình thản hơn rất nhiều.

"Nó bẻ sim vứt đi rồi. Nó bảo nghe giọng mày nó sẽ khóc mất."

Cổ họng Đơn hơi nghèn nghẹn, khoé mắt nhanh chóng ẩm ướt. Cô tò mò nhưng lại không dám thắc mắc, không dám hỏi lí do vì sao cả đám bỗng bay đi hết như vậy.

"Tao thay mặt cả 3 đưa xin lỗi mày. Bọn tao có việc ở bên này, người khổ chỉ có mày thôi, một mình ở Việt Nam..."

-Không sao đâu!

Đơn ngắt lời, miệng mỉm cười, nghe lời Thành nói 3 người lại liên tưởng đến ai đó. Đơn hơi lúng túng, trong lòng gấp rút muốn hỏi xem "nó" dạo này thế nào, rốt cuộc nghĩ tới nghĩ lui lại thôi không hỏi nữa. Đơn siết chặt hơn gối ôm trên tay, cố rặn ra giọng điệu bình thường nhất:

-Tất cả chúng mày bên đó giữ gìn sức khỏe cẩn thận. Tao sẽ chờ, đến khi chúng mày trở về..

Đầu dây bên kia không biết nên nói gì để an ủi đứa bên này, đành thờ dãi đáp lại mấy chữ:

"Mày cũng thế, giữ gìn sức khỏe. Đừng xoá số tao đi, tao vẫn sẽ liên lạc với mày!"

-Ừ!

"Bao giờ rảnh nhất định sẽ bay về thăm mày!"

-Nhớ m`ôm đấy!

"Ừ, bố mày hứa!"

Đơn lau lau mắt tắt điện thoại đi, nhìn vào nhật kí cuộc gọi một lúc lâu rồi lật đật bỏ lên phòng.

Sau cuộc gọi buổi tối ngày hôm đó tâm trạng của Đơn có vẻ khá hơn, tuy vậy thành tích học tập vẫn đi theo chiều hướng khiến các thầy cô phải ôm đầu than thở. Đơn mới đầu chỉ là chán nản không buồn làm bài không buồn nghe giảng, càng về sau nhiều lần không nghe giảng như thế gộp vào lại làm cô bị rỗng kiến thức. Nguyễn Giản Đơn thiên tài khối 8 bỗng chốc trở nên tầm thường đến không thể tưởng tượng hơn. Có lẽ đi đầu duy nhất khiến con người này có thể giữ vững cho bản thân không gục xuống chính là cuộc gọi vào mỗi tối chủ nhật. Thành mỗi tuần lại gọi về một lần, khi thì hỏi han cô

học hành đạo này thế nào, khi lại động viên cô tu ần mới đi học nhớ học thật tốt. Đơn mặt không đổi sắc chấp thuận rất vui vẻ. Cô tự cười vào bản thân mình, dặn lòng rằng Thành mà biết được cô sống thế nào chắc chắn sẽ kéo về Việt Nam cho cô một cái bạt tai rồi mới đi tiếp.

Nghĩ đến đó liền cảm thấy sung sướng, cuối cùng lại không nỡ bắt thẳng bạn bỏ công việc bên đó mà về đây lo lắng cho mình. Suy đi suy lại, vẫn chọn cách giấu giếm

Đơn phải công nhận từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy bản thân lười như vậy.

Cứ mỗi lần mở sách ra là lại nghĩ ngợi lung tung, không tài nào tập trung nổi. Cuối cùng bỏ cuộc, để đấy.

Cố gắng lật vở văn ra học là lại nhớ đến mỗi lần giảng văn cho nó đều dùng đến quyển sách này. Lại vứt, khỏi học.

Toán, lí, hoá, không phải môn học thuộc, nhất là có được điểm cao cũng chẳng có ai để thi thố so đo, để khoe khoang khen ngợi. Tốt nhất là dẹp đi.

Cô của bây giờ cứ ăn, ngủ, đỡ đần mẹ công việc nhà, còn lại thoải mái chơi là tốt nhất!

Đến bố mẹ Nguyễn cũng phải hoang mang lo lắng trước hành động của con gái mình dạo này. Nó ngoài mặt tỏ ra rất bình thường, sáng cắp sách đi chiều cắp sách về, trái lại balo của nó chỉ chứa vồn vẹn một quyển vở viết chống chế đủ môn, một quyển sổ tay, vài cây bút lẻ tẻ. Nó sinh hoạt vẫn đều đặn, thế nhưng bậc làm cha mẹ để ý chút là nhận ra, con gái họ ngủ nhiều hơn trước, nhiều hơn rất rất nhiều. Ăn cơm tắm rửa xong là xin phép lên phòng, lên kiểm tra đã thấy nó lăn quay ra ngủ. Ngoại trừ hôm nào phải đi học, còn lại là ngủ tới đến 11, 12 giờ trưa mới dậy. Thấy cô dạo này kêu ca rất nhiều, tu ần vài ba cuộc điện thoại nhắc nhở phụ huynh chú ý bảo ban con em thật tốt. Bố mẹ Nguyễn cũng biết con gái đang lâm vào tình trạng khủng hoảng, song khá quen thuộc với nếp sống của con gái, họ tin tưởng dù nó có làm gì, chắc chắn vẫn sẽ chấn chỉnh được bản thân trước khi thi cấp III. Bố mẹ Dạ nghe được liền dấy đành đạch trước ý kiến này,

tuy nhiên trước lời thuyết phục của bố mẹ Nguyễn cộng với cảm thấy Đơn trước đây thật sự vô cùng dựa dẫm vào người khác nên đành ngậm đắng nuốt cay để yên như thế. Thi thoảng mẹ Dạ vẫn hay lầm bầm " Anh chị làm con dâu tôi tự kỉ mất" là do vậy.

Cuộc sống cứ thế tiếp trôi. Không ngoài dự đoán, điểm số cuối kì của cô bé nào đó thấp tẹt thấp hại, nhờ có điểm trong năm cao đến chói loá nên vẫn có thể đạt danh hiệu tiên tiến. Cô bé ấy đầu đặn vào tối chủ nhật nào cũng nói dối không đỏ mặt với người trong điện thoại, vui vẻ khoác lác rằng hôm nay vui như thế nào, cô khen ra sao. Đến khi tắt máy đi, khuôn mặt hào hứng cùng giọng điệu ngọt ngào lại trở lại nguyên sơ như nó hiện tại vốn đang có.

Nguyễn Giản Đơn năm lớp 8, lần đầu tiên trong cuộc đời được học sinh tiên tiến.

Cuối học kì như đã hứa, tất cả các học sinh đạt đến vòng quốc gia của đợt thi đội tuyển trong năm đầu được thầy cô tổ chức cho đi tham quan bản Xôi. Đơn tuy gần đây học tập đã sút nhưng vẫn không thể phủ nhận trong năm cô làm rất tốt vai trò của mình. Các thầy cô cũng hiểu lí do cô sa sút, không những không trách mắng mà còn không ngừng động viên, nuôi nấng hi vọng năm sau Đơn sẽ lấy lại phong độ.

Chuyến tham quan diễn ra vào ngày 13 tháng 6, do khá nhiều em trùng lịch đi biển nên đã xin phép ở nhà. Dù sao thì bản Xôi đối với một lũ con nít hiếu động cũng là hơi chán, nó khá yên bình, hợp với những người ưa không khí mát mẻ. Tối trước khi đi mẹ Nguyễn vô cùng háo hức, sắp cho con gái nào thì quần áo váy vóc, nào là đồ dùng các loại. Bố Nguyễn cất lực thở dài, ai oán than con đi chơi hay là mẹ đi chơi không biết, lớn rồi mà cứ như trẻ con không bằng. Nghĩ đi nghĩ lại, bố cũng hiểu vì sao vợ mình lại hào hứng như thế. Đây chẳng phải là dịp tốt cho con gái bớt "trần cảm" sao?

-Đây, mẹ đưa cho thời son với cái gương nhé! Con gái lớn rồi, đi chơi 3 ngày 2 đêm nhớ sáng ngủ dậy đánh son bôi kem chống nắng qua một chút.

À còn, trong này mẹ để thêm cái ô nhỏ, phòng nắng làm đen da con gái mẹ. Dép mẹ mang cho hai loại, một là dép lê hai là giày búp bê, cần đẹp thì đẹp, tối nghỉ ngơi hay lúc chơi đùa thì đi dép lê cho tiện.....

Đơn làm bộ gậy gù lắng nghe, thực chất là đang dí mắt màu cái điện thoại đọc truyện. Bộ dáng hoạt náo của mẹ trông y hệt cái Thanh, thảo nào đột đi biến lại hợp cạ đến vậy. Lắc lắc đầu, lại nhớ đến bọn nó mất r ồi. Đơn cười khở, tự hỏi bao giờ mới có thể bớt cái cảm giác hoài niệm này không biết. Bây giờ làm cái gì cũng nhớ đến bọn nó, điên đầu mất thôi. Đơn mân mê bộ móng tay đã sạch trơn của mình, trong lòng dâng lên cảm giác hụt hẫng. Đợt gần kết thúc học kì Thư có nói chuyện với cô, cậu ấy nói cậu ấy đã rất tốn công tốn nước bọt để xin cho Đơn không bị đình chỉ học mấy ngày, giữ đẹp cái học bạ của Đơn. Nếu không muốn chuốc thêm rắc rối cho cả 2 đừng thời phá vỡ công sức của Thư, làm ơn hãy tẩy bộ móng tay đó đi! Đơn sau khi nghe được mới ngỡ ngàng, cười nhạt. Cô cứ tưởng cô độc lập, hoá ra vẫn luôn luôn phải nhờ người che chắn cho mình. Nguyễn Giản Đơn, đã phạm tội thì chớ, lại càng phạm tội hơn.

Đơn không nói hai lời, ngay hôm sau trực tiếp tẩy sạch toàn bộ móng tay. Có ai biết, để tẩy được nó, người nào đó không biết đã tốn bao nhiêu nước mắt và sự quyết tâm.

-Đơn!

-Dạ...

Mẹ Nguyễn bỗng đứng gọi tên, Đơn lừ đừ đáp nhẹ. Mẹ tiến lại gần cô, dịu dàng xoa đầu cô hai cái. Sau đó mẹ nhìn Đơn vô cùng trìu mến, đến mức khiến Đơn muốn khóc òa lên, bởi vì đôi mắt mẹ lúc này như muốn nói "Mẹ hiểu mà" vậy.

-Đi chơi lần này, mẹ mong con cười nhiều lên một chút!

Vành mắt Đơn nhanh chóng ửng đỏ. Cô rút điện thoại sang một bên, sà vào lòng mẹ khóc rưng rức. Từ ngày bọn nó đi đến giờ cô chưa bao giờ dám khóc trước mặt bố mẹ, cô sợ bố mẹ đã mệt lại càng thêm mệt. Đây là

lần đầu tiên và cũng là lần cuối, cô hứa sẽ không để chuyện cỏn con như thế này làm mẹ lo lắng thêm một lần nào nữa!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 31: Chúng Nó Sợ Tao Hay Mà Nhi?

Sáng ngày đi chơi, sân trường vắng bóng chốc chứa đầy xe cộ. Giờ hăng còn là 5 rưỡi, 6 giờ sáng, Đơn cầm cái vali nhỏ kéo lạch cạch lên xe buýt ng ồi trước. Hôm qua mẹ mang cô ra ướm đi ướm lại mấy cái váy mới mua, miệng còn không ngừng cười tủm tủm, lần b ần mấy câu đại loại: "Trông thế mà quan tâm nhau ra phết!", xong xuôi còn chụp thêm mấy cái ảnh, gửi cho ai đó mà cô nằng nặc đòi xem cũng không được. Nghe mẹ bảo cái váy này mẹ đặt mua tận Anh ỹ, mặc nhớ giữ gìn cẩn thận. Anh? Lần nào cũng Anh. Sao bao nhiêu nước Mĩ, Pháp, Lào, Ả Rập không đặt mà cứ phải đặt ở Anh? Nghe đến cái tên nước thôi mà đã nẫu hết cả ruột.

Hôm nay Đơn mặc váy cổ sơ mi cộc tay dài đến bắp đùi màu xanh dương nhạt, đầu đội thêm cái mũ màu trắng trông nhu mì lại phảng phất chút buồn buồn. Ai hỏi Đơn mới trả lời, không thì cũng chẳng nói năng câu nào, riết có người còn tưởng cô bị câm. Vì lần này số học sinh đi ít nên chỉ lác đác vài xe buýt, lớp của Đơn được ghép với lớp các em khối 6. Các em còn bé nên nô đùa rất vô tư vui vẻ, Đơn nhìn các em r ồi lại nghĩ đến mình hiện tại, bạn thì chẳng có, muốn vui cũng không được nữa r ồi.

Ai đó tự cô lập bản thân, chọn hàng ghế g ần cuối lặng lẽ đặt đ ồ xuống. Để tránh phiền toái, Đơn muốn nhanh chóng nhấc vali của mình cất lên nóc trước, phòng tẹo nữa các em vào lại lục tục xô đẩy. Cố hết sức bình sinh nhấc cái vali lên, khổ nỗi hôm qua mẹ nhét hơi quá đà thành ra hơi nặng. Đơn toát hết mồ hôi, khó nhọc nâng lên đặt xuống vẫn không cho lên được. Đang định gọi chú lái xe nhấc lên hộ, nào ngờ trên tay bỗng dưng nhẹ bẫng, lưng bị ai đó ép vào. Đơn giật nảy mình co người ng ồi xuống ghế, có hơi kinh ngạc nhìn người đang h ần nhiên phủ tay xếp đ ồng ồi xuống cạnh mình.

Trần Hiếu Linh? Còn lơ gờ tờ??

-Hê lô!

Linh thản nhiên giơ tay lên chào, mặt không đổi sắc nhỡ mấy quả quýt vào tay Đơn. Khuôn mặt ngưng trọng của Đơn bỗng chốc xì ra, lạnh lùng trả lại quýt cho người bên cạnh rồi quay đi nhìn cửa sổ. Tên đầu gấu phiền toái, cô chẳng quan tâm, thích làm gì thì làm.

Linh ngỡ bên cạnh bĩu môi một cái. Bớt làm giá! Anh đây là vì chót hứa với người ta rồi nên mới mặt dày ngỡ cạnh mày thôi nha!

-Tao không học đội tuyển mà vẫn được đi, mày không thấy lạ à?

-Ừ... Mỗi vậy thôi à?

-Thì tao bảo thế thôi.

Linh buồn bực lôi máy điện thoại ra chơi. Tổ sư, nói chuyện với con ranh này chán chết đi được! Nó có biết là ông đây đã phải tốn bao nhiêu mồ hôi nước mắt mới chuồn được lên đây với nó không? Tối qua thì phải xếp quần áo trong thềm lặng, sáng nay thì phải lén lút mò xem nó ngỡ xe nào để sửa số tham quan xe đó tăng thêm 1 đơn vị. Nhất là đm, con cò hó Ngân nổi tiếng đánh hơi nhanh danh bất hư truyền, chỉ sợ nó mà phát hiện ra về mách bố mẹ là chết không toàn xác.

Gần đến giờ xuất phát bọn trẻ lớp 6 mới tíu tít ủa lên xe, Thứ lúc này cũng bước lên, nhìn thấy Linh ngỡ cạnh Đơn liếc làm bộ mặt thộn đến khó hiểu, nhưng rồi cũng tặc lưỡi chọn hàng ghế đối diện để ngỡ.

Lớp Đơn là lớp chọn, đi thi đội tuyển cũng kha khá, tuy đã xin nghỉ bớt những cũng đông người lên xe. Tất cả đầu chung một phản ứng, đầu tiên là giật mình ngỡ ngửa khi thấy Linh, sau đó là lò dò về chỗ ngỡ. Ai nấy lúc này cũng có chung một suy nghĩ, đó là muốn xô ra đấm cho tên kia một phát. Đợt trước dám bắt nạt Đơn à, hừ hừ...

Bánh xe bắt đầu lăn, Linh ung dung rung đùi bóc vỏ quýt, "ê" một cái gọi con bên cạnh, rồi nhân lúc nó đang ngơ ngác liến nhét tọt một múi vào miệng nó.

Đơn nhăn mặt định nhè ra, thấy ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người xung quanh liền nuốt lại. Mày Đơn nhú chặt, nói nhỏ:

-Diên à?

-Không, nghe người ta nói mày dễ say xe.

Linh tỉ mỉ lột vỏ quýt, dư cho Đơn một mảng vỏ thật to. Đơn mệt chẳng buồn so đo nữa, với cả bây giờ đúng là cô đang rất chóng mặt thật. Đơn hỏi:

-Người ta là thằng nào?

-Không có gì!

Linh nhún vai, tiếp tục bỏ một múi quýt vào miệng. Uis đúng là quýt hịn, ngọt lịm lại không có hạt. Người ta gửi cho con bên cạnh mà anh còn được ăn ké, sướng hết cả cái cuộc đời.

-À...

Đơn quay sang nói với Linh:

-Tôi tưởng anh giờ này đang thi cấp III chứ?

Trước bộ dáng muốn trả lời cũng được mà không cũng được của Đơn, Linh chỉ bình thản ăn thêm một múi quýt, tỉnh bơ:

-Đúp rồi, thi thử gì?

-...

Quay đầu vào ngủ, không thèm quan tâm nữa! Linh cười khúc khích, anh đây chọn trường tư, không ôn cũng được. Với cả bọn khối 9 mà dám

đi chơi t ần này chỉ có một là như anh, hai là tuyển thẳng r ồi nên đ ếch lo thôi.

Đường đi xóc, có ai đó ngủ gật gù, đ ầu dựa trên cửa sổ. R ồi xe queo một cái làm đ ầu con kia queo t réo theo, vô tình đáp thẳng vào vai gã bên cạnh. Gã rùng mình định bụng đẩy ra, kh ỗ nổi nhìn cái mặt trông đ ến là phờ phạc kia lại không dám đẩy. Linh bực dọc bấm máy điện thoại, l ần b ầm:

-Ông đây là vì người ta nh ờ, vì người ta nh ờ thôi đ ấy!

Xe dừng lại trước bản Xôi một đoạn khá xa, học sinh cùng giáo viên, người quản lí và người giám hộ phải đi bộ vào chỗ thuê đ ược đ ể xếp đ ồ nghỉ ngơi. Nơi đây khung cảnh non nước hữu tình, không khí trong lành thoáng đ ăng, ánh nắng mặt trời không nắng gắt mà chỉ dịu dịu. Hàng đoàn nối đ ầu nhau đi sâu vào trong, trên đường đi còn gặp bao nhiêu loại cây khiến mọi người thích thú, giữa khoảng trời chỉ in đậm một màu xanh này. Chỗ mà mọi người sẽ ở 3 ngày 2 đ êm là một cái nhà sàn rất lớn, hai bên góc là một đ ồng chăn và đ ệm đ ược xếp gọn gàng, có vẻ đ ến tối sẽ trải ra cho học sinh nằm cạnh nhau mà ngủ. Bên cạnh tường là một cái tủ to như giá sách khổng lồ, từng người một đ ặt đ ồ của mình vào từng ô riêng theo sắp xếp của giáo viên. Đây là phòng ngủ, đi ra bên ngoài một đoạn là tới sảnh ăn. Thực đ ơn bản Xôi phong phú nhưng cũng rất bình dân: Xôi, gà nướng, khoai chiên, l ặc l ề, trà đá, nhân tr ần,... Tuy vậy nghĩ đ ến ăn t ần này có vẻ vẫn còn hơi sớm, vì giờ mới có 9 giờ sáng thôi.

Đơn l ặng l ẽ sắp xếp đ ồ, r ồi lại l ặng l ẽ chu ần ra ngoài đi dạo một mình. Đi đ ược một đoạn vô tình gặp Ngân, Đơn làm bộ gi ơ tay lên l ừ mắt một cái, Ngân chạy mất đ ép.

-Ranh con, đ ợi đ ấy!

Ngân không cam lòng l ần b ầm l ần b ầm chạy xa khỏi Đơn, Tr ần Hiếu Linh đứng núp ở một góc sau gốc cây đang nằm bò ra cười như chưa bao giờ đ ược cười. Đơn thở dài, bước đi tiếp.

Cầm theo chiếc ô mà mẹ đưa cho, Đơn men theo con đường nhỏ vòng vèo chậm rãi đi ngắm cảnh. Linh núp sau cây nhìn theo Đơn đi ngày một xa, luống cuống hoảng loạn, phân vân không biết có nên đi theo con đường kia không. Ôi mệt thế nhỉ? Linh chỉ muốn nằm chơi game thôi mà huhu... Phân vân chán chê nửa buổi, quay qua phát hiện đối tượng đã đi mất mới luống cuống chạy theo.

Đơn đi một đoạn liền cảm thấy không ổn, quay đầu lại, quả nhiên đã thấy tên nào đấy với cái áo phong quần đuôi quen thuộc chạy theo. Linh thấy Đơn quay lại nhìn mình liền tưởng cô chờ anh, miệng có chút đắc ý nhếch mép lên cười. Ai nha cái gì cũng phải nói nha, được soái ca hót boi đây theo sát gót chân không cảm động mới lạ. Hí hửng một hồi, ai ngờ Đơn thản nhiên quay lên đi mất. Linh hốt hoảng, bỏ động tác vuốt tóc hào nhoáng trên đầu ra vừa chạy cuống cuồng vừa gào:

-Chờ tao! Đm mày chờ taoooo....

2 tiếng đồng hồ Linh lèo đèo theo sau lưng Đơn, cô đi đâu theo nấy, ngày càng xa nhà sàn. Linh mù đường có hơi sợ sợ, ngược lại con đường vắng vẻ vẫn thản nhiên đi tiếp khiến Linh lo sốt vó. Quanh cái bản này thì thoáng mới có lác đác vài người cặm ão bán, mà lúc này anh với nó đã đi xa lắm, xa đến nỗi không thấy bóng người nào nữa rồi. Linh lo lắng túm lấy gấu áo con đang mút chùn chụt cốc nước mía đằng trước, hỏi:

-Mày đi thế này không sợ lạc à?

-....

Có đưa mặc kệ, vẫn đi tiếp.

-Tao hỏi thật đấy, tao quên mất đường về rồi!

-....

-Này này, quá giờ ăn chưa rồi!

-....

-Tao đúng là điên và rảnh nên mới đi theo mày.

Linh lải nhải quả thực quá nhức đầu, từ khi nào tên du côn này lại nói nhiều như vậy cơ chứ? Đơn xoay mặt lại nhìn khiến Linh im bật r ồi mới đi tiếp. Nhưng không ngoài dự đoán của cô, Linh chỉ im được một lúc r ồi lại tiếp tục tra tấn lỗ tai người khác:

-Về đi... Về đi... Tao đói quá đi mất!

Đơn bất lực thở dài thườn thượt, đành dắt Linh quay về Linh đi theo sau Đơn mà mồm cứ há hốc lên kêu oà oà, cách một quãng lại kêu đây đúng là quang cảnh đường ban nãy, hỏi Đơn nhớ đường sao, xong lại tự lẩm bầm chữ bản thân ngu, thiên tài ghi nhớ nổi danh đương nhiên là sẽ nhớ đường r ồi. Chẳng bù cho ông đây, đi siêu thị mua vài cá còn lạc mất.

Lúc về tới nơi Linh suýt nữa bò xuống nhà sàn mà ôm hôn thắm thiết. Ối giờ ơi đói chết tôi, nóng chết tôi, khát chết tôi. Vui mừng chán lại quay qua thủ phạm làm mình chịu khổ lờm lờm. Nhìn cái bộ dáng thản nhiên mút nước mía của nó kia, ngứa hết cả mắt! Đơn thấy Linh nhìn bản thân chằm chằm nên tưởng Linh thèm nước mía trên tay mình, cô tiến lại gần Linh, đưa nước mía vào tay anh nói vài câu r ồi đi mất:

-Thèm quá nên nói một câu.

-....

Linh mới đầu còn đần ra không hiểu, về sau mới ném búp nước mía ra ngoài hét lên:

-NGUYỄN GIẢN ĐƠN, CON CHẢNH CHÓ!!!!

Trưa hôm đó Linh không được ăn cơm mà bị bắt ra ngoài dọn vệ sinh vì tội xả rác bừa bãi bị bắt được. Ai đó vừa c ần chối vừa ôm mặt, hát bài ca cuộc đời này sao mà lắm khổ đau...

Ngân mạnh mẽ xiên miếng khoai gòn đĩa cô, vừa ăn vừa hậm hực nhìn con đang ăn rất từ tốn ở đối diện. Bao nhiêu ghế không xếp, tại sao cứ phải xếp cho cô ngồi đối diện nó? Giữa khung cảnh nhà ăn ồn ào náo nhiệt, trẻ con vui vẻ đùa bỡn, mùi thuốc súng giữa hai người ngồi chính giữa bàn ngày một nồng nặc. Trái ngược với Ngân, Đơn chậm rãi xúc một miếng cơm đưa lên miệng, bộ dạng vô cùng nhàn nhã tự tại. Ôi thôi, các em các bạn các anh các chị trong trường thì cũng biết ân oán giang hồ của Đơn với Ngân rồi, dù vậy cũng không ngờ nó lại kinh khủng thế này. Ngân có vẻ như rất ghét Đơn nhưng không làm gì được, đành dùng phương pháp trẻ con nhất để trả thù: Đơn cứ động đũa món nào là Ngân lại dùng đũa gạt Đơn ra để gấp món đó vào bát. Việc này diễn ra đến 10 phút đồng hồ, người gấp người gạt khiến cho thức ăn dây dầy ra bàn. Sau 10 phút, một trong hai kẻ đang chiến đấu hăng say kia ngừng gấp thức ăn, bình thản lấy giấy lau miệng rồi nhấp ngụm nước, chuyển qua.... cười khẩy một cái.

Kì lạ thay sau nụ cười ấy đối phương như bị đông cứng, sợ hãi ngồi yên vị, không dám ho he thêm một câu nào. Đơn yên tâm gấp miếng gà bỏ vào miệng, bắt đầu ăn trong im lặng.

Đơn không biết rằng tất cả mọi người xung quanh quanh đều đang nhìn mình nuốt nước bọt, thẩn thán đáng sợ, quá mức đáng sợ! Nhớ lại dáng vẻ oai hùng hiên ngang của Đơn khi tát Ngân một cái, không ai bảo ai cúi đầu cắm cổ ăn hùng hực. Đúng là có những người rõ là rất hiền, nhưng khi người ta điên lên lại đáng sợ gấp vạn người tưởng chừng như đáng sợ nhất.

-Mẹ nó, mệt như chó đào xương...

Linh mồ hôi nhễ nhại chạy vào phòng ăn, rửa tay qua loa rồi kiểm chỗ để ngồi. Kì lạ thay, ngoài 2 cái ghế bên cạnh con-ranh-nào-đó thì chẳng còn ghế nào trống cả. Nếu như Linh nhìn thấy màn chiến đấu vừa rồi chắc chắn sẽ hiểu sự "kì lạ" này không có gì gọi là kì lạ cả. Anh ta tiến tới kéo ghế ngồi xuống cạnh Đơn. Bên cạnh Linh lúc này ngoài Đơn ra chính là một đám người đang hốt hoảng, ríu rít thì thào bảo nhau ngồi xích ra một chút để cách xa Linh ra, tránh vô tình đụng chạm lại bị đấm cho sứt đầu mẻ trán.

Thế là thành ra giữa cả phong ăn rộng lớn, có hai người bị cô lập, hai bên trái phải đều có hai chiếc ghế trống.

Linh không quan tâm xới nhanh một bát cơm rồi vội như hổ đói, nhồm nhoàm hỏi chuyện, âm lượng vừa đủ cho cả phòng ăn im lặng nghe thấy không sót một chữ:

-Chúng nó sợ tao hay mày không biết, tao có phải là quái vật đâu!

Dân tình tò mò không biết "mày" mà Linh nhắc đến ở đây là ai. Đơn sao? Nô guây!! Từ khi nào mà Đơn với Linh lại thân thế được chứ? Chỉ có bọn đi chung xe với Đơn hôm nay mới biết được, người Linh gọi đích xác là Nguyễn Giản Đơn đang nhàn hạ ngồi ăn kia.

-Chả biết, anh lo cho bản thân trước đi, người anh sợ nhất đang ngồi đối diện kia.

Đơn thờ ơ nhắc nhở làm Linh phải ngẩng mặt lên. Bất gặp quả mặt hầm hầm của Ngân, Linh như gặp ma há mồm, bát trên tay rơi xuống bàn, hét lên:

-Á á á a a a.....!!!

-Đủ rồi im đi, em không mách mẹ đâu mà hét!

Ngân bực bội quát người chỉ tay vào mình rồi hét như gặp quỷ kia. Chỉ chờ có thế Linh đã ngồi xuống chầm tay kêu bốn tiếng: "Cảm tạ thí chủ!", vô tư ăn tiếp.

Trước sự xa lánh của công chúng, hai người kia làm ơn có thể đừng hành xử vô tư như vậy được không?

Tối đến, trăng lên cao, sáng vành vạch, tất cả học sinh ăn uống tắm rửa no nê, nằm gọn gàng vào chỗ được xếp để làm việc riêng. Bỗng dung một thằng nổi hứng đầu tiên, ngồi bật dậy nói:

-Này mọi người, nằm như thế này chán quá, đi chơi trò " thử thách lòng can đảm" không?

Lập tức một đồng người đang nằm liền bật dậy hưởng ứng nhiệt liệt. Chí choé đăng kí một hồi, cuối cùng phát hiện ra cả đám ngoại trừ Ngân và Thư đã nhanh chân đi chơi cùng các thầy cô thì còn mỗi Linh với Đơn không đăng kí. Anh đầu trò, tạm gọi là anh A, hoặc anh-học-sinh-được-tuyên-thắng lên tiếng hỏi:

-Đơn sao không đi em?

Đơn nhàm chán lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, lắc đầu:

-Mệt lắm!

Anh A không bỏ cuộc, tiếp tục quay sang Linh:

-Linh sao không đi vậy?

Linh gác chân lên đùi, tay bấm tàn tạch, mắt dán theo cái màn hình phán:

-Mệt bỏ mẹ!

Anh A trán đầy vạch đen, hai đứa kia đích thị là hai con lười!

-Đi đi, hiếm lắm mới có dịp đi chơi với nhau, cố gắng lên tí chứ!

-Đúng rồi, mai sau chưa chắc đã được đi đâu!

-Chuẩn chuẩn, còn mỗi hai người, đi nốt đi cho vui!

-Ở nhà chán lắm, đi đi!

-Đi đi..

Rồi lần lượt anh B, anh C, em D, em G.... Tất cả đều xông ra nắm lấy tay Đơn và Linh mà lắc. Linh trong bụng hạ quyết tâm không đi, gan mới

dạ, như dờ hơi! Một buổi trưa quét rác học máu m òm đã là quá đủ. Linh nào biết anh với Đơn là người ở hai đẳng cấp khác nhau. Đối với số đông các anh em trai khối 7, 8 mà nói Linh không đi cũng được kê mẹ Linh, nhưng mà Đơn chính là hàng hót nha! Cơ hội hiếm có như vậy, tưởng tượng cảnh người đẹp vì sợ hãi mà nép vào tay mình đ ầy run sợ. Ui anh em, cùng nhau nuốt nước bọt nào!

Năn nỉ v ò vập một h ỏi, Đơn bất lực nhúu mày ra đi ều kiện:

-Được r ồi em đi. Nhưng nói trước, mọi người phải đi trước, em muốn có không gian riêng, em đi sau cùng!

Tuyệt vời!!!! Năm trăm anh em sung sướng ôm nhau. Xời tưởng chuyện gì, hót gờ thích đi cuối thì cho đi cuối, chỉ sợ lúc đã hãi thì nhảy ch òm lên người các anh cũng không kịp.

-A, nó đi thì tao cũng đi!

-Gì?

Linh lật chẵn đứng dậy, bất chấp ánh nhìn kì thị của mọi người thản nhiên vượt vượt lại tóc, dứt tay túi qu ần. R ồi mọi người xếp hàng, lập kế hoạch trốn mấy người bảo hộ đ ể ra ngoài. Người lớn ấy mà, có bao giờ cho bọn họ ra ngoài vào ban đêm đâu! Sau đó từng người từng người đi một, lén lút nối đuôi nhau chui ra khỏi cửa. Lúc mọi người đi hết Đơn mới chỉnh chang lại qu ần áo, đường hoàng bước ra ngoài.

-Này cháu, đêm hôm đi đi đâu?

Một bác giám hộ hỏi, Linh bước ra ngay sau Đơn, ôm mặt lắc đ ầu. Trời ạ thiên tài ời thiên tài, trốn thì cúi thấp người mà đi, đừng lộ liễu vậy chứ?

-Cháu đi vệ sinh ạ!

-À, ừ, đi đi!

Bác giám hộ phất tay, Đơn mỉm cười vén tóc ra sau mang tai đi theo hướng có mấy tên đang vừa núp sau bụi cây vừa ra dấu. Rồi trước khuôn mặt đần thối ra của Linh, Đơn xoay đầu lại, dáng vẻ mặt của người khôn ngoan trung ra nụ cười đắc chí, nháy mắt với Linh một cái.

Linh lại ôm đầu. Dạ Từ Minh, mày quay về đây mà xem, con cừ non của mày biến thành cáo già rồi kìa!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 32: Không Sai, Chúng Nó Đúng Là Bỏ Rơi Mày, Đồ Bánh Bèo!

Và thế là, gần trăm học sinh tham gia vào chuyến đi hôm đấy đều nối đuôi nhau tiến sâu về phía trước, đi trên con đường mòn mà sáng nay cả lũ đã quây phá tung hoành đến quen thuộc. Đơn thông dong đằng sau cùng, không buồn nói gì trước khung cảnh nhí nhố lén lút trước mặt. Linh chấp tay ngang đầu đi ngay sau, mặt xa xăm, không ngừng thở dài thườn thượt.

-Đây, đây là cái rừng mà tao nói đến! Đi qua chỗ này có một lối nhỏ, ai có thể thành công vượt qua khu rừng này là người thắng cuộc!

-Ế..? Vượt rừng á? Điên à lạc thì sao?

-Không lạc đâu, sáng nay bố mày chui vào đây chơi thử r ồi, đường đi dễ ra dễ nhớ, diện tích rừng cũng nhỏ lắm, bằng cái sân trước của trường mình thôi. Có đi ầu tối mà đi trong này mới vui ý!

Anh A làm mặt nham hiểm dọa một vòng tất cả mọi người r ồi tiếp tục phổ biến:

-Lớn thì 3 đứa đi một, nhỏ thì 4 đứa đi một, mỗi đội phải có cả nam cả nữ, bọn lớp 6 thì miễn chơi, đi theo anh chặn ở đầu bên kia rừng xem đứa nào ra trước là người thắng. Kết thúc trò chơi sẽ có giải thưởng, nên cố lên mấy mem nhé!

-Không công bằng, làm ban giám khảo không có giải thưởng hả?

-Mấy bé yên tâm, tí anh nói cho chúng mày cái này, làm tốt anh cho bim bim.

-Ông A nhé ông chơi ăn gian, cả lũ phải thi còn ông trốn đi à?

-Ai chơi ăn gian? Thế tao hỏi là có đũa nào ở đây sẵn sàng nhảy ra thay tao, rồi chi tiền ra mà phát phần thưởng không?

-....

-Đấy, không có thì miễn sửa. Nào 1 2 3 bắt đầu, gâu gâu gâu gâu!

-..... Nó có tiền nên nó sửa thật hả mày?

-Đm mày ý nó là "go go go", "đi thôi" ý đờnão mì chính!

Trong lúc A cùng mấy em lớp 6 rời đi thì toàn bộ số học sinh còn lại phải cãi nhau chí chóe để ghép cặp, sau đó theo thứ tự đi sâu vào khu rừng. Như luật cũ, Đơn với Linh đi cuối, vừa vặn sau khi ghép cặp lại chừa ra đúng hai con người này. Là trường hợp đặc biệt nhưng Đơn không nói gì chỉ rảo bước đi trước, Linh nhún vai lặng lẽ theo sau.

Trong rừng âm u, sương đêm vừa lạnh vừa làm mờ tầm nhìn, thành công khiến cho toàn bộ những người tham gia cuộc thi rợn tóc gáy. Ánh trắng sáng rọi xuống đã bị che bớt bởi những tán cây, tạo nên lỗ chỗ những vệt sáng chiếu xuống mặt đất. Trong không gian u tối như bị mù này, con đường nhỏ nương nhờ theo ánh trăng là thứ duy nhất trở nên rõ ràng, cùng với âm thanh vo ve của côn trùng đập thẳng vào tai. Thi thoảng ở phía xa lại văng vẳng lên những tiếng hét rợn tóc gáy, không khó đoán, hẳn là anh A cùng mấy em lớp 6 đã tương kế tựu kế dọa cho người chơi sợ mất hết hồn vía.

-A!

Đơn trượt chân suýt ngã xuống vũng bùn, may mắn có Linh đằng sau nhanh tay kéo trở lại. Cái kéo làm người Đơn xoay một vòng úp mặt vào người Linh, Linh thở phào bỏ Đơn ra, tiếp tục đi. Rất tĩnh lặng, hai đũa cứ men từng bước từng bước, tinh thần ngày càng trùng xuống theo không gian im ắng.

-Ú OÀAAAAA!!!!

-Aaaaaaaa...!!!!

Lại thêm hai nạn nhân nữa bị hù cho chết khiếp, Đơn loạng choạng ngã lật về phía sau. Ào một cái, lá bay lá tả, Đơn sụp xuống một cái hố khá to. Cả Linh và "con ma" đều cuống lên. Linh chạy vội về phía cái hố, hét vọng xuống:

-Đơn, mày có sao không?

-Tôi ổn.

-Ổn thì trèo lên, đm ổn mới chả không ổn nẫu cả ruột!

-....

Chứ không phải anh hỏi tôi có sao không hả?

Đơn cố gắng len người khỏi những rễ cây lằng nhằng phía dưới cái hố, bám vào một rễ cây trèo lên. Rồi cách một cái, tiếng kêu lại vang lên một lần nữa. Đơn bé nhỏ ngã dúm dụi, Linh lo lắng hỏi:

-Lại sao đấy?

-Tôi trẹo chân rồi!

Đơn giữ im tư thế không ngọ nguậy, hai tay bám vào mỏm đá nhô ra trên đỉnh đầu, cổ chân kẹt giữa hai rễ cây khá lớn. Mày cô nhú lại, mồ hôi nhỏ từng giọt. Không ổn, cú ngã ban nãy khiến đầu Đơn hoa lên, bệnh cũ tái phát.

Đơn trước đây hay có biểu hiện dễ hoa mắt chóng mặt, cơ thể rất yếu, triệu chứng này càng trở nên rõ ràng khi cả ba đứa bạn của cô đi mất. Bác sĩ nói cô bị thiếu máu lên não, cộng với cú sốc khiến tinh thần uể oải nên đầu ngày càng dễ mệt mỏi. Bác sĩ còn nói trí nhớ của Đơn tốt do một số tế bào não và dây thần kinh có thể hoạt động nhanh gấp mấy chục lần người bình thường. Nhưng cũng do hoạt động quá nhanh mà dễ bị mệt, dẫn đến nhiều cơn choáng váng, thi thoảng còn khiến cơ thể nôn nao muốn ói.

-Trẹo chân đau không? Lên được không?

Giọng nói của Linh lại vang vọng xuống, Đơn bực mình hét lên:

-Cứ thử bẻ chân mình xem có đau không!

Linh im tịt, bối rối vò loạn tóc trên đầu. Cậu quay sang con ma đang luống ca luống cuống bên cạnh, dặn dò nó đi gọi mọi người đến đây rồi nhả sụp xuống. Đơn nhắm tịt mắt lại tránh cát bụi bay vào mắt, thoáng chốc bụi tan hết, cô lơ mơ thấy Linh đang thận trọng gạt từng rễ cây để tiến lại gần. Anh vòng tay qua hai rễ cây to khỏe, cấn vào nách Đơn nhấc lên đồng thời giơ chân tách rễ cây để Đơn rút được chân ra. Đơn đau điếng mà vẫn cố nhịn, mồ hôi cô chảy liên tục, lúc được Linh bế vào lòng tưởng chừng mệt muốn ngất đi.

-Thả xuống, tôi tự đứng được.

-Nằm im! Mà y mà làm sao nó "raep" tao!

-Nó?

Tâm nhìn của Đơn trở nên mông lung, hai tay bầu chặt lấy vai áo Linh. Lại nó, lúc thì nó, lúc thì người ta. Liệu có phải...?

-Đừng tưởng bỏ, Minh của mày đang vui vẻ bên Anh rồi, không có thời gian lo cho mày đâu!

Ừ, lại thêm một lần tưởng bỏ. Đơn siết chặt hơn bàn tay, hành động đó khiến bả vai Linh nhức nhối, anh định mắng Đơn, cuối cùng nhìn thấy cánh môi nhỏ bị cắn đến sấp nát lại không dám ho he câu gì. Tí tách, tí tách, trời bỗng dưng đổ cơn mưa lớn. Linh thẫn thờ kêu hai tiếng "chết tiệt", bế Đơn nép sát vào chỗ có đất và rễ cây che. Nước mưa xối thẳng vào đầu, chảy xuống mặt của Linh. Linh nhắm tịt mắt lại, miệng há ra để thở thay cho cái mũi đang bị từng giọt nước lần lượt che chắn.

Bỗng nhiên có bàn tay vươn lên gạt đi hết nước trên mặt Linh. Đơn đội chiếc mũ vàng rộng của mình lên cho anh, bản thân thì lại run lên từng đợt.

Linh hiểu, con nhóc này nó đang khóc.

-Anh biết không..

Tiếng nói yếu ớt nỉ non của Đơn vang lên giữa màn mưa xối xả, hoà quện với tiếng côn trùng rì rào dưới tán cây ướt đẫm:

-.. Tôi đã luôn nghĩ vết đau nào cũng có thể được xoá bỏ bởi thời gian, tôi cứ luôn nghĩ, chúng nó bỏ đi hết là có lí do riêng...

-Tôi luôn tự an ủi mình rằng xa nhau thì sao, không phải vẫn có thể liên lạc bằng điện thoại đấy thôi? Đến khi mỗi tối đi ngủ mới nhận ra tôi sai rồi. Tôi không thể sống thiếu chúng nó, không thể!

-Rốt cuộc tôi đã làm gì sai? Có phải tính cách tôi đáng ghét đến nỗi 3 đứa bạn của tôi, đứa thì đi trong thâm lặng, đứa thì bẻ sim, đứa thì che giấu tôi đến phút cuối cùng?

-Tôi thật sự, thật sự rất nhớ chúng nó. Tôi phải làm sao bây giờ...

Đơn nấc lên, tiếng khóc đứt quãng không thành lời. Cô đã cố tỏ ra cô không cần, cô là người con gái mạnh mẽ, cô sẽ sống tốt. Vậy mà cuối cùng lại nhận ra sâu trong thâm tâm vẫn luôn tổn thương như vậy. Minh, Thanh, Thành, làm ơn quay về đi, tao nhớ chúng mày, nhớ đến điên cuồng!

Đột ngột, giọng nói liền mạch của Linh vang lên, vô tình làm cho lòng Đơn chết hẳn:

-Không làm đâu, chúng nó bỏ rơi mày, là do mày quá yếu đuối. Từ giờ trở đi mày phải cố gắng sống tốt lên cho chúng nó mở mắt ra, đỡ ònánh bèo!

Dạ Từ Minh đã từng nói, lần này tôi nghe anh, mong sau này anh giữ vững lời hứa của mình.

"Tôi sẽ hẹn hò với Ngân đến ngày đi. Anh phải chấp nhận 2 điều kiện!"

"Nói đi!"

"Thứ nhất, phải đảm bảo nó không bị bắt nạt trong suốt thời gian tôi đi!"

"Thứ hai là gì?"

"Hãy làm cho nó... trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết!"

Mày thấy không Minh, thoả thuận giữa hai chúng ta, tao đang làm rất tốt!

Cả đám hôm đó bị mấy bác bảo hộ cùng các thầy cô giáo khác mắng té tát vào mặt. Toàn bộ một thân ướt nhẹp phải tranh nhau chui vào nhà tắm tắm rửa lại một lần nữa, cộng thêm ngày mai dọn vệ sinh, ngoại trừ Đơn ra.

-Đi từ từ, hần hoi ngã sml, người ta lại kêu vừa tẹo chân vừa tẹo răng!

Linh nói với, nhờ Thư cẩn thận đỡ Đơn vào trong phòng tắm, mọi người lúc này đã ra hết chỉ còn mỗi Đơn và Thư bên trong. Đơn cúi đầu cảm ơn Thư, bắt đầu tự lột quần áo của bản thân ra và sạch rồi mới tắm rửa. Thư kiếm cho Đơn một cái ghế để ngồi, chỗ chân băng bó của Đơn được Thư dùng túi cao su gì đó cẩn thận bọc lại. Đơn vượt thứ bọc kín kẽ trên chân mình, bần thần nói:

-Khéo thật. Cái cao su đang bọc lại này là cái gì vậy? Cậu kiếm ở đâu lần sau tôi còn mua?

-Durex, kiếm ở hiệu thuốc hoặc Circle K, và ở đâu cũng được.

Mặt Đơn đỏ ửng, bỏ tay khỏi thứ trên chân mình. Cô tò mò:

-Đi mua cái đó không xấu hổ hả?

-Xấu cái gì, thứ này có nhiều công dụng lắm đấy. Trong cặp tôi hiện tại có 3 hộp, tẹo tôi đưa cho một hộp!

-... C... Cảm ơn...

Thư không nói gì xối nước qua loa chân tay rồi bỏ ra ngoài để cho Đơn tự xử lí, xong xuôi lại chạy vào dìu Đơn ra. Anh A là người đầu trò bị mắng nhiều nhất, đang ôm mặt khóc tu tu. Anh nói từ bé đến giờ chưa có ai mắng anh cả, anh buồn. Mấy em lại thi nhau bĩu môi lắc đầu, góm cái ngữ anh, bực không mở miệng mới là lạ ấy!

Trước không khí cãi nhau náo loạn, một mình Đơn mệt mỏi nằm xuống đệm của mình, trùm chăn kín mít rồi thiếp đi mất. Thư thờ dài nhìn Đơn, chạy đi hỏi mượn cái máy sấy tóc sau đó quăng cho Linh.

-Mày làm cái gì đấy?

Linh bị thổi cho quả máy sấy vào bụng đau đớn gào lên. Thư bình thản chui lại chỗ của mình, nói:

-Người nhận lời hứa chăm sóc cho nó là anh. Giờ tóc nó đang ướt, đi ngủ luôn sẽ bị cảm, anh ra mà sấy cho nó!

Mặt Linh nhanh chóng xỉ xuống, hậm hực bò ra chỗ Đơn. May là máy sấy không dây, không có anh phải bò người kéo cả đệm cả Đơn ra chỗ nào có ổ điện mà sấy mất. Linh nhẹ nhàng luồn tay qua tóc Đơn, thơm quá, con ranh này mang cả Enchanteur gói đi để gọi hả? Linh khó chịu bĩu môi, nhìn khuôn mặt khi ngủ đáng ghét kia liền véo vào má một cái. Tiểu thư, công chúa, bánh bèo! Có tỏ ra chảnh chó cách mấy thì bản chất vẫn vô thức để người khác phải chiêu, không thay đổi được!

Hôm nay ở bản Xôi có lễ hội đèn lồng, mấy mem trong trường háo hức ra mặt, từ 6 giờ tối đã rủ nhau ăn xong nhanh cơm để đi chơi rồi. Y như tối qua, Ngân và Thư lại được đặc cách đi cùng giáo viên, quả là đứa con cưng của các thầy cô! Đám còn lại theo hàng lối trật tự nối gót các bác bảo hộ đến nơi tổ chức lễ hội. Các bác cho đi tự do, nhưng đúng 9 giờ tối phải tập trung về lại chỗ này. Cả đám chỉ đợi có thể đã nháo nhào lên, chạy mỗi đứa một nơi.

Lễ hội đèn lồng ở đây trang trí gần tương tự lễ hội đèn lồng ở Huế, chỉ có đèn không hoành tráng và rực rỡ bằng. Dưới trời đêm huyền ảo lấp lánh, ánh nến lập loè bên trong những chiếc đèn hoa tựa như đom đóm chiếu sáng cả một khoảng trời. Đơn bị vài người vây lại, đòi đi cùng. Cô lắc đầu từ chối, xoay gót bỏ đi mất mặc mấy bạn vẫn còn đang tiếc nuối đứng đực ra. Đi được một đoạn lại thấy tay bị nắm lấy kéo đi, Đơn bực bội, không để cô yên được sao?

Linh kéo Đơn đến một chỗ bán đèn, nói:

-Chọn đi, cho mà lấy 20 cái!

Đơn khó hiểu nhìn Linh, đầu hơi nghiêng, tay chấp sau lưng. Cô hỏi:

-Anh trúng số hay sao mà có nhiều tiền vậy?

-Bảo lấy cứ lấy, nói nhiều làm gì!

Mắt Linh đảo quanh, nghĩ xuống giúp Đơn chọn vài cái. Anh không nói chứ thật ra người ta nghe tin mà đi chơi hội đèn lồng gửi cho anh hai cái thẻ Viettel 500k đủ đăng ký 3G trong vài tháng, 20 cái đèn lồng này có đáng là bao! Đơn đúng là lũ con đại gia, sẵn sàng vì gái làm tất cả!

Đơn chọn đủ 20 cái màu sắc khác nhau, cùng với Linh bê một đống mang ra gần hồ. Vì mua nhiều nên Đơn được bác bán hàng tặng cho hẳn bao diêm cùng với cho mượn một cái gậy dài để thả đèn. Cô cười cười, một mình cô chơi tận 20 cái, VIP thật đấy! Cần 20 tờ giấy ước trên tay, Đơn không do dự vứt hết xuống sông, bắt đầu quẹt diêm châm đèn hoa. Linh ngồi xổm bên cạnh thấy Đơn làm vậy liền tò mò hỏi:

-Mày không ước à?

-Ước thì cũng có thành sự thật được đâu...

Cô đặt một chiếc đèn lên đầu cây gậy, nhẹ nhàng đặt nó xuống dòng nước. Ánh sáng lập loè của chiếc đèn nhanh chóng làm nổi bật cả một

vùng tối tăm. Đơn hơi mỉm cười, tiếp tục châm lửa thả một chiếc đèn khác. Cứ thế đến khi chỉ còn chưa lại 1 cái đèn trao cho Linh:

-Đây, cho anh thả một cái!

Linh không bằng lòng bĩu môi:

-Thả 19 cái mới đưa cho người ta một cái, ôi người đâu tốt bụng ghê!

Linh thả chiếc đèn còn lại xuống hồ nước miên mang, thừ người nhìn 20 chiếc đèn hoa trôi nổi hững hờ. Quay sang bên cạnh thấy Đơn ng ồi im nhìn đèn cùng mình, khoe môi hơi nhếch, đôi mắt nâu mông lung lóng lánh ánh sáng. Linh chống tay lên cằm, bỏ ngấm đèn, quay qua ngấm Đơn, than thở bố mẹ nhà nào để khéo dã man!

-Đẹp thật, thảo nào đại gia sẵn sàng chi một đồng tiền xí chỗ!

Đơn cười rộ lên, tóc bay xuôi theo chiều gió, nụ cười rạng rỡ trên khoe môi. Cô theo thói quen vén lọn tóc vào mang tai, không để ý người bên cạnh vẫn đang nhìn mình chăm chăm:

-Đèn thì đẹp thật, nhưng tự nhận mình là đại gia thì không đúng r ồi!

-Này, 20 cái đèn hoa là cả một gia tài đấy!

Linh hừ nhẹ, tất nhiên cũng không nhiều lắm so với vài tháng 3G lướt web. Đơn cười cười, không nói thêm gì nữa. Hai đứa cứ thế ng ồi ngấm đến khi đồng hồ điểm 9 giờ mới vội vã chạy về.

-Nào các bạn lên đủ chưa? Còn quên đ ồng gì không? Cô cho 10 phút chạy lại lấy!

Khu đỗ xe ồn ào náo nhiệt, ánh nắng dịu nhẹ mơn chớn da thịt. Đơn đội chiếc mũ rộng vành kéo vali lên xe trước, mặc kệ các em vẫn đang ồn ào ổn định hàng ngũ dưới xe. Thoáng chốc chuyến đi tham quan đã kết thúc, may là cô còn kịp chụp vài tấm, mua vài thứ về làm quà cho bố mẹ. Đi bản

Xôi quả thực có hơi nhàm chán, lần sau nếu trường có tổ chức sẽ không đi nữa!

Đơn đứng lặng ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Giờ là 2 giờ chiều, học sinh bên ngoài đang chen chúc chình đốn chờ hiệu lệnh để chui vào xe. Một đám học sinh 8A lớp Đơn đang léo nhéo than bất công bên dưới, hỏi tại sao Đơn được vào trước mà mình không được, sau đó bị giáo viên lờm cho cái liề im tịt. Đơn lắc đầu cười, bắt đầu công cuộc nhấc vali lên cất.

Một, hai, ba!

Vẫn như cũ, không nhấc được. Đơn xoay xoay tay, nhìn ngó xung quanh xem có ai không để nhờ. Chợt cô nhớ đến lời Linh nói:

"Chúng nó bỏ đi là do mày quá yếu đuối!"

Đơn cắn môi nhìn vào chiếc vali, hít sâu một hơi, tay lại giơ lên lần nữa. Cô bỏ bớt một số thứ như đồ ăn ra, khệ nệ nhấc vali lên ghế trước, sau đó tháo dép trèo lên ghế, thẩn hơ một hai ba nhấc vali lên trên đầu. Đơn nghiêng ngả thành công nh ấ vali của mình vào chỗ cất, phủi tay mỉm cười đầy thành tựu. Cô hài lòng chèo xuống ghế, nào ngờ vừa quay lại đã gặp ngay bản mặt đang nhìn mình cười. Linh giơ ngón cái lên với Đơn:

-Làm tốt lắm cô bé!

Đơn hừ nhẹ, trèo xuống xô dép r ấ yên vị tại chỗ, không ngại ngừng tự khen bản thân mình:

-Đương nhiên r ấ!

Linh ng ấ xuống cạnh Đơn, một lần nữa dúi vào tay Đơn múi quýt. Lần này Đơn không bài xích c ầm lấy, miệng còn nói hai tiếng cảm ơn. Linh không nói gì c ầm điện thoại lên chơi. Trong màn hình toàn phần m ềm game, có một dòng chữ được gửi đi trong th ần lặng:

"Nó tự nâng vali của mình lên được r ấ."

Đôi lời của tác giả: Đôi khi tôi cảm thấy hơi bất lực về khoản chi tiêu khác độc giả của tôi:> Trước đây lúc Đợn còn hiền thì 50% muốn cho Đợn mạnh mẽ hơn, cầu cho Đợn thay đổi. Giờ thay đổi rồi thì lại đòi như xưa hic:< Tôi nói rõ quan điểm nhé, Đợn chỉ hiền khi nó có cảm giác an toàn, tức là có Minh Thanh Thành bố mẹ bla ở bên, còn khi bị bắt nạt thì nó sẽ không hiền. Con này thù rất dai, nên các độc giả cứ tự nhủ sẵn trong đầu rằng, khi nào Minh-sama quay lại thì nó sẽ lại hiền thôi:) Ok? <3

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 33: Mời Chiêm Ngưỡng, Đại Tỷ Trường Tao!

Đầu năm học ngày đó, toàn bộ trường cấp II Thanh Lịch được chiêm ngưỡng một dáng vẻ mới của Nguyễn Giản Đơn. Theo nhận xét của mấy mem trong trường thì ngắn gọn là: Xinh hơn, ngầu hơn, lạnh lùng hơn, tóc... ngắn hơn. Có mấy ai biết được, con người kia không phải "lạnh lùng", mà là "không muốn quan tâm nữa".

Mái tóc tơ đen bóng dài đến tận thắt lưng bay loạn trong gió giờ đã được cắt đến ngang vai. Mái tóc ấy của Đơn sau khi cắt đi bán được hơn 300k, tuy nhiên cô không không khỏi cảm thấy có chút nuối tiếc. 300k này không chỉ đổi lấy từng sợi tóc của cô mà còn đổi lấy cả sự chăm chút của Minh, đổi đi cả những kỉ niệm là tình cảm chân thành, tựa như một cơn gió thoảng, vô tình lấy cắp đi chiếc lá trên cành cây kia.

Đơn vuốt một lọn tóc, khe khẽ mỉm cười làm mấy em gái xung quanh phụt máu ngất lịm. Ngay tối đó confession trường lại đăng tin mới: "Trời ạ, sau 3 tháng đi học cộng 2 tháng hè, cuối cùng thiên tài lại cười r ồ!!!"

Nụ cười nghe có vẻ hiếm hoi, thế nhưng đã là quá đủ so với cái vẻ mỹ nhân băng sơn kia. Thành tích học tập của Đơn lại trở về đầu đạn như thuở đầu làm mấy thầy cô mừng rơn, cứ chạm mặt cô là lại nở một nụ cười tươi rói. Từ bao đời toàn thấy học sinh chào thầy cô giáo trước chứ chưa bao giờ có chuyện ngược lại. Ấy vậy mà giờ nhìn đi, cô Anh đứng từ đằng xa lấp ló thấy Đơn đã gọi với ra vẫy vẫy tay chào r ồ. Nhận được nụ cười của Đơn cô sung sướng vui vẻ, xem ra hôm nay cô sẽ không kiểm tra miệng đứa nào nữa.

Cuộc sống của Đơn cứ trôi qua bình thường như những gì nó vốn có, ngoại trừ cái biệt danh "đại tỷ" từ xó nào chui ra gán lên người. Theo sổ tay ghi chép độ hot trong trường của một học sinh lớp 8D, cái danh "đại tỷ"

của Đơn không phải tự nhiên mà bay tới. Đơn ôm đầu nhăn nhó, cô có làm gì đâu, ngoại trừ...

Có một lần một em nữ bị d ãn tường úp hội đ ãng bởi một đám con trai. Đơn hôm đó vô tình ở lại muộn, đi qua nhìn thấy li ãn bước vào đ ãng chắn giữa đám con trai và em nữ. Tay cô khoanh lại, mày hơi nhíu:

-Ba đ ãra học 8C đ ãng không?

-S... Sao chị biết?

-Cả cái trường này không có ai là tôi không nhớ cả. Sao? Giờ biên hay đ ã tôi đ ãc tên từng đ ãra báo lên trường?

Nói r ã Đơn lấy máy đ ãn thoại ra chụp lại, 3 th ãng con trai thấy máy ảnh né như né tà, sợ hãi kéo nhau chạy đi mất. Chúng nó biết danh Nguyễn Gi ãn Đơn giỏi nhớ lại có t ãm ảnh hưởng trong lòng th ãy cô từ lâu r ã, không chạy nhanh là chết mất xác! Đơn giải quyết xong không nói gì đi th ãng, đ ã lại trong lòng em gái kia 2 chữ "My idol!" chói loá như ánh sáng của đ ãng.

Tiếp là một lần cô đi dự giờ thay cho Thư ở lớp 7E. Máy em lớp này thì thôi r ã nghịch khởi nói, tư chất rất thông minh nhưng lại dùng chất xám vào hết các trò qu ãy phá. Hôm đó cô chủ nhiệm 7E đ ãng dự giờ lại bị ng ã vào hạt tiêu rất th ãm, tất cả mọi người đ ãu thông cảm cho cô đi vào vệ sinh một lúc. Trong lúc cô đi các em ãn kinh khủng, máy th ãy cô dự giờ nhắc máy lần không đ ãc, cuối cùng chán quá đ ãn cho Đơn lên.

Đơn vừa bước lên b ãn nhóc đ ã cười khúc khích, cô đ ãi với thái đ ã đ ã ngược lại không hề có ý kiến gì, chỉ l ãng l ã xoá b ãng, lau sạch hạt tiêu trên ghế ng ã giáo viên.

-Chị ơi chị, chị th ãng vừa r ã đ ãc nhất thành phố môn c ã vua đ ãng không? Chị làm kiêu gì vậy?

Một em trai c ãt nh ã hỏi, Đơn liếc mắt qua, h ã h ãng đ ãp:

-Học thuộc cả quyển sách dạy đánh cờ vua.

-Ồ....

Cả lớp ò lên, xôn xao bàn tán. Đột nhiên một cây bút bay vèo về phía Đơn, sượt qua má tạo nên một dấu đỏ. Đám nhóc cười rộ lên, thằng bé vừa ném nằm bò ra bàn cười. Đơn thản nhiên lấy tay quệt má, cười nhạt, cô gọi:

-Bùi Thức Long!

Tên nhóc vừa ném giật mình đứng bật dậy, mắt mở to, không hiểu tại sao người đứng trên bục lại có thể gọi rõ cả họ tên mình. Chưa kịp định thần thì một cục phấn đã phi tới, đập thẳng vào trán Long rồi bật nảy rơi xuống đất. Long mất đà đầu ngửa ra sau, cả người nghiêng ngả, trán đau đến đỏ ửng.

-Đừng có động vào tôi, tôi không ngại đấu với em một trận đâu. Dù sao đũa từng có tiền sử đánh bạn như tôi giờ cũng chẳng thể sợ cái gì nữa cả!

Mắt Đơn lạnh đi, sát khí lan tỏa. Toàn bộ người trong phòng học rét run, tên nhóc Long vẫn còn đang đứng đực không nói được câu nào.

Truyền thuyết kể rằng, từ đó trở đi đám học sinh lớp 7E cứ thấy chị Đơn là một dạ hai vâng. Căn bản bọn nó biết giáo viên sợ mang tiếng mới không dám đánh chúng nó, chứ Đơn, cô nói được làm được.

Lần thứ 3 là ở câu lạc bộ công nghệ thông tin. Đơn mang một đống tài liệu thầy cô nhờ đến đưa mấy bạn in hộ, rốt cuộc bọn nó không chịu làm mà chỉ chúí mắt vào màn hình máy vi tính. Cả cái nhóm này có mỗi một đũa con gái là cô bạn quản lí đang bận sinh hoạt lớp, còn lại toàn con trai không chịu ra giúp Đơn. Đơn gọi vài lần không ai nghe, rốt cuộc đành tiến lại gần màn hình máy tính:

-Làm sao mà không ra in?

-Đang lập trình. Không hiểu sao bọn tôi đã làm đúng từng bước rồi, vẫn không ra kết quả mong muốn.

Đơn nhìn thoáng qua màn hình dày đặc những dòng kí hiệu, đây không phải những gì trong sách dạy nữa rồi, bọn tuyển Tin rảnh việc chết tiệt! Cô gạt một đĩa đang ngổ mồm ở ghế ra, ngổ xuống, lập tức bọn nó rú lên với cô:

-Cậu thì biết cái gì, cậu có học tuyển Tin không? Chúng tôi còn soát lỗi không ra cậu làm sao ra được?

-Muốn thành công thì im mồm!

Đơn lạnh giọng nói, chuột lướt nhanh trên nền xanh chữ trắng. Bọn trong câu lạc bộ lại càng được đà bĩu môi:

-Cậu mà ra được là cả đám tụi tôi làm chân sai vặt cho cậu luôn!

Đơn cười khẩy:

-Đàn ông đàn ông nói được làm được!

Đơn xoa vài dấu trên màn hình, thay nó bằng một dấu khác, sau đó lại lướt tiếp, chèn thêm vài kí tự vào một dòng rồi mới buông ra. Cô khoanh chân, cho chạy thử.

-Lập trình giải toán trắc nghiệm đúng không?

-Ừ đúng rồi, sao biết?

-Nhập số đi!

Đơn đẩy lùi ghế ra sau, mặc cho bọn trong câu lạc bộ tò mò tiến lại bám bài con số. Lát sau bọn nó sững sốt hết lên:

-Đ... Được rồi! Không thể nào, rõ ràng các bước lập trình rất đúng, sao có thể...?

-Ừ, cách làm tôi không biết, nhưng lại đánh nhàn cái cơ bản nhất là chính tả. Trong lập trình chỉ cần sai 1 ký tự thôi là đã hỏng rồi, mà mấy người tuyển Tin kêu ngạo như các cậu lại hay mắc lỗi cơ bản như vậy nhất.

Đơn thờ ơ vuốt lại tóc mình, nói thẳng tuột khiến cho toàn thể mấy người đang đứng xấu hổ. Cô đứng dậy, từ tốn hỏi:

-Xong việc rồi, giờ đã ra in được chưa?

Lúc này 1 nhóc bé tuổi trong bọn phía trước mới bắt đầu rối rít:

-Được ạ được ạ, chị cứ ngồi chờ 1 phút, bọn em xong ngay đây!

Sau lần đó cô có thêm một đống chân sai vặt, tất cả những việc liên quan đến giấy tờ sổ sách, soát chính tả hay photo đóng quyển đều có người làm hộ, nhiệt tình đến mức khát chai nước gọi một cuộc cũng có người mang lên tận nơi cho. Chỉ có đi đâu cái gì cũng có cái giá của nó. Bọn câu lạc bộ công nghệ thông tin ấy cứ lập trình không ra cái gì là lại chạy lên lớp cô ý gọi "chị Đơn ơi". Trong lòng bọn nó Đơn là thánh toàn năng, là siêu nhân, là thần tượng.

Quả thật vậy! Hiện giờ trong mắt toàn bộ học sinh trường thì Đơn là người có thể giải quyết tất cả mọi việc, là người chỉ đạo, là người cứu vớt mọi rắc rối, là người cấn trích cả trường. Nếu có học sinh nào trong trường đi khoe Đơn với bọn bên ngoài thì câu cửa miệng sẽ là: "Mời chiêm ngưỡng, đây là đại tỷ trường tao!", đơn giản vì bọn nó thấy đến hội trưởng hội học sinh còn không có uy lực bằng Đơn. Trưởng thì sao? Lúc bọn nó gọi thì chị Đơn giúp hay trưởng hội học sinh giúp? Lúc bọn nó gặp rắc rối là chị Đơn xử lý hay là trưởng hội học sinh xử lý? Chị là Đơn là đại tỷ, là chân lí sống nghe chưa? Con người vừa xinh vừa giỏi như chị không lấy ra làm gương noi theo quả là quá uổng phí rồi!

-Xin cậu đấy, ngày kỉ niệm 40 năm ngày thành lập trường cậu chỉ cần đứng ra chỉ đạo ổn định hàng ngũ thôi! Giờ bọn trong trường ai nói cũng không nghe, thầy cô mắng còn không bằng một câu cậu nhắc nó học bài!

Cô bạn trưởng hội học sinh nài nỉ lắc tay Đơn, so với khuôn mặt thờ ở phía đối diện thì khuôn mặt bên này có vẻ nôn nóng hơn rất nhiều.

-Mệt lắm, xin lỗi.

Đơn lật sách giáo khoa sang trang tiếp theo, bắt đầu giải bài khác. Cô bạn kia vẫn tiếp tục không bỏ cuộc, trưng ra bộ mặt đáng thương nhăn nhó:

-Làm ơn... À, chỉ cần chịu giúp lần này thì cậu có quyền ra vào căn-tin tùy ý, kể cả giờ lên lớp!

Đơn ngừng bút lại, quay qua cô bạn nở nụ cười tươi tắn:

-Thật chứ?

-Thật...

Khoé miệng cô bạn giật giật, không hiểu sao nụ cười tươi như hoa kia lại lạnh sống lưng thế nhỉ?

-Tuyệt lắm, hợp tác vui vẻ, hội trưởng!

-Ừ... Cảm ơn nhiều....

Và đại tỷ lại có thêm quyền sát sinh trong trường, ai muốn ra căn-tin giờ lên lớp chỉ việc có thể kẹp của đại tỷ là sẽ thoải mái đi. Chỉ có đi đầu trường hợp hi hữu tỷ mới cho mượn, còn lại ngửa tay nằm ra đất xin tỷ cũng không cho. Sau vài lần thử nghiệm bọn nó phát hiện đại tỷ hay cho các bạn nữ mượn hơn là các bạn nam, các bạn nam lại được dịp càng thêm chân trọng các bạn nữ. Thật ra đi đầu này ấy mà, Nguyễn Giản Đơn tính cả rồi!

Thời gian thấm thoát trôi, giờ đã là gần cuối kì, các học sinh lớp 9 bận rộn chuẩn bị đăng kí chọn trường cấp III của bản thân. Cô Hằng phát cho mỗi học sinh một tờ đơn đăng kí nguyện vọng, dặn dò học sinh đi điền cẩn thận kẻo không có tờ thứ 2 đâu. Trường Thanh Lịch là trường tư, có quy

luật rằng các em học sinh đã học cấp II Thanh Lịch sẵn thì khi thi vào cấp III Thanh Lịch sẽ được cộng 2 điểm. Tuy nhiên để thử sức mình, cộng với một số em muốn học trường công hơn tư nên tỉ lệ các em không chọn cấp III Thanh Lịch lên tới 70%. Biết sao được, điểm vào Thanh Lịch cao, cao quá mà!

-Cả lớp mình có mỗi Thư với Đơn đăng kí Thanh Lịch thôi à?

Cô Hằng ng ẩ xem lại từng tờ từng tờ thật kĩ để nhắc nhở các em ghi sai cách. Được cô nhắc tên đến Thư và Đơn chỉ biết gật đầu không nói thêm.

Tiếng trống trường rộn rã vang lên, học sinh các lớp ùa ra khỏi cửa, chen chúc xô đẩy nhau mò xuống căn-tin, số còn lại vì quá nóng nên nằm lười trên lớp không nhúc nhích. Điện thoại trong túi quần Đơn bỗng nhiên rung lên, nhìn tên người được hiển thị, Đơn bắt máy:

-Alo?

"Mày chọn trường nào rồi?"

Là giọng của Linh. Linh bây giờ đang học cấp III ở một trường tư, khá nhàn nhã, đợt sắp thi còn có thời gian rảnh đi chơi với cô cơ mà. Đơn cười cười, vén một lọn tóc mai ra sau vành tai, cây bút trên tay cô được xoay thành một vòng tròn:

-Anh có vẻ quan tâm nhỉ?

"Sao không quan tâm? Ở đây tao tuy có đảng có đảng bọn, thế nhưng lại chẳng có lấy một bóng h ồng vây quanh, tao buồn chết đi. Đang mong mày vào trường tao, vào xong anh em lại tụ tập đi đàn đúm, ok?"

Giọng của Linh trong điện thoại rõ ràng là đang rất vui vẻ. Đơn cười, vậy mà còn dám nói buồn.

-Không ok, tôi đăng kí Thanh Lịch rồi!

"Oắt tồ...? Mà-y-mày-mày cố tình! Rõ ràng tao đã bảo đừng có vào Thanh Lịch sao mày không nghe?!"

-Vào Thanh Lịch có gì không tốt?

"Để tao nói mày nghe, vào Thanh Lịch cái gì cũng tốt, chỉ có đi đâu mỗi quan hệ không được tốt. Tao quen một đàn anh, anh nói trong đây chia bè phái ghê lắm, việc bắt nạt nhau xảy ra liên tục, vài lần còn suýt thành bạo lực học đường. Mày vào đấy, tao sợ..."

Đơn nằm bò ra bàn cười ngất. Trời ơi, đến Trần Hiểu Linh mang tiếng đầu gấu đầu mèo của cái trường này một thời còn phải sợ cơ. Đơn dùng bút vẽ vài nét vào vở, lặng đi. Cô trước khi đăng kí vào đó chẳng lẽ lại không tìm hiểu trước sao? Có đi đâu cô của bây giờ, chẳng muốn quan tâm thứ gì nữa.

Mùa hè năm ngoái, cái ngày mà cô quyết định cắt đi mái tóc dài thướt tha mà cô yêu quý nhất, lòng cô đã chết lặng. Chỉ có người từng trải mới có thể hiểu được việc buông bỏ một thứ gì đó khó khăn đến nhường nào. Cô từ bỏ việc ôm hi vọng nó sẽ quay về, từ bỏ việc nghĩ rằng nó sẽ gọi cho cô một cuộc điện thoại, hay chỉ đơn giản là nhắn tin. Ngoài Thành ra, cô không hề biết một chút tin tức nào hết, kể cả có biết thì cũng chỉ là vài chữ "bạn tao sống ổn" từ Thành.

Rốt cuộc thì bạn nó vẫn luôn xem cô như người ngoài nhóm, làm gì, cần gì, muốn thứ gì, không bao giờ đến lượt cô biết.

Cô ấy à, chả muốn quan tâm thứ chi hết nữa. Mệt kinh khủng...

-Đây là cái gì?

Đơn khuấy đều ống hút từ li trà sữa trên tay, ngắm soi khẩu trang cùng cái kính không độ mà Linh đưa cho.

-Là đồ hoá trang!

Linh thần nhiên nói, mắt trợn lên, làm dáng vẻ đương nhiên mà gác chân lên bàn. Đơn chep miệng một cái, đẩy chân Linh xuống:

-Nhưng mà để làm gì?

-Này nhé, mày lên cấp III đúng không, chắc chắn là sẽ rất rất nổi bật. Mà tao thì sao, tao lại không ở cùng mày. Mày nổi bật như thế, suy ra sẽ dễ bị bọn nó úp sọt, suy ra sẽ thiệt thòi, mà tao không ở cùng suy ra không có ai bên, lại suy ra...

-Nói thẳng vào vấn đề!

Đơn lạnh giọng làm Linh co rúm, ho vài phát mới lần mò nói ra được:

-Thì rút kinh nghiệm từ vụ Thủy và Ngân, tao không mong mày bị thế một lần nữa...

Dạ Từ Minh trước khi đi đã phờng mang trợn má cảnh cáo anh rằng không bảo vệ cho tốt Nguyễn Giản Đơn thì đừng có trách nó ác. Hai đứa cùng trường tất nhiên dễ xử lí, nhưng con oái oăm này lại cố tình chọn cái trường có nhiều vấn đề nhất mới khổ chứ. Thế nên Linh trần trọc cả đêm không ngủ đã nghĩ ra giải pháp thích hợp nhất đó là che mặt Đơn lại, đừng thời nhờ bố mẹ Đơn nhờ thầy cô gọi Đơn bằng tên khác. Như thế sẽ không ai nhận ra Đơn là Đơn, Đơn chỉ là một con nhóc rất bình thường quanh năm đeo khẩu trang thôi!

Mà thật ra quanh năm đeo khẩu trang cũng không được khả thi lắm...

-Trong đầu anh rốt cuộc chứa cái gì vậy? Tôi rất tò mò...

Đơn nhăn nhó cần lấy khẩu trang Linh đưa nhét vào túi. Nghe Linh ba hoa một hồi đây là khẩu trang rất xịn, đeo mà như không đeo khiến cô không nổi vất bỏ công sức của anh ta đi. Còn vụ đổi tên nữa, Linh toàn nghĩ ra những thứ khiến cô đau đầu.

-Mày không cần phải lo, tẹo tao xuống nói chuyện luôn với hai bác. Với cả mày cũng khéo tay phết nhỉ, cái gì cũng biết làm!

Linh mút chùn chụt trà sữa trong cốc, mút một hồi cảm thấy không đủ liền ngửa cổ nốc cạn hết trên châu vào trong miệng. Nếu ngày trước Đờ Đơn làm là cho Thành ăn thì bây giờ chính là cho Linh ăn, độ cu ồng đ ờ ăn của hai con người này tuyệt đối không khác nhau là bao. Đơn nhìn Linh liếm mép mà bất ngờ cười ra tiếng. Sao Tr ần Hi ếu Linh trước đây và bây giờ lại khác nhau đến vậy nhỉ? Lại nhớ đến lúc anh ta thụi cô hai quả vào bụng, mặt Đơn lại h ần h ần, không cười nữa. Càng nhìn càng thấy tên khốn trước mặt đáng ghét, Đơn đứng dậy quát to r ồi bỏ ra khỏi phòng:

-Nốc đi, nốc nhi ều vào r ồi béo như con lợn ý!

-Ơ này, này, tao còn phải xuống gặp hai bác nữa! Này chờ tao vớiiiiiiii!

Năm ấy không ngoài dự đoán, Nguyễn Giản Đơn đỗ cấp III Thanh Lịch với thành tích xuất sắc. Ai cũng chúc mừng Đơn, nói cô may mắn, chỉ có bố mẹ mới biết để đạt được số điểm đó là bao nhiêu đêm Đơn phải thức trắng làm Toán. Cái môn dùng đ ầu óc thay vì học thuộc đó, mới nhắc lại thôi Đơn đã muốn xé sách vở quăng vào sọt rác r ồi.

Chi ều theo yêu c ầu của con gái, bố mẹ Nguyễn trước khi con đi nhập học một tu ần đã chạy đến nhà từng th ầy cô gặp gỡ trao đổi, bố Nguyễn dùng một chút tiếng tăm và sức nặng của mình trong ngành để nói chuyện với th ầy hiệu trưởng. Bây giờ ngoại trừ học bạ được bảo lưu rất kĩ ra, trên toàn bộ giấy tờ, kể cả số điểm cá nhân của th ầy cô, cái tên Nguyễn Giản Đơn đ ều được thay thế bằng một cái tên khác:

Nguyễn Minh Thanh.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 34: Minh Thanh Là Một Con Rất Lập Dị!

Có lẽ cứ đeo khẩu trang vào thì sẽ trở thành người lập dị chẳng?

Ngày đầu tiên đi học, bố mua cho Đơn chiếc xe đạp mới tinh. Đơn bần thần vuốt vuốt yên xe, nhớ lại ngày xưa đã từng có người đòi đeo cô đi về mỗi buổi cắp sách đến trường. Đơn tự cười khinh bản thân, nhắm mắt hít sâu một hơi, trước khi trèo lên chiếc xe đạp không quên đeo vào khẩu trang cùng chiếc kính không độ cỡ to mà Linh đưa cho.

Quả thật không ngoài dự đoán của Linh, Đơn vừa vào lớp đã bị xếp ngay vào hàng một sách lập dị, vài ánh mắt nhìn cô rất chằm chọc khiêu khích. Cô mặc kệ, phi thẳng đến chỗ bàn người quen ng ấ. Người quen không nhận ra cô thì phải, chỉ ngược đầu lên r ấ lại cúi xuống bậm tin nhẩn.

-Suýt không nhận ra đấy!

Thư nói làm Đơn giật mình. Đơn xếp một quyển vở ngay ngắn lên bàn, hỏi:

-Sao cậu nhận ra được?

-Cái mùi Enchanteur đặc trưng của một con cu ồng dùng mùi ấu trĩ này, cộng với đôi mắt cả đời tôi không thể quên!

Vừa to, vừa tròn, lại mang màu nâu trong suốt, đứng dưới ánh nắng mặt trời cứ như hai viên ngọc thạch màu cà phê lấp lánh, làm người tôi th ần thương bị hút vào mãi không dứt ra nổi.

-Hi hi, bạn tốt, tôi chỉ quen mỗi cậu, 3 năm về sau chắc cũng chẳng quen ai được nữa đâu. Cuộc sống sau này trông cậy cả vào cậu vậy.

Đơn híp mắt cười gượng gạo, dù có hơi buồn, nhưng cô dám khẳng định với bộ dạng này của mình chắc chắn không thể chơi với ai ngoài Thư. Thư là một cô gái tốt, ít nhất Đơn biết dù Thư có ghét cô đến mấy cũng sẽ không chơi mấy trò bẩn tưới như Thủy với Ngân, đó là đi đâu khiến Đơn sùng bái và yêu quý ở Thư nhất. À, ngoại trừ một lần học lớp 3 cô bé này có cào cô chảy máu tay ra...

Thư nhăn mày không đáp, như ngầm đồng ý với đũa đang ngõ bên cạnh mình.

Thư vốn là một cô bé xinh xắn với học lực rất tốt, nếu không phải do nhan sắc của Thanh và vẻ ngoài của Đơn vùi dập hồi cấp II, hẳn là sẽ rất nổi bật. Nhưng bây giờ không còn Thanh, cũng chẳng còn Đơn, Thư nghiêm nhiên trở thành mục tiêu ánh nhìn của rất nhiều người.

Mà cái con nhóc lập dị luôn đi bên cạnh Thư lại khiến không ít người ngửa mắt!

Ngoại trừ Thư ra, nó không bao giờ nói với ai được câu nào. Cả ngày chỉ chúm mắt vào quyển tiểu thuyết quyển, sờ tay, hoặc cái điện thoại để nghe nhạc. Thi thoảng nhận được tin nhắn của người nào đó còn cười khúc khích như dở hơi. Mà học lực của nó... khiến ai cũng rất ghen tị.

Trên đời này có người nào cứ hề trả bài kiểm tra là lại được 8 trở lên không? Ngoại trừ các môn tính toán ra, nó có thể nói là full 10 các môn học thuộc. Các câu hỏi giáo viên đưa ra, nó đều trả lời được, các thầy cô còn hay trêu nó là "thiếu nữ trên thông tinh văn dưới tường địa lí".

Đã có một lần từng có đũa đập bàn hỏi, thưa cô, tại sao bạn Minh Thanh suốt ngày đeo khẩu trang thế ạ? Cô chỉ đi ầm nhiên đáp, bạn bị bệnh con ạ.

Bệnh? Bệnh gì? Bệnh gì mà đeo khẩu trang suốt ngày thế? Để lâu không sợ lây cho các học sinh khác sao?

Thế là từ đó trở đi, Đơn chính thức trở thành thành phần đáng ghét, bị mọi người xa lánh. Đơn cười trừ, cô biết là sẽ thế này mà. Có đi đâu thà như vậy còn hơn là quá nổi bật, để rồi mà bị chơi xỏ suốt như những ngày học

cấp II. Sống thế này có gì không tốt? Ngày ngày trải qua cuộc sống yên bình, người người chỉ nhìn mình khinh bỉ một cái rồi lướt qua, ngoài ra không làm gì giặc.

Thế nhưng Đơn lằm, lằm to. Học sinh cấp III vốn có rất nhiều trò, không phải cứ không động đến cô là sẽ không sao. Cuộc sống của Đơn sau này bỗng nhiên trở thành một mớ hỗn độn, nói đúng hơn là địa ngục.

Thư lại là lớp trưởng, Đơn giúp Thư mang theo một đồng hồ đầu bài vào phòng đoàn. Giờ đã là giờ tan tầm ngày thứ 6, hôm sau được nghỉ nên bọn lười nhác lớp 10A1 không ai chịu giúp Thư tính điểm tổng kết cuối tuần cả. May mà còn có Đơn, hai đứa tổng kết xong trao trả cho cô Thuỷ đoàn rồi đi về. Giữa đường Thư và Đơn vô tình gặp một đồng phân, không, là 6 đồng, loi nha loi nhoi rất rắc rối.

-Êy lớp trưởng đi đâu đấy? Cần tôi đưa về không?

Cột cột nhả nhả rất khó chịu, Thư gạt bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình ra, đẩy Đơn về phía sau lưng mình. Thư cao hơn Đơn nửa cái đầu, đứng chắn một cái là che hết toàn bộ người Đơn.

-Ấy cô bé, tôi có làm gì đâu mà cậu phải đẩy bạn ra sau lưng như thế?

Tên khốn Dương chèn sát Thư vào tường, Đơn ở đằng sau lưng Thư cũng bị đẩy theo, va cả người vào mặt tường với quán tính rất mạnh. Ngực Đơn đau điếng, cô cắn răng, đằng sau Thư vẫn đang cố gắng gạt Dương ra, mày nhăn lại. Rốt cuộc Đơn không chịu nổi, lèm bèm:

-Tiếc thay cho cái tên Dương rõ đẹp, bản chất lại chẳng ra làm sao!

-Đứa nào? Đứa nào nói?

-Điếc hay sao mà không biết đứa nào nói?

Đơn chậm rãi bước ra từ sau lưng Thư, dưới chiếc khẩu trang kia không ai biết cô đang làm gì, chỉ có đi ầu ánh mắt đờ đờ, rõ là đang cười khẩy. Dương phá lên cười lớn, 5 tên con trai sau hắn cũng cười theo. Dương gạt nước mắt đầy khoa trương, gập bụng xuống:

-Ha, tao cũng tiếc cho cái giọng trong trẻo, sửa ra toàn những câu ngu!

Mắt Dương lạnh đi:

-Phận sự gì đến mày?

-Alo cô Phúc ạ? Cô ơi bọn em đang bị ép hội đ ồng ở đây, cô ơi cô đến nhanh em sợ chết mất!

Trong lúc Dương ba hoa Đơn đã kịp gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm. Bọn nhóm Dương sợ đến xanh mặt, kéo nhau chu ền gấp. Đợi bọn nó đi rồi Đơn mới thản nhiên cúp máy, bọn đ ần, cô mới doạ cho tí đã sợ vãi tè ra quần rồi.

-Nguyễn Minh Thanh, mày nhớ mặt tao đấy!

Trước khi đi Dương còn bỏ lại một câu như thế, còn Đơn chưa kịp định thần đã bị Thư dí cho một cái vào trán rõ đau. Đơn quát lên:

-Làm cái gì vậy hả?

-Làm gì? Tôi mới là người phải hỏi cậu đang làm gì đấy! Cậu chắc nghĩ mình giỏi lắm nhỉ, làm anh hùng cơ! Cậu mà làm sao thì... thì... Ahggg tôi ghét cậu!

Thư giận dữ bỏ về làm Đơn không hiểu gì cả, chỉ kịp gọi với theo hai tiếng vang vọng.

Sáng hôm sau đi học, thứ đầu tiên chào đón Đơn là một xô nước tạt thẳng vào đầu. Đơn nhanh chóng cúi người che chắn cho cái khẩu trang không bị ướt, nó mà ướt thì cô không còn khẩu trang để thay. Tóc Đơn ướt sũng, quần áo nhỏ giọt. Có hai cái may mắn, một-may là mùa hè, hai-may

là không phải nước lau bảng, nếu không Đơn chắc chắn sẽ 1 sống 2 chết với thằng khốn kia.

Cả lớp cười phá lên, y hệt như cảnh tượng của lớp 7E năm đó. Chỉ có điều cô bây giờ không phải là Đơn nữa rồi, cô là Minh Thanh.

Đơn không nói, lồm lũi bỏ đi. Tên Dương cười đắc thắng, được đà hét lên:

-Sao, hôm qua mạnh mẽ lắm mà?

Nhưng Đơn đã lủi đi mất. Cô lê lết một thân đầu tóc ướt sũng chui vào phòng thể chất, lôi bộ quần áo thể dục ra thay. Chúng nó làm sao mà biết được, Đơn vốn không muốn gây gỗ đụng chạm tới chúng nó? Chỉ là Thư, cô không thể để mặc Thư cho chúng nó bắt nạt được.

Buộc tóc lên, đeo kính và khẩu trang vào, Đơn xốc cặp lưng thững bước về lớp. Trước khi vào lớp cô còn phải ném túi nilon quần áo bẩn vào trước xem có bẫy gì không, tiếp đó mới dám bước vào nhặt túi lên đi về chỗ.

Người Đơn bất giác chững lại.

Trên bàn, dưới bàn học của cô chét đầy phấn và mắt mèo, lộ liễu đến mức còn vớt lại vỏ và mấy viên phấn lên trên bàn. Lại là một trò cũ rích, thế nhưng quá hiệu quả để khiến cho Đơn khổ sở chật vật. Cô vừa xốc cặp lên, vừa khệ nệ kéo lê chiếc bàn ra ngoài phòng học. Một lát nữa Thư sẽ đến, bắt buộc phải dọn đống hỗn độn này trước khi Thư nhìn thấy, nếu không cậu ấy không làm loạn lên mới là lạ!

Cả đám nhìn Đơn mờ mịt nhể nhại kéo lê bàn, trong lòng không khỏi hả hê sung sướng. Lúc Thư đến lớp mọi thứ đã tinh tươm, Đơn ngẩn yên lặng trong góc nghịch điện thoại. Thư đặt cặp xuống tò mò hỏi:

-Sao lại mặc đồng phục thể dục?

-Không có gì, quần áo giặt chưa khô.

Đơn híp mắt lại, Thư tặc lưỡi không hỏi nữa, đoán là Đơn đang cười. Thư lôi từ trong cặp ra một túi nem chua rán thơm phức, đặt ra trước mặt Đơn:

-Này, bố mẹ tôi về quê mang tới, ngon lắm ăn thử đi.

Thư khó hiểu trước cái nhìn chằm chằm của Đơn, lát sau Thư à lên, nói tiếp:

-Đặt xuống dưới ghế mà ăn, tôi che cho. Cái này không ăn nóng không ngon!

Đơn ậm ừ chấp thuận, cúi gằm xuống sát thắt lưng Thư, chậm rãi nhấc khẩu trang lên vừa che vừa ăn. Bất thành linh khẩu trang trên miệng Đơn bị giật lấy, Dương cười đậy cọt nhả:

-Ấy chà, bị bệnh mà sao dám lột khẩu trang ra thế? Hay là vốn dĩ không phải bị bệnh, mà là do mặt quá xấu không dám bỏ ra?

-Hahahaha...!

Cả đám 10A1 cười rữ rượi, Thư tức giận đập bàn đứng dậy, Đơn thì đã lấy hai tay che mặt mình từ lúc nào.

-Đưa đây!

-Ấy lớp trưởng, làm gì mà nóng thế? Thế này đi, cậu thơm tôi một cái thì tôi trả cho, được không?

Dương nhếch mép, tiến sát lại gần Thư. Đám trong lớp huýt sáo, cất cao giọng nói vài câu đại loại như được hôn Dương là phúc lớn đó nha, còn làm kiêu cái gì không biết. Dương trước sự hưởng ứng càng được đà, dần dà đã ép sát Thư vào đường cùng. Đơn được bao bọc trong góc khuất đằng sau lưng Thư cắn răng, lần đầu tiên cô thấy bất lực như thế này.

-Được, chỉ một cái, vào má.

Thư tức giận siết chặt tay nói. Dương nhe ra hàm răng trắng tinh, kêu lên 4 chữ "không thành vấn đề".

Thư thả lỏng người, dù sao cũng chỉ là thơm một cái, nào ngờ vừa thơm xong Dương liền vòng tay qua kéo sát eo Thư vào người, cô dẩy dựa thế nào cũng không thả ra.

-Tôi đổi ý rồi, lớp trưởng thơm tôi thêm một cái nữa vào môi thì tôi mới trả!

-Cậu...

Gương mặt đều giả của Dương cháy lên trong đôi mắt Đơn. Máu dồn lên não, Đơn hét lớn:

-Được rồi tôi nói thật, tôi không phải là bị bệnh, là do tôi quá xấu, không dám lộ mặt ra ngoài, ĐÃ ĐƯỢC CHƯA??

Câu cuối Đơn gần như hét lên, cả người vẫn giữ nguyên tư thế hai tay ôm mặt, ngẩng gập xuống. Không ai thấy được biểu hiện của Đơn dưới làn tóc loà xoà kia, chỉ biết đôi khuyên tai bạc một bên dài một bên ngắn của cô dưới ánh sáng phản chiếu khẽ lay động, lấp lánh, lấp lánh.

-Nói thật sớm có phải đỡ không?

Dương hài lòng vút lại khẩu trang cho Đơn đồng thời thả Thư ra. Thư nhặt khẩu trang dưới đất phủi phủi, đeo lên cho Đơn, lúc này Đơn mới chịu ngẩng thẳng dậy. Không ai để ý, hai bàn tay dưới ghế của Đơn đang siết vào, thật chặt. Thế rồi trước sự bất ngờ của bàn dân thiên hạ, Đơn cầm lấy túi nem chua, úp thẳng vào mặt Dương.

1 giây.

2 giây.

3 giây.

-NGUYỄN MINH THANH, TAO GIẾT MÀY!!!!

-Ồ!

Đáp lại tiếng rít của Dương chỉ là một câu trả lời cộc lốc. Cô đã vào lớp, Dương không thể làm gì, tức giận xin phép cô r ồi bỏ ra ngoài cửa lớp. Đơn bình thần xoay bút trên tay, cảm thấy Dương bị thế là đáng lắm, dám ép Thư hôn người mình không thích.

"Hôm nay đi học có vui không mà?"

Chất giọng trầm ấm trong điện thoại vang lên, Đơn cầm lấy một chiếc lá rút trên lan can, mân trên tay:

-Vui Thành ạ.

"Ừ, học cho giỏi, đợi tao về tao mua quà cho!"

-Đây vẫn đang đợi đây mà mãi chẳng thấy về gì cả, khổ lắm.

Đơn gõ gõ tay lên lan can, vén lọn tóc loà xoà trên trán. Đầu dây bên kia hơi ngừng r ồi lại vang lên:

"Giọng mà y lạ vậy, như kiểu đang dùng cái gì che miệng lại ấy!"

Đơn giật thót, thằng này, sao mà nó tinh thế không biết?

-Đang dọn vệ sinh thư viện, phải đeo khẩu trang cho đỡ bụi!

Thành à lên một tiếng, cười cười:

"Thôi tao dập máy đây! Bye bye!"

-Bye bye!

Đơn vui vẻ cúp máy, điện thoại vừa dứt vào túi đã bị một đồng sách vở hất thẳng vào người. Đơn ngã ng ối xuống đất, nhanh chóng thấy đ ồ dùng cùng cặp cho mình nằm la liệt dưới nền hành lang.

-Tại mày mặc đ ồng phục trái ca mà lớp bị trừ đi ểm, thu dọn đ ồ đ ặc cuốn gói biến sớm, khỏi học tiết sau luôn đi.

Nhung cười đắc thắng, mái tóc xoắn b ồng b ềnh uốn lượn theo từng cử chỉ của cô ta. Tiết sau là tiết của cô Viễn địa, đ ể r ồi xem trốn tiết không lí do sẽ bị xử lí như thế nào. Thư từ trong lớp hốt hoảng chạy ra, đang định xông tới đã bị Dương giữ chặt cản lại.

-Ai nha nha lớp trưởng thân yêu, lớp trưởng mà tham gia vào vụ này thì đừng có trách bọn tôi ác!

-Buông tôi ra!

Thư dẫy dựa, hai tay và eo bị kìm chặt bởi Dương. Đơn cắn chặt răng, đứng dậy nhặt hết sách vở:

-Được r ồi Thư, tôi không sao.

-Nhưng...

-Cậu làm ơn đừng khiến tôi khó xử nữa được không?

Đơn nhíu mi, hạ giọng như đang nỉ non cầu xin. Cô chỉ chơi với mỗi mình Thư, cô ấy mà có bị làm sao Đơn sẽ hận bản thân đến chết mất. Đơn cúi xuống thu dọn sách vở bỏ vào cặp, bước nhanh về phía thư viện. Lúc này Dương mới chịu thả Thư ra, nào ngờ vừa buông tay đã bị hứng trọn cái tát vào mặt. Thư quát ầm lên:

-Rốt cuộc cậu muốn cái gì nói mẹ ra, tại sao cứ phải làm tôi ngứa mắt như thế?

Dương mặt ngoạo sang một bên, đưa tay lên chạm vào má. Trước cái tát của Thư, đầu tiên cậu ta nhếch môi, sau đó cười, cuối cùng là cười đến điên dại.

-Lớp trưởng thú vị thật, dám tát tôi cơ. Cứ đợi đấy, cậu sẽ phải theo tôi sớm thôi!

Kế tiếp Dương còn dí sát lại, nói nhỏ vào tai Thư:

-Lúc ấy chỉ sợ cậu sẽ van xin để được rên rỉ dưới người tôi mất!
Hahahaha...!!!

Dương phá lên cười, bỏ vào trong lớp. Thư xì hai tiếng, lấy khăn lau hết những nơi Dương từng chạm qua. Mới doạ tí mà sợ thì đã không phải Thư, cô sẽ chờ xem rốt cuộc là đứa nào phải cầu xin đứa nào. Tổ sư bố thẳng diên, cứ nói mấy câu trong ngôn tình r ồi tưởng thế là hay lắm!

Đơn ở trong thư viện được nửa tiết liền thấy chuông điện thoại reo vang. Trên màn hình hiển thị tên cô Phúc chủ nhiệm, Đơn nhắc máy:

-Dạ?

"Con đang ở đâu? Sao không có ở lớp?"

-Em xin lỗi, em đang ở thư viện làm một số thứ, ban nãy đi quên chưa xin phép cô Viên.

"Không, cái Thư nó xin phép cho con r ồi, nhưng lần sau phải đích thân xin phép đấy! Rút kinh nghiệm, trường học không phải là nơi có thể tự do muốn đi thì đi muốn ở thì ở đâu!"

-Dạ vâng, em cảm ơn cô.

Đơn mệt mỏi gác máy, hong hong tóc trước quạt của thư viện. Bọn khốn, đổ quá nhiều nước làm tóc của cô đến giờ vẫn chưa khô, nước thấm vào da khiến đầu của cô đau như búa bổ. Đơn hong khô xong liền đứng dậy lôi sách vở ra bàn. Dù gì cũng trót bỏ tiết r ồi, lôi sách vở ra ôn Toán. Cái phần hình đọt này khó kinh khủng, vecto các thứ cứ loạn hết cả lên. May là cô còn có khả năng ghi nhớ, giải bài nào là sẽ nhớ mãi không quên. Phần còn lại bây giờ chỉ là sự chăm chỉ thôi, giải càng nhiều bài càng tốt.

Chuông hết tiết vang lên, Đơn nhanh chóng dọn sách vở chạy về lớp, vừa vịn gặp cô địa ngay ngoài hành lang. Đơn xin lỗi rồi rít, cô địa miễn

cưỡng chỉ nhắc nhở vài câu rồi bỏ qua. Đơn cúi đầu nói cảm ơn cô 2 cái, yên tâm bỏ về chỗ ngồi.

-Ui, thiên tài về cơ? Bọn này còn cứ tưởng thiên tài thoát không khỏi cái kiếp ngồi trên số đầu bài cơ, nào ngờ số thiên tài may như dấm phải cứt chó!

Nhung soi gương đánh đậm lại son trên môi, Đơn nghe Nhung nói chỉ đứng im nghe rồi lại đi thẳng về chỗ. Nhung nhếch mép cười khinh bỉ, sao cô ghét con này thế chứ lại, đã xấu còn cứ ra vẻ thanh cao! Nhìn cái cách nó nói chuyện với giáo viên đầy dục dàu còn với bọn cô cứ căng căng là đủ hiểu nó hai mặt như thế nào rồi. Dương mỉm cười từ tốn, chêm thêm vài câu cho không khí càng thêm căng thẳng:

-Người ta là con cưng của các thầy cô, đời nào lại bị ghi vào sổ được!

Thư đi ra cho Đơn bước vào, cảm thấy rõ rệt sự nhẫn nhin của cô bé đeo khẩu trang qua cái siết chặt tay kia. Thư lặng lẽ thở dài, từ lúc nó cố tình chọn chỗ đã từng ngồi ở cấp II thì cô đã hiểu nó vẫn còn lưu luyến đến nhường nào. Dạ Từ Minh, con nhóc của mày đã trưởng thành lắm rồi! Mày làm ơn trở về có được không?

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 35: Thú Vui Tiêu Khiên

Hôm đó group kín thông báo, Nguyễn Minh Thanh chính thức là mục tiêu bắt nạt của Đỗ Quang Dương và Nguyễn Phương Nhung, ai giúp đỡ Minh Thanh chính là chống lại hắn và Nhung!

Toàn bộ group kín xôn xao. Đùng ùa, Dương tuy mới vào trường không lâu nhưng cũng gọi là có tiếng tăm từ hồi học cấp II, ai dại mà dây vào hắn cơ chứ? Tội nghiệp nhất cũng chỉ là Minh Thanh kia mà thôi!

Và thế là, những chuỗi ngày liên miên khổ cực của Đơn bắt đầu như vậy. Tuy cô đã có cảnh giác hơn nhưng vẫn không thể lường trước nổi những trò bắt nạt của Dương và Nhung dành cho cô, Đơn ngày càng chai lì trước những trò đó.

Tiết thể dục, thầy có việc cho tự tập, cả lớp xúm xít lại ngồi một chỗ, mỗi mình Thư và Đơn tách ra ngồi riêng. Căn bản theo ngôn ngữ của Dương thì là: Minh Thanh không có tư cách ngồi cùng lớp này! Ờ, không ngồi cùng thì thôi, hắn là bấu bở lắm!

Giữa phòng thể chất rộng lớn, từ đâu có quyển tiểu thuyết lao tới, gáy sách đập cộp vào chính giữa mặt Đơn rồi từ từ trượt xuống, cú va đập mạnh khiến gọng kính đâm vào mắt Đơn, choáng váng mặt mày. Nhung cười cợt phẩy tay, quay sang Dương nhếch miệng, hàm ý cô ném giỏi lắm phải không, toàn bộ lớp 10A1 đều vỗ tay hoan hô không thương tiếc, ngoại trừ Thư ra.

-Nhung! Cậu làm cái gì thế hả??

-Ôi, đừng nói mấy câu dở hơi vậy chứ? Nhìn mà không biết đang làm gì sao?

Nhung thản nhiên bõn cọt trước lời chấт vấn của Thư, Đơn ngược lại bình tĩnh hơn nhì ầi. Cô nhấт quyền sách lên, sự ngỡ ngàng của mọi người ném trả lại trúng vào mặt Nhung, giọng bình thản như ấn cân bánh ướng miếng sữa:

-Thùng rác ở đắng kia, không phải ở đắng này!

Dám vênh mặt lên với Thư của cô, đắng chết. Nhung tức tối g ầm rít qua kẽ răng:

-Mày mày mày...

-O? Thùng rác ở đầu cơ? Sao lại thấy mỗi cái thùng rác đắng đeo kính với khâu trang thế nhỉ?

Dương làm về lạ lũng hỏi, chấп tay lên trán ngó nghiêng như Tôn Ngô Không, phấт tay một cái, lập tức đ ồ từ bốn phương tám hướng tràn đến, đích tới chỉ có duy nhất một - đó là người Đơn. Thư bị Đơn nhanh tay đầy ra sau lưng, tiếp đến là tiếng đ ồ đặc rơi lặch cặch, nào là bút bi, thước kẻ, sách vở, hộp bút, còn có cả com-pa. Đơn cảm thấy bọn này nhà thật giàu, đ ồ học chứ có phải đ ồ chơi đầu mà bọn nó ném như ném rác như thế. Đ ồ đặc cứ thế liên tục đắp vào người Đơn, đầu đếng, gáy của cô bị một quyền sách đắp vào, choáng váng ngấт lịm. Đến khi tỉnh đặy, cả người ê nhưc, bản thân cô đầ nằm trong phòng y tế trường.

Phòng y tế rất yên lặng, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của Thư và anh Luân hội trưởng hội học sinh (còn gọi là anh A đợт đi bản Xôi). Phòng y tế mang màu trắng toát như ở bệnh viện, xung quanh tường dán vài tấm áp phích về sức khoẻ, hay cơ thể con người. Tiếng nói chuyện ngoài cửa nhanh chóng đượс thay thế bằng tiếng cãi vã, Dương nói:

-Anh là cái thá gì mà chấn? Tránh ra!!

-Tôi là hội trưởng hội học sinh, tôi có quyền, cậu không có quyền!

Luân to tiếng cãi lại khiến Dương không biết phản bác thế nào, Thư đứng cạnh lặng lẽ khoanh tay dựa vào cửa, nhìn ra ghen ghét trong mắt của

Nhung kia. Ồ? Chẳng có lẽ... Nhung thích anh Luân?

Con mắt tinh tường của Thư quả không sai một chút nào. Nhung sợ hãi nhìn khuôn mặt bưng bưng sát khí của Luân, níu kéo tay Dương:

-Thôi, kệ nó, mình về!

Dương một phần hơi hãi trước khí thế của Luân, một phần có Thư đứng đó nên cũng ngại làm càn, hấn giơ ngón giữa lên rồi mới chịu bỏ về. Đơn ở bên trong xoa gáy, ngẩng dậy sửa soạn quần áo đi ra khỏi cửa. Chiếc đồng hồ trên tường đã điểm đúng 12 giờ trưa, nghĩa là tan học từ lâu rồi mà cô vẫn hành 2 người ngoài cửa ở đây, Đơn âm thầm cảm thấy tội lỗi.

Tiếng mở cửa lách cách làm Thư cùng Luân ở ngoài giật bắn, Đơn cười xuề xòa cho qua chuyện, cúi gập người cảm ơn rồi vác cặp đi về Luân với Thư nhìn nhau, thở dài ảo não.

Việc trực nhật của lớp là do từng bàn trong lớp lần lượt làm, thế nhưng cả đám 10A1 cứ đùn đẩy hết cho bàn của Đơn. Lệnh của Dương đã phát, lại còn không phải ở lại dọn dẹp vệ sinh, đùn được thì cứ đùn thôi!

Thư là lớp trưởng, thế nhưng lên cấp III gặp toàn cậu ấm cô chiêu, không nói nổi. Thi thoảng đỡ được cái gì thì đỡ, còn lại Thư toàn bận tối tăm mặt mày, thành ra việc trực nhật hầu như do Đơn làm hết. Hôm nào sơ sẩy quên đóng cửa sổ, hoặc có đùa chơi xấu, đợi Đơn quét xong rồi lại nhét rác vào ngăn bàn để Đơn bị trừ điểm, là y như rằng cặp của Đơn sẽ bị vứt từ trên tầng 3 xuống với lý do làm lớp tụt hạng thi đua cuối tuần. Đơn đối với sự bài xích rõ rệt của lớp này cũng không mấy may quan tâm. Quét thì quét, nhật thì nhật, đằng nào cô cũng rất rảnh rồi, không có việc gì làm.

Ngoại trừ lúc Thư bị bắt nạt ra, Đơn sống nhu nhược đến nỗi có lần áo thể dục bị cắt nát mà vẫn không nói gì. Cô nhờ Luân chạy đi xin lại đồng phục cũ của anh chị, đem về giặt dùng dần. Luân xin cho cô được hẳn bốn chục cái, toàn của các anh lớn không mặc vừa rồi đưa cho. Cứ như vậy bọn nó cắt một cái Đơn lại đổi một cái, đểch sợ bố con thằng nào.

Lại nói đến cái bể bơi trong trường, cho học sinh bơi rất tự do thoải mái, thế nhưng cứ mỗi tháng lại bắt các lớp thay phiên nhau dọn một lần. Lần này đến 10A1, chúng nó nô nức xách chổi các thứ đi, chực vừa đến bể bơi đã vút chong chơ ở đó, kéo nhau chuồn ra căn-tin ngỗ. Còn lại mỗi Đơn, mò xuống dưới rút nước, chuẩn bị cọ bể. Khổ nỗi cô không biết bơi, lặn cũng không biết, đang loay hoay tìm cách mò xuống thì thấy đầu bị chìm. Đơn ngạt thở dẫu dụa, quẫy đạp làm bọt nước bắn tung toé. Cô nghe thấy tiếng cười vang ở trên bờ, cơn ngạt thở khiến cô phải đưa tay lên cào mạnh vào người đang cấn đầu mình. Tên đó đau quá, cấn tóc cô nhấc cả người lên. Đơn sặc mà nhất quyết không bỏ khẩu trang ra cho dễ thở, tóc bị nắm một mảng đau rát. Bộ đồng phục thể dục trên người cô ướt sũng, làn áo trắng kẻ đỏ xanh viền vào sát cơ thể Đơn, làm cho thứ màu trắng bên trong như ẩn như hiện.

Mấy tên con trai trên bờ nuốt nước bọt cái ực, không nhờ con nhỏ lập dị này lại có cơ thể bốc lửa như thế. Thật ra Đơn cũng chẳng "bốc" gì, chẳng qua so với bọn con gái cùng lứa thì cô trắng nõn nà, eo thon hơn, ngực vừa đủ mà thôi.

-Khụ... khụ... khụ....

-Rút mỗi nước bể bơi thôi mà cũng không xong, chẳng hiểu bạn Minh Thanh làm ăn kiểu gì!

Dương nhăn mày, nhìn chằm chằm đưa con gái đang bị mình nắm tóc xách lên. Rồi cậu ta lại ấn tay xuống, chìm Đơn xuống làn nước lạnh. Chứng kiến cảnh bàn tay của mình bị ngón tay Đơn cào đến đỏ ửng, không hiểu sao Dương lại thấy khoái trá cười lớn.

-Mẹ kiếp, con ranh này cấu đau như chó!

Dương buông Đơn ra, bỏ đi, Nhưng đứng cạnh khoanh tay, thấy Dương đi cũng bỏ đi theo. Cứ thế cả lớp đầu lũ lượt đi hết, để lại Đơn đang ngã ngoài gần thành bể, ho sặc sụa. Đơn nhìn Dương, ánh mắt như sóng ngầm cuộn trào.

Lúc Thư xong việc ở phòng đoàn thì Đơn cũng đã dọn xong xuôi, cả bề bơi được cọ rửa tinh tươm. May là Đơn nhanh trí, không biết lặn nên đã lấy một chai nước rỗng đút vào miệng, chọn đúng vị trí rút nước để đứng r ồi nhắm tịt mắt cúi xuống mò là xong. May nữa là mò được nhanh, không có cô chết ngạt dưới đó mất. Thế là, một mình Đơn đã cọ hết cả cái bể to như cái nhà thể chất ấy.

-Đi thay quần áo đi!

Thư vừa xong việc ở phòng đoàn chạy tới gom lấy dụng cụ vệ sinh để cất đi, đẩy Đơn về phía phòng thay đồ. Đơn để đẩy cho Thư dọn nốt, cả người mệt mỏi đi như lết. Cô cởi bỏ bộ đồ ướt sũng trên người, bắt đầu cởi cả khẩu trang và kính ra.

-Ơ...

Một bạn nữ trong lớp bước vào phòng, ngơ ngác nhìn Đơn khiến tim cô đập thình thịch, phải giả bộ như không quen, thay xong quần áo liền vội vội đồ chạy thẳng ra ngoài. Lúc bạn nữ kia đi ra thì Đơn đã trở lại nguyên bộ dạng kín mít mặt, bạn nữ chỉ khó hiểu ngó nghiêng xung quanh r ồi cũng không nghi ngờ gì mà bỏ về lớp. Đơn thở phào nhẹ nhõm, tim cô sắp nhảy ra ngoài đến nơi r ồi!

-Vừa nãy ở phòng thay đồ tao gặp một đứa xinh vãi. Học lớp nào không biết, đến con Thư với con Nhung lớp mình còn không xinh bằng!

Bạn nữ A bâng quơ nói ra, lọt vào tai Dương liền trở thành một trò đùa thối ruột. Đùa à, cậu đã mò hết gái trong khối, ngoại trừ Thư với Nhung ra thì chẳng còn ai xinh hơn cả! Nhung là bạn thân của cậu không nói, còn Thư, cậu thấy cô lớp trưởng kia đã là tuyệt thế hiếm gặp r ồi. Nhung gãi gãi móng tay, ngạc nhiên hỏi:

-Mày có nhìn nhầm không? Xinh vậy mà Dương công tử chưa tía ra mới là lạ đấy!

-Tao thề, xinh cực! Mắt vừa nâu vừa to, lông mi vừa cong vừa dài, da trắng môi hồng, ban nãy ánh nắng chiếu vào tao còn có cảm giác mắt con bé đấy phát sáng cơ!

Bạn nữ A lớn miệng phân bua, Đơn ngẩng ở góc lớp nghe mà không tập trung làm bài nữa. Dương cười cười:

-Chắc là khối 10 không? Hay là khối 11, 12 rồi?

-Chắc chắn! Đừng phục thể dục chỉ có khối 11 và 10 có, năm của các anh chị 12 chưa có! Mà 11 học chi đâu, 10 với 12 học sáng, bảo xem ngoài khối 10 ra còn ai không?

-Ừm... Cũng đúng....

Mấy đứa nhóm đấy gật gù tán thành, lại tiếp tục tra hỏi. Quái lạ, nghe con A kể thấy xinh lắm, xinh vậy phải phát hiện ra lâu rồi chứ, nào có chuyện ủ kín thể được?

-Mày gặp nó ở đâu? Như thế nào?

-Nó từ phòng thay đồ nữ đi ra, tay cầm bộ đồ phục thể dục bị ướt...

Tức thì cả lũ liền quay lại nhìn Đơn, Đơn ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, làm bộ không quan tâm, thực chất lại rất căng thẳng. Ai dè Nhung phát tay:

-Tao chắc 100% không phải! Thân là con gái ai mà chẳng muốn mình xinh mình đẹp chứ? Che đi mới đúng là con điên ấy!

Cả bọn gật gù, A lại tiếp lời:

-Ừ đúng rồi, lúc gặp nhau nó có vẻ không quen tao, nếu là người trong lớp thì đã có phản ứng từ lâu rồi!

Đơn lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, còn Dương thì đang hứng chí bưng bưng, hạ quyết tâm tìm ra đứa con gái ấy bằng được! Gái xinh đấy gái xinh đấy, gái xinh được ủ kín còn hấp dẫn hơn nữa~

Buổi trưa thứ 6, tiết trời oi ả, may mắn hôm qua có cơn mưa rào nên cũng không đến nỗi nóng quá, thế nhưng để đeo được khẩu trang cùng kính lên mặt lại là cả một quá trình đầy gian khổ. Đơn đợi mọi người về hết mới bắt đầu quét lớp, lau bảng. Xong xuôi ngó nghiêng xung quanh một hồi, chắc chắn không còn ai dưới sân trường mới lén lút bỏ khẩu trang và kính ra, hít vài hơi đầy khoan khoái. Cả một ngày trời đeo đồng hồ trên mặt, mệt chết cô rồi.

Đi ra ngoài vừa vặn gặp bác giám thị, bác còn chẳng nhận ra Đơn là ai. Cũng phải thôi, đầu năm bố mẹ cô chỉ đến nhà các thầy cô giáo khác chứ không đến nhà bác giám thị. Đơn cúi người chào bác rồi lĩnh xuống nhà để xe, lấy xe đạp chuẩn bị ra về.

Vừa mới ra khỏi được cổng trường đã gặp ngay Dương đang đỗ xe máy điện ở đó. Nhìn thấy mặt Đơn cậu ta liếc ngoác bên thân, không nói lên lời:

-À... Ủm... Cậu gì ơi... Cậu chưa gạt chân chống kia.....

-Ờ, cảm ơn đã nhắc!

Đơn ghét nên đáp cộc lốc, chỉ muốn trèo lên xe thật nhanh rồi về. Ai ngờ tay Đơn bị giữ lại, Dương đã đứng cạnh cô từ lúc nào.

-Tôi... Hình như tôi chưa gặp cậu lần nào thì phải, sao cậu nói chuyện như có vẻ ghét tôi thế? Cậu tên gì, học lớp nào vậy?....

Chưa để Dương nói hết Đơn đã khó chịu hất tay cậu ta ra, đập vào chân Dương một nhát rồi quát lên:

-Bỏ cái tay ra đờ khốn, cút!!

Học học cái bíp, thẳng điên!

Đơn cứ thế đạp xe về thẳng, bỏ lại tên kia vẫn đứng đó sững người.

Đùa?

Đùa à?

Đây là trò đùa thôi phải không?

Kia chắc chắn là con nhóc mà con A nhắc đến đúng không?

Thứ nhất, gái xinh gái ngon, sống chung với cậu dưới một mái trường, lại còn cùng khối, vậy mà cậu nổi tiếng là tìm gái giỏi cũng mò không ra.

Thứ hai, người đẹp vừa gặp cậu đã thẳng tay hất hủi. Không thể nào!! Cậu đẹp trai như vậy, soái ca như vậy, ngoại trừ Thư ra, đây là lần đầu tiên có đứa con gái mới gặp mà đã cáu phát rồ lên với cậu thứ thế!

Thứ ba, giọng con bé đấy rất quen, mùi trên người cũng rất quen, chứng tỏ phải gặp r ồi. Vì có gì cậu lướt qua một người đẹp như thế mà lại không để ý cơ chứ?!

Dương ôm đầu, quỳ sụp xuống đất. Aaaa, cậu điên r ồi, danh hiệu sát gái bấy lâu nay còn đâu! Cùng lúc đó Nhung từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy Dương như thằng điên vò tóc mà không giấu nổi sự tò mò. Nhung hỏi:

-Tao bỏ lỡ cái gì à?

-Đúng thế, mày vừa lỡ, còn là lỡ một chuyện RẤT QUAN TRỌNG!!!

Dương kêu gào, nhảy lên xe, Nhung cũng trèo lên, bám lấy eo Dương, vừa đi vừa tiếp tục hỏi:

-Sao?

-Tao gặp con hôm trước con A kể r ồi, và nó XINH VÃI CHUỐI! Rất cuộc mẽ nhân như thế tại sao lại lọt khỏi tầm phủ sóng của tao? Nàng lại còn tỏ thái độ ghét bỏ tao nữa chứ!

Dương làm bộ đau khổ, phóng xe ngày một nhanh. Gió lùa qua tóc Nhung, cô ta khó hiểu:

-Xinh lắm à? Xinh thì phải nổi tiếng lâu rồi chứ?

Dương đập tay lên tay lái, nhiệt liệt tán thành:

-Đấy, mà mày không biết đâu, giọng nó trong mà nghe quen cực kì, cả cái mùi sữa tắm trên người nó nữa, tao nhớ là tao đã ngủ ở đâu rồi!

-Sữa tắm nhà tao có đủ các loại, có khi vô tình dùng chung với con đấy nên mày thấy quen thôi. Lát về nhà tao ngủ thử, rồi nói cho tao biết nó là mùi nào!

-Ok!

Dương rất háo hức, muốn nhanh chóng về nhà Nhưng tìm manh mối. Nhưng thì lại trầm mặc, vòng vo quanh những mớ suy ngẫm về đứa con gái xinh hơn cả mình.

Giọng nói quen lắm... à?

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 36: Dạ Từ Minh, Cứu Tao...

Dương phát hiện ra, con bé Nguyễn Minh Thanh kia luôn tỏ ra bàng quan với mọi thứ xung quanh, chỉ trừ khi động vào Thư thì nó mới sồn sồn lên. Con ngu ấy, Thư xinh đẹp thế kia, hử nào dám động hại đến nàng? Nàng chỉ là bàn đạp để hử bắt nạt Minh Thanh cho bõ ghét!

Con gái con lừa kiêu gì mà suốt ngày đeo cái khẩu trang cùng quả kính to lù lù trên mặt, đi đứng lúc nào cũng tỏ ra sang chảnh. Nhìn đằng sau trông ngon nghề thật đấy, vừa mới lộn ra trước thì úi xời ơi, cả một bầu trời lập dị đập vào mặt. Nó bảo mặt nó xấu, haha, hử là phải có vết bớt, sẹo hay cái gì đó trên mặt đây mà. Nghe nó nói thôi mà hử đã tưởng tượng ra khuôn mặt với nốt ruồi trên mép, mụn mọc khắp nơi, răng vâu, môi dày như mỏ vịt,... Haizz trên cái thế giới này làm người xấu thật đáng thương....

Chưa kể đến điểm số nó lúc nào cũng cao nhất lớp. Đmm, xấu thì éo có quyền học giỏi nghe chưa, không có mà có phải Thư đã đứng nhất lớp rồi không? Cái thế loại đầu to mắt cận ở đâu lòi vài cái lớp này, làm ô nhiễm hết cả không khí!

-Đưa đây xem nào!

Lớp vừa trả bài kiểm tra Văn một tiết Dương đã chồm sang giật lấy bài của Đơn. Hử cười khẩy, nhìn con 8 ruồi trên bài kiểm tra của Đơn rồi vò nát không thương tiếc, ném vèo ra ngoài cửa sổ. Đơn hờ hững nhìn bài của mình bị ném đi, không quan tâm lời quyền sách giáo khoa toán ra làm. Dương thấy biểu hiện của Đơn liền trở nên tức giận, hử cầm lấy hộp bút của Đơn, dang tay dốc ngược cho bút thước rơi tung toé xuống đất, sau đó trả lại hộp bút kèm theo một nụ cười:

-Thiên tài nhất vui về!

Đơn nhìn mà nhìn đ ồ của mình vương vãi khắp nơi, bắt buộc quỳ xuống nhất lên từng cái. Dương đứng cạnh phá lên cười ha hả, Nhưng ng ồi gần đó đang soi gương cũng quay qua nhìn đ ầy giễu cợt:

-Lấy chân đạp cho nó một cái!

Tức thì Dương giơ chân lên đạp vào lưng Đơn khiến cô khom người ngã dúm dụi. Đơn l ồm c ồm bò dậy, đứng lên xoay người đối mặt với Dương, không nói hai lời trực tiếp đá vào hạ bộ cậu ta một nhát. Dương bị đau tức tối gào lên, gọi mấy đứa ra giữ Đơn lại. Đơn cũng không vừa, nhanh chóng nhất cái dao rọc giấy lên, dí vào mặt Dương, lạnh lùng đe dọa:

-Cứ thử bảo chúng nó động vào người tôi xem, tôi rạch mặt cậu!

Dương tái đi, cả lớp cũng sợ hãi im lặng, không dám ho he gì. Nhưng luống cuống lôi vội cái máy điện thoại ra, mở một đoạn video cho Đơn xem, lớn tiếng uy hiếp:

-Mày mà không bỏ cái dao xuống là tao đăng video con Thư nude trong phòng thay đ ồ lên group trường, lúc đấy đừng có hối hận.

Đơn sững sờ nhìn video lộ liễu trong màn hình, bất động vài giây đành nín nhịn siết chặt tay, cúi xuống l ồm l ũi nhất đ ồ tiếp. Trước cảnh tượng này bọn trong lớp thở phào, không những không ra giúp mà còn lấy máy quay lại, đăng lên group kín trường như một trò tiêu khiển. Group này thành lập riêng cho các học sinh trong trường, không có sự tham gia của thầy cô nên bọn nó ứ sợ, cứ tự nhiên như không. Rất nhanh đã có mấy tên vào bình luận, đại loại như: "Ái chà, các em khối 10 năm nay thú tính nhỉ?" ...

Đơn cũng kệ cho bọn nó quay, đăng nào thì mặt cô cũng đã che kín, bọn nó chỉ biết cô là Minh Thanh đeo khẩu trang, ít nhất không thể nhận ra cô khi đi ngoài đường. Lát sau Thư ôm một ch ồng bài kiểm tra bước vào lớp

vừa vặn nhìn thấy cảnh này, cô tức giận xông tới giật lấy cái máy điện thoại trên tay Nhung:

-Làm cái gì?!?

-Quay trực tiếp, chẳng lẽ mang ra để ngắm?

Nhung không vừa, đứng dậy giật lại điện thoại trên tay Thư. Bỗng không khí giữa hai người phát ra tia lửa điện, Dương cười cười bước lại gần Thư:

-Thôi nào, không phải việc của lớp trưởng, lớp trưởng về chỗ đi.

Thư muốn đấm cho khuôn mặt đều giả kia một nhát lăm r ỡ. Cô vứt bộp tập bài cho Dương, bản thân lại cúi xuống nhặt mấy cái bút cùng Đơn. Hộp bút của Đơn có rất nhiều bút, từ thước kẻ bút chì đến bút màu đều được nhét trong cái hộp to to vuông vuông này. Toàn bộ đều là đồ Minh tặng, Đơn phải cẩn thận nhặt rất lâu. Thư vừa cúi xuống thì Dương ở đằng sau đã dùng chân gậy vác của cô khiến nó tốc lên. Thư hét to, đứng bật dậy, Đơn cũng nhặt xong, nhanh chóng tiến tới đứng chắn trước mặt Thư.

-Muốn gì thì làm với tôi, không cần trút sang cả Thư!

Đơn lạnh nhạt nói, vứt hộp bút cái bộp lên bàn, Thư ở đằng sau định lên tiếng mắng Đơn liền bị cản lại. Đơn quay qua nhìn Thư, ánh mắt đầy cảnh cáo, giọng điệu từ tốn:

-Cậu làm ơn đừng tỏ vẻ anh hùng nữa, đừng để tôi phải chuốc thêm gánh nặng vào người vì cậu!

Thư nghe xong nhất thời ngây ngốc không biết nên làm gì cho phải. Lát sau vẻ sững sốt trên khuôn mặt Thư chậm rãi biến mất, cô mím môi, bất đắc dĩ bỏ về chỗ ngồi. Dương đắc chí mỉm cười, nháy mắt với vài đứa trong lớp:

-Được, xả thân vì bạn bè, rất tốt! Cứu người nên cứu cho chót, tan học ngày hôm nay chỉ cần mày chịu vác mặt đến nhà thể chất một mình thì tao sẽ không bao giờ động đến Thư nữa, sẽ xóa cả video ban này luôn.

Đơn hoài nghi nhìn khuôn mặt đều giả phía đối diện, tay siết chặt rồi lại buông lỏng. Cô lưỡng lự một hồi, cuối cùng hít một hơi, liếc sang khuôn mặt hoang mang của Thư liền gạt đầu đồng ý:

-Được!

Hạ chốt một lần này thôi, nếu cô không đi, e là Thư sẽ bị sàm sỡ suốt quãng đời cấp III mất. Mà cô... không muốn thêm một ai tổn thương vì mình nữa.

-Ha, nhớ giữ lời đó, không thì tao không đảm bảo ngày mai group trường đăng cái gì về lớp trưởng đâu nha!

Thư nghiêng răng trèo trẹo, muốn vả cho vênh mặt cái con vừa chửi cô ban nãy. Con khùng, cô giúp nó mà nó còn mắng cô. Đờ thánh nữ, đã thế cô không thèm giúp nữa! Thư hậm hực lui ra cho Đơn vào trong ngõ, cả giờ học hôm đó đều tỏ ra lạnh nhạt không nói năng một câu nào với Đơn. Đơn nhìn Thư, mệ mỏi chống tay vào trán. Nếu là ngày xưa, có phải cô sẽ luôn được bảo vệ bởi Thanh Minh Thành? Từ khi nào mà cô đã trở thành người đi bảo vệ người khác vậy?

-Minh Thanh ơi, chờ anh!

Anh A đột đi tham quan - hay còn gọi là anh Luân - hội trưởng hội học sinh - kiêm bạn của Linh - kiêm học sinh được tuyển thẳng gọi với Đơn lại. Cả trường này ngoài anh với Thư ra e rằng không còn ai biết cô là Nguyễn Giản Đơn nữa. Đơn đứng lại, chờ Luân tới rồi mới đi tiếp. Luân năm nay học lớp 11 rồi, đột đầu năm anh vô tình gặp Linh, bị cậu ta quấn lấy nhờ vả đủ thứ chuyện. Nể tình bạn bè anh cũng đồng ý thôi, chỉ là trông chừng Nguyễn Giản Đơn ư, quá dễ dàng! Có đi đâu đến giờ anh vẫn không hiểu, tại sao không gọi Đơn mà lại là Minh Thanh?

"Mày mà mở mồm gọi nó là Đơn thì chết với tao!"

Nhớ tới lời cảnh cáo kia làm Luân lại thở dài đầy bất lực. Mà thôi, trông cũng được, đằng nào thì Đơn cũng giúp anh rất nhiều việc. Cô bé này lên cấp III tính cách trở nên rất kì quái, hầu như chẳng tiếp xúc với ai ngoài anh, giáo viên và Thư lớp trưởng 10A1 cả. Anh luôn thắc mắc tại sao nó phải trùm cái khẩu trang bịt kín mặt nhưng lại ngại, không dám hỏi nhiều.

-Đưa đây anh cầm đỡ cho!

Luân đỡ lấy hai phần ba chõng vở trên tay Đơn, mỉm cười giúp đỡ. Đơn chỉ liếc anh một cái rồi lại quay đi, Luân bắt chuyện:

-Cái này là của hội học sinh hả?

-Của anh đấy, anh còn không biết sao?

Đơn lạnh nhạt trả lời, Luân gãi đầu gãi tai ngượng ngùng. Bản chất của anh là thế, tuy rất giỏi nhưng lại ham chơi. Anh vinh dự được bầu làm hội trưởng hội học sinh, đương nhiên do thói lười nên vẫn hay đùn cho người khác làm, nhất là Đơn.

-Ha ha, may là còn có em, cô gái gương mẫu!

Luân cười ngại, bẽn lẽn nói với Đơn. Đơn bĩu môi, Luân mặt vốn rất dày, ngại cái gì mà ngại, tất cả chỉ là làm màu tìm sự đồng cảm thôi!

-Linh lại bảo anh theo dõi em à?

-Hả? Ờ... Linh á...? À không, không đâu, làm gì có chuyện!

Luân ấp úng, Đơn hừ nhẹ rồi đi thẳng, làm Luân ở sau chạy theo gọi với:

-Này, chờ anh đã! Cái con này đi nhanh thế nờ?!

Đơn với Luân không hề hay biết, Nhưng đứng ở ghế đá gần đó đã chứng kiến toàn bộ. Môi cô ta mím lại, tay cuộn chặt, người run lên bần

bật. Nhưng cứ nhìn mãi theo Luân, ánh mắt mang nặng 3 chữ không cam lòng.

Tan học, Đơn thu dọn sách vở, bước ra khỏi cửa lớp. Thư có vẻ giận, đã xách cặp bỏ về trước từ đời tám hoánh nào. Đơn một mình khoác balo lên vai, chạy ra căn-tin mua chai nước rồi mới từ từ tới nhà thể chất. Tên Dương hẹn giờ khá muộn, có vẻ như hẳn không muốn bị người khác bắt gặp.

Đơn thở dài, bỗng nhiên bật cười. Thật là kì lạ, rõ ràng cô biết đi đâu gì sẽ xảy đến khi cô tới đó, vậy mà tại sao cô vẫn cứ đi thẳng vậy? Đơn ngẩng mặt lên nhìn trời, bần thần hồi lâu rồi ném chai vào sọt rác. Ủ, chuyện gì cần đến cứ đến đi!

-Tao còn tưởng mày không đến!

Nhưng dũa dũa móng tay, thổi phù một cái. Dương đứng sau vẫn giữ nụ cười nửa miệng, bên cạnh là mấy tên con trai khác mà Đơn không quen mặt.

-Quý xuống!

Nhưng hất tóc, ra lệnh cho Đơn. Đơn đứng im không động đậy. Nhưng phải hét lên lần nữa mới chịu bỏ balo qua một bên mà quý xuống:

-Tao bảo mày quý xuống!!! Mày có muốn tao đặng cái kia lên không?!

Hai tên con trai dằn tiêng lại gần, chúng bắt Đơn giơ hai tay lên trời, dán một miếng băng dính đen vào miệng Đơn.

-Để tôi tự dán!

Đơn xoay mặt đi tránh đôi tay đang định tháo khâu trang của mình xuống. Cô giật lấy mảnh băng dính đen trên tay tên con trai, khéo léo luồn qua khâu trang rồi dán vào. Dương phụt cười, Nhưng thì bật cười thành

tiếng. Không ngờ được, con gái quả là loài sinh vật kì lạ mà! Sợ người khác nhìn thấy bản thân xấu đến mức ngoan ngoãn tự tra tấn mình. Hai tay Đơn sau đó cũng bị dùng băng dính dán vào, muốn cử động một chút cũng không được.

-Bắt đầu đi!

Một chậu nước được mang đến, tên phía sau nhấn vào lưng Đơn, đè úp mặt cô xuống dưới làn nước lạnh. Đơn bị ngạt thở dẫy dựa, Nhung thở nhien nghịch tặc, Dương vô tư chơi game.

-Mày biết là từ lâu lắm rồi, tao luôn muốn nghiên nát cái dáng vẻ chảnh chó của mày không hả Minh Thanh?

Khi thuyết trình rất tự tin, không bao giờ sợ hãi trước bất cứ việc gì, lấy được tình cảm của các thầy cô, được thiên vị đến lạ thường. Nhung nghiên răng nghiên lợi, cô luôn có cảm giác nó đang cười vào mặt cô mỗi khi bốn mắt vô tình chạm nhau vậy. Nhất là lại được ông trời ban cho khả năng thiên phú học thuộc lòng, hại anh hội trưởng hội học sinh cứ quẩn quýt bên nó.

Nhung hận, hận, hận!

Đơn bị chìm chán rồi lại được nhấc lên khỏi mặt nước, cứ vài lần như thế khiến cô ho sặc sụa, mắt mũi cay xè.

-Khụ khụ khụ...

-Nước lau bảng ngon không em?

Dương hỏi, mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại, Nhung lại tiếp lời:

-Ngày xưa mẹ tao hay đùa muốn học thuộc thì xé bài ra đốt rồi hoà vào nước uống. Nó học nhanh vậy, tao nghĩ chắc là dùng phương pháp này rồi!

-Thế còn chần chờ gì nữa, cho nó thử luôn, để còn biết cách nhớ nhanh mà còn ra tán anh hội trưởng chứ!

Dương trợn mắt trêu Nhung, lôi từ trong cặp ra tập sách giáo khoa quăng vào mặt Đơn. Hai tên con trai đứng bên cạnh Đơn rất phối hợp, chúng xé giấy vo viên lại rồi dùng bật lửa đốt. Nhung ra lệnh:

-Mồm nó bị bịt rồi, đốt giấy rồi dí vào chân nó.

Nhanh thoăn thoắt hai đôi giày của Đơn đã bị tháo ra, một thứ gì đó nóng bỏng dúi mạnh vào chân cô. Đơn vừa đau vừa rát, giấy dựa đập mạnh nhưng bị bốn cánh tay to khoẻ ghì lại. Khoé mắt Đơn nhanh chóng ẩm ướt vì đau, miệng ú ớ mà không nói được, đến khi cả bàn chân đã phỏng rộp Đơn mới được thả ra. Cô ngã vật ra đất, cố gắng hít từng hơi đều đặn. Bỗng nhiên ai đó sờ vào tay Đơn, giật mạnh khiến băng dính tung ra. Đơn kêu lên, da tay cô bị tróc một mảng theo băng dính, rớm máu.

-Ê Dương, nhìn nó nằm có vẻ gọi tình nhỉ?

-Hả? Ờ!

Đơn đau đến mù mị nhưng vẫn ý thức được chuyện gì xảy ra. Giật thót, cả người Đơn chấn động, lồng ngực co rút, hoảng loạn ngẩng dậy né xa hai tên con trai đang cười đầy mờ ám. Dương hứm một cái, phất phất tay:

-Che mặt nó đi là được đấy!

-Ừm...

Đơn bò lết, đang định chạy đi thì chân bị nắm giật ngược lại. Cả người Đơn ngã ngửa ra sàn đau điếng, cơn bỏng rát từ dưới bàn chân truyền thẳng ra tứ chi, choáng váng cả người. Một trong hai tên giờ tay nắm lấy váy cô, muốn kéo xuống.

-Ừm.... ừn..... ừm..ừm..ừm...!!

Đơn nấc lên, dùng tay túm chặt lấy váy, người nằm nghiêng sang một bên. Trong cơn sợ hãi, Đơn nghe thấy tiếng chúng kêu:

-Mẹ nó, người con này thơm thật đấy!

Một tên cuỡi lên người, tên còn lại giữ chặt chân cô. Đầu lưỡi kinh tởm liếm một vòng qua vành tai Đơn, mắt cô mở to, sợ hãi lắc mạnh đầu. Cô lắc bên nào đầu lưỡi lại chạy theo bên đó, tên con trai dùng tay ép chặt lấy cằm cô, không cho cô cử động.

Không, không, không, làm ơn, tuyệt đối không được!

-Ừm... ừm.... ừm.... Hức.....

-Ngoan nào, mày phải cảm thấy vinh hạnh chứ? Lập dị như mày chỉ e là mai sau không có cơ hội hưởng thụ cảm giác này đâu!

Đơn bị sầm sỡ khắp người, cổ họng nấc lên liên tục mà vẫn nhất quyết ghìm lại nước mắt. Hai tay cô vẫn đang phải chống chọi với sức lực muốn tụt vấy mình ra kia. Nào ngờ bàn tay bất ngờ chuyển hướng lên trên, chộp vào ngực Đơn bóp mạnh.

Cả người Đơn chấn động, đau điếng, tim gan cũng từ từ mà chết lặng.

Làm ơn, dừng lại đi mà... Cô sợ, cô biết sợ rồi....

Đơn thề, cả cuộc đời này, chưa bao giờ cô tuyệt vọng đến thế.

Khuy áo Đơn bung ra, cô nhắm chặt mắt, tay buông xuôi. Con người khi lâm vào đường cùng hay có những suy nghĩ đáng sợ. Đơn nhấc miệng, muốn cắn lưỡi tự sát nhưng bàn tay kia đã kẹp chặt má cô từ chút đầu. Mông Đơn có cảm giác bị sờ soạng, cả người cô co lại như một con tôm. Bàn tay Đơn siết chặt, móng tay bấm vào da thịt tạo nên những giọt máu đỏ tụ lại, bần tím cả một khoảng tay. Cúc áo cô cứ thế bị giật ra dần dần.

1 cúc...

2 cúc...

3 cúc...

4 cúc...

-Thằng kia, lên đây giữ tay nó cho tao. Giữ chặt vào, tao chuẩn bị lột áo lót nó ra đây!

-Khỏi phải nhắc! Mẹ con này lì vãi, nãy giờ không tụt được cái váy nó ra gì cả!

-Này, làm gì thì làm nhá, đừng có để nó chết vì sốc đấy!

Dương nhắc nhở, cười vui vẻ. Nhưng cũng nhếch miệng, hai tay khoanh lại xem kịch vui.

Dáng vẻ của hai con người đang khoanh tay đứng nhìn kia, cả đời mà Đơn không thể nào quên được. Hình ảnh ấy khắc sâu vào xương tuỷ, thành công ghi vào trong lòng cô gái bé nhỏ một mối hận thù sâu sắc.

-Ừm...

Mắt Đơn nhắm nghiền, bất lực. Cô biết, giờ phút này cô có làm gì cũng đều chỉ là vô ích. Nước mắt trên khuôn mặt người con gái bắt đầu tí tách nhỏ, từng giọt từng giọt tạo nên những bông hoa trong suốt loang lổ dưới nền đất lạnh lẽo. Đơn tuyệt vọng, cô thật sự rất muốn quay lại ngày xưa.

Cái thời mà cô vẫn còn tất cả, còn Minh, còn Thanh, còn cả Thành.

Dạ Từ Minh, tao sợ lắm, làm ơn, đến cứu tao....

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 37: Trả Giá

Cậu con trai tuân tũ với mái tóc đen óng mượt đang thản nhiên ng ưỡn v ất chân lên ghế, tay cậu c ần một tài liệu rất lớn. Cậu cúi người, chăm chú đọc từng dòng, từng dòng trong đó, ghi lại nắn nót vào vở. Đột nhiên tim cậu nhói lên, đau điếng, Minh đưa tay đặt lên ngực, m ỳ chau lại.

Tiếng điện thoại reo vang phá vỡ sự tr ầm tư của Minh. Vừa mở máy, âm lượng khủng bố phía đ ầu dây bên kia đã xuyên thủng màng nhĩ cậu.

"ĐẠ TỬ MINH, KHÔNG HAY RỒI!"

-Làm sao?

"Đơn, Đơn nó..."

-Đơn làm sao? Tr ần Hiểu Linh anh nói năng cho rõ ràng!

"Đơn bị đánh hội đ ồng, giờ đang ở trong bệnh viện. Lúc đưa lên xe cấp cứu cả người nó chi chít vết máu, áo đ ồng phục bị xé tung toé, hai bàn chân bồng cấp độ IIIa! Tao b ế nó đi mà nó còn luôn miệng gọi tên m ỳ..."

Cạch! Máy trên tay Minh rơi bụp xuống n ền đất, cậu nhanh chóng v ớ lấy cái ví r ữ chạy xộc ra ngoài. Vừa v ẫn đúng lúc Thành đi tới, trông thấy bộ dạng hoảng hốt của Minh mà cậu cũng cuống theo:

-Sắp thi r ữ m ỳ định đi đâu?

-Tao phải bay v ề Việt Nam ngay, Đơn nguy kịch lắm r ữ!

Trước sự khẩn khoản của Minh Thành vẫn một mực cương quyết. Cậu đẩy Minh vào trong phòng, c ần lấy chìa khoá xe r ữ lạnh lùng nói:

-Thì cho tốt, tao sẽ về

Tức thì cửa phòng đóng sầm lại, Thành gọi điện cho Thanh:

-Alo, dùng quan hệ của mày lấy gấp cho tao vé máy bay về Việt Nam!

"Làm gì?"

-Đơn bị thương nặng đang ở bệnh viện, à, mày có về cùng không? Có thì lấy hai vé.

"Không!"

Thanh trả lời dứt khoát, Thành vừa khởi động xe vừa cười mỉm:

-Tại sao?

Đầu dây bên kia hơi ngập ngừng, tiếng thở dài khe khẽ lọt vào trong ống nghe. Thanh trầm giọng:

"Về ă... sẽ không muốn đi nữa..."

Khi Đơn tỉnh lại thì cô đã nằm trong bệnh viện, cả người mặc một bộ đồ trắng toát, đầu tóc rũ rượi, hai lòng bàn chân quấn đầy băng trắng. Khắp người, từ cổ tay đến lòng bàn tay, cổ, eo, chi chít những vết bầm và vết máu tụ do bị véo, băng cá nhân được dán khắp nơi. Quay sang bên cạnh, Đơn thấy Thư ngồi ngay cạnh giường bệnh, chắc hẳn là đã ở đây trông suốt đêm bởi vì trên người Thư vẫn còn mặc đồng phục mà. Đơn mỉm cười, yếu ớt lay:

-Thư, Thư, dậy đi, tôi đói...

Thư lúc này mới mơ màng tỉnh, nhìn thấy Đơn liền mở to mắt, luống cuống chạy đi gọi bác sĩ. Đơn ngọ nguậy, toàn thân đau ê ẩm, cô thở dài...

-Bác sĩ...

Đơn thều thào gọi, tay giật lấy gấu áo của vị bác sĩ già, đợi bác sĩ dí sát tai vào miệng mình mới từ từ hỏi:

-Cháu... còn là con gái không?

Thư ôm miệng, mắt đỏ lên, bác sĩ vuốt tóc Đơn, lắc đầu cười:

-Yên tâm là còn, lần sau có vấn đề gì thì không nên đi một mình, có hiểu không?

Đơn gật nhẹ đầu, Linh đứng chờ ở ngoài lúc này mới chạy vào, tay cầm giỏ hoa quả, tay cầm âu cháo nhỏ, mồm hôi nhếch nhai nói:

-Dậy ăn, tao vừa phải chạy ra ngoài mua cho mày đây!

Thư tiến đến đỡ Đơn dậy, may mắn người nó không bị vấp đến nỗi què chân què tay, nếu không chỉ sợ đến tô cháo cũng không ngửi dậy mà húp nổi. Thư đầu tiên cho Đơn uống nước súc miệng, sau đó giúp Đơn múc từng thìa đút vào miệng, Đơn liếm mép, hỏi:

-Cậu có báo với bố mẹ tôi không?

Thư vẫn chăm chú tiếp tục công việc của mình, mắt hơi hiện hữu hai vết quầng màu tím dưới mắt. Cô lấy một tờ giấy chấm miệng cho Đơn:

-Chưa báo, chỉ báo là sang nhà tôi chơi mấy ngày không về. Tôi gọi bố mẹ tôi đến bảo lãnh rỗi, tiễn viện phí mẹ tôi trả, ăn no ngủ kĩ đi!

Đơn nghe thế liền cười, muốn chọc ghẹo kêu Thư hiểu mình lo lắng cho bố mẹ nhưng lại không còn sức nhấc tay lên. Mùi thuốc sát trùng của bệnh viện sộc vào mũi làm Đơn hơi khó chịu, nhất là khi ăn cháo, cả một màu trắng toát đặc trưng trong phòng cứ khiến cô liên tưởng đến nhà tang vậy. Đơn ngó nghiêng xung quanh, cảm giác ngờ ngợ đây kì lạ. Một mình cô một phòng, không lẽ đây là phòng V.I.P sao?

-Tôi ngủ bao lâu rồi?

Thư liếc Đơn, cất âu cháo đi, trong lòng mắng thầm con nhóc này ăn nhanh như lợn:

-1 ngày 1 đêm. Lúc chuẩn đoán bác sĩ còn nói cậu có thể bị sốc tâm lí, hại 3 chúng tôi sợ chết khiếp!

Đơn ngẩn ra, nhìn Thư rồi lại nhìn Linh vẫn đang ngổ gọt táo ở phía bên kia giường bệnh. Điềm hoà bật ro ro, cô kéo chăn sát hơn vào người, nghiêng đầu tò mò hỏi:

-Ba? Còn người nào ngoài cậu và Linh sao?

Thư giật thót, Đơn không kịp để ý đến Linh chợt dạ đến suýt đâm con dao gọt hoa quả vào tay. Anh nhăn nhó chồm nhét miếng táo vào miệng Đơn, dứ dứ trán cô khiến cô la lên những tiếng nhỏ:

-Thì ngoài mẹ con Thư ra còn ai vào đây? Mà sao cứ phải suy nghĩ nhiều thế nhỉ? Ngoan ngoan nằm đây phục hồi cho mau, không có tao chẳng biết ăn nói sao với bố mẹ mà đâu!

Đơn xoa trán, lè lưỡi bĩu môi, không cam lòng phản bác:

-Hai người cũng giàu có, đưa tôi lên hẳn phòng dành cho người rất quan trọng cơ!

Linh cũng không vừa, lớn tiếng dè bủ:

-Quan trọng cái gì, phòng dành cho người rất bất lịch sự thì có! Nghe bảo chị đại ngày xưa một thời oanh tạc ở cấp II Thanh Lịch, chỉ mỗi khi nhắc đến chuyện tự do ra vào căn-tin là mắt mới sáng lên như đèn ông sao thôi!

-...

Đơn cãi nhau với Linh vài câu liền cảm thấy buồn ngủ, cô được Thư đỡ nằm xuống rồi ngủ thiếp đi trong cơn mê mệt.

Chú thích của tác giả: Bạn nào xem phim nhiều chắc biết nhỉ? Người rất quan trọng là "very important person", người rất bất lịch sự là "very impolite person", viết tắt đầu là V.I.P =))))

1 tiếng trước.

Thành chạy sộc vào bệnh viện, người còn hơi mệt mỗi do bay nhiều giờ liên. Linh đã chờ sẵn ở cổng, đợi Thành đến liền dẫn cậu vào. Đơn nằm chung cùng với khá nhiều bệnh nhân, Thành không nói hai lời liền gọi điện cho ai đó trực tiếp chuyển Đơn lên phòng V.I.P, đi kèm kiện tốt nhất, bác sĩ và y tá tốt nhất. Cậu mệt mỗi ng ã phịch xuống giường bệnh, nhìn chằm chằm vào đôi mắt nhắm nghiền như ngủ say kia. Thành nãy giờ xoa đầu, đưa tay lên vén vài lọn tóc loà xoà vào mắt Đơn.

Nhìn nó thế này, bảo cậu đi tiếp như thế nào đây?

-Bác sĩ, nó thế nào rồi ạ?

Thành sốt sắng hỏi sau khi vị bác sĩ già đã khám xét tổng thể xong, Linh và Thư ở bên cạnh cũng lo lắng không kém. Đợi đến khi bác sĩ nói không sao cả ba mới thở phào nhẹ nhõm. Thành tĩnh tâm, quay sang hỏi Thư và Linh.

-Đã xảy ra chuyện gì?

Linh lắc đầu tỏ vẻ không biết, chỉ sang Thư, Thư hơi lộ ra vẻ lo lắng, chậm rãi kể:

-Hôm đó bọn cá biệt lớp tôi hện nó ra nhà thể chất một mình, nó nhất quyết không cho tôi đi cùng, còn mắng tôi, bảo tôi không nên gây phiền phức cho nó. Ban đầu tôi tức, định bụng quay về, sau lại thấy lo, quay lại tìm nó. Lúc ấy đầu nó vẫn còn đang bị chìm vào xô nước lau bảng, tôi hoảng quá chạy đi gọi giáo viên với Linh, khi quay lại đã thấy nó bị đè xuống dưới sàn rồi.

Thư cố giữ vẻ trấn tĩnh, vô tình lại khiến cho khuôn mặt trở lên hoảng loạn. Thành thương xót nhíu chặt chân mày, quay lại nhìn một loạt các vết

thương từ đầu tới chân Đơn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

-Bọn bắt nạt Đơn, chúng nó tên là gì? Với cả, làm gì có chuyện con Đơn nó tự chui đầu vào phòng thể chất như thế? Phải có lí do chứ?

-Tôi không biết rõ mấy đứa đê Đơn ra, nhưng hai đứa đầu sỏ là Đỗ Quang Dương và Nguyễn Phương Nhung. Còn về lí do... Lúc đấy tôi thấy chúng nó nói mấy câu đại loại như: "Mày mà không đến thì tao không chắc mai sẽ đăng cái gì về lớp trưởng đâu!" thì phải. Lúc đấy tôi vẫn giận Đơn nên không để ý lắm, còn không biết mình thì liên quan gì đến chuyện này.

Thành gật đầu, định bước ra ngoài cửa phòng, ai phía sau liền bị kéo lại. Mắt Thư không dám nhìn thẳng, đảo qua chỗ khác, cô ngáp ngừng:

-Minh... Nó không về sao?

Thành nhẹ nhàng gạt tay Thư ra khỏi áo, trả lời vô cùng bình thản rồi bước ra khỏi cửa:

-Không về!

Thư lặng lẽ buông tay, Linh thấy Thành chuẩn bị đi mất liền gọi với:

-Này, có báo cho bố mẹ nó không? Tao phải đợi ý kiến mày đấy, nói dối là nó đi sang nhà Thư chơi từ hôm qua đến giờ rồi!

Thành ngậm ngẫm, đoạn trầm giọng nói:

-Tạm thời cứ bảo sang nhà Thư chơi, đợi vài ba ngày cho vết bầm mờ bớt thì đưa về, nói trong lúc nấu ăn vô tình bị bỏng, rơi nước sôi xuống đất rồi sơ ý dẫm phải là được.

Chưa kịp đợi Đơn tỉnh dậy Thành đã tức tốc bay về Anh, trước khi đi còn kịp trả hết tiền viện phí, chỉ sợ không nhanh nó tỉnh dậy sẽ trông thấy cậu mất!

Không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết Dương và Nhung dạo này gầy như sắp phát điên, không ngừng hỏi con Minh Thanh đâu. Ở hay hai cái đứa này, nó ốm xin nghỉ hai tuần rồi, hỏi cho ai xem? Tuy nhiên theo tình báo mà một số người hóng hớt được, 3 tên con trai lớp 11A5 bỗng dưng bị đình chỉ học vĩnh viễn, biến mất không thấy tăm hơi. Mấy đứa hay hóng hớt còn nghe ngóng được một tin mật, 3 tên đó bị đầu gối khu này dầm tường xử kín, giang hồ đần cả toàn thân 3 đứa không có chỗ nào không bị thương, còn cái "vị trí trọng yếu" cũng bị đập cho mấy phát, đến giờ người anh em nhỏ vẫn chưa ngóc đầu dậy nổi. Còn về phần Dương, bố Dương không hiểu sao lại bị đày nghiệp trong công ty tổ tham ô, bị giáng chức từ phó giám đốc xuống làm trưởng phòng, hơn thế bố lại còn về đập Dương một trận thừa sống thiếu chết, nói do hắn đã đắc tội với con cái nhà nào nên sếp trên mới dùng trò này để trừng trị bố hắn. Nhung cũng không khá khẩm hơn, mẹ Nhung hôm trước ghi nhầm số trên một hợp đồng lớn, phải bồi thường lại khá nặng cho công ty, mặc dù bố Nhung đã chống đỡ giúp nhưng vẫn là tổn thất nặng nề đến kinh tế gia đình. Mẹ Nhung vốn là người rất cẩn thận, chuyện như thế này trước đây chưa từng xảy ra, mẹ còn cứ khẳng khẳng là mẹ đã kiểm tra rất kỹ, nào có chuyện nhầm số như lãnh đạo đã nói? Lại nói đến cái video về Thư, không hiểu sao bố mẹ Nhung và Dương lại biết chuyện về nó, răn đe nếu đăng lên mạng thì đừng trách tan cửa nát nhà. Dương và Nhung sợ quá, đành xóa đi.

Sau đó bàn bạc phân tích một hồi, Dương và Nhung liền đưa ra kết luận rằng chuyện này chắc chắn có liên quan đến Nguyễn Minh Thanh. Rồi cuộc cô ta là ai, thân phận thế nào mà lại có uy lực đến thế? Khiến cho hắn và Nhung bị hạ hạnh kiểm đến đúp, nếu không phải có bố mẹ quyền lực xin đã bị đuổi học rồi.

Đơn khi được đưa về nhà liền lập tức trở thành bảo bối, được mẹ chăm hết sức, bố chiều hết mực, nũng nịu vài ba câu liền có đờn bê đến trước mặt. Đơn sượng quá, cũng bợt xanh xao như lúc còn ở bệnh viện. Nghỉ vài tuần liền có thể đi học, Đơn đứng trước gương đeo kính và khẩu trang vào, chuẩn bị sẵn sàng tư thế để đến trường.

Cô đã lập sẵn ra bao nhiêu kế hoạch để trả thù, ai ngờ vừa tới nơi đã hay tin 5 đứa hội đồng cô hôm đó đều gặp rắc rối lớn, đứa thì bị đuổi học,

đưa thì tài chính suy sụp nặng. Trước thông báo này Đơn chỉ nhún vai, bình thản bước vào lớp. Càng tốt, cô đỡ phải động tay động chân. Nhưng mà...

Vừa mới bước vào ngưỡng cửa Đơn đã bị một lực mạnh giữ lấy, cộng thêm một cái bạt tai đả rất giáng xuống mặt. Nhưng nổi điên, cười đầy khinh bỉ:

-Cái loại như mày còn dám vác mặt đến lớp cơ à?

Đơn hừ nhẹ, sát khí đằng đằng, hất tay Nhung ra. Cô chậm rãi giơ tay lên, r ỡi chát, trên má Nhung hiện hữu 5 ngón tay rõ rệt. Nhung sững sờ ôm má mình, mắt mở to, cô ta gào lên:

-MÀY NGHĨ MÀY ĐANG LÀM CÁI GÌ???

-Tất cậu, mù hả?

Đơn hất mặt lên, thành công làm Nhung giận đến điên người. Cô lướt qua Nhung bước vào lớp, mò mẫm tới bàn mình ng ỡi. Thư đẹp qua một bên cho Đơn vào trong, thì th ần to nhỏ ghé vào tai Đơn hỏi:

-Lạ nhỉ, hôm nay cậu dám tát lại nó cơ?

-Bình thường không hận, bây giờ hận!

Tài chính nhà Dương suy sụp hết sức, chính vì vậy mà cậu ta bị bố mẹ cắt ti ền tiêu vặt, giờ không thể chơi bời đàn đúm được nữa. Dương tức muốn học máu m ồm, tiếc thay không thể chạy ra vắn cổ con khốn lập dị kia một cái. Cậu ta nghiến chặt răng, cái đầu đ ầy đen tối kia lại hoạt động nghĩ ra trò mới.

Không lâu sau cậu ta nhếch môi cười đ ầy từ tính, Nguyễn Minh Thanh mày tiêu r ỡi!

Nhung hơi hoài nghi, lúc đứng g ần con nhỏ Minh Thanh cô có vô tình ngửi thấy mùi Enchanteur trên tóc nó. Lại nhớ đến l ần trước Dương đến

nhà cô đã chỉ vào một lọ sữa tắm có hương này, khẳng định chắc nịch đó là mùi trên người con bé đó.

Người đẹp bị ẩn giấu có hai lí do, một là bị người ta giấu đi, hai là tự nguy trạng bản thân lại. Nghĩ tới đó liền liền tưởng đến một người suốt ngày đeo khẩu trang, xâu chuỗi sự việc xong mới ngạc nhiên mở to mắt, lòng trăm mối tơ vò mà chạy đến nói với Dương.

Dương nghe được thông tin này ban đầu như nghe kể chuyện cười, về sau Nhung nói thử so giọng của Minh Thanh với con bé đấy mới thật sự bàng hoàng. Dương cùng Nhung bàn tính, cùng với kế hoạch mà Dương đã bàn sẵn, chực chờ đến lúc xác minh được sự thật.

Tan học ngày hôm ấy, Đơn đột nhiên bị chụp thuốc ngắt lịm, đến khi tỉnh dậy bản thân đã ng ã trong một căn phòng lớn, trông có vẻ giống khách sạn. Đơn không khỏi cảm thán, bọn này có tâm hơn r ồi đấy, ít nhất thì ở đây không nó nước lau bảng, đi đâu hoà chạy cũng mát hơn ở phòng thể chất, mặc dù mấy cái dụng cụ đánh người vẫn cứ treo lủng lẳng trên tường như đang nói xin chào. Đi đâu này có lẽ là tất nhiên, sau vụ cắt tỉn tiêu vật kia Dương cũng đã biết sợ nhiều nhiều, dám đánh Đơn, nhưng không dám làm càn như lần trước.

-Tỉnh r ồi à?

Tiếng cộp cộp của giày cao gót va chạm với sàn nhà vang lên. Nhung từ từ tiến vào từ phía cửa, theo sau là Dương với vẻ mặt trầm lặng. Đơn soi xét người mình, lần này cô bị trói bằng dây thừng thay vì băng dính, đến tột cùng vẫn không hiểu bọn nó kiếm đâu ra lắm trò thế?

-Mở mắt trừng trừng thế này không tỉnh thì là cái gì?

Đơn nghiêng răng châm chọc, Nhung nghẹn lời, tức tối dậm chân. Cô ta không thèm chấp Đơn nữa, quay qua nói với Dương:

-Nghe kĩ giọng nó, xem có giống không?

-Rất giống...

Dương nhăn mày khó hiểu, bước chân ngày một tiến lại gần Đơn. Đơn theo phản xạ lùi lại, đôi mắt hận thù quyết đoán nhìn thẳng vào mắt Dương. Dương sững sờ, nói:

-Mắt nó bây giờ hết như hôm ấy tao gặp ngoài cổng trường.

Cứ trợn trừng lên, không hề che dấu sự ghét bỏ. Nhưng bảo thế thì còn chờ gì nữa, lột nó ra xem thôi, tức thì trèo lên giường đè ngửa Đơn ra, ép chặt hai cánh tay bị trói của Đơn xuống ga trải.

-Thả tôi ra, thả ra, muốn chết hả?!?

Đơn nhận ra đạo này cô nói bậy đi nhiều, tính cách cũng ghê gớm lên, trước đây đâu có thế này, chắc là do sự cứng rắn trong cô ngày càng lớn r ã.

-Giữ nó ng ã im!

Dương nóng vội g ãm lên, tay run rẩy đưa lên, tháo từ từ kính, r ãi đến lớp khẩu trang trên mặt Đơn. Đơn bị đè ra giường không làm gì được, đành co chân lên đạp một phát vào đũng quần tên đang cưỡi lên người mình kia. Dương bị đau lăn xuống giường, đồng thời cũng lôi đi cả khẩu trang cùng kính.

Khẩu trang mở ra...

Cả Nhung và Dương đều sững sờ. Ngay khi đó, trong lòng Nhung dâng lên cả hận thù, sự đố kỵ, cuối cùng cô ta cũng đã hiểu tại sao anh Luân lại quẩn quýt con nhỏ này như thế. Còn Dương, hận thù đã sớm bay hết, tất cả còn lại chỉ là sự bàng hoàng và ngọn lửa tức giận bùng cháy trong đôi mắt nâu trong veo của người con gái.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 38: Theo Đuổi

Tiết trời sang thu, lá bàng chuyển sang màu đỏ rực rỡ, gió thổi dìu dịu, cứ mỗi lần thổi là lại có thêm cánh phượng rụng xuống, rơi lả tả dưới sân trường. Có thể nói, toàn bộ lớp 10A1 hôm nay bị chấn động, à không, là toàn khối bị chấn động.

Minh Thanh vừa bước vào lớp là Dương đã chạy ra kéo tay, mày nhăn lại rất đau khổ luy tình, Minh Thanh chậm rãi liếc mắt một cái, sau đó hất mạnh tay ra bỏ về chỗ. Dương vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục lẻo đẹo đi theo sau lưng Minh Thanh, kì kèo rất nhiều thứ.

Hỡi ôi ông trời trên cao, phải chăng mắt con đã mù, hay là do cái thằng dâm dớ kia nó mới bị chim ị trúng một bãi vào đầu nên sinh hoang tưởng r ồi?

-Minh Thanh, tôi...

-Tôi nhắc lại lần thứ 3, CÚT!!!!

Đơn quát lên, ném phịch cặp xuống bàn làm Dương sợ hãi rúm ró cả người. Hôm qua khi kiểm chứng xong Dương đã phải thả Minh Thanh về, bởi vì sau khi nhìn thấy khuôn mặt đó cậu ta không còn tâm tư làm gì hết nữa, hơn hết thấy là, Minh Thanh có chổng lưng rất lớn đằng sau mà cậu không thể biết được.

Minh Thanh, đẹp gì mà đẹp, đẹp quá chừng!

Mà đẹp vậy, tất nhiên phải thuộc về Dương đây.

Dương không bỏ cuộc, lôi từ trong cặp của mình ra một hộp bút đủ màu, bên trong chưa đầy đủ đồ dùng rất óng ánh, trưng ra trước mặt Đơn.

Dương cúi đầu, vẫn còn cho mình vô cùng có sức hút mà nói:

-Đây là quà xin lỗi, xin lỗi vì trước đây tôi đã ném hộp bút của cậu.

Cầm hai tay mà đưa, tỏ vẻ đáng thương vô tận. Trước sự "chân thành" này Đơn chỉ thản nhiên đeo tai nghe vào, bật bản nhạc cô yêu thích rồi nằm gục xuống bàn. Dương bị bơ vờ người, cơn tức giận trong lòng nổi lên nhưng không thể lấn áp được cảm giác muốn độc chiếm người đẹp. Cậu ta lăm lăm lăm lăm, ném luôn hộp bút ra ngoài cửa sổ, âm thầm muốn lập kế hoạch mới.

Con người ai cũng có giới hạn, mà giới hạn của Đơn luôn là thứ đáng sợ nhất. Dương không biết đi đâu mà cụp đuôi xuống, e rằng số phận sẽ thảm lắm.

Giờ ra chơi, Đơn đang đi trên hành lang liền bị một bó hoa chặn trước mặt. Cái mặt của Dương từ đâu ló ra, cậu ta chấp tay kiêu đàn ông lịch thiệp, cúi đầu đầy sang trọng nói:

-Tặng người đẹp!

Tất cả mọi người xung quanh đều ré lên, nhất là mấy bạn nữ, vuốt ngực như muốn tặng xông đến nơi. Dương bị điên phải không, con nhỏ lập dị đó làm sao có thể lọt vào mắt xanh của anh được? Học sinh trên hành lang khi đó thấy náo nhiệt liền xúm xít quây lại thành một vòng quanh Dương và Đơn, xì xào bàn tán. Đơn thở ra đầy bất lực, mắt lạnh đi, cô cầm lấy bó hoa từ tay người đang quỳ dưới đất đầy mừng rỡ kia, không nói hai lời trực tiếp phi thẳng vào thùng rác.

Nhìn bó hoa nằm bất động bất giác lại nhớ đến bông hoa hồng Minh tặng, lòng cứ siết lại không thôi.

Trong lúc Dương còn đang ghen họng trần trối vì tưởng bỏ thì Đơn đã len lỏi qua đám người đi thẳng. Bọn trong trường hét ầm lên khi thấy bó hoa cùng vị soái ca bị phũ phàng, thi nhau chụp ảnh đăng lên group kín.

Dương sống trên đời 16 năm lần đầu tiên bị gái từ chối, lại còn là giữa hành lang đông người qua lại thế này. Cậu ta cúi loạn lên khiến đám người không dám quay video nữa, sợ hãi giải tán. Dương dậm chân xuống nền, mặt đỏ gay. Giỏi lắm Nguyễn Minh Thanh, ngày nào đó mày sẽ bị tao đè xuống thôi!

Đơn đói, chạy xuống căn-tin mua lấy cái bánh mì gà cùng một hộp sữa đậu, quanh quẩn qua lại đã thấy bóng dáng của Dương lù lù đằng cửa căn-tin. Đơn mặc kệ, thờ ơ đi tiếp, và đi đâu đó chọc ngọn lửa tự tôn của Dương bùng lên. Hắn chạy tới cầm lấy tay Đơn kéo lại khiến đồ ăn rơi vãi đầy ra đất. Đơn siết chặt tay, hôm nay cô không đem theo nhều tiền, khốn nạn thay Đỗ Quang Dương tên đeo bám, phá hỏng bữa sáng của cô.

-Nguyễn Minh Thanh, xoay mặt lại đây chúng ta nói chuyện!

-Chúng ta đếch có gì để nói với nhau cả!

Đơn bực bội, tiếc thương cho cái bánh mì còn chưa cắn được miếng nào. Cô nhặt hộp sữa lên, chạy đi vứt bánh vào thùng rác trong sự tiếc nuối khôn nguôi. Dương lại bị bơ, một lần nữa lẽo đẽo chạy theo Đơn. Cậu ta cũng bực không kém, nạt Đơn:

-Rốt cuộc thì tại sao cậu cứ hất tôi ra thế?

Đơn cười lên ha ha, vẫn tiếp tục đi thẳng không quay đầu lại:

-Ồ, sao bây giờ lại còn xưng "tôi-cậu" làm gì nhỉ? Xưng "mày-tao" đi cho nhanh!

Dương bị mả vẫn không cam lòng, mặt dày tiếp tục đeo bám:

-Đó là lỗi lầm trước đây, tôi đã xin lỗi cậu rồi, cậu còn muốn gì nữa?

Lỗi lầm trước đây? Mắt Đơn tròn tròn, cảm tưởng như ai đó vừa nói rằng con lợn biết bay vậy. Trên đời này Đơn ghét nhất câu "tôi đã xin lỗi còn gì nữa"! Xin cái cục phụn à, xin cho có lệ à, gây ra lỗi lầm to như thế xin lỗi một câu là xong à? Đơn hận đến nghiến răng nghiến lợi, cô hít vào

thở ra lấy bình tĩnh, xoay người lại đối mặt với Dương. Sân trường rất đông người, ai cũng có thể thấy được màn rượt rượt đuổi đuổi của Dương và Đơn, người ta chỉ không hiểu vì lí do gì thái độ của Dương bỗng nhiên quay ngoắt như thế. Thư và Luân từ trên tầng 3 nhìn xuống, Luân chống tay lên cằm vô tư xem kịch hay, còn Thư thì cười, nói:

-Tên đầu ấy chắc chắn đã nhìn thấy mặt thật của Đơn rồi.

-Để tôi nói lại nhé, à không Dương ạ, để bố mày nói cho mày nghe lần cuối nhé: TAO-HẬN-MÀY!

Đơn thẳng thừng, thản nhiên nói, mắt híp lại đầy khinh bỉ. Đây có lẽ là lần cuối cô kiên nhẫn nói chuyện với hắn, còn làm phiền thì đừng mơ!

Nào ngờ Dương vẫn không bỏ cuộc, chạy tới níu áo Đơn, mạnh đến mức tay áo cô bị bục đường chỉ rách một mảng. Lần này thì Đơn không thể chịu nổi nữa, cái áo sơ-mi này mẹ mua ở Anh rồi gắn logo trường vào, đắt biết bao nhiêu. Đơn khó chịu lắm rồi, bao nhiêu nhẫn nhịn hiên dụ thường ngày quăng hết đi cả. Trước hàng nghìn con mắt trong trường, cô từ từ xoay người lại, giơ hộp sữa lên rồi đập bụp vào đầu Dương khiến nó vỡ toác. Sữa bắn tung toé, sữa rớt đầy ra sàn, sữa tràn từ tóc đến mặt Dương, dính ướt đầm hai bên vai áo của cậu ta. Dương đơ ra thành một cục, cổ học run run không nói thành lời. Đơn nhếch môi cười một cái, xoay gót bỏ đi thẳng.

-Cậu... Cậu... NGUYỄN MINH THANH!!! AHHGGGGG...!!!!!!

Tiếng hét xuyên thẳng lên bầu trời cao rộng, thành công làm cho mấy con chim sâu đang đậu trên cây bay toán loạn.

Phải nói rằng, Nhung không lấy làm bất ngờ trước phản ứng của cậu bạn thân. Nó theo đuổi gái đẹp, ok fine, còn cô thì theo đuổi trai xinh, đơn giản! Lấy ra ví dụ điển hình, như là anh Luân hội trưởng chẳng hạn. Anh không đẹp kiêu xuất sắc nhưng vẫn được gọi là ưa nhìn, anh hay cười, mỗi lần như thế lại lộ ra cái răng khểnh rõ duyên. Anh rất lười nhưng học lại

giỏi, mà giỏi nhất vẫn là bày trò quậy quá, tiếp đến là giỏi chơi thể thao. Nhưng mê đắm anh cũng là nhờ mấy cái lí do đó.

Nhung vừa thấy Luân thấp thoáng ở cửa lớp học đã chạy ra, mặc cho Dương bên cạnh vẫn đang khở sở tán Đơn, mặc cho thế giới ồn ã, mục tiêu của cô chỉ là ch ãng vở nặng trĩch trên tay anh hội trưởng. Nhung khéo léo bước tới, định bụng đõ lấy một chút:

-Anh đưa em c ãn đõ cho!

Nào ngờ, anh hội trưởng không những không vui vẻ niềm nở như bao người khác, ngược lại còn làm mặt khó chịu. Anh nhăn nhó:

-Thôi không c ãn đâu, cảm ơn em!

Con gái khi yêu thường rất mù quáng, lúc ấy Nhung làm sao mà biết được Luân ghét Nhung là vì Nhung đánh Đơn, chứ không phải vì anh thích Đơn cơ chứ? Luân cứ thế băng băng đi tiếp, để lại người con gái mang trong mình một ngọn lửa đõ kị cao ngút trời. Nhung hậm hực bỏ v ãlớp, đập vào mắt là cảnh Dương đang xúm xít nài nỉ đòi Đơn nhận gấu bông. Cô ta bực, cảm thấy xinh đẹp đâu có gì hơn người, học giỏi thì có gì hơn người chứ? Cứ thử xem, vênh váo tự đắc được bao lâu! Ai đó dẫm mạnh đôi giày cao gót xuống nền nhà, trực tiếp giật lấy con gấu bông trên tay Dương phi ra ngoài cửa sổ. Dương đang cúi mà không có chỗ phát tiết nên li ãn cộc cằn quay sang quát Nhung:

-Mày bị điên hả???

-Ờ, tao đang điên đây! Mày không thấy nó khinh mày như chó chē phân à? Hôm qua bị cho ăn cả hộp sữa vào mặt vẫn chưa tỉnh sao? Tán cái khỉ gì nữa, dẹp mẹ đi!!

Trước tiếng cãi v ã ồn ào của hai người chập mạch cùng tiếng xì xào bàn tán trong lớp, Đơn chỉ lẳng lạng cúi đ ãi, làm nốt công việc còn dang dở. Cô xoay xoay cây bút chì trên tay, hoàn thành nhanh chóng toàn bộ bài tập v ãnhà cho tiết toán ngày mai. Thư ng ãi bên cạnh chán nản nhìn màn chí chốe cãi cộ, cúi xuống làm toán cùng Đơn, thi thoảng không hiểu chỗ

nào quay qua tham khảo vở Đơn luôn một thể. Việc Đơn bị lộ mặt có cái hại mà cũng có cái lợi của nó, lợi là Thư không bị Dương trêu ghẹo nữa, hại là mục tiêu của Dương lại chuyển thành Đơn. Thư ngao ngán lắc đầu, đến lúc Dương thấy khuôn mặt Thanh mà xem, e là.... Haizz, mà Thanh ghê gớm, sợ thằng nhóc này chưa kịp tán đã bị Thanh dằn cho một trận toại tử rồi. Thư bất giác nhớ đến nụ cười ngọt ngào xen đầy toan tính của Thanh ngày xưa, rùng mình một cái.

Dương vẫn luôn cho rằng không có cô gái nào là không đỡ trước cái mặt tiền của cậu ta cả. Dương cãi lại Nhung, thể hiện rõ quyết tâm nực cười của mình một cách chắc nịch:

-Tao chắc chắn phải tán bằng được Minh Thanh, chắc chắn!!!

Nói năng mà chẳng thêm đề ý đối tượng ng ồi gần hay ng ồi xa, cứ thế chỉ khiến người ta ghét thêm thôi. Đơn khinh thường hừ một cái, món nợ bị úp hội đồng cô vẫn chưa quên đâu, cô không đập cho thì thôi còn ng ồi đấy bàn chuyện tán mới chả không tán.

Tiết cuối trong ngày, người Đơn bỗng nhiên có cảm giác là lạ. Cô đến kì, thảo nào trong người dạo gần đây bực tức khó chịu nhiều như thế. Nhớ ngày xưa cứ mỗi lần đến ngày này là tên điên nào đó lại thủ sẵn hai cái bịch trong cặp làm cô ức phát điên lên, giờ không có ai chuẩn bị cho tự dừng lại thấy hụt hẫng khó tả. Đơn ảo não thở dài, con người ấy à, đôi khi mất đi thứ gì đó mới nhận ra nó quan trọng đến nhường nào.

Đơn lôi thứ màu hồng ở trong cặp ra, bỏ vào nhà vệ sinh nữ, học tập người nào đó xoa đầu quanh bụng theo chiều kim đồng hồ. Cô đi với tốc độ rất chậm, sợ nhanh quá sẽ có vấn đề phát sinh. Đơn cứ tưởng mọi thứ sẽ thuận buồm xuôi gió, nào ngờ thằng-khốn-nạn-kiêm-thằng-đều lại từ đâu lò mò chui ra, nó chắn không cho Đơn đi, trêu ghẹo đủ thứ làm Đơn gấp đến bốc hỏa. Đơn ng ằm niệm một ngàn tám trăm lần trong đầu, phải nhịn, phải nhịn, nó mà biết cô đang bị gì liền tiêu, đợi cho qua chuyện này rồi tính sổ sau chưa muộn.

-Cậu lại định đi đâu đấy?

Nếu là Thành, câu ta chắc chắn sẽ sửa ra câu: "Đi ăn cứt!". Nhưng mà Đơn khác, Đơn là một con người biết nhẫn nhịn, Đơn rất hiền, ít nhất trong tình cảnh bây giờ là như thế! Đơn hít sâu một hơi nghĩ cách đối phó, dùng giọng ngọt nhạt dụ dỗ:

-Tránh ra cho tôi đi nhờ một chút, lát tôi ra nói chuyện với cậu sau!

Dương trở mắt lên khi thấy điệu bộ khác thường của Đơn. Mà Đơn nhẫn nại, tay ôm bụng, chân hơi khép. Nếu là người bình thường chắc chắn sẽ hỏi Đơn bị làm sao, dìu Đơn hoặc tránh ra cho cô đi thôi cũng được. Nhưng đằng này Dương lại không như thế, cậu ta muốn chinh phục Đơn cũng chỉ vì vẻ ngoài của cô quá đẹp. Dương cười xấu xa, hai tay dang ra, nhất quyết không cho Đơn đi. Cậu ta cất giọng đay đeng tối:

-Cậu xin tôi rồi tôi cho đi, Minh Thanh bé nhỏ~

Nôn, cái âm thanh uốn lượn kia thật sự rất ghê người. Con gái khi đến kì cảm xúc rất thất thường, ban đầu Đơn chỉ cảm thấy rất giận dữ, bây giờ thì lại thấy tủi thân đay mình. Cô chỉ là đi "băng bó vết thương", đi làm cái cơ bản nhất của con người thôi mà cũng bị ngăn cản. Đơn cắn chặt môi, vành mắt nhanh chóng ửng đỏ, cô không biết rằng chiếc điện thoại sau tay Dương đã lén lút bật camera lên từ lúc nào.

-Cho tôi đi.

-Gì cơ? Đây là cái giọng nhờ vả đó hả?

-Tôi xin cậu, cho tôi đi...

Đơn cúi gằm mặt, tay siết thành nắm đấm, vò nát cả gấu váy đờng phục. Dương rất đắc chí, nhe nhớn đòi hỏi thêm:

-Nói lại đi, ngoan, nói lại một lần nữa rồi tôi cho..

Đơn cảm thấy thứ gì đó ấm ấm đã len lỏi ra đay quần rồi, còn đứng lâu chỉ sợ sẽ thấm ra ngoài váy mất. Tác hại của việc không chăm lo cho bản thân thật đáng sợ, cô quên ngày định kì hàng tháng của mình, và giờ phải

đứng đây đôi co với một tên điên trong khi đã gấp muốn chết. Đơn cắn môi, thật sự muốn đâm cho tên trước mặt lằm r ồi, muốn một sống hai chết ba thất cô phi tang xác với nó, khổ nỗi giờ mà động mạnh một cái là thứ đó sẽ chảy thành một dòng xuống dưới chân luôn, cô khóc đây!

-Làm ơn... cho tôi đi....

-Cho cái gì?

-Cho tôi... đi....

Lúc ấy Đơn bé nhỏ không biết, " cho... tôi đi" và " cho tôi... đi" mang hai ý nghĩa khác nhau...

Dương vừa xem điện thoại vừa cười tủm, xem cái mặt đáng yêu nhăn nhó khổ sở kia, đến là phê. Trông này trông này, rên như thật, haa, l ần đầu cậu thấy bản mặt khác của con nhỏ này đó! Dương thoải mái dựa vào tường nhà vệ sinh, vừa đeo tai nghe vào vừa mỉm cười đắc thắng nghe đi nghe lại.

Nhà vệ sinh vắng bóng người bỗng chốc có tiếng giày cao gót va chạm vào sàn nhà. Một cô gái khá xinh bước vào, cô ta có mái tóc buộc đuôi ngựa cao, trên môi hiện hữu nụ cười nhàn nhạt. Cô gái ấy ngày càng tiến đến gần khiến Dương bất ngờ lui về phía sau. Dương ngó xung quanh, chắc chắn đây là nhà vệ sinh nam li ền tốt bụng nhắc nhở:

-Đây là nhà vệ sinh nam, cậu đi nhầm rồi!

Nói xong mới kịp để ý bộ đồng phục kia không phải thuộc trường mình mà là của một trường tư nào đó. Dương nhăn mày khó hiểu, tháo tai nghe ra đút vào túi quần. Cô gái bí ẩn nọ nhếch mép, nói bằng chất giọng ngọt ngào:

-Tôi có cách để Nguyễn Giản Đơn là của cậu!

Dương đứng ra, khoanh tay trước ngực:

-Diên à? Tôi đểch quen con nào tên Nguyễn Giản Đơn hết!

Cô bạn cười cười trước sự ngu ngơ của Dương, đoạn chỉ vào máy điện thoại trên tay cậu, bình thản nói:

-Người trong điện thoại cậu chính là Nguyễn Giản Đơn đấy!

-Hả?

Dương sửng người, nhìn vào màn hình rồi lại bối rối quay qua nhìn người đối diện, hoang mang hỏi:

-Cậu chắc chứ?

-Chắc! Tên của con ranh đó, đến chết tôi cũng không quên được!

Cô gái kì lạ híp mắt, nói chuyện mà sát khí toả ra nòng nặc. Dương vẫn còn khó hiểu, tuy nhiên nếu Minh Thanh là của cậu thì dù có là cách gì cậu cũng làm!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 39: Ăn Không Được Liền Đạp Đõ

Trên group kín của trường tối đó tràn lan một đoạn video chẳng dài cũng chẳng ngắn, tựa đề vô cùng hấp dẫn người đọc:

"Nguyễn Minh Thanh 10A1 nức nở cầu xin được ** ***"

Những video mập mờ không rõ nguồn gốc thế này nhiều khi lại là tâm điểm của sự tò mò. Chỉ trong chốc lát, lượt xem của video đã tăng lên nhanh chóng, số lượng chia sẻ và bình luận cũng tăng vùn vụt:

"Ôi vãi! Thiên tài 10A1 đây á?"

"Đm cái thế loại lúc đít nào cũng tỏ ra chững chạc đàng hoàng, giờ nhìn xem? Bản chất chẳng khác gì mấy con..."

"Thật à? Không cắt ghép gì thật à?"

"Nguyễn Minh Thanh 10A1 đây sao? Không tin cho lắm..."

"Nghe phiêu thật!"

"Éo thể tin nổi!!!"

"Mấy cái video thế này đa phần toàn là hàng câu like rẻ tiền:"

"Giọng ngọt vãi chường!"

"Thằng Dũng, thằng Dũng đâu, tag toàn bộ con trai lớp mình vào đây cho tao! Bảo chúng nó đeo tai nghe, tắt màn hình, và nhắm mắt lại!"

"Thời buổi này lừa lọc kinh hoàng, tao sợ cắt ghép bome =="

"#vietdeptrai12345 #hoàngquốcbảo #trái_tim_anh_c_ần_em_sưởi_ấm
#thanhniendapga #ngáooc_ầnboy #NguyễnKhánh #MileyConvart
#.....v....v....Nó bảo tao tag bọn mày vào!"

Facebook, mesenger bỗng chốc trở nên nhộn nhịp hơn bao giờ hết...

-Ê, có phải con bé rên hôm qua không?

-Chính nó đó!

Vừa đạp xe vào cổng trường Đơn đã cảm thấy có gì đó là lạ, mọi người xung quanh nhìn mình không chớp mắt, còn nhỏ giọng bàn tán gì đó. Đơn quay trái quay phải, quả nhiên là mọi người đang nhìn về phía mình, nhưng nói cái gì mới được? Cô kéo cao khẩu trang lên, mặc kệ đi gửi xe trước.

-Em gái ơi ra đây anh cho em ơi!!!

Một anh khối trên đùa cợt chạm vào người Đơn lúc lướt qua, mấy anh phía sau cũng bụm miệng khúc khích cười, nhìn cô với ánh mắt không đứng đắn. Đơn khó hiểu xốc cặp đi thẳng lên lớp, nào ngờ vừa vào lớp đã bị chặn đứng lại. Quái lạ, cái trường này làm sao ấy, ban nãy cô đi lên cầu thang đã bị không ít người trêu ghẹo r ấ. Hai tên con trai, một trái một phải đứng chắn trước cửa, sừng sững không có ý định cho Đơn vào. Cô vòng ra cửa sau, tình cảnh cũng tương tự. Cái đầu linh hoạt của Đơn bỗng dừng hoạt động nhanh chưa từng thấy, chắc chắn là có chuyện r ấ!

Thấy có mùi nguy hiểm, Đơn không nói không rằng lặng lẽ quay đầu chuẩn bị chuồn, ai ngờ Nhung đã đoán ra được ý định của cô, ra hiệu cho 1 trong 2 tên con trai dùng tay mạnh mẽ kéo cổ áo Đơn lại. Cửa lớp bị đóng sầm, rèm kéo xuống, đèn tắt tối om. Cô gái với chiếc khẩu trang trên mặt ban nãy hăng còn ngó nghiêng giờ lại trở nên chật vật chưa từng thấy. Đơn nghệt thở cào mạnh vào tay tên đang túm cổ áo mình làm tên đó buông ra, đồng thời cố thoát khỏi vòng vây chạy ra cửa lớp. Nhung trong lòng cũng hơi rén con ranh con, cô biết nó có chống lưng đằng sau, nhưnh lần này không phải chỉ một mình cô làm. Nhung muốn xem xem, người đứng sau

Đơn rất cuộc có thể lực đến đầu, có thể đắct tội với cả đắmc con đạig gia lớp 10A1 hay không.

-Giữ nó lại, không cho nó ra khỏi lớp!

Nhung quát lên, lập tức cả người Đơn bị túm lấy, lồi ngược về đằng sau. Đơn lại một lần nữa rơi vào thế bị khoá, cô im lặng, lần lữa nhìn Nhung. Đơn đã nói chưa nhỉ, **ĐỪNG-ĐỘNG-VÀO-CÔ-LẦN-THỨ-HAI!**

-Mày muốn chết à?

Giọng Đơn từ từ lạnh đi, nhìn thẳng vào mắt Nhung khiến cô ta run rẩy lùi ra sau một bước. Bọn trong lớp thấy cảnh này không ai nói một câu nào, ngược lại còn theo phe Nhung. Đơn liếc quanh lớp, thở phào nhẹ nhõm khi Thư chưa đến, Thư mà đến thì bọn nó sẽ lấy cô ấy ra làm cái cớ để uy hiếp Đơn mất.

-Muốn đấy, để tao xem, mày làm được gì trong hoàn cảnh này!

Nhung mạnh miệng, gác chân ngẩng lên bàn đối diện Đơn. Đơn bặm môi suy nghĩ đến tình cảnh của mình hiện giờ, chân bị một đứa giữ, người bị một đứa đè, may còn hai bàn tay vẫn còn đang tự do. Mắt cô đảo quanh, trong cặp cô bây giờ có gì nhỉ? Sách, vở, bút, thước, kéo, có cả bật lửa và một chai dầu ăn. Hôm nay có tiết công nghệ, giáo viên yêu cầu mang dầu ăn đi, còn bật lửa Đơn đã luôn để trong cặp từ hồi đầu năm mới rồi, đó là thông lệ của nhà Đơn, cứ mỗi năm mới lại để một chiếc bật lửa mang theo bên mình.

Mắt Đơn đột nhiên loé lên, cô phản xạ bất ngờ khiến mấy tên trong lớp không kịp theo. Lấy nhanh ra chai dầu ăn, Đơn hất thẳng vào người Nhung ở đối diện, thành công làm cho Nhung hotgirl từ trên xuống dưới sức mùi dầu ăn.

-Mày-mày... Con điên này...!!!

Nhung điên tiết gào lên, tay giơ cao hung hăng muốn tát Đơn một cái. Đơn nhanh chóng lấy bật lửa ra, tiếng tách vang lên, ngọn lửa bập bùng

cháy làm người Nhung bỗng chốc rét run.

-Mày thử làm gì xem, tao sẽ cho mày thành gà quay luôn!

Đơn cũng không nể nang gì, từ đợt bị hội đồng đến nhập viện đã không thể xưng "tôi-cậu" được nữa. Cô vẫn cố nói thế cho lịch sự đấy, khổ nỗi vụ tên Dương, cộng với tình cảnh hiện tại, phép lịch sự đã bị giận dữ ăn mòn r ồi. Đơn lừ mắt, mấy đứa đang giữ tay giữ chân cũng bỏ ra cả. Căn bản bọn nó sợ, Nhung mà cháy là chết, cả lớp sẽ trở thành nguyên nhân gây ra bạo lực học đường, bị đình chỉ cả lũ như mấy cái anh hôm nọ ấy. Dương thấy tình hình bắt đầu không ổn, lúc này mới từ góc khuất tiến ra. Cậu ta vẫn còn cho rằng mình có sức hút lắm, nở nụ cười tự tin sáng loáng ra mà hoà giải với Đơn:

-Ấy, có gì từ từ nói chuyện...

-Không đến lượt mày nói, câm m ồm!

Đơn điên, quát một cái là Dương im tịt. Cô đề phòng vừa cầm bật lửa vừa ôm cặp lùi dần ra cửa, mấy đứa chắn ở đó cũng hơi run tránh đường cho Đơn đi. Liếc một vòng quanh phòng học đây đề phòng, Đơn cẩn thận mở cửa chạy bán sống bán chết ra ngoài. Đến đâu cậu thang vừa vặn gặp Thư, cậu ta cũng hơi hải chẳng kém gì cô, mới gặp đã sà tới hết hoảng:

-Đơn, cậu phải xem... xem cái này!

Thư chạy mệt, thở không ra hơi. Đơn lúc này chỉ nghĩ tới Thư mà bị bọn kia tóm được thì chết, nhanh nhanh chóng chóng kéo Thư chu ền thẳng tới thư viện. Hai đứa lúc yên vị ở phòng đi ều hoà mát lạnh r ồi mà tim vẫn còn run, cảm tưởng như vừa chạy bom ở những năm Việt Nam vẫn còn chiến tranh vậy. Thư gạt mồ hôi, đưa cho Đơn cái máy điện thoại, lướt lướt mở thư mục nào đó r ồi dí cho Đơn xem. Đơn khó hiểu xoa xoa chân:

-Cái gì vậy?

-Lớn chuyện r ồi, xem đi, nhanh!

Màn hình điện thoại chợt loé, phản chiếu trong mắt Đơn là chính khuôn mặt của cô, cùng với tông giọng đã được chỉnh âm cho cao vút đầy gợi cảm:

"Cho tôi... Làm ơn cho tôi đi..."

Đơn điên, tay siết lại. Mẹ nó, đi lót bánh mì vào mông cũng thành chuyện được, rồ thật! Đơn trả điện thoại lại cho Thư, lôi một quyển sổ nhỏ xinh cùng một cây bút ra để viết. Trước tình cảnh đầu sôi lửa bỏng này mà vẫn có thể ng ẩ yên được, Thư hẳn mày trách móc Đơn:

-Làm gì đấy?

Đơn ng ẩng đầu lên, vô thức cười lạnh:

-Lập kế hoạch úp chết những phê mì chính!

Trò cũ rích nhưng lại đơn giản nhất, người là gọi là "old but gold", đó chính là dùng thuốc t ả. Nói thật, Đơn phải cảm ơn Thanh, Thành, Ngân, Thủy, những người bạn đáng yêu luôn nghĩ ra mọi trò chơi xỏ, để cô có thể áp dụng thành công cho ngày hôm nay. Chỉ cần một lượng nhỏ nhỏ bỏ vào bình nước chung đã thành công làm cho hầu hết lớp 10A1-những đứa vừa chạy tiết thể dục vòng quanh sân trường, mồ hôi vã ra như tắm chạy té khói vào nhà vệ sinh.

40% còn lại của lớp may mắn thoát nạn, tuy nhiên chúng nó cũng phần nào đoán ra được thủ phạm là Đơn. Chỉ là không ngờ, cô lại thú nhận một cách thẳng thừng như thế. Đơn cần vỉ thuốc xỏ, từ từ bước lên trên bục giảng, lạnh nhạt buông ra vài chữ:

-Từ hôm nay, tuyên chiến.

Một đứa con gái đấu với cả lớp sao? Quá ngông cuồng!

Dù thế nào, bọn lớp 10A1 vẫn không thể phủ nhận, Nguyễn Minh Thanh là một quả ớt cay, một bông hoa cút lợn mang trên mình gai của ngành hoa hồng. Bọn nó làm đủ mọi trò vẫn không thể khiến Minh Thanh chật vật nổi.

Sáng sớm, cho nó ăn sáng bằng một xô nước lau nhà, tiết sau đã thấy nó quần áo sạch sẽ bước vào lớp, còn lại toàn bộ số học sinh ngồi trong lớp ngựa điên cùng, trừ Thư xin nghỉ học 1 tuần ra. Đơn đã nói trước với Thư, thi học kì II cũng xong rồi, tốt nhất Thư cứ xin nghỉ ở nhà để Đơn còn dễ đối phó với đám trong lớp. Chút bột ngựa này có là gì đâu, rải một ít lên quạt trần, giả vờ hứng trọn xô nước để kiếm có chuồn, thế là đã thành công giảm sự đề phòng của bọn nó xuống bằng 0.

Nguyễn Minh Thanh, đủ độc!

Dương tức đến điên người, trong lớp không làm gì được thì còn ngoài lớp. Đã cất công đăng cái video đó lên, không sơ múi được gì thì lỗ à?

Buổi trưa đi học về Đơn lập tức bị dôn vào góc nhỏ ở hành lang, 5 anh khối trên đấu với một cô bé khối 10 mà không có chút xấu hổ.

-Anh xem video của bé con rồi, hay lắm....

Một trong năm lăm le sấn tới, vuốt ve gò má Đơn. Đơn vẫn bất động, không có phản ứng gì, mấy tên khối trên đành phải cố nói thêm vài câu lung lay:

-Giọng ngọt thế mà suốt ngày đeo cái khẩu trang, bỏ ra cho các anh xem tí nào!

Mới chỉ định chạm vào thôi mà Đơn đã rút dao rọc giấy từ trong cặp ra rồi. Tên đàn anh giật mình, bọn phía sau cũng hơi run lên. Trong quan niệm của bọn nó, mấy bé học giỏi ngoan ngoan như Nguyễn Minh Thanh chắc chắn không có chuyện rên như trên video, có lẽ bị xô đều thôi, có đi đâu xô hay không bọn hắn không quan tâm, Dương đã yêu cầu thì đám này sẽ âm thầm coi việc sai thành đúng.

-Úi trời~ Xem kìa, cá tính quá! Cô bé không sợ có vết sẹo trong học bạ sao? Giỏi thì đâm đi?

Tên đứng gần Đơn nhất nhếch miệng, mạnh mẽ nói. Bọn nó tưởng Đơn sợ sao? Đơn buồn cười, không chần chừ rút xoẹt dao ra, trước khi bắt đầu còn nói:

-Là các anh thách tôi đấy!

Chỉ sau đó vài tích tắc, cổ đàn anh liền nhói đau. Đưa tay lên sờ thử, thứ chất lỏng ấm nóng nhớp nháp màu đỏ dính vào tay làm hấn sợ đến ngất đi. Bọn đằng sau lúc này mới bắt đầu nhao nhao, chân lùi dần về phía đằng sau:

-Mẹ nó, con điên này làm thật!

-Chuồn thôi, nó đâm cho một nhát thì giờ này năm sau mọc xanh cỏ tốt, thành thoi ăn chuối ngắm gà khoả thân rồi!

Mặt thằng nào thằng nấy tái mét, chạy bỏ cả dép chạy quên cả bạn. Đơn cất dao vào trong cặp, lôi một cuộn băng gạc trắng ra băng vào cổ tên đang ngất lịm dưới đất. Trông kìa, to con mà nhát cáy, bị thương một chút thôi đã sợ thế này rồi! Xong xuôi Đơn còn chạy ra ngoài cổng trường chỉ chỗ cho bác bảo vệ xem xét, lấy cớ không quen biết để chuồn về trước. Tối đó Đơn nhờ Thư đăng một đoạn ghi âm lên group kín của bọn trong trường, nội dung chính là cuộc hội thoại ban trưa. Mấy tên đàn anh, trong đó có tên bị "cắt tiết" nghe xong đoạn ghi âm liền dẹp ngay ý định tố cáo Minh Thanh bạo lực. Bọn hấn chèn ép Minh Thanh trước, thách Minh Thanh, nếu kiện thì nó sẽ chỉ bị cho là tự vệ, bọn hấn mới là tội lớn.

Nghe các huynh đệ thân thiết của mình báo cáo xong Dương điên tiết muốn đập điện thoại. Giỏi lắm Nguyễn Minh Thanh, người trong trường không được thì tao sẽ thuê cả người ngoài trường, đến bao giờ mày chịu quỳ gối khuất phục mới dừng!

Trống điểm, tan học, học sinh lần lần lữ lữ ùa ra khỏi lớp. Cái nắng chói chang buổi ban trưa chiếu vào khiến vài bạn nữ phải nhắm mắt lấy tay che mặt lại. Trên những cành cây xum xuê nhiều lá, tiếng ve kêu râm ran như đang hát một bản tình ca, kết hợp với hoa phượng nở đỏ rực một vùng trời đã thành công tạo nên khung cảnh sân trường vào mùa hoa bằng lăng nở.

Như thường lệ, Đơn đợi bọn trong lớp về hết mới ung dung dọn vệ sinh lớp. Thưa dạo này cứ nghỉ liên miên, may là con ngoan trò giỏi nên thầy cô cũng thương chẳng nói gì mấy. Đơn lau bảng, quét một vòng quanh lớp, đóng cửa sổ xong rồi lặng lẽ tắt đèn ra về. Cô vòng ra nhà gửi xe, lách cách mở khoá chiếc xe đạp quen thuộc của mình. Dưới ánh nắng mặt trời, yên xe trở nên bóng râm, bóng của Đơn phản chiếu rõ rệt trên nền đất lát gạch của sân trường. Dần dần từ đâu xuất hiện thêm một cái bóng in trên đất, rồi hai cái. Đơn giật mình quay đầu lại, chưa chi đã cảm thấy gáy bị đập mạnh, choáng váng ngất lịm.

Khi Đơn tỉnh lại đã thấy bản thân nằm nhoài trong căn nhà kho lụp xụp tối om, phía ngoài chiếc cửa cũ kĩ còn có ánh đèn mập mờ hắt vào. Tay chân của Đơn bị trói chặt, miệng quấn khăn, khẩu trang cùng kính đã bị cởi bỏ từ bao giờ. Đầu Đơn ướt sũng, trước mặt là 2 khuôn mặt quen thuộc. Cô nhớ không nhầm thì đây chính là 2 trong mấy đứa lớp 11A5 bị đình chỉ học, có vẻ bọn nó vừa hít nước vào mặt cho Đơn tỉnh lại.

- Tỉnh rồi à, Nguyễn Minh Thanh? À không, Nguyễn Giản Đơn chứ nhỉ?

Tông giọng cợt nhả không khó nhận ra là của Dương vang lên, theo sau là cô gái với mái tóc buộc đuôi ngựa. Hắn ta nhàn nhã ngả đầu dựa vào chiếc ghế đối diện Đơn, còn cô gái kia, vừa nhìn thấy cô ta mắt Đơn đã mở to.

Trần Hiếu Ngân? Không bất ngờ cho lắm, đã đoán trước được là cô ta sẽ trả thù mà. Loại người như Ngân không bao giờ chịu được một tia thiệt thòi đâu. Nhưng mà còn cái chân của cô ta... Đơn cười cười, lạnh lặn quá!

-Hi thiên tài, nhớ tôi không? Tôi thì không nhớ cậu đâu, lên cấp III cậu trông chật vật quá mà!

Đơn mết, không buồn liếc Ngân lấy một cái, xoay người quay lưng ra phía Dương và Ngân. Dương đối với loại hành động này chỉ vui vẻ cười, còn Ngân thì cứ như bị chạm đúng vào huyết nóng vậy, thiếu đi đâu muốn nhảy dựng lên. Dương trêu chọc:

-Ha ha ha, nó bơ cậu kìa! Ôi buồn cười quá, ho ho ho!

Ngân khó chịu mím môi, cả người run lên. Bất giác cô ta cười lên một cái, tiến đến gần Đơn hơn, Ngân giơ tay, nhanh chóng đã xé toạc được áo đồng phục của Đơn ra.

-Ừm!

Đơn bất ngờ kêu lên một tiếng, tay muốn đưa lên che mình lại nhưng đã bị trói chặt. Ngoài trời là mùa hè, nhưng ng ỡ trong này không hiểu sao lại rất lạnh, có lẽ vì vừa bị hất một xô nước vào chẳng? Đơn nằm co quắp lại như con tôm, mái tóc ướt sũng dải ra bê bết dưới sàn. Ngân cười đắc thắng:

-Tao vẫn luôn biết là người mà rất đẹp, chỉ là không ngờ lại đẹp đến thế này.

Nói rồi xoay ngược người Đơn lại, để cho bộ ngực trắng ng ần kia ẩn hiện sau lớp áo đồng phục bị xé và dính nước nhớp nháp. Dương nhìn thấy cảnh này như ăn phải thuốc kích thích, hai mắt đỏ lên, cả người cứng ngắc dựa vào ghế.

Đơn cảm thấy bản thân ngày càng lạnh, tầm nhìn cũng trở nên mơ màng hơn. Miệng đắng ngắt, lưỡi khô khốc, Đơn thèm lấm một ngum nước nhỏ. Nước trên tóc cô rỉ xuống, chảy dọc từ trán xuống, một vài giọt từ áo đồng phục ướt còn dính trên xương quai xanh của Đơn, chạy theo đó vẽ nên một đường cong hoàn hảo.

Dương không nhịn được nuốt nước miếng cái ực, bả vai run lên, theo bản năng tiến lại d ần d ần theo sự cho phép của Ngân.

Trong cơn mơ màng, Đơn có thể cảm nhận rõ hai ngón tay run rẩy chạm vào môi cô, sau đó hai ngón tay bất ngờ bị hất ra, tiếp đến là tiếng kêu đau đớn đến xé lòng. Người Đơn bỗng trở nên ấm áp, cô được ai đó bế bổng lên, tiếng gọi thiết tha văng vẳng bên tai:

-Đơn, tỉnh lại đi! Người mày nóng quá, tỉnh lại, tao xin mày...

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 40: Công Chúa Yêu Dấu, Tao Về Rồi Đây!

Trong căn phòng đi đầu hoà mát lạnh rộng 60m², Đơn nằm trên giường bệnh mê man thiêm thiếp ngủ. Cổ họng khô khốc, cô theo phản xạ động đậy tay, nuốt khan vài miếng, khe khẽ kêu lên:

-Nước...

Ngay sau đó một dòng nước man mát liền tràn vào cổ họng, đi kèm theo đó là thứ gì đó thật lạ, ấm ấm lại nóng nóng. Môi Đơn được vật thể mềm như cánh hoa cọ xát, bên trong còn không ngừng quây quanh khoang miệng cô, uyển chuyển quấn lấy lưỡi cô. Bị rút kiệt không khí, Đơn khó thở ho ra hai tiếng, cảm nhận được luồng nhiệt nóng bỏng nhanh chóng rời ra rồi lại sà vào, mang theo cả nước mát lạnh. Đến khi tỉnh lại, xung quanh chỉ là căn phòng chông vắng lạ lẫm, xúc cảm khi này tựa một giấc mơ trưa.

Đơn đưa tay chạm lên môi mình, nhú mày khó hiểu về giấc mơ khi này. Quần áo đồng phục ướt trên người cô đã được thay bằng bộ đồng phục màu hồng. Đơn hoảng loạn sẫm soi một vòng, đối diện cô là cái tivi cỡ lớn, ngoài ban công nắng chói chiếu xuyên qua khung cửa trong suốt, soi sáng bình hoa đang tỏa mùi hương dịu nhẹ trên bàn. Chuyện gì vậy, cô chỉ nhớ mình đang ở nhà kho, không hiểu sao lại bay vút về đây được thế này?

-Xin lỗi, có ai không ạ?

Đơn xỏ dép ngủ, mò mẫm ra phía cửa, loay hoay mãi mà không mở được cửa. Cửa hình như bị khoá từ phía ngoài, Đơn mệt mỏi thở hắt, cố sức vừa đập tay vào cửa vừa hét:

-Có ai không ạ??? Có ai... Aaa!!!

Định bụng đập thêm mấy cái, ai ngờ cửa tự nhiên cách mở. Chưa kịp định thần Đơn đã được ai đó ôm lấy, quanh người bao trùm bởi mùi hương thơm dịu. Cô bàng hoàng, mắt mở to, quàng tay ôm lấy vờ vai to lớn phía đối diện:

-Thành...

Hốc mắt Đơn nhanh chóng ửng đỏ, cuối cùng cô cũng đợi được đến ngày nó về, cuối cùng thì... Thành khẽ cười, đầu vùi sâu hơn vào hõm vai Đơn, hai cánh tay ôm ở eo cô siết càng chặt:

-Ừ, tao về rồi, công chúa của tao!

Đơn nức nở oà lên như một đứa trẻ, sau đó cô cái gì cũng không nhận thức được, chỉ biết vai áo Thành dính nước mắt mình trở nên ướt đẫm. Thành dỗ dành cô nửa tiếng đồng hồ, đợi đến khi cô ngừng khóc mới buông ra, mang cô đặt yên vị trên giường lớn. Đơn đưa tay lau bước mắt, gấp gáp hỏi:

-Đi du học gì mà mới có 2 năm đã về thế? Du học kiểu tên lửa hả?

Thành nghe câu hỏi cười đến là vui vẻ, cậu tháo tai nghe ra quăng lên bàn, xoa đầu Đơn:

-Chưa học xong, mới học hết lớp 11 thôi. Ở bên đấy bọn tao đang nghỉ hè nên về.

-Học hết lớp 11 rồi?! Còn Thanh đâu? Còn...

Đơn ngật ngừng, vỗ vào má hai cái, phụng phịu bĩu môi. Không được, chúng nó bỏ cô mà đi, còn không liên lạc với cô 2 năm trời, cô phải giận mới đúng, sao lại hỏi về chúng nó? Lại nghĩ đến Thành, cũng bỏ đi luôn, nhưng ít nhất vẫn còn chịu liên lạc với cô. Hừ, tạm tha cho mày.

-Sao tao lại ở đây?

-Còn sao chẳng gì nữa? Nguyễn Minh Thanh từng là đại tể trưởng cấp II lại bị bọn cá biệt cấp III dằn cho thừa sống thiếu chết, đã thế còn luôn miệng nói dối với tôi đây là sống rất ổn rất vui vẻ. Sao? Sao gì? Sao có cái bánh bao trên trời!

Thành không tỏ thái độ gì nhưng nghe giọng chắc chắn là đang giận, Đơn cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ bối rối cúi gằm, mười ngón tay đan vào nhau. Cô ấp úng, hờn dỗi phản bác:

-Gì chứ? Nói với mày thì mày sẽ bỏ công bỏ việc quay về với tao sao? Kể cả có, tao nở để mày làm thế sao?

Giọng nói trong trẻo vang vọng cả căn phòng, Thành bần thần, lát sau vừa buồn cười vừa đau lòng. Ngốc, cậu biết nó bị bắt nạt từ đợt nó bồng cấp độ IIIa rồi, thế nên mới phải thu xếp công việc về sớm đấy chứ. Hơn nữa thằng nào đấy có vẻ chịu không nổi, không thì dự tính của cả ba đứa là hết đại học mới về cơ. Đoạn lại nhìn qua bộ dáng đầy tủi thân của đứa đang ngối trên giường, không nhịn được véo má nó đầy nuông chiều:

-Rồi rồi, bố mày hiểu tâm ý của mày rồi! Bây giờ mày ngối đây chờ chút, tao đi gọi đồ ăn lên cho công chúa của tao ăn được chưa?

Đơn bị véo má liền yên lòng, buông một chữ "được", để Thành đi ra ngoài gọi đồ ăn. Lát sau quay lại trên tay cậu không chỉ cầm theo đồ ăn, mà còn mang theo cả một bất ngờ lớn.

Lớn đến khiến Đơn suýt oà lên một lần nữa.

Thanh!

Mắt Đơn đã đỏ lên rồi, có đi đâu giận nên vẫn cố nhịn, nhận lấy đồ ăn xong là ngối ăn liền tù tù, không nói năng câu nào cả. Thành cười đều, bí mật nháy mắt với Thanh đầy khiêu khích, đoạn cậu bỏ ra ngoài, để cho hai đứa kia có không gian riêng. Thanh tiến lại gần Đơn, dịu giọng gọi:

-Đơn...

-Tôi tên là Minh Thanh, ai quen cậu?

Đơn lừ mắt, như trẻ con xoay mặt vào trong. Thanh nhìn thấy bộ dạng này thì phì cười, ở nước ngoài nghe nói con bé này sống 2 năm qua mạnh mẽ lắm rồi, không ngờ đến khi cô trở về thì lại như con nít. Thanh nhún nhường, lay vai Đơn dõ dành:

-Thôi, tao biết lỗi rồi, tao cũng biết là mày buồn. Tha lỗi cho tao...

-Cả 3 đứa tự đứng đi vô âm vô tín, không nói một lời nào để tao một mình ở Việt Nam, xin lỗi thế là xong hả?

Rõ là Đơn không có khóc, thế mà tại sao giọng lại cứ nghẹn ngào làm Thanh cũng buồn theo. Mắt Thanh hơi đỏ lên, mạnh bạo xoay Đơn ngược lại, quát vào mặt Đơn:

-Đơn, mày nhìn tao đây này!! Giờ nếu mà tao nói tao không đi không được, muốn mày thông cảm cho tao gì mà mày có chịu nể tình bạn bè mà tha lỗi cho bố mày không?!? Nếu tao nói tao bỏ mày lại là có lí do, muốn mày bất chấp trước kia dù có thế nào mà tha lỗi cho tao? Có được không?!?

-Bạn bè như cái bẹn bà!

Đơn chỉ lẩm bẩm làm màu mỗi thế rồi sà vào lòng Thanh ngay lập tức. Thanh cười rộ lên rất đẹp, xoa đầu con bé trong lòng, yên lặng gạt đi từng giọt nước đọng trên khoé mắt nó. Đơn khóc xong Thanh mới dựng cô ngẩng ngay ngắn dậy, nói với vẻ mặt rất nghiêm trọng:

-Tuần này tổng kết rồi, có phải tối mai có prom không?

-Ờ, sao cái gì mà cũng biết vậy?

Đơn căng thẳng nhìn mắt cô gái tóc vàng phát sáng, máu sục sôi. Thanh nhiệt huyết trào dâng cười ma mãnh, hét ồm lên cho tận ngoài cửa nghe thấy:

-THÀNHHHHHHHHH.....!!!! VÀO ĐÂY BỐ BẢO OOOO.....!!!!

Sau tiếng hét tưởng chừng như có thể xuyên thủng nóc nhà đó thì Thành học tốc chạy vào, miệng ngậm đầy đồ ăn, lúng búng chấp tay hành lễ kiêu quân đội với Thanh:

-Báo cáo Chuối Tiêu, em đã có mặt!

-Đi chuẩn bị cho tao, váy dạ tiệc đẹp nhất, giày cao gót xa hoa nhất, thợ làm tóc, thợ trang điểm, mua thêm cho bố mày chai nước hoa xịn về đây, nhanh nhanh nhanh!

Trước một đồng đồ mà Thanh yêu cầu, Đơn hoang mang khó hiểu lắc tay cô, mặt thộn ra hỏi:

-Mày làm gì thế?

Thanh mỉm cười ranh mãnh, giọng ngậm mùi hắc ám:

-Làm cho cả cái trường này sáng mắt ra!

Bắt nạt vợ của tao, không có mắt!

Dương bây giờ mới hiểu, chọc vào Minh Thanh là một sai lầm lớn của cuộc đời hắn. À không, giờ phải gọi là Nguyễn Giản Đơn mới đúng. Bố hắn bị mất việc hoàn toàn, về đập hắn một trận thừa sống thiếu chết, mặt mày bầm tím hết cả. Ngân thì thâm hơn, cái chân giả què của cô ta bị đập cho thành què thật, dù sao bấy lâu nay cô ta cũng chỉ lừa dối mọi người, lại dám bày trò tung clip của Đơn lên mạng, đáng lắm! Toàn bộ đám con nhà đại gia lớp 10A1 bị xử từng đứa một, kín đáo tống chung vào một nhà giam trong tù, cho nếm thử cuộc sống gian lao khổ cực hơn quân đội trong 10 ngày, con gái thì ở 7 ngày. Cả đám sợ mất mật, nhớ đến cảnh ở cùng mấy tên tội phạm có tiền án mà run rẩy, cắn tay thề với trời sẽ không bao giờ động vào Nguyễn Minh Thanh một lần nữa.

Đám học sinh lớp 10A1 được thả ra trước 4 ngày tới prom, Nhưng gần như rồ lên. Mẹ nó, người đứng sau Minh Thanh có thể một mình cân cả

lớp 10A1 thật, cô phát điên!!! 5 tên chặn Đơn ở hành lang chả hiểu sao có cái máy quay góc khuất từ đâu lòi ra, toàn cảnh ngày hôm đó lọt hết vào tay hiệu trưởng, tất nhiên cắt phén đoạn Đơn cần dao đi. Máy đưa bị đình chỉ tham gia với Dương và Ngân chẳng khác hơn là bao, lần thứ 2 trong cuộc đời bị đầu gấu dẫm tường đập cho một trận.

Dưới thế lực cường đại nào đó, từng việc đều được giải quyết êm đẹp trong im lặng, gieo nhân nào gặt quả đấy, chẳng đứa nào thoát được. Sau liên tiếp hàng chuỗi sự việc thanh toán nợ nần lần này, toàn trường truyền ra rất nhiều tin lạ, nào thì Minh Thanh là con nhà mafia, gia cảnh của Minh Thanh bla bla, Minh Thanh rất bla bla bla, nhiều bla lăm, bla x n, kể ra một người cả ngày không hết. Nói chung là bọn trong trường giờ biết sợ rồi, không dám động vào Minh Thanh một lần nào nữa. Thụ hay tin vui về đi học, sau đó lại nóng lòng chuẩn bị đi dự prom. Cô nghe đã biết bọn kia về giúp Đơn rồi, có đi đâu... chẳng biết người kia... có về không? Thụ buồn buồn, mắt sụp xuống.

Prom của bọn con nhà giàu đương nhiên khác prom trường thường. Chúng nó làm thành hẳn một dạ tiệc hoành tráng, không có DJ hay cái gì hết, chỉ có một ban nhạc cổ điển, cùng với một đồng đội ăn như tiệc của giới thượng lưu mà thôi. Tất cả học sinh trong trường mong đến tiệc lần này lắm, thứ nhất là để kết giao tạo thêm mối quan hệ này, hai là để đi ngắm trai xinh gái đẹp này, vân vân...

7 giờ tối prom mới bắt đầu, thế mà từ sáng sớm group kín đã có bao nhiêu status từ bàn dân thiên hạ đăng lên kêu gọi tìm prommate, rồi thì cả đàn cả đồng kéo nhau đi tụ tập mua đồ nói chuyện phiếm. Có lẽ đây là khoảng thời gian duy nhất trong năm có thể khiến cho học sinh trường cấp III Thanh Lịch hưng phấn đến vậy. Ai ai cũng nô nức, ai cũng muốn làm cho mình thật lộng lẫy để phô trương với mọi người.

Tối, cổng lớn của khách sạn chật kín xe cộ, các nàng váy áo thướt tha điệu đà bước tới sảnh tiệc trên tầng cao nhất, nam thì complet thẳng thớm lịch sự đi vào. Cổng sảnh tiệc đúng 7 giờ tối liền mở ra, tiếng nhạc du

dương tr ần bỗng của ban nhạc cổ điển phía chính giữa sân khấu vang lên. Khi toàn bộ đã ổn định vị trí của mình, việc đầu tiên phải làm là hội trưởng hội học sinh lên phát biểu đôi lời.

-Chào tất cả các bạn, tôi rất cảm ơn vì mọi người đã đến dự đầy đủ trong buổi prom cuối năm của chúng ta ngày hôm nay.

Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên, Luân mỉm cười, tiếp tục nói:

-Sau bao nhiêu cố gắng trong năm, sau...(tiếp tục nói).... Cuối cùng thì cũng có một ngày để chúng ta nghỉ ngơi thư giãn, giao lưu với nhau. Xin chân thành cảm ơn...(tiếp tục nói).... Và để khai mạc cho buổi prom, xin mời các bạn đến với màn khiêu vũ đầu tiên, với bài "Shower" của Becky G, đã được các nhạc công của chúng ta cải biên lại thành giai điệu du dương nhẹ nhàng nhất! Xin cảm ơn.

Tiếng vỗ tay lớn lại vang lên lần nữa, sau đó là tiếng đàn vĩ cầm réo rắt lượn quanh. Khách dự tiệc bắt đầu mời nhau ra chính giữa sảnh nhảy, những người còn lại thì đứng ở bàn ăn để thưởng thức các món tráng miệng. Mọi chuyện vẫn cứ thế tiếp diễn, cho tới tận 8 giờ tối hôm đó.

Dương bị đánh cho sưng mặt mà vẫn phải đi dự prom do ở nhà bố sẽ đập cậu ta tiếp. Cậu ta không cam chịu, lôi là cả Nhung đang suy sụp sau 7 ngày thử tạm giam đi cùng. Nhung nể bạn, cũng chuẩn bị váy áo đi chơi. Dương đến nơi thấy Thư ki ều diễm đứng ở bàn diễm tâm mắt li ền loé sáng, Nhung cũng mời Luân nhảy, Luân miễn cưỡng nhảy cùng một điệu.

-Hey lớp trưởng, hôm nay xinh thế?

Thư trong lòng khinh bỉ, nhắc thêm một miếng bánh ngọt cho vào miệng. Tên khốn này, bị đánh cho thành đầu heo cũng không bỏ được cái tật trêu gái. Dơ đĩa lên, Thư làm bộ chuẩn bị hành hung khiến Dương dùm dó lại, li ền miệng kêu mấy tiếng "đừng nóng, đừng nóng" rồi chạy biến mất.

Bản nhạc đầu tiên kết thúc, mọi người lui v ề xung quanh các bàn tiệc, xôn xao chờ đợi bài tiếp theo được diễn. Thường là vậy, cứ kết thúc một

bài dài là lại nghỉ ngơi 10 phút, sau đó lại tiếp diễn.

Mà trong 10 phút ngắn ngủi đó lại phát sinh sự cố ngoài ý muốn, một sự cố kinh thiên động địa.

Dương gãi đầu hậm hực ăn bánh, Nhưng giữ eo nên chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn, Thờn nhận được tin nhắn, miệng nở ra nụ cười bí ẩn. Giữa sảnh tiệc lớn và tiếng nói chuyện rì rầm, cửa lớn bỗng vang lên âm thanh cạch rất kêu tai. Theo phản xạ, tất cả mọi người đều nhìn ra ngoài cửa. Trong chốc lát, mắt người trong trường mở to, cảm như rớt ra đến nơi, mà người sửng sốt nhất vẫn là Dương đang đứng đằng kia.

Chàng trai với nụ cười ma mãnh trong bộ complet màu trắng dẫn đường đi trước, chỉ cần nhếch môi một cái là các cô gái nơi đây cứ thi nhau mà ngất. Theo sau là cô gái với mái tóc vàng óng đúng chuẩn nét đẹp phương Tây, đôi mắt xanh như biển cả ẩn dấu sóng ngầm mãnh liệt. Cô gái ấy mặc một bộ váy xanh biển pha xanh ngọc như một thiên sứ của đại dương, dặt theo sau người con gái mang trên mình nét đẹp phương Đông đầy bí ẩn.

Một thân váy trắng tinh khôi, thiết kế ren kín đáo mà không kém phần hấp dẫn, bông hoa hồng màu tím chàm thanh tao điểm xuyết càng làm nổi lên da trắng nõn nà. Mắt cá chân mảnh khảnh như ẩn như hiện sau ren váy, tóc đen hơi ánh nâu vì cháy nắng được tết xoắn hờ hững, để cho mấy lọn tóc mai hơi xoắn lưa thưa buông sát mặt. Đôi môi anh đào ướt át, má thoa phấn hơi hồng lên, đặc biệt là đôi mắt cứ như hai viên ngọc thạch màu cà phê lấp lánh phản chiếu. Khuyên tai một bên dài một bên ngắn màu trắng bạc đúng đưa nhẹ theo bước đi, từng cử chỉ đều tao nhã như hoa bưởi trắng, lại nồng đượm yêu kiều như hoa lưu li.

-Ôi, ai vậy? Trường mình có người đẹp như vậy sao?

-Vlin hót gơ, tại sao ở chung một trường mà không thấy đâu hết?

-Đưa tóc vàng kia chắc chắn không phải trường mình, đưa con trai tóc hung đỏ kia nữa, trường mình có cho nhuộm tóc đâu?

-Trời ạ, kia chẳng phải là Nguyễn Giản Đơn sao? Còn hai đứa đi cạnh nó không em Thanh hotgirl với Thành giang hồ thì còn ai vào đây?

-Gì? Nguyễn Giản Đơn là ai vậy?

-Là em gái học cấp II trường cũ của tôi ý. Lúc nghe tin em đỗ Thanh Lịch tôi tìm mãi mà chẳng thấy đâu, cứ tưởng chọn trường khác rồi, không hiểu tại sao lại xuất hiện ở đây.

-Ừ nhỉ, tôi nhận ra con bé này rồi, nổi tiếng như nó sao trong suốt một năm qua không ai để ý nhỉ?

Thư nghe lời bàn tán xì xào chỉ yên lặng nhếch mép, quăng ra một quả bom khiến mọi người bùng nổ:

-Nguyễn Minh Thanh 10A1 đấy!

-CÁI GÌ!?!?

-Con lập dị ấy? Uwhat???

-Ô phải rồi, "Nguyễn Minh Thanh" không phải là ghép từ "Minh" và "Thanh" sao?

-Lại còn Minh nữa, Minh nào? Đẹp trai không?

-Thằng cu đấy đẹp trai lắm, mấy gái cứ chuẩn bị ngắt đi!

-Nhưng mà trên kia có mỗi Đơn Thanh Thành, Minh đâu sao không thấy?

-À, tôi nghe đồn nó đi du học rồi, chắc chẳng về đâu!

-Chết rồi, lúc trước có mấy lần bắt nạt Minh Thanh, éo ai ngờ là nó xinh thế này chứ?

-Ôi vì rồi các ông ạ, tôi học chung lớp với nó 1 năm mà suốt ngày chê nó xấu, tôi tiếc đcđ, biết sớm có phải lấy lòng nó được không?

-Tôi thì khác gì? Nãy còn định ra làm quen em tóc vàng kia xong, giờ thì khỏi!

-Tôi mới sợ đây này, suốt ngày hòa theo thằng Dương con Nhung bắt nạt nó, không biết cái bạn đẹp trai bên cạnh có ghét tôi không nữa..

Trước những tiếng xì xào không dứt, Thanh dịu dàng đưa Đơn vào chỗ ngồi. Đoạn cô chìa tay ra với Thành, cười mỉm:

-Thế nào Martin Maknet, không định mời Cheylabell Melorline này nhảy một điệu sao?

Thành mỉm cười, cúi đầu xuống hôn vào tay Thanh, tao nhã mời cô ra giữa sàn nhảy:

-Gọi Thành là ổn, Bell yêu dấu!

Đơn đứng gần Thư, hạnh phúc nhìn hai đứa bạn của mình nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý. Thư tò mò, ghé sang thì vào tai Đơn hỏi Minh đến chưa, Đơn bất lực thở dài, lắc đầu tỏ vẻ cô không biết.

-Ôi, hoá ra là Minh Thanh, xinh thế này cơ à, rên thử giống hôm trước tôi nghe xem nào, không có tôi chẳng nhận ra mất!

Dương đúng là thằng đều của đều, thành công lôi sự chú ý của mọi người về video hôm trước. Phải thôi, xinh thì sao, xinh mà hôm trước còn rên như con *** ý, đến là đáng khinh bỉ! Vài ánh mắt coi thường chĩa về phía Đơn, cô vẫn đứng yên bất động không nói gì khiến cho Dương tức điên lên. Nhìn Đơn hôm nay xinh đẹp mà Dương loá hết cả mắt, tính đố kị và độc chiếm đẩy lên cao. Luân vẫn còn đang kẹt với Nhung không kịp để ý đến chỗ này, Dương tranh thủ cơ hội đẩy Đơn ra sát bàn ăn, khiến cho cả người cô ngã đè lên đồng bánh ngọt, tiếng va chạm lớn vang lên, vài đĩa thức ăn đổ xuống nền. Dương cảm thấy hả hê, cười điên dại:

-Sao không nói gì, rên đi, rên r ối tôi cho, hahaha...!

Đơn nhíu mày căng thẳng, riếng hét thất thanh của vài bạn đã lôi kéo được sự chú ý của Thanh và Thành đang nhảy đầng kia. Tên Dương này bị điên r ồ, giữa thanh thiên bạch nhật mà nó dám lu ờn tay vào váy cô, nó muốn chết?!?

Không khí căng thẳng, Dương làm càn muốn hôn lên khuôn mặt Đơn, khiến cô sợ hãi nhắm tịt mắt lại. Một tia lí trí còn sót lại trong đầu, Đơn g ầu như muốn nổ tung, vớ lấy cái đĩa sứ muốn đập mạnh vào đầu Dương...

Học bạ học biếc gì, cô không quan tâm!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó có một bóng dáng phi tới, dang chân đập một phát khiến cho Dương bay xa, lăn vài vòng trên mặt đất. Đơn được mùi hương quen thuộc đến không thể quen hơn kéo dậ, tay người đó kịp thời kìm giữ hành động ngốc nghếch của cô, giọng nói trầm ấm vang vọng bên tai. Trước tiếng hét của bao nhiêu người, Minh mặc bộ complet đen quỳ xuống, hôn vào bàn tay Đơn, động tác so với Thành ban nầy chỉ dịu dàng hơn chứ không kém:

-Xin lỗi vì v ềtrẽ, thế giới của tao.

Sau đó vài giây, cả sảnh tiệc im lặng r ồ lập tức bùng nổ.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 41: Ngoại Truyện: Thư Và Linh

Thư.

Tôi chả rõ mình thích Minh từ khi nào, hình như là vào ngày đầu tiên bước chân vào lớp 1, lúc thấy được đáng vẻ chững chạc cùng cái mặt đẹp trai của cậu ta.

Từ hồi bé tí tí tôi đã là một đứa cu ồng công chúa. Thế giới barbie với những đi ều tưởng chừng như không tồn tại luôn có sức hút rất lớn đối với tôi. Trong đó còn có cả tình yêu giữa công chúa barbie và hoàng tử, một loại tình yêu có khả năng vượt qua mọi thử thách của mụ phù thủy. Tôi đã từng tự hỏi rằng, liệu một ngày nào đó sẽ có một người yêu tôi như thế?

Hoàng tử của tôi sẽ là một người vô cùng đẹp trai, người cười bạch mã, nụ cười toả nắng, khi người ấy nói chuyện, hào quang sẽ toả ra xung quanh, bao trùm lấy không khí một hương thơm ấm áp.

Người ấy chỉ thuộc về mình tôi.

Ngày đầu tiên khi cô bé với cái đầm hồng đáng yêu bước vào lớp ấy, khoảnh khắc mắt chạm mắt, tôi đã yêu Minh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nụ cười còn đọng lại trên môi cậu ấy như giọt nắng cuối mùa đông, thổi bùng vào trái tim mộng mơ của con bé 6 tuổi một làn gió mới.

Vừa ấm, lại vừa lạnh.

Nụ cười ấy chỉ ấm khi nhìn vào đôi mắt kia.

Nụ cười ấy sẽ ngưng đọng, khi đôi mắt kia nhìn đi chỗ khác.

Tất cả còn lại chỉ là vẻ trậ̀n tư đi ệ̀m tĩnh, cùng ánh mắt mê luyệ́n không sao rời.

Cậu ta rõ ràng không cuọ̃i bạch mã, không đeo áo choàng, hông không mang bảo kiệ́m. Thế nhưng tôi có thể khặ́ng địṇh, cậu ấy chính là hoàng tử, người sinh ra để dành cho công chúa. Mà cô công chúa đáng yêu được nhắc đến, lại chính là tôi.

Sau này tôi nhận ra, những thứ ngoài đời hoàn toàn không giống như trong phim ảnh. Mà hoàng tử, lại dành cho một cô công chúa khác. Thế giới của tôi bỗng dưng nhuộm một màu u ám. Tôi lồi hết đĩa của mình ra, nhìn vào từng hình ảnh trong đĩa, chăm chú vào khuôn mặt rạng rỡ của barbie, r ậ́i bẻ...

Ngày hôm đó, sọt rác chất đậ̀y những đĩa nhựa.

-Cậu nói ai vô duyên cơ?

-Nói chuyện ăn uống cứ như đựa vô học vậy.

-Đậu phụ này ngon này, Minh ăn đi!

Tất cả chỉ là giả dối. Ở thế giới tàn khốc này, người con gái kia mới chính là công chúa, còn tôi mãi mãi luôn là nhân vật phụ. Dù tôi có cố gắng bao nhiêu, gây sự chú ý như thế nào, cậu ấy vẫn không nhìn tôi dù chỉ là một khoảnh khắc.

Bẻ đĩa chưa đủ, tôi còn lồi tất cả các bộ váy công chúa của mình vút ra ngoài cửa phòng. Mẹ tôi nhậ̣t lại từng bộ, từng bộ, lậ̀m bậ̀m trách tôi lãng phí nhưng hôm sau lại chi ệ̀u theo bản tính thất thường của tôi mà mua thêm vài bộ quần áo bình thường. Nhìn mấy cái váy tôi thấy hơi tiếc, tuy nhiên lại nhanh chóng gạt suy nghĩ đó ra khỏi đậ̀u. Nhân vật phụ sẽ không thể luôn gặp may mắn như công chúa, nhân vật phụ phải dựa vào chính bản thân mình để hạnh phúc.

Kể từ khi ấy, tính cách của tôi dường như thay đổi hoàn toàn.

Tôi trưởng thành hơn, tôi được làm lớp trưởng, tôi thi Sinh được giải nhì thành phố, lời nói của tôi cực kì có uy lực. Sao nào Dạ Từ Minh, không phải cậu thích cô bé ấy vì cái lối suy nghĩ lớn trước tuổi của cô ta hay sao? Bây giờ tôi đã vượt cô ấy rồi này, làm ơn, nhìn tôi lấy một cái có được không?

Cậu ấy quả thật có quay lại nhìn tôi, mặc dù chẳng qua là cái nhìn phảng phất mà thôi. Trái tim con người có 4 ngăn, một ngăn cậu để cho những thứ còn lại, ba ngăn kia cậu lại dành trọn cho cô gái ấy. Có lẽ hình ảnh của tôi trong mắt cậu chỉ là thứ gì đó chập chờn và nhỏ li ti, mà đốm lửa nhỏ, sao có thể bằng ánh nắng mặt trời chói chang đang mỉm cười phía kia được cơ chứ?

Tôi biết, yêu đơn phương, thật sự rất khổ.

Tôi ghét thứ tình cảm này, tôi ghét cậu, ghét lây sang cả người con gái ấy. Cô ấy bị kẻ xấu hại, tôi muốn cười một trận thật hả hê, vậy mà cứ sao miệng không thể nhếch lên nổi?

Tôi thừa nhận, trong thâm tâm tôi vẫn luôn xem mình là một nàng công chúa, sự kiêu kì trong tôi không cho phép bản thân cười trên nỗi đau của người khác, bản chất lương thiện này làm tôi thiệt thòi biết bao nhiêu.

Haha, tôi lại đang nguy hiểm cho bản thân mình đấy sao? Ừ, thật ra, tôi chỉ là không muốn nhìn cậu đau lòng mà thôi.

Cái ngày tôi bắt gặp cậu tay trong tay với người không phải nhân vật chính, cả cơ thể tôi bỗng nhiên co rút mạnh. Tại sao? Cậu lại định làm cái gì? Đôi mắt kiêu ngạo lạnh băng kia, ẩn sâu trong đó sao lại là một nỗi buồn thấm thiết? Là con bé ng ời xe lăn này khiến cậu phải tách xa công chúa sao? Lấy tư cách là một nhân vật phụ, tôi KHÔNG-CAM-LÒNG! Hoàng tử phải ở bên công chúa, đó là chân lí vĩnh viễn không thể xoá đổi. Cậu muốn phản bác đi đâu đó sao? Được, vậy giải thích đi, tại sao tôi lại không thể ở bên cậu thay cho cô ấy cơ chứ?

Ngày cậu đi, tôi nhìn thấy cô ấy khóc. Cô ta khóc còn có bạn bè để an ủi, còn tôi, nước mắt của tôi cậu liệu có nhìn thấy chẳng? Cũng giống như

nàng tiên cá, nước mắt của nàng ta có thể biến thành những viên pha lê tuyệt đẹp, cuối cùng chúng vẫn chỉ hoá thành bong bóng, bay theo nàng về với đường chân trời. Bong bóng tan, vĩnh viễn không thể so với hai hàng lệ đọng nơi khoé mi nàng công chúa đất liền.

Năm lên cấp III, cô ấy lột xác.

Tôi nghĩ, quả là nhân vật chính, chỉ cần một thời gian đã có thể thay đổi, không giống như tôi đây đã phải đập biết bao nhiêu đờ, buông bỏ biết bao nhiêu thứ mới có thể được như hôm nay. Cô ấy chào tôi, đôi mắt sáng sủa trong suốt như biết cười. Đôi mắt này đã từng hút cậu vào sâu trong đó, không tài nào dứt ra.

Có phải chỉ cần bảo vệ được đôi mắt này tôi sẽ lại được thấy cậu cười? Dạ Từ Minh, tôi vì cô ấy mà đã hy sinh quá nhiều, cậu có nên nói một lời cảm ơn không?

Đêm dạ hội, cậu một lần nữa xuất hiện khiến lòng tôi như vỡ oà. Cậu về rồi, cuối cùng cậu đã trở về! Và lại không ngoài dự đoán, cậu cần lấy tay công chúa, nâng niu trao vào đó một nụ hôn. Tôi chỉ có thể cười nhạt, tương lai này dù có thế nào cũng không thể đổi thay.

Có lẽ cậu đã đi đầu tra ra việc tôi cứu Đơn. Vài ngày sau, lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu ấy ở tại nhà cô ấy nói với tôi: "Cảm ơn cậu rất nhiều!"

Ừ, tôi mãi nguyện rỗi!

Cuối cùng thì, sự ấm áp kia cũng dành cho tôi một lần, dù đó là lần duy nhất, và cũng là lần cuối cùng.

Cậu đến và đi như một cơn gió thoảng, lấy cắp tuổi thanh xuân rực rỡ cùng với tình yêu và lòng nhiệt huyết của tôi.

Cậu sẽ là mối tình đầu đẹp đẽ nhất trong thâm tâm người con gái này. Mai sau đâu có nhớ lại, tôi sẽ luôn tự nói với mình rằng, kí ức đẹp đẽ mà cậu mang đến đã khiến cho tôi có thêm kiên cường, khiến cuộc sống của tôi hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Cảm ơn cậu, vì đã bước chân vào cuộc đời tôi!

Linh.

Ấn tượng đầu của tôi với Đơn là: Nó quá yếu đuối, xui xẻo hơn nữa lại là mục tiêu của em gái tôi.

Lần đầu tiên đập nó mấy phát, cảm giác chính là người nó mềm quá, không nổi đập mạnh. Thế mà mới hãy một phát nó đã ngã ra tường, cũng không ngờ lực nhẹ thế cũng đủ làm nó bầm tím toàn thân.

Nhưng mà thôi, đã diễn thì diễn cho trót. Tôi làm bộ gào lên trước sự khích bác của nó. Ủ, chắc hẳn nó đang ghét tôi đi? Ghét cũng được, Ngân đã ra lệnh cho tôi đánh nó thì tôi phải làm.

Hôm ấy ở trong thư viện, nó thoa thuốc cho tôi, tim tôi đập mạnh. Bỗng dừng lại có chút tự đắc, cảm thấy cái mặt đẹp trai của mình cuối cùng cũng có người si mê rồi. Bị đập cho một trận mà vẫn dụi dàng được như thế, hẳn là tình yêu sét đánh đi?

-Ngoài bố mẹ đánh ra, vết nào là của nó?

Đơn nói. À, hoá ra cũng chẳng phải vì tôi. Tôi ngỡ ngàng ngừng vén áo lên cho nó chụp vài phát, lòng thẩn hoang tưởng không phải nó mang cơ thể tôi về làm kỉ niệm đó chứ? Ủ, dù sao tôi cũng sẵn chắc lắm mà!

Khi đã thoát khỏi nó, tôi rút lên vài chữ "chết tiệt"! Đù, vừa nãy sát khí nhiều vậy, sợ đá ra quăn.

Ngày em gái yêu quý lật bài lần cuối, tôi thở phào nhẹ nhõm, thực hiện cam kết cuối cùng với nó: Ra đi ầu kiện với Minh, để Minh hẹn hò cùng em gái đến tận lúc Minh đi. Đứng dưới sân trường đầy lá rụng, cứ ngỡ người đau khổ hoảng loạn nhất phải là Đơn cơ, éo ai ngờ từ đâu có con nhóc xuất hiện, chạy ra vừa khóc vừa nháo, chửi em gái tôi làm em gái giận liên hồi.

Ha ha Ngân yêu quý à, trong suốt quãng thời gian từ lúc Ngân bị què chân đến giờ, cuối cùng cũng có người cho em ăn hành. Con nhóc kia, anh nhớ tên mày rồi đấy! Thư phải không nhỉ?

Vài ngày sau đó, tôi phát hiện cái chân của Ngân thật ra đã khỏi do tận mắt thấy nó đứng lên với đờ trên nóc. Tôi cũng không ngờ em gái mình che giấu lại thâm sâu như thế. Kiểm tra định kì hàng 6 tháng một lần, nó đều có thể nín nhịn khi bác sĩ cấu vào, không một chút rên đau làm cả nhà cứ tưởng nó liệt thật. Nhưng tôi vẫn kệ, nó muốn giả đờ cứ cho nó giả, dù sao chẳng ảnh hưởng gì đến tôi. Trẻ con như nó chắc làm màu tí lấy sự thương hại từ bố mẹ thôi, chẳng làm gì hơn được đâu. Những trò nhỏ nhặt trước đây nó hại Đơn toàn là mấy trò vớ vẩn: Chết keo, chết kẹo, hay ra lệnh cho tôi đánh Đơn vài nhát, hoàn toàn không có gì nghiêm trọng. Mãi về sau khi Thành cho người làm cái chân em gái tôi trở nên liệt thật, tôi mới vỡ lẽ, hoá ra Ngân còn có thể làm cả chuyện độc ác hơn thế nữa. Dù sao vẫn là máu mủ ruột thịt, tôi trách Minh, Minh lại nói Thành chỉ đập vào chân Ngân mấy phát, tháng sau chắc sẽ khỏi. Nhưng Minh lại cố tình bắt bác sĩ nói dối Ngân là chân nó liệt thật, khiến em gái tôi một thời gian lâm vào hoảng loạn.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Đợt đi tham quan bản Xôi, Thư là đứa duy nhất tỏ ra bình thản khi nhìn thấy tôi ngỗ cạnh Đơn. Con bé Thư này có ánh mắt sắc sảo vô cùng, cái gì nó cũng thấu. Tôi nghĩ Dạ Từ Minh mà biết có đứa còn thông minh hơn mình, không hiểu sẽ nổi khùng đến mức nào?

Suốt thời gian đi chơi, tôi bị buộc với cái Đơn, thi thoảng cũng nhìn Thư vài lần, nhưng đều chỉ là thoáng qua. Nếu phải so sánh, hai đứa nó chính là hai cực đối lập, một đứa trăn trĩnh như nước, một đứa nổi bật như lửa, một đứa lạnh nhạt như mặt trăng, một đứa lại thu hút như vầng thái dương trên trời. Có đi đâu vầng thái dương kia đang trên bờ vực sụp đổ, còn tôi đây lại đập cho thái dương một nhát, làm cho nó hoàn toàn vỡ nát.

Cuối cùng Đơn cũng có thể tự nâng được vali mình lên.

Tôi để ý, Thư hay tỏ ra rất thờ ơ, bên trong lại hay quan tâm Đơn đến những đi ều nhỏ nhặt nhất. Lúc nó vút máy sậy cho tôi khiến tôi hơi ngạc nhiên. Quả nhiên là cô bé sắc sảo, đến giao kèo giữa tôi và Minh mà nó cũng biết, chẳng hiểu còn cái gì qua đ ược mắt nó không?

Lên cấp III, nghe Luân nói, Đơn thay đổi hoàn toàn. Nghe xong tin này tôi có cảm giác như dù Đơn có làm gì cũng sẽ là tâm điểm ấy, vì kể cả trở thành kẻ lập dị thì nó vẫn rất nổi bật. Đơn đ ược thầy cô yêu quý, điểm số cao, mà Thư bỗng nhiên lại trở thành mục tiêu ánh nhìn của rất nhiều người. Giả thuyết của tôi đ ược đặt ra rằng, nếu Đơn bỏ khẩu trang ra, liệu Thư có toả sáng đ ược như thế nữa không?

Đáp án là không!

Liên tưởng đến mấy bộ phim kiếm hiệp trên tivi, hay mấy cuốn tiểu thuyết của con crush cũ tôi đ ọc, nữ chính luôn là vạn năng, nhân vật phụ đ ều chỉ làm nền, mà theo tôi thấy nữ chính ở đây chính là Đơn. Tôi chợt cảm thấy đáng thương cho Thư, một người tài giỏi như thế lại bị Đơn lấp mất, thế giới này liệu có công bằng?

Câu trả lời lại là không.

Sau đó tôi với Thư liên lạc nhiều hơn, cũng chú ý đến Thư hơn. Căn bản vì nó với Đơn học chung trường, ngoài Luân ra còn có nó để tiện bề theo dõi con nhóc kia.

Hôm phát hiện Đơn bị đánh hội đ ồng, Thư đã khóc. Tôi không hiểu sao cảm thấy hơi đau đau, nước mắt của Đơn còn không đủ để khiến tôi bối rối như thế. Mà đi ều khiến tôi khó hiểu nhất là tại sao Thư phải quan tâm đến Đơn như vậy, xét về tình mà nói, Đơn không phải là đối thủ của nó sao?

Nguyên một ngày trời Thư trực ở bệnh viện, chỉ về nhà tắm rửa qua loa rồi lại đến ngồi cạnh Đơn. Tôi có chút đau đầu, biết là nó rất kiên cường, thế nhưng nào có nhất thiết phải cạnh thế đâu? Dẫu sao Thư với Đơn chẳng có lí do gì để mà yêu thương nhau sống chết như Đơn với đám bạn cũ của nó cả.

Khoảnh khắc Thư nín lấy ống tay áo Thành, tôi bỗng nhiên hiểu vì sao con nhóc chịu ở lại bệnh viện. Hoá ra cũng chẳng phải do yêu thương Đơn gì cho cam, mà là để ngóng tin tức từ người-nào-đó. Tôi cảm thấy nó bắt đầu giống với em gái tôi, bất chấp tất cả vì người mình thích. Lẽ nào sự quan tâm từ trước tới giờ của nó dành cho Đơn đều là giả dối?

Chốc lát, tôi hăm hăm dờ dờ mà ghét Thư, lại không để ý rằng nước mắt cô nhóc rơi vì Đơn chứ không phải vì Minh.

Ghét được vài tuần, đến khi được mời đi dự prom lại nín tịt. Thư nói nó không có bạn nhảy, cứ thế muốn đưa vé cho tôi đi. Thôi xin, tôi từ trước tới giờ ghét nhất mấy cái nơi như thế, thà cứ phóng ra đường uống dấm cốc trà đá, không thì ngồi đi đâu hoà ở nhà chơi game còn sướng hơn. Ngay lập tức, tôi từ chối.

"Tan chưa?"

"Chưa, nhưng muốn về rồi."

"Đợi tí, tao ra đón mày!"

8 giờ tối, hăm dờ nhận tin cho nó, hăm dờ giữa cái tiết trời nóng chảy mồ hôi háng này vác xe ra đón nó về. Lúc nhìn thấy nó mặc cái váy dạ tiệc màu xám, bản thân không hiểu sao thậm cảm ơn trời phật vì mình đã đi, để có thể được thấy nó trong bộ dáng lộng lẫy này. Từ xa Thư đã thấy tôi, nâng tay xách váy chạy tới. Khuôn mặt được trang điểm nhẹ của nó khe khẽ nhăn lại, mắt hơi hơi đỏ, như kiểu muốn kìm nén cái gì đó.

-Sao lại tốt bụng mà ra đây đón tôi vậy?

-Tao đã bảo mày kém tuổi tao, phải xưng "em"! "Em" hiểu không?

Nó xì một cái, nhấc váy trèo lên xe.

-Giờ đi đâu?

-Về nhà tôi.

Theo sự chỉ dẫn, tôi đèo nó về nhà, rồi bị nó lôi vào nhà chơi. Thằng em trai học lớp 7 của nó nhìn thấy tôi liền há mồm, lắp bắp hỏi "bạn trai chị hả?"

Nó cũng lười, đáp gọn lỏn một chữ ừ, làm thằng bé vừa chạy theo vừa thắc mắc tại sao tôi không giống anh trong ảnh.

Mà thôi, thằng bé hỏi gì không quan trọng, quan trọng là khoảnh khắc nó nói ra chữ "ừ" đẩy tim tôi bỗng dưng đập nhanh đến lạ thường. Haizzz... Từ bé đến giờ ngoài hình ảnh bố với cái roi mây ra, lần đầu tiên có người làm tôi phải hỡi hột đến như thế.

Sau đó khoảng 20 phút, Thư từ trên tầng bước xuống, tóc nhỏ nước, mắt hơi sưng, người mặc bộ đồ ngủ. Tôi len lén nhìn nó, thằng nhóc ngời cạnh cũng thì thụt vào tai tôi: "Chị em lại khóc rồi!"

Tối ấy được mời cốc sinh tố hoa quả ngon quá, sáng hôm sau mặt dày, phóng qua nhà rủ nó đi chơi.

-Không muốn!

Thư đáp, thành công làm con người một thân mồ hôi lội nắng lội gió đến đón nó tôi đây tức điên người.

-Tao cho mày 10 phút, không nhanh tao sẽ mang tấm ảnh trong ví mày đưa cho thằng Minh!

Nó mới đầu không tin, chạy lên tầng lục ví, 1 phút sau mới hét vọng xuống, đầu tiên là chửi tôi khốn nạn, tiếp đến là bắt tôi chờ ở dưới sân.

Suốt cả hè, sáng nào cũng tiếp diễn như thế, trừ 5 ngày đi biển với tụi thằng Minh. Thư dần thành quen, sáng tôi đến đã chuẩn bị xong xuôi chèo lên xe rồi. Có một hôm cứ thấy nó nhớ lại cái gì mà cười ngẩn ngơ, hỏi thì nó bảo: "Không phải việc của anh!", sau đó lại tiếp tục cười, có chút tự mãn. Tôi biết, chắc là lại nhớ đến câu cảm ơn của thằng Minh lúc ở nhà con Đơn ý gì! Xời...

Ngẩng đầu lên trời, tôi nghĩ, giá như những ngày như thế này cứ tiếp diễn thì tốt biết mấy! Rồi đột nhiên nó gọi:

-Ê!

-Hm?

-Trái đất này có 7 tỉ người, chắc phải có một người dành cho tôi chứ nhỉ?

-...

-Em trai tôi bảo thời tiết nóng nực thế này, mai sau cứ chọn thẳng nào nhà bắt đi đều hoà 24/24 mà lấy. Đỡ khổ!

-....

-Này, nghe tôi nói gì không?

-À... Thật ra.. Nhà tao có đi đều hoà đấy!

-.....

Tôi nhớ không nhầm, lúc đó là 8 giờ sáng, và trời rất là nóng...

Đôi lời của tác giả: Chuyện sau đó ai cũng biết. Thư x Linh, ship quá đẹp:b Đọc đi đọc lại vẫn thấy thương Thư quá, dù cô ấy xuất sắc như thế: << Phận làm nữ phụ mấy ai thấu, xinh đến mấy cũng chỉ lót đường cho nữ chính thôi, hiu hiu ;-;; Cô gái tôi thương nhất truyện...

Huhu, đăng đêm để cầu truyện. Ai cho tôi xin cái list xuyên không hoặc trọng sinh cổ đại huyền huyền có ma pháp đi:< Nhiều người cứ bảo đọc "Thiên Túng xinh đẹp", nhưng mà tôi chẳng thích kết NP lắm, với cả đọc xong "Tài năng tuyệt sắc" thì thấy truyện nào cũng nhạt hết, cảm thấy "Ttxđ" buff lố quá rồi, lại còn huhu, không hay.... "Tnts" ấy à, tôi đọc được

4 năm rồi đây... Cảm thấy mình hơi trẻ trâu khi cùng truyện đây:)))) Mà
kệ!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 41+2: Dạ Từ Minh? Ai Cơ? Hình Như Không Có Quen

Sau đó vài giây, cả sảnh tiệc im lặng rồi lập tức bùng nổ.

-Ôi mẹ ơi soái carrrrrr...!!!

Trước những tiếng nói ồn ào và hỗn loạn đó, Đơn giằng tay ra khỏi Minh, chạy tới dùng guốc cao gót dẫm mạnh vào hạ bộ tên đang nằm trên đất. Kế đến bỏ mặc sự sững sờ của mọi người, thuận tiện túm lấy cái khăn buộc một vòng quanh miệng Dương khiến hắn không thể kêu được nữa. Dương bị đau ở vị trí trọng yếu đã đành, miệng cũng không nói được luôn, cậu ta cứ thế bị Đơn lột hết áo ra, cầm khay bánh trên bàn rồi từng cái vào mồm, vào người, vào... quần.

Cảnh tượng hết sức buồn cười diễn ra: Sảnh tiệc lớn, tất cả mọi người trơ mắt nhìn cô gái xinh đẹp trong bộ váy đã bị bôi bẩn, mắt không có một tia thương tình dỗi cả chậu nước hoa quả lớn vào người một tên con trai.

Xong xuôi, Đơn phát hiện tất cả ánh mắt đang chĩa về phía mình. Cô ngại, ban nãy vì tức quá mà làm hỏng hết thức ăn của mọi người. Dù sao nó cũng đã bị hỏng khi Dương đẩy Đơn lên bàn ăn từ lâu, nhưng căn bản là Đơn thấy áy náy. Cô chạy qua phía Thanh và Thành đang cười nhin cười đến điên cuồn, lí nhí nhờ vả:

-Chúng mày có thể bảo người ta làm gấp một bàn tiệc mới rồi bày lên không? Tao sẽ đền bù cho chúng mày sau.

-Hả? À.. Ờm... Phụt...! Ờ ờ, đi đi, tao gọi cho!

Thanh làm bộ nghiêm túc phát tay ý là không thành vấn đề. Chỉ sau đó có vài giây khi mà Đơn đi khỏi, Thanh và Thành không nhịn được nằm bò ra đất mà phụt cười, cười đến khoa trương, đẹp hết vẻ lộng lẫy ban nãy:

-ÔI MẸ ƠI!! Hahahahaha...!!! Soái ô tô, soái ô tô bị bơ kìa! Hahahaha hohohoho...!

-Ừ, mẹ biết mà con trai! Mẹ buồn cười quá, cười vỡ bụng!

Thanh ôm bụng quỳ gập xuống, mặt đỏ lên, nước mắt chảy ra, miệng không khép lại nổi. Thành khoa trương hơn, lăn luôn ra đất, tay dấm thùm thụp xuống nền. Cả đại sảnh như bị xúc tác bởi cảnh tượng kia, bỗng nhiên ò lên cười rộ.

Còn mỗi vị soái ca từ lúc nãy đến giờ bị phũ, não bộ ngưng trọng, lông mày giật giật, tay vẫn giữ nguyên giữa không trung. Bị cho ăn bơ... khổ vì khổ soái ca ơi.....

-Giờ thì...

Mặt Thanh tối sầm, tiến lại gần Dương. Cô trưng ra nụ cười ngọt ngào lạnh sống lưng, dùng mũi giày vẽ một vòng quanh bụng Dương và nói:

-Hey, Dương, tôi tên là Cheylabell Melorline, gọi tắt là Anabell đó! Đùa thôi, thằng đầu tôm này, để bà cho mày đếm mùi đời nhé con! ❤️

-Đơn, đứng lại!

-....

-Đứng lại tao bảo cơ mà!

-....

-Ê, ê!

Đằng sau cứ gọi, đằng trước cứ đi, mãi Minh mới bắt được tay Đơn. Trời giờ là mùa hè, ra khỏi sảnh tiệc có đi đâu hòa là khí nóng lập tức xông tới, làm cho Minh đuổi theo vã hết cả mồ hôi. Ngoài trời đêm rộng lớn, muôn ngàn ngôi sao đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh, có thằng con trai cuối

cùng cũng kéo được tay đưa con gái lại, thế mà ăn ở thế nào lại bị nó hất ra mất.

-Mày...

-Cậu là ai vậy?

Minh ghen hòng khi nghe câu hỏi của Đơn. Cậu lúng túng gãi đầu gãi tai, vẻ kiêu ngạo đầy tự tin của 2 năm về trước trong chốc lát bay hết đi đâu cả. Dưới tiết trời nóng như thế này, nhất là 2 đứa mặc đồ dạ tiệc giữa phố đang trở nên quá nổi bật, Đơn không đời nào xoay người muốn bắt xe buýt về nhà. Nhận thấy người đối diện không kiên nhẫn định chạy đi mất, Minh vội vã kéo Đơn lại, bất lực phân trần:

-Không quen thì không quen, nhưng với cái bộ dáng này thì mày không thể lên xe buýt được. Đi với tao, tao đèo mày về!

Chưa kịp định thần Đơn đã bị Minh kéo đi, lần này cô không phản kháng, để cho cậu lần nữa dắt cô ra xe đạp điện. Rồi như cảm thấy cước bộ của con đằng sau ngày một loạng choạng, nhớ ra là nó đang đi guốc cao gót, Minh không nói hai lời trực tiếp dang tay bế bổng Đơn lên.

-Aaa... Bế kìa bế kìa!!!

Hai đứa không biết, một màn này đã lọt hết vào mắt đám người trên tầng cao nhất của khách sạn. Một số học sinh trường Thanh Lịch ò lên, vì tò mò mà tụ hết gần tường kính lớn trong suốt để nhìn xuống. Mấy đứa con gái suýt xoa, uis, cái mặt trông chảnh chảnh của Minh ở dưới kia, Dương chỉ có thua chứ không hơn được.

-Tôi có chân!

-Tao biết mày có chân, tao không mù!

Đơn vừa lạnh giọng nói đã bị Minh phản bác. Cậu đặt Đơn lên yên xe, bản thân vòng ra đằng trước tra khoá. Minh ngồi trên xe bất chợt cảm thấy cứ thiếu thiếu cái gì, cậu nhăn mày, quay ra đằng sau nói:

-Ôm vào!

-....

Ai đó bất động thanh sắc.

-Không ôm tẹo nữa phóng nhanh ngã dập thị mẹ ra đường đấy nhé!

-....

Hơi lung lay.

-Không ôm thì tao gọi thằng Dương ra đây đèo mày về vậy!

-Nó dám?

Đơn nhếch môi cười nửa miệng đầy tự tin, thành công làm cho Minh ngạc nhiên hết sức. Cô bước xuống xe, buông ra một câu:

-Khỏi phải lằng nhằng, không đèo thì tôi đi!

-Ấy từ từ, có đèo, có đèo!

Minh khóc trong thềm lặng. Đơn đáng yêu của cậu, Đơn bé con trước đây luôn núp trong lòng cậu, Đơn dễ thương không bao giờ dám phản kháng cậu, Đơn hay dựa vào người cậu đầy nũng nịu,... bay đi đâu hết rồi? Huhu, trả Đơn cho tôiiii.....

Rốt cuộc Minh đành phải đèo Đơn về nhà mà không sờ mó được gì.

-Mẹ, con về rồi!

-Chào chào bác!

Mẹ Nguyễn ra mở cửa, đập vào mắt là cảnh váy con gái đầy bánh kem dính vào, bên ngoài khoác áo vest của Minh. Mẹ cười đầy bí ẩn, mang chất giọng ngọt ngào ra mà nói:

-Ô, Minh về rồi đấy à? Vào đi con!

Trái ngược lại với người mẹ khá nghiêm nở, Đơn có vẻ không vui cho lắm. Cô tháo guốc đặt gọn gàng lên giá, bỏ về phòng tắm rửa.

-Hai đứa giận nhau à?

Mẹ Nguyễn thì thẩn vào tai Minh, nhận lại là cái cười đầy bất lực. Minh xin phép lên phòng với Đơn, thều thào đáp:

-Không, nó giận con thôi, con không giận nó.

Nói rồi đi nốt lên phòng.

Đơn tắm xong đi ra đã thấy ai đó ngồi chành chành trên ghế, cô ghét, ngó lơ tiến đến gần giường nằm. Ai ngờ người vừa mới ngã xuống đã bị dựng dậy. Minh lôi từ trong ngăn kéo ra một cái máy sấy, động tác vô cùng quen thuộc, cậu đặt Đơn gối đầu trên đùi, luồn tay vào tóc Đơn:

-Gội đầu xong không sấy cảm thì sao?

Từng đợt gió phả vào trán, bàn tay to lớn luồn vào lọn tóc. Đơn bị sự kích thích mê người này huyễn hoặc, trong chốc lát cơn buồn ngủ ập đến, cô mệt mỏi thiếp đi trên đùi Minh. Ai đó mãi mê say giấc nồng mà không hề hay biết, có ai kia cứ nhìn mãi vào khuôn mặt cô, đôi tay hư hỏng chạm vào môi cô, chà nhẹ.

Sáng hôm sau được nghỉ, không có ai quấy rầy nên Đơn ngủ nướng đến tận trưa. Nếu cô bé còn tỉnh táo hẳn là sẽ cảm thấy kì lạ, bởi vì bình thường cô dù cố cũng không ngủ được như thế, chỉ có mỗi hôm nay là khác thường. 10 giờ, mùi xào nấu thơm phức ở dưới bếp tràn qua khe cửa nhỏ, làm cái bụng của Đơn réo lên. Cô ngơ ngậy, dùng tay che đi ánh nắng chiếu vào mắt, khuôn mặt nhăn nhó, cựa mình muốn ngẩng dậy.

Nặng quá...

Đơn lờ mờ mở đôi mắt nặng trĩu ra, bắt đầu nhận thức được một số thứ kì lạ. Ví dụ như cái tay đang đè lên bụng mình, cái chân đang quấn chặt mình, hay đơn giản là mái tóc đen nhánh đang không ngừng cọ vào cổ kia.

-DẠ TỪ MINH!!!!!!

Tiếng hét xuyên thủng óc nhà, vang xuống tầng một nơi các vị bô lão đang điên cuồng cười trộm, nhưng lại không thành công làm tên rở rách vào đó cử động lấy một chút. Các bô lão bên dưới đã bắt đầu riu rít buồn đưa bán gạo, xôn xao bàn bạc:

-Đấy, hai em trông con nhà anh chị xem, mới bay về nước đã chạy sang đây quấn quýt rồi, chẳng ở nhà với bố mẹ gì cả.

Mẹ Dạ lắc đầu, bố Dạ lại tiếp lời:

-Sức hấp dẫn của con bé lớn quá rồi, sợ thằng Minh một ngày không xa không kiền chế nổi mất!

Mẹ Nguyễn nghe xong câu nói cười xoa, xoa tay:

-Anh chị nói gì chứ em tin nhất là thằng Minh, chưa cưới nó chưa dám làm gì đâu!

Dưới này các cụ thi nhau tán phét, mà trên kia cũng có hai con trẻ đang cãi nhau không ngừng.

-Khốn nạn, Dạ Từ Minh, dậy mau, dậy mau!!!

Đơn khó khăn dẫy dụa, dấm liên tục vào bàn tay đang quàng lấy mình mà vẫn không ăn thua, ngược lại còn làm cho tên nào đó đầu càng vùi sâu vào hõm cổ, cánh tay rộng lớn siết càng chặt, kéo cô sát vào người nó.

-Đơn... Đừng nghịch nữa, tao mệt...

-Mệt thì dậy, cút về nhà mà ngủ tiếp, nhanh!

-Không đâu, ngủ với Đơn cơ!

Ai đó nũng nịu, càng làm cho Đơn giận liên hồi. Nếu là ngày xưa, hẳn là cô cũng sẽ chui vào trong lòng nó, cùng nó đánh tiếp một giấc đến tận lúc ăn cơm mới dậy. Nhưng còn bây giờ, nó bỏ cô đi không có một lời từ biệt, tin nhắn không rep, gọi điện không nghe, thử hỏi cô làm thế nào tha thứ cho nó đây?

Cô giận!

-Đơn ơi, người Đơn.. thơm quá...

Chẳng ngờ, sau câu nói mè nheo nửa tỉnh nửa mơ kia, cơn tức giận của ai đó liền đẹp xuống 50%, nhường chỗ cho sự ngại ngùng và xấu hổ đến đỏ cả mặt. Đơn quần bách quay mặt ra đằng khác, bản thân cũng vô thức nhích một chút ra khỏi người Minh. Được rồi Nguyễn Giản Đơn, đây chỉ là chiêu mật ngọt chết ruồi của thằng hàng xóm mà thôi! Ngày xưa sao nó nói như thế mà mày không ngượng, tại sao bây giờ mày lại ngượng chứ? Bình tĩnh, ổn định hơi thở, đá nó xuống giường! Đơn trấn an tinh thần, hít sâu vài hơi, quay sang nhẹ nhàng nói:

-Tao đếm đến 3 này.

-....

- 1..

-...

- 2..

-..

- 3!!

Khung cảnh lúc đó thật hoành tráng, Dạ Từ Minh to lớn anh tuấn phong độ ngời ngời bị đập cho một nhát lăn quay, bán mặt cho đất bán mông cho trời vô cùng thâm. Cậu lúc này mới chịu mơ màng tỉnh, ngó xung

quanh căn phòng một lượt, tiếp đó làm một việc rất gây sốc dư luận đó là leo lên giường.... ngủ tiếp.

Mắt Đơn tròn tròn.

-ĐẠ TỬ MINH!!!!!!!!!! CỨT NGAY RA KHỎI PHÒNG
TAOOOOOOOO!!!!!!!!!!!!!!

Và một buổi sáng của Đơn kết thúc như thế.

Trưa bảnh mắt, có người mẹ dịu hiền tế nhị lên gọi con gái và con rể tương lai dậy. Thấy thằng con rể khúc khích cười, con gái mặt xị như cái bị làm mẹ hiền híp mắt đầy mờ ám. Mẹ che mặt, âm thầm lui xuống. Sau đó vài phút, lại có người mẹ hiền dịu nhưng không tinh tế lên gọi con trai và con dâu tương lai dậy. Lần này mẹ không nói nhieu, một hai một hai đi vào lật tung cái chăn ra, giơ chân đá vào cái mông cậu quý tử một phát:

-Tiên sư cha nhà mày, vừa leo xuống máy bay đã xí xón đi sờ con gái nhà người ta! Bõ mày mẹ mày ở nhà mời mày sờ mày không sờ, thằng bất hiếu!

Đơn nghe xong mặt đỏ tía tai, ngượng ngùng lết xuống đất lí nhí xin phép đi vệ sinh cá nhân. Thằng nào đấy mặt vẫn còn rất trơ, bấy giờ mới chịu buông Đơn ra, nói lỏng cúc áo, cười đầy từ tính:

-Sờ mẹ bố con đập!

Lập tức tiếng nói vọng từ tầng dưới của thằng bố nào đó vang lên:

-Khôn đấy con!

Buổi ăn cơm trưa của 2 đại gia đình diễn ra rất nhộn nhịp vui vẻ, chỉ tội mỗi một đứa con gái bé nhỏ, mặt ngẩn cùn như cái bánh xe, bị kháy tới tấp:

-Ôi mẹ nhớ lúc Minh nó đi có đứa nào đấy vừa khóc vừa nháo đòi gọi điện cho nó nhỉ?

-Đúng, khóc đến sưng cả mắt, bỏ cả học, cả ngày mặt đầ ra như bị ngu!

-Đợt đấy mẹ còn định cho mày đi chữa bệnh tự kỉ!

-Mẹ.....!!!!

Đơn hét lên, lập tức toàn bộ người xung quanh đều cười rộ. Minh im im chẳng nói gì, thế nhưng miệng cứ cười suốt, chẳng khép lại nổi. Cậu cao hứng tốt độ, đưa cứ gấp liên miên cho Đơn thôi, hại con bé hét ầm cả nhà, quát mấy câu Minh mới chịu dừng. Ăn xong xuôi, Minh vừa gọt lấy quả táo, vừa bình thản nói:

-Năm nay con định tổ chức sinh nhật ở biển mẹ ạ.

Mẹ Dạ mắt tròn tròn, che miệng hỏi:

-Sinh nhật con 2/1 mà?

Minh dí táo vào mồm con bên cạnh khiến nó suýt sặc, đoạn tiếp tục hành trình gọt táo đầy gian nan:

-Con biết, nhưng ăn sinh nhật bên đây chán lắm! Con muốn tổ chức sớm, ở bên gia đình....

-Gớm thôi anh bớt làm màu hộ tôi! Anh muốn ăn sinh nhật với ai đấy thì cứ nói toẹt ra, bày đặt gia đình mới chả ra chùa!

Bố Dạ vừa nhấp chén trà vừa bĩu môi phản bác, đay nghiến không thương tiếc làm cho cậu con trai quý tử đen cả mặt. Mấy phụ huynh không nhìn được phụt cười, Đơn chạy đi rửa bát từ lâu, quyết định không ở lại tránh bị nhỡ táo vào mồm. Minh nhìn theo bóng Đơn ở đằng bếp mà lặng lẽ thở dài. Tay chống lên cằm, cậu vắt chân suy nghĩ trăm phương nghìn kế, làm thế nào để nó hết giận cậu đây?

Buổi tối hôm ấy, Đơn được chứng kiến, thế nào gọi là họp "gia đình" khẩn cấp...

Mà cái "gia đình" này thật ra cũng chẳng phải to tát gì. Nhìn đi, nhìn cái bãi chiến trường này xem mai cô sẽ phải dọn nhà học máu m ùm như thế nào!

Thanh và Thành ng ồi vắt vẻo trên ghế sofa, tiếp đến là Thư ng ồi uống trà bên cạnh, ng ồi riêng một ghế là Linh đang uốn éo người theo cái máy chơi game. Minh và Đơn ng ồi riêng một ghế, khoe miệng Đơn giật giật, thật ra cô muốn đẩy nó ra r ồi, nhưng mà nó dai nhách, vừa mới cắn nó một cái xong, không ăn thua. Bất lực, Đơn đi vào bếp lấy thêm mấy phần bánh ngọt h ầu mấy đứa con nhỏ, kệ cha cái trò hợp hành vớ vẩn do Minh bày ra.

Đơn ở trong bếp cũng nghe được loáng thoáng, Minh đầu tiên là nói mấy câu gì đó với Thư cô nghe không rõ, r ồi giọng cậu tr ần h ản đi, phân chia nhiệm vụ. Cậu mời tất cả mọi người đang có mặt ở đây đi biển ăn sinh nhật với cậu, nhờ Thư mời cả lớp 10A1 đi cùng nữa. Thư tất nhiên chấp thuận, chỉ có Đơn là không hiểu nổi, c ần khay bánh ra đặt phịch trước mặt Minh khiến nó co rúm r ó, đoạn Đơn gằn giọng:

-Tao không đi!

-Ơ, sao lại không đi?

Minh làm mặt ngây thơ hỏi, điệu bộ như kiểu đang hỏi tại sao Đơn lại nói quả mơ không có hạt ấy. Đơn chau mày, đương nhiên là vì cô ghét 10A1 r ồi, mà kể cả thế thì cô cũng đang ghét Minh, không đi là không đi!

-Ơ quả mơ có hạt! Không đi!

-Ôi thôi nào, Đơn bé nhỏ đừng trẻ con thế chứ! Nên nói " cho tôi đi~~~" thì mới phải!

Minh nhại lại giọng điệu của Đơn trong đoạn clip, cợt nhả đáng ăn đòn. Tất cả bọn còn lại khúc khích cười, miễn cho ý kiến, chỉ có Thư vẫn đi ềm nhiên xúc miếng bánh bỏ vào miệng, sau đó âm thầm uống nước.

-Im m ùm!

Đơn lừ mắt, xấu hổ bỏ lên phòng. Qua mấy vụ này mới nhớ, số cô toàn dính vào mấy trò tếu nhị. Nào thì lần đầu dây ra giường Minh này, lần thứ 2 ra ghế trường làm Minh phải đi mua đồ hộ này, lần thứ 3 rách váy, lần thứ 4 bị quay clip. Rốt cuộc thì tại sao? Chuyện cơ bản của con người mà cũng khổ sở đến vậy cơ chứ?

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 42: Lãi Hay Lỗ?

Ăn sinh nhật với lớp của Đơn thì có gì vui?

Tất nhiên chẳng có cái mẹ gì gọi là vui cả, giao tiếp với một bọn nào tàn, chắc sắp điên!

Nhưng mà vẫn phải mở mồm ra mà cười chấp thuận, để tạo điều kiện cho bọn mất mùa kia thấy được bắt nạt Đơn là một sai lầm lớn đến thế nào. Đơn là cành vàng lá ngọc, là hoa trong gương là trăng trong ao, là thứ ảo ảnh đẹp đẽ cao quý mà vĩnh viễn 10A1 không thể chạm đến. Đồng thời, chuyển đi chơi còn có mục đích sâu xa khác. Đơn sau khi tiết lộ danh tính thật đương nhiên là sẽ rất nổi bật, lần này đi tranh thủ khẳng định chủ quyền, ghi tên cho sổ đỏ, và lợi dụng ăn ít đậu hũ cũng không sao.

Minh cười đầy hắc ám, kế hoạch hiện tại trong đầu cậu là thế. Nhưng tương lai chẳng ai đoán trước được điều gì, trong một số trường hợp, đậu hũ ăn không được, còn bị người khác tranh thủ sờ mốt. Đây người ta gọi là "trộm gà không được còn mất nắm gạo"! Lãi không lãi, chỉ có lỗ!

Một tuần sau đó, Đơn cứ tưởng bọn điên đã buông tha không bắt cô đi, ai ngờ 4 rưỡi sáng đang ngủ liền cảm thấy cả người rung rung. Mở mắt choàng tỉnh, đập ngay vào mặt là nụ cười nhe nhớn của Thanh, Thành ngồi ghế phụ đằng trước, Linh cùng Minh ngồi hàng ghế sau. Đơn bỗng nhiên nhận ra, cô đã vô thức nằm trên đùi Thư mà ngủ miết. Cô hết hoảng, nhìn chiếc chăn mỏng quấn quanh người mình, lại nhìn thấy khung cảnh bên ngoài chiếc xe 7 chỗ đang không ngừng vụt qua tầm mắt.

- Chúng mày định mang tao đi đâu?

- Hối ngu, đương nhiên là đi biển rồi!

Linh ng ỡ đ ằng sau giờ cái máy chơi game lên đập cốp vào đ ầu Đơn, hại cô phải đau đ ớn giờ tay lên ôm trán. Thanh cười cười, xoa đ ầu Đơn an ủi:

- Tao đã chuẩn bị hết quần áo cho mày r ỡ, mày chỉ việc đi thôi!
- Vấn đề là tao không muốn đi...!

Đơn phụng phịu, nằm xuống đ ầu Thanh. Cô thêm tiếp, dưới bàn tay mềm mại khẽ vuốt ve đ ầu mình kia, lại chìm vào cơn mê man.

- Đến nơi r ỡ!

Thanh hơi vươn đ ầu ra ngoài cửa xe, hét lên một cái đ ầy sung sướng. Cô đâu có để ý, mấy cái xe của con đại gia lớp 10A1 đ ằng sau bị nụ cười ấy làm cho mê mẩn. Mùi mặn của muối biển đặc trưng thoang thoảng bên mũi, tia nắng chói chang ngoài cửa sổ chiếu vào làm Đơn dụi mắt tỉnh dậy. Mọi người trong xe lúc này cũng lục đục thoát ra khỏi giấc mơ chập chờn, thu dọn đ ồ đạc tới khách sạn. Xe đ ạp xuống khách sạn lớn sát g ần biển, nước ở Cửa Lò trong vắt, cứ như một dải lụa xanh khổng lồ đ ằng uốn lượn theo điệu nhảy của gió, mang thêm màu sắc của cát vàng càng thêm rực rỡ chói mắt. Phòng của Đơn đ ương nhiên là phòng V.I.P, nằm ở t ầng thứ hai. Thanh với Thành muốn h ỡ teen, thế là thuê hẳn cái phòng dành cho 4 người, thoải mái mà quây. Minh thật ra muốn thuê phòng 2 người hơn, nhưng mà nhớ ra nếu làm thế thì Đơn đ ương nhiên sẽ ngủ với Thanh, thế là ngoan ngoãn im lặng.

- Ôi...!

Đơn xếp đ ồ xong, vừa cùng đám Thanh Thành định bước ra ngoài ăn cơm đã bị dọa cho giật mình. 10A1 vô cớ tụ hết ở đây, Đơn ng ắm nghĩ, nhớ ra Minh đã từng nói mời cả lớp cô, bất giác dâng lên một cỗ khó chịu.

Mà thôi, Đơn mặc kệ, bị Thanh kéo tay đi chọn đ ồ ăn. Dù sao cũng đã tới đây r ỡ, tốt nhất là tận hưởng, không nên để mấy cái vớ vẩn vào mắt.

Chọn đồ xong, Đơn bị một bạn nữ trong lớp kéo lại, không nhận thì là bạn nữ A đã phát hiện ra cô trong phòng thay đồ đột trước. Bạn A len lén nhìn tín hiệu của mấy đứa con trai trong lớp, mời mọc Đơn:

- Êy Minh Thanh, ng ồi đây với bọn tôi này!

- Đúng đúng, bạn bè trong lớp phải ng ồi với nhau chứ!

Chỉ đợi có thế, đám con trai ng ồi bàn đó bắt đầu v ò lên, ánh mắt sáng rực nhìn Đơn và Thanh. Thanh mỉm cười trước sự nóng nảy này, khéo léo cự tuyệt:

- Cảm ơn, bọn tôi có chỗ r ồi!

Nói xong liền kéo Đơn đi, tới nơi đã thấy bàn đầy đủ mọi người: Minh, Thành, Linh, Thư, thiếu mỗi Đơn với Thanh là đủ bộ. Phía khác bắt đầu vang lên tiếng than bất công léo nhéo:

- Không công bằng, tại sao Thư lớp trưởng lại được ng ồi bàn đó chứ?

- Chúng mày không biết thì thôi, mấy người ng ồi bàn đấy toàn bộ đều là nhóm học cấp II với nhau đấy. Nhìn xem, toàn trai xinh gái đẹp, cái mặt mày chen được vào chắc?

- Gì, mày giỏi nói lại xem?!

- Không nói, lêu lêu!

- A... Tao cũng học cấp I Thanh Lịch mà, sao không cho tao vào đó ng ồi chứ...?

- Cấp I mà cũng... Xời!

Trước những âm thanh xì xào to nhỏ đó, tất cả quyết định ngoảnh mặt làm ngơ, vui vẻ ăn uống nói chuyện. Mọi người bàn về cuộc sống cấp III là chủ yếu, thi thoảng Linh mớm mĩa Đơn vài câu, sau đó lại hòa vào trêu Đơn khiến cô giận quá lừ mắt một trận, cả đám lại phá lên cười. Đơn nhìn

bát cơm ch ờng chất thức ăn, bỗng nhiên có cảm giác quen thuộc, giật giật miệng hỏi:

- Là ai... đã gặp...?

- Là tao!

- Tao!

- Tao nữa!

Cảnh tượng thật sự rất quen thuộc, cứ như là đã gặp ở đâu r ồi thì phải. Linh c ần cốc Coca lên cho vào miệng uống, bỗng nhiên từ phía sau có người va phải, khiến nước rớt hết ra áo Linh, ướt một mảng lớn. Người phía sau hoảng hốt xin lỗi, muốn với lấy khăn giấy gần chỗ Đơn để lau cho Linh. Bỗng nhiên người đó khựng lại, mắt mở lớn, miệng run run mấp máy:

- Đơn?

- Anh Nguyên?

Nguyên nhìn thấy Đơn, lập tức muốn khóc, hại Đơn luống cuống khi nhận ra mắt anh vô cớ đỏ lên. Cô đang định hỏi anh làm sao, ai ngờ anh đã đi tới, mạnh mẽ xoay ghế Đơn lại, cúi xuống ôm lấy người cô, sụt sùi:

- Hu... Anh còn cứ tưởng cả đời này không bao giờ được gặp em nữa!

Ôi, cả sảnh ăn lúc đó bất động thanh sắc. Mà ôm nhau giữa trai xinh gái đẹp này thật là quá chói loá mắt người nhìn mà. Ai cũng chỉ chú tâm đến Đơn bị một anh đẹp trai lạ mặt ôm, chẳng để ý đến Minh ngồi ngay cạnh, tay bẻ gãy hai cái đĩa. Thành nhìn thấy, không những không can bạn, còn trêu chọc cười đều.

Nguyên xin phép gia đình đã ăn xong của mình, chạy ra ng ửi chung với Đơn, đã thế mặt còn không đổi sắc đây Linh đang ng ửi bên cạnh Đơn ra,

chen vào giữa. Linh suýt thì nổi máu cơn đờ của mình lên, thẳng này, đã đổ nước vào người Linh thì chớ, lại còn hẩy anh ra xa. Cũng may, được ng ồi gần Thư thêm một chút, không có thì đừng hỏi vì sao cái bát trên bàn biết bay.

- Em vẫn đeo cái khuyên tai đấy à...

Nguyên l ần b ần, vô tình lọt vào tai Đơn, cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Khuyên tai này làm sao? Kì lạ lắm ạ?

- Không, không lạ. Đẹp lắm!

Nguyên vui vẻ cười, Đơn bất giác sờ lên tai mình, nhớ lại ngày trước Minh đã từng định mắng cô vì tự dưng khuyên tai cậu tặng lại biến thành một bên dài một bên ngắn. Đơn đợt đó có hơi thắc mắc, cuối cùng vẫn không tìm ra manh mối, bây giờ Nguyên nói thế khiến cô có cảm giác ngờ ngợ.

- Không lẽ một bên khuyên tai...

- Nàoooooo tất cả mau ăn cơm! Ăn nhanh còn ra biển. Đã ăn thì phải giữ phép lịch sự, không nói chuyện không nói chuyện!

Minh gào lên, mắt đảo qua lại chỗ Đơn và Nguyên, bằng lòng không bằng mặt lặng lẽ kéo ghế Đơn đang ng ồi sát v ề phía mình. Cứ tưởng Đơn sẽ không nói gì, ai ngờ cô quay qua, đập vào đầu Minh một cái r ồi kéo ghế dịch ra chỗ Nguyên. Nguyên nở nụ cười xu ê xoà, ng ồi nhìn mọi người ăn, thi thoảng cũng gấp cho Đơn vài miếng.

Nguyên Giản Đơn à, mày làm tao muốn khóc quá... Minh ôm mặt, còn Thành với Thanh thì cười như điên.

Ăn xong thì làm gì? Đương nhiên là đánh một giấc để ra biển chơi r ồi!

Thành dậy sớm nhất, mắt sáng rực, nở nụ cười đầy dâm dăng khi thấy Thanh và Đơn đã mở mắt. Cậu thu h ồi nụ cười, giả vờ ngáp vài cái, bâng

quơ nhấc nhờ:

- Đi bơi thôi... Ai, cái quần bơi của mình đâu ấy nhỉ?

- A, đúng rồi Đơn ơi, tao mua cho mày bộ đồ bơi này!

Thanh nghe thấy như nhớ ra cái gì đó, vỗ tay kêu lên. Không mấy ngạc nhiên, Thành đưa tay che miệng, quay đầu ra đằng sau, mồm bắt đầu ngoác rộng. Cái mắt mất dạy trườn một vòng quanh người Đơn và Thanh, cảm thấy hai con nhóc này sau 2 năm liền lớn rồi, đường nét đâu ra đấy, chẹp chẹp. Cậu đã nhìn thấy bộ đồ bơi mà Thanh chọn hôm trước, Đơn mà mặc thì ực... nuốt nước miếng thôi. Tuy nhiên, giấc mộng của Thành còn chưa được trải nghiệm, Đơn đã mở miệng phũ phàng:

- Bộ này á? Không mặc!

Tại sao...? Thành ôm mặt, ngửi một xó lạng lẽ tròng nấm. Minh vừa hay cũng tỉnh, lục vali ném cái áo phông của mình sang bên giường Đơn, nói:

- Giữa một đám sói, mặc đồ bơi là một sai lầm. Thanh thì không sao, nhưng Đơn thì tốt nhất cứ mặc áo phông quần đùi nhảy luôn xuống mà tắm!

- Minh, thằng khốn nạn! Mày muốn đánh nhau không?

Thành gào lên, bổ nhào vào người Minh. Minh uyển chuyển né tránh, đưa ánh mắt khiêu khích về phía Thành, ý tứ là: "Chỉ bố mày được nhìn thôi con nhé!" Thành bất lực, khóc thẫn thờ bỏ vào nhà tắm thay đồ.

Mấy bạn trẻ cãi nhau chán chê, cuối cùng Thanh và Thành đành thoả hiệp để Đơn mặc áo phông quần đùi đi tắm biển. Thành là Thành chỉ thấy thương mấy em bikini bé bỏng thôi ý, mua về làm gì khi mà chẳng sử dụng đến mấy em? Thương cả đôi mắt của bản thân nữa, tình thế này, nhìn rõ thế này, cuối cùng thấy được mỗi cát vàng biển xanh, còn hàng ngon thì chẳng được ngắm.

Nghĩ đến hàng ngon, lại liếc qua Thanh đang ng ồi xây lâu đài cát với Đơn ở đằng xa, âm ừ tạm chep miệng chấp nhận. Ngó qua mấy đứa lớp 10A1 đang nhìn bản thân cùng Thanh với ánh mắt nhỏ dãi, trực tiếp cho next mấy ẻm để nhảy xuống biển chơi. Gái 10A1 cũng nhiều đứa xinh thật đấy, nhưng mà đầu óc hơi có vấn đề. Mà đối với Thành, Thành không thích chơi với những đứa vẻ ngoài là con gái mà tâm hồn lại là con tôm! Nhìn vào mắt nó một cái, cút từ não nó lại tràn vào đầu mình thì chết!

- A! Đơn!!!

Đến r ồi đấy đến r ồi đấy, đàn-anh-rảnh-nợ-thừa-hơi-nhiều-calo trong mắt Minh bắt đầu đến r ồi đấy! Như bị chạm trúng mạch, Minh đang nằm dưới bóng ô thường thức cảnh thế giới chơi cát đằng kia bỗng nhiên giật bản dậy, trực tiếp vút luôn quyển sách sang một bên, chỉnh sửa lại tư thế r ồi từ từ tiến về phía Đơn và Thanh. Đơn nghe có tiếng gọi liền quay ra đằng sau, đập vào mắt là nụ cười tươi roi rói của Nguyên đang ngày một g ần.

- Em chào anh!

Đơn cười cười, lễ phép cúi đầu xuống chào. Mấy câu xã giao tiếp theo đương nhiên sẽ là "em làm gì đấy" và "em đang xây lâu đài cát" r ồi. Nguyên hỏi han vài câu, không chịu bỏ qua một chút cơ hội nào, quyết định tham gia với Đơn và Thanh. Thanh nhìn Nguyên không ngừng trò chuyện với Đơn mà cười th ần trong bụng. Theo quan sát của cô, anh Nguyên này sau một đợt thất tình thì không hề nản trí, ngược lại còn quay trở về và nguy hiểm hơn xưa. Trông cái điệu bộ lấy lòng Đơn của anh mà xem, nào có còn ngại ngùng ngấp ngứ như cái thỏ nào vẫn còn tập tán người thương đâu?

- Đố Đơn biết chữ gì đây?

Nguyên viết vài chữ trên cát, vui vẻ quay qua hỏi Đơn. Đơn dở tay, bị gọi liền ngó xuống theo hướng Nguyên chỉ. Dưới nền cát vàng thắm đầy nước biển, vài dòng chữ mờ nhạt được viết ra:

"A.....óp d..."

- Em chả hiểu gì cả!

Đơn cười cười, nhún vai với Nguyên, chờ đợi câu trả lời. Nụ cười của Nguyên lúc này càng trở nên chói loá, anh nói:

- Không hiểu cũng được, để anh đi ìn cho!

Nhanh chóng, dòng chữ đầy đủ được xuất hiện, thành công khiến Đơn ngẩn ngơ:

" Ai đóp du"

Đơn ngượng, bẽn lẽn cười cho qua, quay đầu không nói tới vấn đề này nữa. Nguyên che mặt âm thầm cười trộm, nhìn cái mặt đỏ như cà chua chín kìa, đáng yêu thế không biết!

Thanh nhìn cảnh tán tỉnh này bỗng nhiên thấy ngứa mắt ghê gớm, tuy nhiên cô chưa kịp nói gì thì Minh đã đi tới, ngả kình ra trên đùi Đơn. Sóng từ biển tấp vào, đánh lên người Minh, trên đầu cậu cũng có một cơn sóng khác, là Đơn đang dùng hai bàn tay đầy cát của mình đập liên tiếp vào trán cậu:

- Dậy, dậy ngay! Cút ra chỗ khác cho tao chơi! Cút!!!

Minh mặc kệ, nằm im không nhúc nhích, nhất quyết ôm chặt lấy eo Đơn, thi thoảng còn lén lút ngẩng đầu lên nở nụ cười đầy thách thức với Nguyên. Không may cho Minh, giờ Nguyên khác r ấi, Nguyên chẳng ngu. Nghĩ là làm, anh rủ Đơn với Thanh đi chơi bóng chuy ền. Thế là, có đứa con trai nào đấy ban nãy vừa mới tự đắc khoe khoang, giờ đã bị hất cho một nhát cánh ngã nhào khỏi đùi người đẹp. Nếu có thể, Minh thật sự muốn ôm mặt vùi đầu xuống cát, và khóc... Uhu, đùi của Đơn là của tôi mà, không muốn chia cho mấy người đâu....

- Mọi người chơi bóng chuy ền ạ? Cho bọn em chơi với!

Mấy em gái cu sờ te dễ sờ thương lớp 10A1 thấy tay Nguyên c ầm quả bóng thì bắt đầu lấn tới, nở nụ cười then thùng như thỏ con. Thanh miễn

cho ý kiến, cô nói không có hứng thú, ngó thấy Thành vừa thuê được cái xe lướt sóng liền chạy vội theo, nhảy lên cùng rỗi phóng thẳng ra ngoài biển. Chỉ còn lại mỗi mình Đơn, mấy trai 10A1 hơi tiếc, nhưng nhìn thấy cái bra trắng như ẩn như hiện sau lớp áo phông ướt là máu lại bắt đầu chảy ngược, hớn hở cười hề hề, cố tình nhập hội để chơi.

Đơn vốn đã chẳng ưa gì bọn lớp mình, tự nhiên chung nó sấn tới thừa cơ động chạm vào người cô liền càng ghét hơn. Đơn tránh đi mấy ánh mắt sầm soi cô từ đầu đến chân, mệt mỏi nói với Nguyên:

- Em mệt, anh cứ chơi đi!

Nguyên mà không có Đơn thì còn chơi bởi gì? Anh thấy Đơn nói thế lập tức vứt luôn quả bóng cho bọn 10A1, chạy tới đỡ Đơn, để lại mấy em gái nụ cười đang xì xuống:

- Không thích thì đi thuê thuyền phao nhé? Anh với em ng ẫ trên đấy ra biển chơi?

Đơn hơi đau đầu, vớ lấy cái mũ đội lên, mỉm cười chấp thuận.

Sau đó, 2 bạn trẻ một đứa ng ẫ chơi, một đứa đi ều khiển động cơ đằng sau từ từ chạy ra biển, bỏ lại ai đó mặt đen thui ng ẫ trên cát, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, nhìn mãi theo chiếc xu ồng phao.

- Ủ ầy, Thanh với Thành chất chơi phết nhỉ?

Nguyên chỉ vào hai đứa đang lướt sóng vèo vèo ở đằng xa, không khỏi bật cười. Đơn cũng nhìn theo, cảm thấy hai đứa nó một đứa đeo kính râm, một đứa c ần lái phóng viuuu quả là ng ầ quá chùng! Tự nhiên có tiếng nói:

- Em... có thấy anh khác gì không?

Nguyên đột ngột hỏi làm Đơn chẳng biết trả lời thế nào.

- Thấy anh vui tính hơn, nói nhiều hơn!

Đơn bần khoản suy nghĩ, lát sau mới ra được đáp án như thế. Ai ngờ Nguyên chỉ thản nhiên lắc đầu, rồi bỗng nhiên anh vươn tay sờ vào một bên khuyên tai của cô, nói:

- Anh đã học được cách buông bỏ.

Không khí trầm mặc, Đơn ng ồi im không dám nói gì, chỉ sợ khiến cả hai lúng túng thêm. Nguyên đành thở dài, mở lời trước:

- Anh cảm thấy tình cảm Minh dành cho em còn nhiều hơn cả anh, nó xứng đáng với em hơn...

Lúc này Đơn mới đ ầu mặt ra, cô không tin, hỏi lại:

- Anh nói tình cảm dành cho em cái gì cơ? Minh thích Ngân mà?

Trời ơi cô bé của tôi ơi, em ngu gì mà ngu quá vậy? Nguyên cười khở, vươn tay捏 má Đơn thật mạnh khiến cô la lên oai oái:

- Tôi lạy cô! Cô thử ngó ra đằng kia xem, xem thằng nào từ nãy tới giờ cứ nhìn tròng trọc về phía này khiến tôi nổi hết cả da gà?

Đơn bối rối, xoay đầu lại, chưa gì đã chạm ngay tới ánh mắt nóng rực của Minh. Mặt cô bất giác đỏ bừng, không muốn nhìn thêm, trực tiếp xoay người lại như cũ. Nguyên thấy bộ dạng lúng túng xấu hổ của cô mà không khỏi gãi đầu cười, anh nói:

- Em ấy, t òn như thế này, làm bao nhiêu thằng như anh khở...

Đơn không phản bác, quyết định giữ im lặng, chẳng ý thức được đôi mắt mê man đ ầy lưu luyến kia đã nói lên hết tất cả những gì cô giữ trong lòng, mà đến giờ chính bản thân Đơn vẫn chưa khám phá ra...

Tôi chỉ muốn nói rằng, tôi đang vui, nên tôi viết truyện. Mà viết xong rồi thì tôi đăng: v Ahaha <3Chap sau 2 đ ứa nó về với nhau, chap sau nữa thì hết truyện, sau đó mời các cậu nán lại đọc ngoại truyện nha! Ahiu:" >

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 43: Quầy Với Nhau Một Lần Nữa

Là thật sao?

Ánh mắt của Minh luôn chiếu về phía này thật sao?

Vậy tại sao nó còn hẹn hò với Ngân?

Nó từng nói: "Nếu mày hỏi giữa mày và Ngân tao chọn ai, thì xin lỗi, tao chọn Ngân". Câu nói ấy đến nay cô vẫn còn nhớ rõ, khắc sâu vào tận xương tuỷ.

-Thôi, lên bờ nhé?

Nguyên cảm thấy đi đã đủ vòng, lại thêm Đơn dăm chiêu suy nghĩ khá lâu, quyết định ngừng chơi. Đơn không dám đưa ý kiến, bởi vì lúc này trong đầu cô chỉ là một mớ bòng bong. Vừa lên đến bờ là Minh đã bỏ nhào đến, không nói hai lời trực tiếp kéo Đơn đi thẳng. Đơn ứ ớ vẫn cứ bị kéo đi, còn Nguyên ở lại lặng lẽ cười nhạt.

-Làm sao?

Đơn nhìn mày, muốn rút tay ra, ấy thế mà bàn tay người đằng trước cứ cố chấp giữ chặt không chịu buông. Minh kéo Đơn về khách sạn, đóng cửa, khoá trái làm Đơn hơi run.

-Nói nhanh đi, tao không có thời gian!

Đơn cố giữ cho bản thân đứng thẳng, thế nhưng Minh cứ tiến một bước là cô lại lùi một bước. Đến cửa nhà vệ sinh, Đơn nhanh chóng chui tọt vào định đóng cửa lại, ai ngờ cánh tay Minh đã kịp chặn ở đó, một mực không cho Đơn đóng, đồng thời tiến vào luôn.

-Anh Nguyễn đã nói gì với mày?

Tay Minh khoanh lại, đứng chắn ở cửa nhà vệ sinh, mắt nhìn trừng trừng vào Đơn. Nghĩ đến những lời Nguyễn nói Đơn lại mắt đỏ đầu đỏ mặt, mà sự ngượng ngùng đó thành công chọc Minh điên lên. Có phải là tên đó đã nói gì khiến mày động lòng không, đến mức mà, ng ồi trên thuy ền mày lại bày ra bộ dáng khả ái đáng ghét như thế?

Trước ánh mắt đ ầy tâm sự của con bạn thanh mai, Minh không ki ềm chế nổi cơn giận, cứ tưởng tượng đến trái tim con nhóc này run lên vì Nguyễn là Minh đã không thể không chế được r ồi. Minh hét lên:

-Anh ta đã nói gì? Nói mau!!!

-Liên quan gì đến mày hả? Cút ra ngoài cho tao tắm!!

Đơn không yếu thế dưới sự hùng hổ của Minh, cố gắng ấn cậu ra khỏi cửa nhà vệ sinh. Chẳng ngờ được, tên ấy cứ thế mà ôm trọn cô vào lòng, gào lên như sợ cả thế giới này có người không nghe thấy được:

-AI BẢO LÀ KHÔNG LIÊN QUAN?? MÀY LÀ NGƯỜI TAO THÍCH, LÀ NGƯỜI TAO QUAN TÂM! MÀY NÓI LẠI XEM KHÔNG LIÊN QUAN LÀ THẾ NÀO?!?

-....

Mắt Đơn mở to, đứng yên bất động. Tai cô bị Minh ôm vào đúng vị trí trái tim, khiến cô có thể nghe thấy rõ nhịp đập trong lồng ngực cậu. Nó nhanh, một cách bất thường.

-MÀY TƯỜNG TAO MUỐN BỎ MÀY Ở VIỆT NAM HẢ? MÀY TƯỜNG TAO MUỐN ĐI MÀ KHÔNG NÓI VỚI MÀY HẢ?

-NẾU TAO NÓI, LIỆU MÀY ĐỂ CHO TAO ĐI, HAY LÀ MÀY LẠI TRÚNG RA BỘ MẶT ĐẦY NƯỚC MẮT LÀM TAO KHÔNG NỖ CẤT BƯỚC?

-NẾU TAO KHÔNG ĐI LUÔN TƯ NĂM LỚP 9, CÓ PHẢI LÀ 7, 8 NĂM NỮA MỚI ĐƯỢC GẶP MÀY HAY KHÔNG? NẾU TAO VỀ GIỮA CHỪNG, CÓ PHẢI LÀ TAO KHÔNG DÁM ĐI NỮA KHÔNG? MÀ NẾU TAO ĐI MUỘN VỀ MUỘN, Ở CÁI THỜI KÌ THIẾU NỮ NGÀY CÀNG LỚN CÀNG ĐỂ RUNG ĐỘNG NÀY, CÓ PHẢI MÀY SẼ THÍCH THẲNG KHÁC KHÔNG?

Đột nhiên, Minh gục mặt xuống hõm vai Đơn, vai cậu run lên, Đơn có thể cảm thấy thứ gì đó ẩm ướt lăn dài từ khoé mắt Minh xuống lưng cô.

-Tao vốn có muốn đi đâu mà... Tại sao mày lại đối xử với tao như thế cơ chứ...? Tao có muốn bỏ mày đâu, tao có chịu được nếu mày thích người khác đâu...?

Nước mắt Đơn cứ thế thi nhau mà tuôn rơi.

Cô thua rồi, cô thực sự thua trước tên khốn này rồi!

Dạ Từ Minh, mày đều lắm! Mày biết rõ là tao dễ mềm lòng mà...

Sau đó, môi Đơn được thứ gì đó nóng mềm ma sát, lưỡi Minh nhẹ nhàng thò vào trong khoang miệng Đơn, khéo léo quấn lấy lưỡi cô. Đơn cảm thấy, nụ hôn này không những mang vị ngọt, mà còn mang theo cả vị mặn chát của nước mắt. Cả người cô chấn động, tim giật thót, tự hỏi từ khi nào mà thằng hàng xóm nó lại sến sẩm đến mức buồn nôn thế này?

-D.. Dừng lại! Ưm..... Không... Không được cướp nụ hôn đầu của tao!

-Ai nói đây là nụ hôn đầu của mày?

Đơn ngẩn ra, ngấm nhìn tên con trai đang liếm môi đầy xảo quyết trước mặt. Nước mắt nó bay đâu hết, chỉ còn mỗi dáng vẻ đầy ma lạnh và tính toán. Cô đưa tay chạm lên môi, rồi lại ngược nhìn cậu hàng xóm. Rồi như nhớ ra cái gì đó, Đơn a lên, ngây ngốc chỉ tay vào mặt Minh:

-Người trong giấc mơ trưa hôm đó là mày?

-Giỏi lắm cô bé, thường cho mày một nụ hôn!

-Không cần, rút ra, cú... ừm... ừm.. ừn....

Dạ Từ Minh, hoá ra là mày, đờ khốn nạn!

-What?!? Đi chơi riêng? Còn bọn 10A1 thì sao?

Thanh hét lên trước quyết định của Minh, len lén nhìn con bạn mặt hơi đỏ, lặng lẽ hiểu. Thành nhăn mặt, phản bác nói:

-Người mời bọn 10A1 là mày, giờ người tách khỏi bọn nó cũng là mày. Rốt cuộc đầu mày chứa cái gì vậy?

Thư và Linh quyết định không quan tâm, ng ỡ một chỗ nghịch điện thoại. Dù sao thì, bọn 10A1 thế nào cũng không ảnh hưởng đến 2 người.

-Đi thông báo cho bọn nó biết, muốn chơi thì cứ chơi tiếp. Tao đã đặt sẵn tour về cho chúng nó r ỡ, chi phí khách sạn lẫn tiền xe tao trả ngay từ đầu r ỡ. Nếu chúng nó còn thắc mắc cái gì, lôi đến đây gặp tao!

Để bắt bọn 10A1 đi chơi cùng mình, Minh đã phải chấp nhận bao bọn nó, lôi hết tiền tiết kiệm mấy năm gần đây cậu để dành ra mà bao. Giọng Minh cương quyết, tay vẫn giữ khư khư cánh tay Đợn không chịu buông. Chỉ vì một câu nói nhớ ngày xưa của Đợn mà Minh đã quyết định sẽ tách riêng 6 đứa đi chơi với nhau, bỏ bọn rắc rối kia lại. Dù sao thì trong lòng bọn nó cũng đã tự biết được Đợn là thứ không thể với tới r ỡ.

-Thua mày. Được r ỡ, chờ chút!

Thành thở dài, chạy đi thông báo cho một trong số thành viên 10A1, để chúng nó tự truy ền cho bọn còn lại. Sau đó mấy đứa nhảy vào tắm rửa, chuẩn bị đi chơi.

-Này, để cho Linh với Thư riêng một phòng có sợ phát sinh vấn đề gì không?

Thành lúc này mới nhìn thấy Thư với Linh cùng bước vào một phòng, thắc mắc hỏi. Thanh nhếch môi cười đầy bí ẩn, đánh vào đầu Thành một cái khiến cậu ta la lên:

-Thắc mắc nhiều làm gì, vốn là 2 người một phòng, bọn 10A1 đã đủ người rồi, chừa ra mỗi Thư nên đành đi vào với Linh chứ sao?

-Thế sao không cho thằng con trai nào vào ở với Linh?

-Mày lại hỏi ngu, để Thư chung với 10A1 để chúng nó bắt nạt Thư à?

Trước lời giải thích đầy lí lẽ của Thanh, Thành gật gù tán thành, không để ý phía dưới mấy câu nói khoa trương kia lại là ẩn ý thâm sâu khó lường.

Mấy đứa sau khi sửa soạn quần áo xong xuôi bắt đầu nhảy lên xe taxi 7 chỗ, đi vào trung tâm thành phố Vinh, ngắm nghía cảnh đẹp. Ba đứa con gái được ngồi ở hàng dưới cùng, riu rít trò chuyện, chỉ có Linh là lo ngay ngáy, sợ lạc bọn này một phút là anh không biết đường về luôn.

-Đi vào trung tâm trò chơi đi, chơi điện tử xèng!

Thành lớn rồi mà vẫn con nít như thế, đòi đi chơi điện tử. Cả bọn cười cười, chấp nhận chiều Thành.

-Được rồi, lần trước bố thua mày, lần này nhất định sẽ thắng!

-Cho nói lại!

Trò đầu tiên là bắn súng giết quái vật, ai đánh được đến con trùm cuối, giết được nó sớm hơn thì thắng. Thành với Thanh, mỗi đứa vác một khẩu súng lớn, nhìn chăm chăm vào màn hình điện tử, bộ dáng vô cùng có khí thế. Một vài tên con trai chuyên chơi trò này nhìn về phía Thanh với Thành với ánh mắt vô cùng khinh bỉ. Còn phải nói sao, bọn hắn chơi lâu như vậy còn cảm thấy khó, hai đứa gà tồ kia là cái thá gì mà vênh vao như vậy chứ? Âm thanh đếm ngược lần lượt vang lên, hai đứa tập trung cao độ, chuẩn bị ngắm. Tốc độ của cả hai đều nhanh đến kinh hồn, phá cả kỉ lục vốn có,

khiến mấy thanh niên đóng cọc ở đây chơi phải mở to mắt bất ngờ, không thể tin nổi xúm xít lại thành một vòng xung quanh máy để xem.

-Ôi mẹ ơi, hai đứa chúng nó là quái vật hay sao?

-Phá r ồi kìa, phá cả khả lực của QuânQuânmickymouse r ồi!

-Lấy máy ra, mau quay lại!

Kết quả, đương nhiên Thanh thắng lần thứ n, nhờ quả chốt giờ chân lên dẫm vào chân Thành khiến cậu đau đớn mất tập trung. Thành không phục, rút cuộc bó gối ng ồi ăn vạ trước máy khiến cả đám cười phá lên.

Trò tiếp theo là ném bóng rổ, cự li gần vô cùng, trong 2 phút ai ném được trúng rổ nhiều hơn thì thắng. Trò này với Thành thì dễ như trở bàn tay nên mọi người nhất quyết không cho cậu ta lên. Lần này quyết đấu với nhau chính là Linh và Thư, đều là hai con gà, chưa chơi bóng rổ bao giờ, theo như lời Thanh nói là thế. Linh quyết mũi hứng chí, cảm thấy trận này mà thắng thì có phải Thư sẽ nhìn anh với ánh mắt sùng bái không? Tiếng đếm ngược vang lên, Linh đã thủ sẵn tư thế, ngược lại Thư rất thờ ơ, phải phải quả bóng, mặt vô cảm.

30 giây trôi qua, Linh ném trúng được 5 quả, liên tục lau mồ hôi. Cái trò này sao mà nó khó vậy trời? Anh ném đã sắp vào r ồi nó còn bật ra khỏi rổ. Quay sang Thư, đã được tận 11 quả r ồi. Mấy đứa đứng xem không ngừng ò lên, vì căn bản Thư ném chậm hơn Linh rất nhiều, chậm nhưng lại chắc, ném quả nào chuẩn quả đấy. Nhìn tình thế này có vẻ đã biết ai thắng ai thua r ồi.

2 phút nhanh chóng kết thúc, ai đó ôm mặt, quyết định tr ồng nắm ở khu ném bóng, sau đó nhận thức được mình bị bỏ lại li ền luống cuống chạy theo vì sợ lạc đường.

Trò cuối cùng, thời ngày xưa gọi là nhảy Au, giờ đã được nâng cấp luôn thành máy nhảy xịn, không phải chỉ ng ồi trên bàn phím bấm vài nút lên xuống sang ngang là xong nữa. Trò này đi ều tiên quyết là phải nhớ được vị trí các nút dưới chân mình, sau đó đến phản xạ nhanh, màn hình

hiển thị nút nào li ền dùng chân bấm nút đó, ngoài ra còn phải giơ tay linh tinh nữa. Đơn và Minh tất nhiên được đ ề cử lên chơi trò này, nhớ nhanh PK phản xạ tốt, chẳng biết kết quả sẽ thế nào?

Âm nhạc chậm rãi vang lên, vì Thanh chọn bài "Dope" của BTS nên tiết tấu biến hoá vô cùng vô cùng, đoạn đầu chậm, đoạn sau lại nhanh đến phát điên, thứ tự các nút nhi ều lần khiến người chơi phải vất chéo chân cho giống bản gốc nhảy. Chân của hai đứa trên sàn bắt đầu chuyển động, Đơn đoạn đầu không có vướng mắc gì, đến chỗ điệp khúc li ền cuống lên, tay kết hợp chân loạn xạ. Minh cũng thế, rõ ràng là biết cái nút bằng kia rồi, thế mà chẳng nhớ nó ở chỗ nào nữa. Thế là lại mất thêm thời gian cúi người xuống, à, hoá ra nó nằm ngay chính giữa, cuối cùng lại miss, rõ khổ.

Bên trên cuống là thế, bên dưới nhìn lại thấy khác. Chẳng ai để ý đến màn hình miss những mấy lần, chỉ biết hai đứa đang thi trên kia nhảy đều vô cùng, từ cả cái dậm chân huơ tay đầu trùng khớp nhau đến từng tích tắc, đẹp đến mức khiến người ta tưởng đang nhảy biểu diễn. Nhanh chóng, khu nhảy lại hút được một đồng người chơi xúm xít lại xem, còn có người giơ máy lên quay lại, mấy đứa trẻ con thì òa chỉ chỗ không ngừng. Kết quả, hoà, đương nhiên là hoà rồi, đến từng cái miss còn trùng nhau, sao điểm có thể không bằng nhau được cơ chứ?

-Tuyệt lắm hai đứa, tâm linh tương thông sao? Cùng nhau ăn cứt à mà đầu thế?

Thanh khoanh tay lại, đùa cợt Minh với Đơn. Sau đó cả bọn lại lượn quanh một vòng, chơi tô tượng, gấp gấu bông, vân vân. Thành suýt bị bảo vệ cho ăn đập vì không gấp được con nào nên giở trò nghiêng máy sang một bên cho gấu bông rơi xuống, may mà cái m ồm dẻo như kẹo kéo của Thanh xoa dịu được. Linh lúc này mới xắn tay áo lên thể hiện, ngày xưa con Ngân toàn bắt anh chơi trò này để lấy gấu cho nó, công phu đếm sơ đến nay đã được những 4 năm rồi. Nhanh chóng, một đồng gấu bông xuất hiện, cộng với 3 con Thành nghiêng máy lấy được. Nhân viên đen hết cả mặt, quyết định coi như máy đã hỏng, đuổi khéo đám Minh Đơn về. Còn ở nữa chắc đám gấu bông trong đây bay nốt mất!

Bị đuổi về cũng đã là hơn 9 giờ tối, mấy đứa lại bắt xe đi tiếp, quyết định phải quây tới đêm mới chịu về!

-Thế nào? Chơi có vui không? Đã về được chưa?

Sau khi đi quãng đường dài đến mức tưởng chừng như một vòng trái đất, Minh mệt mỏi thở hắt. Mấy đứa còn lại, đứa nào đứa nấy xoa cái bụng căng tròn của mình, ôm một đồng đô linh tinh, gật đầu tỏ ý về được rồi. Thành gọi xe, tiếp mấy đứa về khách sạn.

Ngồi trên xe taxi, Minh trầm ngâm mãi mới mở được miệng:

-Đi biển xong về nhà chơi 2 tuần, sau đó... bọn tao phải đi tiếp...

Không khí trùng xuống, tất cả đều chờ Đơn nói một lời. Cứ ngỡ con nhóc này sẽ sụt sịt một khuôn mặt đầy nước mắt, ai ngờ nó chỉ cười và nói:

-Ừ, lần này đi biết đường báo trước là tốt! À mà mày định bao giờ tổ chức sinh nhật, hay tao làm bánh cho mày nhé?

Trước nụ cười rạng rỡ kia, ai nấy đều hết sức sững sờ, chỉ có Thư và Linh là tỏ ra không bất ngờ lắm. Còn phải hỏi sao? Nguyễn Giản Đơn bây giờ khác xưa rồi, đâu còn là con bé đầy dứa dấm của ngày ấy nữa? Minh tất nhiên rất vui, đưa tay lên xoa đầu Đơn:

-Vậy bánh sinh nhật lần này phải nhờ mày rồi...

Ngày cuối cùng ở biển đã đến, tiệc sinh nhật được tổ chức ở trên biển. Thanh cùng Thành được phân công nhiệm vụ trang hoàng chỗ tổ chức, ba đứa còn lại giữ trọng trách nấu ăn. Minh tất nhiên sững sờ khi nói, ung dung ngồi nhìn chúng nó bận rộn chuẩn bị sinh nhật cho mình.

-Này, không công bằng nhé, bọn tao cũng muốn được tổ chức sinh nhật!

Thành bất mãn nhăn mặt, Thanh cũng gật đầu hưởng ứng. Đơn cảm thấy chuyện này chẳng có gì là khó, quyết định cùng Thư và Linh làm

thành bánh kem 3 tầng, tất nhiên không sợ thừa, vì đối với cái mồm của Thành thì chẳng có gì là không thể.

Giờ "vàng" tới, cả 6 đứa cùng hát bài "Happy birthday to you", mặt Thanh Thành Minh hạnh phúc thấy rõ, Thanh còn xúc động đến nỗi suýt trào nước mắt ra. Ăn uống no say Thành mới hỏi quà đâu, Đợn chỉ vào cái bánh kem mà một mình cậu ta đã chén hết những 2 tầng, nói:

-Quà đây chứ đâu?

Thư với Linh cũng gật đầu, bởi không mang theo nhiều tiền, nên đóng nguyên liệu để làm thức ăn cũng đủ để ngốn hết tiền của 3 đứa rồi. Bất chợt Minh như nhớ ra cái gì đó, tùm tùm cười ghé vào tai Đợn thì thầm đầy mờ ám:

-Quà này tớ chẳng nhận đâu, mai sau tớ mà có em bé thì cậu phải nuôi ý, không có tớ sẽ không bao giờ ăn chung với cậu nữa!

Nghe xong câu này mặt Đợn bất giác đỏ tưng bừng, còn mấy đứa còn lại thì chẳng hiểu cái mô tê gì sất, quyết định cầm dao đĩa mà chén kệ mẹ chúng nó tán nhau đi.

Ngày 3 đứa kia đi, chẳng có ai khóc cả. Hai đại gia đình nhà Đợn và Minh, còn có cả Thư và Linh tới tiễn. Chia ly lần này không có nước mắt, cũng chẳng có đau thương. Minh Thanh Thành lần lượt ôm từng người một tạm biệt, đến lượt Minh ôm Thư, Linh ở đằng sau bất giác ngửa ngáy không yên, chen vào nói:

-Thôi thôi 3 giây là đủ rồi, ông biến nhanh cho con nhờ!

Tất cả mọi người bất giác cười phá lên, chỉ có Thư là không hiểu, lặng lẽ đưa tay xuống néo Linh một cái.

-Đi sớm về sớm, lần này tao sẽ chờ thật hẳn hoi.

Đợn cầm tay 3 đứa, trịnh trọng nói, nhận lại là cái cười đầy tin tưởng của Minh Thanh Thành. Chúng nó từ từ tiến qua cổng kiểm soát, vẫy tay

chào tạm biệt mọi người.

Mấy đứa, đi vui nhé!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 44: Khi Lại Cách Xa, Cuộc Sống Thế Nào?

Nhờ phước của biệt đội khủng bố nào đó mà tui cố kiết rặn ra viết thêm cho các độc giả thân yêu. Mới đầu còn định cho kết hôn luôn ker nhưng mà sợ không kể về Đơn lúc học đại học thì ăn đủ gạch xây nhà mất huhu!" << Chúc mừng các cậu, đây chưa phải là chương cuối đâu, yên tâm đi orz... Thứ 5 tui lại đăng tiếp. Muốn khóc 1 dòng sông... T.T

5 năm sau.

Người ta nói, trường đại học sư phạm đang bị xáo trộn bởi một cô gái cực kì nổi bật...

-Cái gì? Nguyễn Giản Đơn ngành Quản lí giáo dục VA-TO-NN, cái khoa lấy chỉ tiêu 10 người, người mà cách điểm tuyệt đối có đúng 1.5 đang đứng đằng kia á?

-Đâu? Đâu? Đcm xinh thế? Xinh éo tả!

-Nhìn kìa, lại có thằng ra tỏ tình kìa! Lần nào mà chả giống nhau, chỉ có 2 chữ: Từ chối!

Dưới cổng trường đông người qua lại, dưới cái mái vòm sơn vàng đã cũ dần theo thời gian, Đơn đứng im tại chỗ, nhẹ nhàng đưa xiên nem chua rán vào miệng. Cậu con trai đứng cạnh, cả người run rẩy, môi mấp máy. Sau khi hít một hơi lấy đà, cậu ta cúi người xuống, hét to:

-Nguyễn Giản Đơn em thích chị!!!

-....

Đám người đi qua đi lại ở cổng trường nhìn thấy màn này liền tặc lưỡi, xem đó là việc hiển nhiên. Cái trường Sư Phạm nhì ầu gái ít trai này, mĩ nhân không thiếu, nhưng trai đẹp lại càng hiếm hơn. Thế mà cái con người đang đứng ăn xiên ngoài kia, đầu như vắt chanh mỗi tháng có một đũa tỏ tình, mà toàn thuộc dạng ưa nhìn của trường thôi. Đơn giản, những đũa con trai không ưa nhìn thích cô thì nhì ầu, nhưng bọn nó tự ti về bản thân, chẳng dám lại gần Đơn.

Đơn thở dài thườn thượt, cầm lấy hai xiên nem chua, dúi vào tay cái cậu con trai đang đứng cạnh mình. Đợi đến khi cậu ta từ ngẩn ngơ dần định thần lại hỏi tại sao, cô mới chìa tay ra, chỉ vào cái nhẫn trên ngón áp út mà giải thích:

-Chẳng phải cậu biết rõ lí do rồi sao?

Cậu con trai nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn của Đơn, cảm xúc không phục dâng lên trong lòng. Rốt cuộc thì cái thằng "chồng chưa cưới" của Đơn là ai? Nó đi biệt cậu chưa bao giờ thấy mặt! Còn cậu, cậu đã luôn theo dõi chị từ lúc mới vào trường, tới nay đã được 2 năm rồi. Thế mà tại sao, tại sao chị lại vì một đũa không có ở đây mà từ chối cậu? Cậu giận, ném phăng 2 cái xiên trên tay đi, gào lên:

-Em biết thừa rồi, cái tên "chồng chưa cưới" đấy chẳng qua chỉ là chị thêu dệt ra mà thôi, hẳn không có thật! Chị lừa được ai chứ không lừa được em, nếu không thì tại sao bao lâu nay hẳn không xuất hiện chứ?

Đơn bất động thanh sắc nhìn cậu con trai lạ mặt, trước sự sững sờ của cậu ta, cô từ tốn cúi xuống nhặt 2 cái xiên lên, nhẹ nhàng vứt vào thùng rác gần đó. Xong xuôi, Đơn quay mặt, nhìn thẳng vào người đối diện, chậm rãi phân tích:

-Thứ nhất, tôi ghét người xả rác ra cổng trường, nó làm tôi mỗi lần đạp xe qua đây đều phải bịt mũi. Thứ hai, người mà tôi yêu sẽ chẳng bao giờ ném đ ộtôi tặng đi như cậu. Vậy là đã đủ lí do rồi chứ?

Đơn vén lọn tóc mai ra sau tai, nói đoạn rồi trả ti ền, lặng lẽ đạp xe đi mất, để lại cậu con trai mặt mày thể hiện rõ sự hối hận và thất vọng.

Cuộc sống đại học năm 3 của Đơn ngày nào cũng trôi qua như vậy, có tiết thì đến trường, tới giờ li ền đi làm thêm, thời gian thừa ở nhà chơi bời dọn dẹp ăn bám bố mẹ. Hiện tại, Đơn mặc đ ồng phục của chỗ làm, người đeo cái tạp d ề, mỉm cười như gió xuân đặt bánh xuống bàn:

-6 miếng mochi trà xanh, một kitkat vùi kem và 2 trà đào phải không ạ?

Trước nụ cười kia, hai vị khách nam lập tức trở nên ngây ngốc, rụt rè cảm ơn:

-V... Vâng đúng r ồi!

-Đơn!

-Dạ?

-Mang cái này ra bàn số 3 hộ chị!

-Vâng!

-Em ơi còn bàn anh thì sao?

-A, anh làm ơn chờ một chút ạ!

Quán cà phê sách thơm ngát mùi trà và bánh ngọt, còn có cả mùi gỗ và mùi mực thoang thoảng. Chị quản lí không thể phủ nhận, từ lúc Đơn vào làm ở đây số lượng khách hàng tăng lên đáng kể, nhất là mấy khách nam đóng cọc tận vài năm trời. Chỉ tiếc, chị quản lí âm thầm thờ dài, liếc qua chiếc nhẫn xinh đẹp tinh xảo trên tay Đơn, quyết định tập trung vào công việc của mình.

-Chị có cần em giúp không?

Sau khi quán đóng cửa, Đơn lặng lẽ vệ sinh bàn ghế, tiến đ ền gần chị quản lí đang cặm cụi cho nốt số bánh thừa vào hộp giấy. Chị thấy Đơn li ền đứng lên, đưa cho cô cái hộp cùng với tập phong bì:

-Không cần đâu, cảm ơn em! Đây là tiền lương của em tháng này, em có thể về rồi!

-Dạ, nhưng còn....

Đơn chần chờ, bối rối nhận lấy hộp giấy từ tay chị quản lí. Chị biết Đơn nghĩ gì, chỉ tươi cười phất tay tỏ ý không sao:

-Bánh để đây dù sao cũng không ai ăn, em cứ mang về đi!

-Vâng, em cảm ơn.

-À, gần nghỉ hè rồi, em luôn xin nghỉ từ đầu tháng 7 tới đầu tháng 8 nhỉ?

-Vâng, chào chị em về!

Chị quản lí vẫy tay với Đơn, nhìn cô thu dọn đồ đạc khuất bóng ở cửa, rồi chị lại cúi xuống làm nốt công việc của mình.

Đơn vừa đạp xe vừa nhìn vô định trên đường. Gió đêm hè khẽ luồn qua tóc cô, xua đi mệt mỏi trong thời gian vừa rồi. Đơn hít một hơi, nhớ về một ngày năm cô học lớp 12...

-Gì cơ gì cơ? Có người tỏ tình Nguyễn Giản Đơn?? Hơn nữa nó còn đáng ý rồi?

-Nà ní?!?!? Sầm má?!?!?

-Lần này không phải người trong trường, nghe nói là Dạ Từ Minh, thanh mai trúc mã của Đơn đó!

-A a tao nhớ ra thằng này rồi, 2 năm trước nó đột ngột xuất hiện trong prom cuối năm, rõ đẹp trai nhá!

-Nghe đồn nó còn mời cả lớp 12A1 đi biển đấy! Bao trọn~

-Đcm bao thì éo ai chả làm được?

-Ừ nhưng mà cái chính là nó hoàn diện vô cùng, học chuyên ở nước ngoài đó! Bảo sao Đơn chả đ`ông ý?

-Cái thằng mặt lạnh tanh chuyên Lí Hoá Toán với cò vua đấy thì tỏ tình kiểu gì?

-Sao mà biết rõ về nó thế?

-Thì ngày xưa tao học với nó mà!

-Tình yêu của anh dành cho em như độ tan của rượu trong nước, tan vô hạn, vô hạn, vô vô hạn.

-Trái tim anh đang dao động đi ùu hoà, khi em đến bỗng dao động lệch pha!

-Vãi cốt thành thơ cmnl kìa!

-Nhìn em anh thấy cả một sa mạc nóng bỏng.

-Anh yêu em như Hitler yêu phát xít, mất em rồi như Đức mất Liên Xô.

-Vờ lờ người ta chưa yêu đã trù ẻo mất là sao? Đây là sử mà ***

-Em có muốn ném thử "kết tửa trắng" không?

-Bậy nào!!

-You make person love me go?

-Đm cái thể loại việtlish rởm của mày đừng có show nữa làm ô uest engrick thật của bố mày!

Thành nhìn một đám chí chóe phía bên kia, thản nhiên quay sang hỏi Thanh:

-Nếu mày là phương trình, tao nguyện làm nghiệm, yêu nhau đi mày!

Thanh liếc qua tên cợt nhả kia một cái, phán xanh rờn:

-Vô nghiệm thì tập xác định!

(Hầu hết những câu tỏ tình trên được sưu tầm từ mạng.)

Việc một tên con trai lạ mặt nhân giờ ra chơi xông vào trong lớp kéo Đơn đi đã trở thành tin hot, cùng với Thanh và Thành hậu thuẫn đứng sừng sững ở ngoài hành lang đã khiến cho một câu chuyện nhanh chóng được thêu dệt với tốc độ chóng mặt, thành công làm cấp III Thanh Lịch gầy như bùng nổ. Goat? Nguyễn Giản Đơn đưa con gái trong mộng của bao nhiêu anh em, nổi tiếng là máu lạnh khi từ chối không biết bao nhiêu thằng con trai nay lại dễ dàng bị kéo đi như thế? Bu khỉa nửa!! No way!! Uso!! Không khoa học!!!

Trong lúc đó, Minh cứ thế lôi Đơn ra đằng sau sân sau trường, mạnh mẽ ôm cô vào lòng sau 2 năm xa cách. Tiếp đến, cậu từ đằng sau âm thầm lôi ra một cái hộp nhỏ, chơi đèn phở đầu hôn Đơn đến khiến cô gái nhỏ mụ mị đầu óc. Lúc Đơn nhận ra tay mình có vật thể nhỏ lạnh lạnh ma sát thì đã quá muộn, lòng mềm tới mức không thể tháo nổi chiếc nhẫn kia ra.

-Không công bằng! Soái ca cầu hôn còn có cả hoa, cả pháo sáng, cả khung cảnh lung linh lãng mạn! Tại sao tao không có chứ?!

Đơn giận dữ đâm thùm thụp vào ngực Minh, làm động tác muốn tháo nhẫn trên tay ra. Ai ngờ Minh nhanh chóng bắt kịp, mang tay cô tìm ra sau lưng mình, ôm chặt lấy cô mà nói:

-Mày có tao là đủ, những thứ vô vị đấy sau này lấy nhau có thể bổ sung dần dần.

Sau đó một thời gian, Đơn nghe được một bí mật nhỏ từ Thành, nói rằng Minh khi nghe được tin cô hàng ngày có mấy chục cái đuôi quăn lấy liền ghen đến người đầy mùi giấm, tức tốc mua đại cái nhẫn đem về để khẳng định chủ quyền thế thôi, chứ tương lai sẽ cầu hôn cho đảng hoàng

hắn hỏi. Đơn nghe thế mới ngó ngó, ngưng việc ngày nào cũng nhìn vào cái nhẫn để chờ rửa.

Nghĩ đến đây cô bất giác cười cười, cái nhẫn này cũng đã ngự trị trên tay cô tận 3 năm rồi chứ đâu có ít? Vật thì ở đây, thế còn người ở đâu? Sao người còn chưa về?...

-Nguyễn Giản Đơn, chiều nay em có rảnh không vậy?

-Không rảnh.

Lại thế nữa rồi... Đám sinh viên trong trường lén lút thì thầm với nhau. Anh kia là đàn anh năm 4, cò kè dây dưa với Đơn từ lúc cô mới vào trường rồi. Anh này nổi tiếng lăng nhăng, tay bắt đến mấy con cá ai mà chẳng biết? Có đi đâu anh ta mà đã nhắm tới ai thì cố tán cho bằng được, lâu dần sinh ra bản tính kiêu ngạo và khinh thường phái nữ. Đối với anh ta, con gái chỉ là thứ đồ chơi và bla bla bla ừ tác giả đôn phác kinh ke. Nói chung là thằng cha này suy nghĩ theo lối tra nam ngôn tình sến sẩm nên nhiều đứa ghét, mấy gái bị thằng này dụ dỗ hầu hết là mấy em năm nhất non nớt chưa hiểu rõ bản chất bị cái mặt tiều tụy đẹp trai che mờ thôi, còn từ năm 2 là biết hết rồi không ai muốn dây cả.

-Thôi nào, đây là lần thứ n anh mời em rồi đấy! Đi chơi với anh một hôm thôi...

-Anh có cần tôi nhắc lại những gì tôi vừa nói không?

Đơn vút phịch cặp sách lên mặt bàn của mình, chống nạnh nhìn thẳng vào mắt người đối diện. Liếc nhìn đồng hồ, còn 8 phút nữa vào giờ, không đuổi tên này đi nhanh thì nó ngẩng đầu làm phiền cô cả buổi mất. Đàn anh năm 4 trước khí thế của Đơn vẫn một mực xem như không khí, giữ nguyên điệu bộ cợt nhả, cộng thêm một chút khinh người trong lời nói:

-Cô nghĩ cô là ai? Năm lần bảy lượt được tôi nhường liên tưởng mình ngon? Vênh váo tự đắc thế là đủ rồi đấy, mau nhận lời để đỡ tốn thời gian

của tôi!

Ha, Đơn suýt nữa cười thành tiếng. Ở đâu có cái thể loại ăn không được thì đập đổ, không mời được người ta bắt đầu lật mặt là thế nào nhỉ? Mà thôi, đây cũng không phải lần đầu tiên anh ta xử sự như thế, Đơn không muốn đòi co lâu nữa.

-Ờ, tôi đang nghĩ mình ngon lắm đây! Mời anh cút giùm!

Đơn làm động tác chìa tay mời anh ta ra khỏi dãy ghế, phía sau còn không biết bao nhiêu bạn đang chờ anh ta ra để vào ng ồi. Tên đàn anh năm 4 giận quá hoá then, muốn dờ thói vũ phu, chẳng qua hẳn không ngờ tay mới chuẩn bị đưa lên đã cảm nhận được vật sắc nhọn mát lạnh ở dưới vòm họng. Đơn nhếch miệng lên cười lạnh, không lạ lẫm lẫm với hành động mang đầy tính quen thuộc của tên đối diện.

-M... Mà... Nội quy của trường cấm bạo lực...

-Ồ? Vậy sao? Tôi đểch quan tâm!

Gãi đầu thản nhiên, Đơn làm bộ vô lại khiến cho đàn anh muốn phát điên. Hắn ta lôi từ trong túi ra một cái máy điện thoại, dọa dẫm:

-Tao sẽ chụp ảnh mày đưa cho giáo viên!

-Ừ, nếu vậy tôi cũng có một đồng người làm chứng là anh động thủ trước.

Đơn tiến thêm một bước, đàn anh li ền sợ hãi lui về phía sau một bước. Chỉ trong chốc lát, mặt hẳn ta đã chuyển sang màu gan heo, mạnh mẽ tháo chạy:

-Mày đợi đấy!!!

-Biến luôn đi tôi không đợi đâu!

Khuôn mặt gan của ai đó thành công chuyển sang tím sau tíc tắc. Đơn mặt mỗi thở dài, ng ồi xuống soạn sách vở đợi giảng viên tới.

Bộp!

Tiếng vỡ của hộp sữa nào đó vang lên trên đỉnh đầu Đơn, cô bình tĩnh rút từ trong áo ra một cái khăn tay, lặng lẽ lau mặt. Định thẫn một chút mới phát hiện ra em gái xinh xắn phía trước mặt, nhớ không nhầm thì là người yêu thứ mấy chục của đàn anh năm 4 kia. Em gái năm nhất tay vẫn còn cặm nguyên vỏ hộp sữa đã bục, tức giận nhìn Đơn hét lên:

-Cái đờ hồ ly, đã nói bao nhiêu lần là tránh xa anh B ra rồi hả?!

-6 lần rồi.

Đơn thản nhiên đáp, đưa tay lên lau mái tóc mềm mại, nhắm một mắt đầy bất đắc dĩ. Em gái B ghen họng trăn trở nhìn cô, đoạn cau có như muốn đánh ghen:

-Nhớ được như vậy mà chị còn không chịu tránh xa ra là sao? Chị muốn chết hả?

-Ngu xuẩn!

-Chị nói gì cơ? Nhắc lại xem?

Em B gào lên, chân dậm phình phịch cách vỗ bành bịch như gà mái mẹ. Đơn bắt đầu cảm thấy thương cho bông hoa xinh đẹp này, nào hơi thiếu nết nết nên mới bị đàn anh năm 4 kia phù cho mê muội như thế.

-Em này, nể tình chị em mình gặp nhau lần thứ 6, chị mạn phép khuyên em một câu. Chú ý giữ chặt cái quần của mình vào, không có đợi đến lúc thằng người yêu em nó mất chán, nó bỏ thì lại ngửi trách cuộc đời này sao lắm bất công. Thế nhé!

Đơn nói xong không đợi em B đáp đã bỏ đi thẳng. Nào ngờ em B trông nhỏ nhắn mà cũng góm lăm, Đơn đã thương không tính toán gì việc em úp

sữa vào người mình rồi mà em vẫn không chịu dừng. Em vươn tay túm lấy tóc Đơn, hùng hổ giật ngược lại:

-Chưa nói chuyện xong mà định bỏ đi đâu hả con hồly này?

-Bỏ ra, không thì đừng có trách!

Đơn quát, vòng tay ra đằng sau giữ lấy tay em B. Cô thấp thoáng nhìn thấy nụ cười đắc thắng của đàn anh năm 4 trên tầng 2, hẳn là hẳn đã xúi em gái này đi? Đúng là, thể loại đàn ông hèn hạ nhỏ mọn. Nhanh chóng, tiếng rít gào của em B thu hút được rất nhiều sự chú ý, nhất là Đơn bị úp cả hộp sữa vào mặt đã là tin nóng rồi. Rất nhiều sinh viên lập tức tụ tập, vài người còn xông lên tách em B kia ra. Mặc dù bị kìm kẹp nhưng em vẫn rất hăng, chất giọng chanh chua cao vút:

-Trách ai? Tôi không bỏ ra thì chị định làm gì tôi?

Không khí đang căng thẳng tột độ, mấy người xông vào cũng không thể cản được móng vuốt của em B, bị em cào cho xây xát da thịt. Dưới sự trợ giúp, Đơn nhăn mày lồi được mớ tóc của mình ra khỏi tay em, suy nghĩ làm cách nào để không phải dùng đến dao cắt giấy.

-Thì chị sẽ...

Giữa khung cảnh nhốn nháo ồn ã, Đơn muốn rút điện thoại ra. Nào ngờ cô chưa nói xong đã bị ai đó chặn miệng lại, bàn tay trái khẽ khàng vòng qua eo cô đầy dịu dàng, đồng thời kìm giữ hành động của cô. Chất giọng trầm ổn quen thuộc vang lên, thành công làm cho em B há hốc, toàn thể các sinh viên chứng kiến lâm vào tình trạng chết lâm sàng:

-Thì anh sẽ thay chị ấy tát em 2 phát, sau đó lột quần lột áo, quăng ra đường lớn cho mọi người nhìn!

Đoạn, Minh quay sang nhìn Đơn đầy triu mến, bộ dáng khiến tất cả lập tức khẳng định: Chẳng chưa cưới bí ẩn của Nguyễn Giản Đơn thiên tài, rốt cuộc đã chịu xuất hiện rồi!

Khởi phải nói, da mặt của cặp đôi nào đó đang muốn bày mưu tính kế
Đơn chuyên sang xanh lét.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 44+2: Ngoại Truyện: Thư Và Linh

Thư.

Tôi chả rõ mình thích Minh từ khi nào, hình như là vào ngày đầu tiên bước chân vào lớp 1, lúc thấy được đáng vẻ chững chạc cùng cái mặt đẹp trai của cậu ta.

Từ hồi bé tí tí tôi đã là một đứa cu ồng công chúa. Thế giới barbie với những đi ều tưởng chừng như không tồn tại luôn có sức hút rất lớn đối với tôi. Trong đó còn có cả tình yêu giữa công chúa barbie và hoàng tử, một loại tình yêu có khả năng vượt qua mọi thử thách của mụ phù thủy. Tôi đã từng tự hỏi rằng, liệu một ngày nào đó sẽ có một người yêu tôi như thế?

Hoàng tử của tôi sẽ là một người vô cùng đẹp trai, người cười bạch mã, nụ cười toả nắng, khi người ấy nói chuyện, hào quang sẽ toả ra xung quanh, bao trùm lấy không khí một hương thơm ấm áp.

Người ấy chỉ thuộc về mình tôi.

Ngày đầu tiên khi cô bé với cái đầm hồng đáng yêu bước vào lớp ấy, khoảnh khắc mắt chạm mắt, tôi đã yêu Minh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nụ cười còn đọng lại trên môi cậu ấy như giọt nắng cuối mùa đông, thổi bùng vào trái tim mộng mơ của con bé 6 tuổi một làn gió mới.

Vừa ấm, lại vừa lạnh.

Nụ cười ấy chỉ ấm khi nhìn vào đôi mắt kia.

Nụ cười ấy sẽ ngưng đọng, khi đôi mắt kia nhìn đi chỗ khác.

Tất cả còn lại chỉ là vẻ trậ̀n tư đi ệ̀m tĩnh, cùng ánh mắt mê luyệ́n không sao rời.

Cậu ta rõ ràng không cượ̃i bạch mã, không đeo áo choàng, hông không mang bảo kiệ́m. Thế nhưng tôi có thể khặ́ng địṇh, cậu ấy chính là hoàng tử, người sinh ra để dành cho công chúa. Mà cô công chúa đáng yêu đượ̣c nhắc đến, lại chính là tôi.

Sau này tôi nhận ra, những thứ ngoài đời hoàn toàn không giống như trong phim ảnh. Mà hoàng tử, lại dành cho một cô công chúa khác. Thế giới của tôi bỗng dưng nhuộm một màu u ám. Tôi lợ̀i hết đĩa của mình ra, nhìn vào từng hình ảnh trong đĩa, chăm chú vào khuôn mặt rạng rở của barbie, r ậ́i bẻ...

Ngày hôm đó, sọt rác chậ́t đậ̀y những đĩa nhựa.

-Cậu nói ai vô duyên cơ?

-Nói chuyện ăn uống cứ như đự́a vô học vậy.

-Đậu phụ này ngon này, Minh ăn đi!

Tất cả chỉ là giả dộ́i. Ở thế giới tàn khộ́c này, người con gái kia mới chính là công chúa, còn tôi mãi mãi luôn là nhân vật phụ. Dù tôi có cố gặ́ng bao nhiêu, gây sự chú ý như thế nào, cậu ấy vẫn không nhìn tôi dù chỉ là một khoảnh khắc.

Bẻ đĩa chưa đủ, tôi còn lợ̀i tất cả các bộ váy công chúa của mình vự́t ra ngoài cửa phòng. Mẹ tôi nhặ̣t lại từng bộ, từng bộ, lậ̀n bậ̀n trách tôi lãng phí nhưng hôm sau lại chi ệ̀u theo bản tính thất thượ̀ng của tôi mà mua thêm vài bộ quậ̀n áo bình thượ̀ng. Nhìn mấy cái váy tôi thấy hơi tiệ́c, tuy nhiên lại nhanh chóng gạt suy nghĩ đó ra khỏi đậ̀u. Nhân vật phụ sẽ không thể luôn gặp may mắn như công chúa, nhân vật phụ phải dựa vào chính bản thân mình để hạnh phúc.

Kể từ khi ấy, tính cách của tôi dường như thay độ́i hoàn toàn.

Tôi trưởng thành hơn, tôi được làm lớp trưởng, tôi thi Sinh được giải nhì thành phố, lời nói của tôi cực kì có uy lực. Sao nào Dạ Từ Minh, không phải cậu thích cô bé ấy vì cái lối suy nghĩ lớn trước tuổi của cô ta hay sao? Bây giờ tôi đã vượt cô ấy rồi này, làm ơn, nhìn tôi lấy một cái có được không?

Cậu ấy quả thật có quay lại nhìn tôi, mặc dù chẳng qua là cái nhìn phảng phất mà thôi. Trái tim con người có 4 ngăn, một ngăn cậu để cho những thứ còn lại, ba ngăn kia cậu lại dành trọn cho cô gái ấy. Có lẽ hình ảnh của tôi trong mắt cậu chỉ là thứ gì đó chập chờn và nhỏ li ti, mà đốm lửa nhỏ, sao có thể bằng ánh nắng mặt trời chói chang đang mỉm cười phía kia được cơ chứ?

Tôi biết, yêu đơn phương, thật sự rất khổ.

Tôi ghét thứ tình cảm này, tôi ghét cậu, ghét lây sang cả người con gái ấy. Cô ấy bị kẻ xấu hại, tôi muốn cười một trận thật hả hê, vậy mà cứ sao miệng không thể nhếch lên nổi?

Tôi thừa nhận, trong thâm tâm tôi vẫn luôn xem mình là một nàng công chúa, sự kiêu kì trong tôi không cho phép bản thân cười trên nỗi đau của người khác, bản chất lương thiện này làm tôi thiệt thòi biết bao nhiêu.

Haha, tôi lại đang nguy hiểm cho bản thân mình đấy sao? Ừ, thật ra, tôi chỉ là không muốn nhìn cậu đau lòng mà thôi.

Cái ngày tôi bắt gặp cậu tay trong tay với người không phải nhân vật chính, cả cơ thể tôi bỗng nhiên co rút mạnh. Tại sao? Cậu lại định làm cái gì? Đôi mắt kiêu ngạo lạnh băng kia, ẩn sâu trong đó sao lại là một nỗi buồn thấm thiết? Là con bé ng ồi xe lăn này khiến cậu phải tách xa công chúa sao? Lấy tư cách là một nhân vật phụ, tôi KHÔNG-CAM-LÒNG! Hoàng tử phải ở bên công chúa, đó là chân lí vĩnh viễn không thể xoá đổi. Cậu muốn phản bác đi đâu đó sao? Được, vậy giải thích đi, tại sao tôi lại không thể ở bên cậu thay cho cô ấy cơ chứ?

Ngày cậu đi, tôi nhìn thấy cô ấy khóc. Cô ta khóc còn có bạn bè để an ủi, còn tôi, nước mắt của tôi cậu liệu có nhìn thấy chẳng? Cũng giống như

nàng tiên cá, nước mắt của nàng ta có thể biến thành những viên pha lê tuyệt đẹp, cuối cùng chúng vẫn chỉ hoá thành bong bóng, bay theo nàng về với đường chân trời. Bong bóng tan, vĩnh viễn không thể so với hai hàng lệ đọng nơi khoé mi nàng công chúa đất liền.

Năm lên cấp III, cô ấy lột xác.

Tôi nghĩ, quả là nhân vật chính, chỉ cần một thời gian đã có thể thay đổi, không giống như tôi đây đã phải đập biết bao nhiêu đờ, buông bỏ biết bao nhiêu thứ mới có thể được như hôm nay. Cô ấy chào tôi, đôi mắt sáng sủa trong suốt như biết cười. Đôi mắt này đã từng hút cậu vào sâu trong đó, không tài nào dứt ra.

Có phải chỉ cần bảo vệ được đôi mắt này tôi sẽ lại được thấy cậu cười? Dạ Từ Minh, tôi vì cô ấy mà đã hy sinh quá nhiều, cậu có nên nói một lời cảm ơn không?

Đêm dạ hội, cậu một lần nữa xuất hiện khiến lòng tôi như vỡ oà. Cậu về rồi, cuối cùng cậu đã trở về! Và lại không ngoài dự đoán, cậu cần lấy tay công chúa, nâng niu trao vào đó một nụ hôn. Tôi chỉ có thể cười nhạt, tương lai này dù có thế nào cũng không thể đổi thay.

Có lẽ cậu đã đi đầu tra ra việc tôi cứu Đơn. Vài ngày sau, lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu ấy ở tại nhà cô ấy nói với tôi: "Cảm ơn cậu rất nhiều!"

Ừ, tôi mãi nguyện rỗi!

Cuối cùng thì, sự ấm áp kia cũng dành cho tôi một lần, dù đó là lần duy nhất, và cũng là lần cuối cùng.

Cậu đến và đi như một cơn gió thoảng, lấy cắp tuổi thanh xuân rực rỡ cùng với tình yêu và lòng nhiệt huyết của tôi.

Cậu sẽ là mối tình đầu đẹp đẽ nhất trong thâm tâm người con gái này. Mai sau dẫu có nhớ lại, tôi sẽ luôn tự nói với mình rằng, kí ức đẹp đẽ mà cậu mang đến đã khiến cho tôi có thêm kiên cường, khiến cuộc sống của tôi hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Cảm ơn cậu, vì đã bước chân vào cuộc đời tôi!

Linh.

Ấn tượng đầu của tôi với Đơn là: Nó quá yếu đuối, xui xẻo hơn nữa lại là mục tiêu của em gái tôi.

Lần đầu tiên đập nó mấy phát, cảm giác chính là người nó mềm quá, không nổi đập mạnh. Thế mà mới hãy một phát nó đã ngã ra tường, cũng không ngờ lực nhẹ thế cũng đủ làm nó bầm tím toàn thân.

Nhưng mà thôi, đã diễn thì diễn cho trót. Tôi làm bộ gào lên trước sự khích bác của nó. Ủ, chắc hẳn nó đang ghét tôi đi? Ghét cũng được, Ngân đã ra lệnh cho tôi đánh nó thì tôi phải làm.

Hôm ấy ở trong thư viện, nó thoa thuốc cho tôi, tim tôi đập mạnh. Bỗng dừng lại có chút tự đắc, cảm thấy cái mặt đẹp trai của mình cuối cùng cũng có người si mê rồi. Bị đập cho một trận mà vẫn dụi dàng được như thế, hẳn là tình yêu sét đánh đi?

-Ngoài bố mẹ đánh ra, vết nào là của nó?

Đơn nói. À, hoá ra cũng chẳng phải vì tôi. Tôi ngỡ ngàng ngừng vén áo lên cho nó chụp vài phát, lòng thẩn hoang tưởng không phải nó mang cơ thể tôi về làm kỉ niệm đó chứ? Ủ, dù sao tôi cũng sẵn chắc lắm mà!

Khi đã thoát khỏi nó, tôi rút lên vài chữ "chết tiệt"! Đù, vừa nãy sát khí nhiều vậy, sợ đá ra quăn.

Ngày em gái yêu quý lật bài lần cuối, tôi thở phào nhẹ nhõm, thực hiện cam kết cuối cùng với nó: Ra đi ầu kiện với Minh, để Minh hẹn hò cùng em gái đến tận lúc Minh đi. Đứng dưới sân trường đầy lá rụng, cứ ngỡ người đau khổ hoảng loạn nhất phải là Đơn cơ, éo ai ngờ từ đâu có con nhóc xuất hiện, chạy ra vừa khóc vừa nháo, chửi em gái tôi làm em gái giận liên hồi.

Ha ha Ngân yêu quý à, trong suốt quãng thời gian từ lúc Ngân bị què chân đến giờ, cuối cùng cũng có người cho em ăn hành. Con nhóc kia, anh nhớ tên mày rồi đấy! Thư phải không nhỉ?

Vài ngày sau đó, tôi phát hiện cái chân của Ngân thật ra đã khỏi do tận mắt thấy nó đứng lên với đờ trên nóc. Tôi cũng không ngờ em gái mình che giấu lại thâm sâu như thế. Kiểm tra định kì hàng 6 tháng một lần, nó đều có thể nín nhịn khi bác sĩ câu vào, không một chút rên đau làm cả nhà cứ tưởng nó liệt thật. Nhưng tôi vẫn kệ, nó muốn giả đờ cứ cho nó giả, dù sao chẳng ảnh hưởng gì đến tôi. Trẻ con như nó chắc làm màu tí lấy sự thương hại từ bố mẹ thôi, chẳng làm gì hơn được đâu. Những trò nhỏ nhặt trước đây nó hại Đơn toàn là mấy trò vớ vẩn: Chết keo, chết kẹo, hay ra lệnh cho tôi đánh Đơn vài nhát, hoàn toàn không có gì nghiêm trọng. Mãi về sau khi Thành cho người làm cái chân em gái tôi trở nên liệt thật, tôi mới vỡ lẽ, hoá ra Ngân còn có thể làm cả chuyện độc ác hơn thế nữa. Dù sao vẫn là máu mủ ruột thịt, tôi trách Minh, Minh lại nói Thành chỉ đập vào chân Ngân mấy phát, tháng sau chắc sẽ khỏi. Nhưng Minh lại cố tình bắt bác sĩ nói dối Ngân là chân nó liệt thật, khiến em gái tôi một thời gian lâm vào hoảng loạn.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Đợt đi tham quan bản Xôi, Thư là đứa duy nhất tỏ ra bình thản khi nhìn thấy tôi ng ỡ cạnh Đơn. Con bé Thư này có ánh mắt sắc sảo vô cùng, cái gì nó cũng thấu. Tôi nghĩ Dạ Từ Minh mà biết có đứa còn thông minh hơn mình, không hiểu sẽ nổi khùng đến mức nào?

Suốt thời gian đi chơi, tôi bị buộc với cái Đơn, thi thoảng cũng nhìn Thư vài lần, nhưng đều chỉ là thoáng qua. Nếu phải so sánh, hai đứa nó chính là hai cực đối lập, một đứa tr ần tĩnh như nước, một đứa nổi bật như lửa, một đứa lạnh nhạt như mặt trăng, một đứa lại thu hút như v ầng thái dương trên trời. Có đi đâu v ầng thái dương kia đang trên bờ vực sụp đổ, còn tôi đây lại đập cho thái dương một nhát, làm cho nó hoàn toàn vỡ nát.

Cuối cùng Đơn cũng có thể tự nâng được vali mình lên.

Tôi để ý, Thư hay tỏ ra rất thờ ơ, bên trong lại hay quan tâm Đơn đến những đi ều nhỏ nhặt nhất. Lúc nó vút máy sậy cho tôi khiến tôi hơi ngạc nhiên. Quả nhiên là cô bé sắc sảo, đến giao kèo giữa tôi và Minh mà nó cũng biết, chẳng hiểu còn cái gì qua đ ược mắt nó không?

Lên cấp III, nghe Luân nói, Đơn thay đổi hoàn toàn. Nghe xong tin này tôi có cảm giác như dù Đơn có làm gì cũng sẽ là tâm điểm ấy, vì kể cả trở thành kẻ lập dị thì nó vẫn rất nổi bật. Đơn đ ược thầy cô yêu quý, điểm số cao, mà Thư bỗng nhiên lại trở thành mục tiêu ánh nhìn của rất nhiều người. Giả thuyết của tôi đ ược đặt ra rằng, nếu Đơn bỏ khẩu trang ra, liệu Thư có toả sáng đ ược như thế nữa không?

Đáp án là không!

Liên tưởng đến mấy bộ phim kiếm hiệp trên tivi, hay mấy cuốn tiểu thuyết của con crush cũ tôi đ ọc, nữ chính luôn là vạn năng, nhân vật phụ đ ều chỉ làm nền, mà theo tôi thấy nữ chính ở đây chính là Đơn. Tôi chợt cảm thấy đáng thương cho Thư, một người tài giỏi như thế lại bị Đơn lấp mất, thế giới này liệu có công bằng?

Câu trả lời lại là không.

Sau đó tôi với Thư liên lạc nhiều hơn, cũng chú ý đến Thư hơn. Căn bản vì nó với Đơn học chung trường, ngoài Luân ra còn có nó để tiện bề theo dõi con nhóc kia.

Hôm phát hiện Đơn bị đánh hội đ ồng, Thư đã khóc. Tôi không hiểu sao cảm thấy hơi đau đau, nước mắt của Đơn còn không đủ để khiến tôi bối rối như thế. Mà đi ều khiến tôi khó hiểu nhất là tại sao Thư phải quan tâm đến Đơn như vậy, xét về tình mà nói, Đơn không phải là đối thủ của nó sao?

Nguyên một ngày trời Thư trực ở bệnh viện, chỉ về nhà tắm rửa qua loa rồi lại đến ng ồi cạnh Đơn. Tôi có chút đau đ ầu, biết là nó rất kiên cường, thế nhưng nào có nhất thiết phải canh thế đâu? Dẫu sao Thư với Đơn chẳng có lí do gì để mà yêu thương nhau sống chết như Đơn với đám bạn cũ của nó cả.

Khoảnh khắc Thư nín lấy ống tay áo Thành, tôi bỗng nhiên hiểu vì sao con nhóc chịu ở lại bệnh viện. Hoá ra cũng chẳng phải do yêu thương Đơn gì cho cam, mà là để ngóng tin tức từ người-nào-đó. Tôi cảm thấy nó bắt đầu giống với em gái tôi, bất chấp tất cả vì người mình thích. Lẽ nào sự quan tâm từ trước tới giờ của nó dành cho Đơn đều là giả dối?

Chốc lát, tôi hăm hăm dờ dờ mà ghét Thư, lại không để ý rằng nước mắt cô nhóc rơi vì Đơn chứ không phải vì Minh.

Ghét được vài tuần, đến khi được mời đi dự prom lại nín tịt. Thư nói nó không có bạn nhảy, cứ thế muốn đưa vé cho tôi đi. Thôi xin, tôi từ trước tới giờ ghét nhất mấy cái nơi như thế, thà cứ phóng ra đường uống dấm cốc trà đá, không thì ngồi đi đâu hoà ở nhà chơi game còn sướng hơn. Ngay lập tức, tôi từ chối.

"Tan chưa?"

"Chưa, nhưng muốn về rồi." "

"Đợi tí, tao ra đón mày!"

8 giờ tối, hăm dờ nhận tin cho nó, hăm dờ giữa cái tiết trời nóng chảy mồ hôi háng này vác xe ra đón nó về. Lúc nhìn thấy nó mặc cái váy dạ tiệc màu xám, bản thân không hiểu sao thậm cảm ơn trời phật vì mình đã đi, để có thể được thấy nó trong bộ dáng lộng lẫy này. Từ xa Thư đã thấy tôi, nâng tay xách váy chạy tới. Khuôn mặt được trang điểm nhẹ của nó khe khẽ nhăn lại, mắt hơi hơi đỏ, như kiểu muốn kìm nén cái gì đó.

-Sao lại tốt bụng mà ra đây đón tôi vậy?

-Tao đã bảo mày kém tuổi tao, phải xưng "em"! "Em" hiểu không?

Nó xì một cái, nhấc váy trèo lên xe.

-Giờ đi đâu?

-Về nhà tôi.

Theo sự chỉ dẫn, tôi đèo nó về nhà, rồi bị nó lôi vào nhà chơi. Thằng em trai học lớp 7 của nó nhìn thấy tôi liền há mồm, lắp bắp hỏi "bạn trai chị hả?"

Nó cũng lười, đáp gọn lỏn một chữ ừ, làm thằng bé vừa chạy theo vừa thắc mắc tại sao tôi không giống anh trong ảnh.

Mà thôi, thằng bé hỏi gì không quan trọng, quan trọng là khoảnh khắc nó nói ra chữ "ừ" đẩy tim tôi bỗng dưng đập nhanh đến lạ thường. Haizzz... Từ bé đến giờ ngoài hình ảnh bố với cái roi mây ra, lần đầu tiên có người làm tôi phải hỡi hột đến như thế.

Sau đó khoảng 20 phút, Thư từ trên tầng bước xuống, tóc nhỏ nước, mắt hơi sưng, người mặc bộ đồ ngủ. Tôi len lén nhìn nó, thằng nhóc ngời cạnh cũng thì thụt vào tai tôi: "Chị em lại khóc rồi!"

Tối ấy được mời cốc sinh tố hoa quả ngon quá, sáng hôm sau mặt dày, phóng qua nhà rủ nó đi chơi.

-Không muốn!

Thư đáp, thành công làm con người một thân mồ hôi lội nắng lội gió đến đón nó tôi đây tức điên người.

-Tao cho mày 10 phút, không nhanh tao sẽ mang tấm ảnh trong ví mày đưa cho thằng Minh!

Nó mới đầu không tin, chạy lên tầng lục ví, 1 phút sau mới hét vọng xuống, đầu tiên là chửi tôi khốn nạn, tiếp đến là bắt tôi chờ ở dưới sân.

Suốt cả hè, sáng nào cũng tiếp diễn như thế, trừ 5 ngày đi biển với tụi thằng Minh. Thư dần thành quen, sáng tôi đến đã chuẩn bị xong xuôi chèo lên xe rồi. Có một hôm cứ thấy nó nhớ lại cái gì mà cười ngẩn ngơ, hỏi thì nó bảo: "Không phải việc của anh!", sau đó lại tiếp tục cười, có chút tự mãn. Tôi biết, chắc là lại nhớ đến câu cảm ơn của thằng Minh lúc ở nhà con Đơn ý gì! Xời...

Ngẩng đầu lên trời, tôi nghĩ, giá như những ngày như thế này cứ tiếp diễn thì tốt biết mấy! Rồi đột nhiên nó gọi:

-Ê!

-Hm?

-Trái đất này có 7 tỉ người, chắc phải có một người dành cho tôi chứ nhỉ?

-...

-Em trai tôi bảo thời tiết nóng nực thế này, mai sau cứ chọn thẳng nào nhà bắt đi đều hoà 24/24 mà lấy. Đỡ khô!

-....

-Này, nghe tôi nói gì không?

-À... Thật ra.. Nhà tao có đi đều hoà đấy!

-.....

Tôi nhớ không nhầm, lúc đó là 8 giờ sáng, và trời rất là nóng...

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 45: Kết Cục

-Ch ờng... Ch ờng chưa cưới của Nguyễn Giản Đơn?

-Là tôi, xin chào!

Minh nhẹ nhàng nở nụ cười như nắng xuân, tay lịch sự chìa ta trước mặt em gái B. Mắt em gái nọ bỗng chốc thoáng hiện qua một tia then thùng, bối rối muốn đưa tay lên, nhưng bắt gặp ánh mắt đ ầy sát khí của tên nào đó lại hạ xuống. Tất cả mọi người xung quanh cũng há hốc m ồm, th ần nhủ không phải chứ? Ông trời sao bất công vậy, Đơn đã xinh thì chớ, sao lại kiếm được ông ch ờng đẹp trai thế hả trời ời??

Mấy cậu ấm cứ gọi là thi nhau võ mộng. Nhìn xem, ch ờng người ta hoàn hảo thế này, thử hỏi tại làm sao mà mình không bị từ chối chứ! Mấy gái thì cứ xuýt xoa không ngừng, ngấm mãi không buông, nhìn cái khí chất kia cảm thấy sao mà đẹp trai chết đi được ấy! Mái tóc đen tuy ền m ềm mại, chẳng undercut cũng không vượt keo thời thượng, chỉ đơn giản để xoà vô ý đ ầy hoang dại. Đôi mắt sâu thẳm như hố đen vũ trụ, hút người ta vào sâu trong đó, kết hợp với hàng mi vừa dài vừa cong như con gái, thành công càng làm cho đôi đ ờng tử kia càng trở nên mỉ hoặc. Trời mùa hè, người con trai kia chỉ mặc nguyên một cái áo phông, bên ngoài khoác thêm gi-lê, xương quai xanh như ản như hiện dưới cái cổ dài trắng. Yết h ầu rung lên theo từng câu nói, một lại một nhịp làm cho mấy gái nuốt nước miếng ừng ực. Minh cao hơn Đơn hẳn một cái đ ầu, cô chỉ đứng đến vai cậu, thế là tên thích chơi trò bất ngờ xuất hiện nào đó cứ thế thản nhiên tựa cằm lên đ ầu cô, hai tay siết vào eo cô không rời. Minh không chê mùi sữa, ngược lại còn mỉm cười khi được tận hưởng người trong lòng, đôi mắt đào hoa hơi híp lại đ ầy nuông chi ầu và sung sướng.

-Tôi mới đi có 3 năm, mà mấy người định làm gì vợ tôi thế?

Vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, động tác ung dung nhàn nhã mà lại có chút cao ngạo đầy tự tin. Minh giặt lấy chiếc khăn tay của Đơn, chậm rãi lau tóc cho cô, mắt liếc quanh một vòng cảnh cáo.

-Ai là vợ của mày? Nhóc con vất mũi chưa sạch, học hành chưa ra đâu vào đâu mà bày đặt vợ vợ mới chả chồng chồng.

Cảm nhận được ánh mắt đầy uy hiếp của Minh cứ lướt qua lướt lại phía mình, đàn anh B năm 4 rớt cuộc đành phải xuất đầu lộ diện. Hắn ta nghiêng rặng kèn kẹt khó chịu, trông thấy Đơn bị Minh ôm trong lòng mà máu nóng d ùn lên. Con m ùi hắn theo đuổi tận 3 năm, thế quái nào bây giờ lại nằm yên ở vòng tay thằng khác thế kia? Lại còn với cái biểu tình nhu mì động lòng người nữa chứ! Anh ta nhõ vào, con khốn giả tạo!

Minh nghe có người đối đáp lại mình lập tức t ìn biết đối phương là địch hay thù. Cậu bất giác cười phá lên làm cho mọi người ngờ ngẩn một h ãi, lát sau mới chịu trả lời:

-Ừm, học hành chưa ra đâu vào đâu nhưng mà vừa mới được Oxford cấp giấy tốt nghiệp đấy. Xin hỏi ông anh đây đến cái bằng Sư Phạm còn chưa lấy được, có tư cách gì mà nói chuyện với tôi?

Kiều ngạo như thế, đúng là Minh của cô không sai một li. Đơn khép hờ mắt, môi cong lên mãn nguyện, bỗng dưng cảm thấy có chút tự kiêu. Nhìn đi, người con trai hoàn hảo này đã từng mang nhãn v ềc ầu hôn cô đó, người con trai này là của cô đó!

-Mày...

-Thôi, nếu em đây và anh đây không còn gì để nói thì tôi xin phép trước, đưa thế giới của tôi v ềtắm rửa r ãi lát còn dặt nạng đi chơi!

Minh h ìn nhiên nói như không có chuyện gì xảy ra, nhưng nhiều khi như thế lại càng khiến cho đối phương thấy cay cú. Em gái B từ bao giờ trong lòng xuất hiện cảm giác ganh tị, em cắn móng tay, ng ắm chửi rủa trong đầu: Nguyễn Giản Đơn, chị đã hoàn hảo như thế r ãi, sao lại còn chiếm nốt cả người đàn ông như bước từ trong truyện ra làm của riêng

chứ? Tôi ghen tị với chị, tôi không cam lòng! Đoạn em gái nhìn lại đàn anh B, cảm thấy sự bắt ép em phải gây gổ với Đơn của anh so với khí chất lịch thiệp của Minh còn cách xa nhau nhiều lắm. Dù anh B là người yêu em, nhưng em vẫn muốn cái người tốt nghiệp đại học tầm cỡ quốc tế kia hơn cơ, anh B dù đẹp trai nhưng bản tính lẳng nhăng lắm ý. Không, em không phục, không phục!!!

-Uầy, xe ô tô kia, đẹp quá!

Tiếng xì xào của đám đông khi nhìn thấy Minh cùng Đơn bước vào hàng ghế sau của chiếc xe màu xanh càng làm cho em B gato muốn chết, mặt anh B thì vừa tím vừa đỏ, vừa cay vừa thẹn mà chẳng làm gì được. Trái ngược với ngọn lửa thù hận ngút trời của bên này thì bên kia có vẻ nhàn nhã thảnh thơi lắm. Minh sau khi dúm Đơn được vào trong xe liền bảo bác tài cho xe chạy, mình thì ngồi đằng sau ra sức lặn qua lặn lại trên đùi Đơn, néo cái eo nhỏ tinh tế của cô, tranh thủ ăn ít đậu hũ. Trong lúc Đơn còn ngượng ngập vì người mình đầy mùi sữa thì Minh đã kịp kéo cô lại gần, thế là nụ hôn đầy lãng mạn kiều gái trên trai dưới lại được diễn ra. Minh nằm lên đùi Đơn, một tay vươn lên kéo gáy cô xuống, Đơn hơi cúi đầu, mái tóc tơ loà xoà che đi hai đôi môi đang cọ xát mãnh liệt. Bác tài phía trước không ngừng thở dài, ngoảnh mặt quyết định làm ngơ.

Đợi đến lúc Đơn về tới nhà gọi đầu tắm rửa xong xuôi thì Thanh với Thành cũng đã chuẩn bị xong. Mấy đứa tụ tập hết ở nhà Đơn, chào hỏi người lớn một vòng rồi ôm hôn nhau đầy thắm thiết. Thành vui vẻ giải đầu thông báo với Đơn là cậu với Thanh đã hẹn hò được 3 năm rồi, Thanh muốn được tổ chức đám cưới chung với Đơn nên cứ bắt cậu chờ mãi. Đơn nghe tới đó mắt sáng lên, luôn miệng hỏi: "Thật hả? Thật sao? Không tin được!" Vốn cứ nghĩ bà chằn Thanh sẽ cần dép phang cho mỗi đứa một phát cơ, ai ngờ bà ấy nhu mì đến phát sợ, ừ một cái rồi cười cười lãnh đạm như vừa thông báo sắp được ăn cơm ấy. Uầy, đúng là sức mạnh tình yêu mà!

Tiếp theo đương nhiên là lại lôi nhau sang nhà Minh mà làm nể lâu lớn rồi. Mẹ Dạ làm hẳn hai mâm, mâm trên cho bố mẹ phụ huynh mấy đứa uống rượu cạn chén, mâm dưới dành cho mấy đứa hàn huyên tâm sự.

Minh mời cả Thư với Linh đến, 6 con giờ gặp nhau là vui như được mùa, vừa ăn vừa đùa chí cha chí choé.

-E hèm, tôi đi mấy năm không biết chuyện tình cảm của ông Linh đây thế nào rồi nhỉ?

Thanh e hèm, huých tay Linh ra dấu, còn liếc Thư đầy ý vị. Ngạc nhiên thay, cứ ngỡ hai người kia gạo xay ra cám rồi, ai ngờ Linh chỉ gãi đầu gãi tai, mặt mày đỏ ửng thông báo:

-Z thì rồi, nhưng mà mấy giai đoạn ABCXY... người ta chưa chấp thuận...

Cái gì cơ? Vừa nghe tới đó cả lũ đã xông lên, nhìn Linh với ánh mắt khinh bỉ tột cùng. Thanh hiện nguyên hình là con hổ mang chúa, đập một phát cho Linh ngã ngửa ra đằng sau rồi tra hỏi tới tấp:

-Ông kia, ông túng quá làm liêu hải? Con gái người ta không đồng ý nên ông đề người ta ra bắt ép hải?

-Không không không, tất cả chỉ là sự cố, lúc đấy tao với nó đều say!

-Câm mồm, trên đời này tôi ghét nhất là thể loại lấy rượu ra làm cái cớ! Hôm nay gặp tôi là đời ông tàn rồi, chết đi!

Thanh đề Linh xuống, vả mấy cái rõ kêu. Liếc qua Thư, úi xời ai đó này giờ làm bộ thờ ơ mà giờ lại lúng túng quá kìa. Thư nhắm đấm cho Linh bị lĩnh đủ 10 cái tát, xong xuôi mới hít một hơi chậm rì rì lên tiếng:

-Ngưng được rồi, dù sao cũng cưới, Z trước hay Z sau không có gì quan trọng cả!

-Cái gì? Mà chịu cưới rồi hải??

Linh đột nhiên kích động nhảy chồm lên, hất cả Thanh ra mà sấn lại gần khiến Thư ngượng đỏ bừng mặt. Thư ho khan vài cái tránh xấu hổ, lấy đũa đẩy Linh ra xa bào chữa:

-Ai nói là tôi cưới anh? Tôi là đang nói "người ta" trong lời của anh kìa!

- "Người ta" là mày mà! Bộ mày say mày ăn tao xong bây giờ chối bỏ trách nhiệm hả?

-Anh...!

Thư đơ ra, xấu hổ giờ đưa muốn xiên Linh một cái. Linh ngây thơ làm vẻ như mình thiệt thòi lắm, giả khóc kéo áo nức nở bi ai làm mọi người phả lên:

-Chết rồi, mình bị người ta mần chán xong vứt ra đường rồi!

Khởi phải nói, cái cặp đôi mãi không chịu nhận nhau kia đã bị trêu suốt cả bữa ăn.

Ăn uống no say, Minh nâng chén thông báo với toàn thể đồng bào: Cậu bảo sẽ đợi Đơn học xong đại học mới cưới, nhưng bây giờ xem ra chịu không nổi. Thấy mấy cái bóng lờn vờn quanh cô mà ngứa hết cả mắt, nên quyết định cưới luôn trong hè này. Cả nhà hay tin vỗ tay dào dạt trước khí thế của cậu học sinh du học từ Anh về, chỉ có Đơn là giã đành đạch, mếu máo cáo trạng:

-Không đâu, Minh nó hứa là sẽ cầu hôn con thật hoành tráng cơ mà, sao giờ lại cầu hôn mỗi cái ly xong tự quyết định như thế? Không chịu, con muốn pháo, con muốn hoa, không có con không cưới đâu huhu...

Trước phản ứng của con vợ tương lai, Minh đành thở dài ảo não. Sớm biết là con này nó nhớ siêu, nhưng chẳng ngờ là dai như thế này. Dự tính ban đầu của cậu còn định không tổ chức lễ cưới gì hết, đi đăng kí cái giấy kết hôn cho an toàn đã, cưới với hỏi tính sau cũng được. Ai ngờ, giờ thái độ của nó thế này, xem ra lại tốn thêm thời gian cầu hôn, rồi lại chuẩn bị lễ cưới rồi.

Khởi phải nói, Minh số ca không làm thì thôi, mà làm thì cứ phải gọi là chu tất hoàn mỹ đâu ra đấy. Cha mẹ hai nhà được giao cho trọng trách phát thiệp và chuẩn bị trong vòng 1 tháng mà cứ cuống hết cả lên, Thư và Linh

phụ giúp đặt nhà hàng, đặt món và lập danh sách phát thiệp. Riêng Đơn, được cầu hôn dưới vòng quay khổng lồ lóng lánh ánh đèn trong công viên giải trí là đã mãn nguyện lắm, nào đâu có hay biết Minh để cho khung cảnh lãng mạn đã phải bao trọn cái khu đấy trong phạm vi gần kilomet, tránh cho người không có phận sự vào quấy rầy. Thảo nào tối hôm đấy khu chơi vòng quay không hoạt động, thảo nào mà hôm sau người ta thấy hoa cùng đèn chất đầy cái khu đó, thảo nào mà người ta thấy vòng quay tự dừng đẹp đến lạ, tất cả đều là tiền của và sự sắp xếp của Minh hết. Cầu hôn con này tốn đến cả chục triệu chứ đâu có ít, công cuộc rước vợ về đình trắc trở quá cơ.

Hai tuần trước ngày cưới, thiệp mời đã phát đông đủ, 4 đứa dắt nhau đi chọn váy. Như dự định từ lâu, Thanh muốn cưới cùng ngày với Đơn nên cố tình chọn hai bộ giống y như đúc cho cả hai đứa. Đến phiên chọn đồ cho chú rể, vì Thanh muốn giống hết nên Thành với cả Minh phải cãi nhau chí chóe. Minh theo đuổi sự trầm tĩnh, muốn vest của mình phải là màu đen, Thành thì lại cho rằng màu trắng rất quyến rũ, giống như thiên sứ vậy, đẹp vô cùng. Phân bua một hồi, Thanh đành tặc lưỡi kê cho mỗi đứa một màu. Thôi, kiểu dáng giống nhau là được, dù sao cô nàng với Đơn diện đồ đôi là đủ rồi.

Thanh với Thành là người nước ngoài, dĩ nhiên không quá câu nệ, gửi vài cái thiệp về thông báo cho gia đình để họ đặt vé máy bay đến là xong. Khổ nhất chỉ có Minh với Đơn, thử đồ cưới theo kiểu phương Tây xong còn phải đi thử thêm vài bộ áo dài, thuê người về nọ kia rồi lại dắt díu đi chụp ảnh cưới. Thanh với Thành làm một bộ ảnh, nhưng Minh với Đơn lại phải làm những hai bộ, một muốn chết.

Ngày lành đến, trên lễ đường có hai cô công chúa được bố Nguyễn dìu vào lễ đường, bố mẹ Thanh, Thành, Đơn, Minh ngồi ở hàng ghế trên cùng vỗ tay rào rào cùng khách mời. Bên cạnh cha sứ là hai chàng trai, một người mặc vest đen lịch thiệp, một người mặc vét trắng nhã nhặn, cả hai đều đang dang rộng vòng tay, chực chờ đón cô công chúa trong bộ váy trắng tinh khôi của mình vào lòng.

Cha sứ đọc lời tuyên thệ, bốn con người đồng thanh nói "đồng ý" rồi trao nhẫn cho nhau. Mắt mấy phụ huynh bên dưới thì nhàu mà đỏ hoe, thút thít nhìn đứa con thân yêu của mình đã trưởng thành. Sau màn trao nhẫn là màn cô dâu chú rể đưa nhau nạm hôn kinh điển, tiếp đến là ném hoa. Giữa khung cảnh nhộn nhạo, muôn vàn cô gái tranh nhau xô đẩy bắt lấy hai bó hoa, thế quái nào, cả hai bó như có quỹ đạo nhất định, một rơi vào tay Thư, một được Linh vất vả đón lấy. Hai đứa bắt được hoa bên thân nhìn nhau, Đơn và Thanh ở trên cười phá lên, ngay lập tức cả hội trường vỗ tay rân rân.

-Hay lắm, lại sắp được đi ăn cưới rồi!

Luân nhảy ra trêu ghẹo Linh, làm cho anh chàng mặt mày đỏ lựng. Nguyên đứng cạnh lặng lẽ vỗ tay, môi nở một nụ cười nhàn nhạt chúc phúc. Hai anh chàng ộp pa quăn chúng này hôm nay đều mặc vest, tao nhả đứng đó làm mấy em mấy chị cứ suýt xoa không thôi. Riêng mấy hủ trí tưởng tượng cứ phải gọi là phát huy đến cực hạn. Trai đẹp độc thân đứng cạnh nhau như thế, hẳn là thoang thoảng mùi dàu ăn đi?

Minh ngấm ngầm liếc qua Nguyên, may vừa nãy lúc cha sứ hỏi không ai phản đối hôn sự này, không có cậu sẽ vác giày đi đập thẳng vào mặt đứa nào phản đối mất. Nhất là anh đấy Nguyên ạ, tôi nói anh đấy, nhìn cái gì mà nhìn, cười trù mến với vợ tôi cái gì chứ, tin tôi bẻ răng anh không?

Sau khi ăn cưới kiểu phương Tây xong, cô dâu chú rể Đơn Minh lại lọ mọ đi thay quần áo truyền thống. Nay là ăn hỏi, mai là cưới thật, ngày kia mới đưa dâu. Thế là lễ cưới diễn ra tận 3 ngày liền, ăn uống no nê linh đình xong thì cũng đã mệt rã rời. Đám cưới cứ vui vẻ trôi qua như thế. Sau đó thì sao? Đương nhiên là... hí hí.... động phòng rồi.....

Theo lời mẹ Dạ kể, tối hôm đó mẹ đã dọn sẵn phòng trải hoa hồng ánh nến lung linh rồi, thế mà nghe theo tình hình có vẻ hai đứa nó chưa làm gì hết. Bởi vì hôm sau mẹ lên kiểm tra, phòng thì tan hoang, gối thì rách phun cả bông bên trong ra ngoài, mà dấu ấn "lạc hồng" lại chẳng thấy đâu sất. Dựa theo tiếng kêu như heo chọc tiết của cậu quý tử ngày hôm qua, hẳn là con

dâu của mẹ đã phản kháng vô cùng mãnh liệt, dùng gối và đũa đập liên tục vào người con trai mẹ rỗi.

Mẹ Dạ len lén nhìn thấy cả giường lộn xộn, quần áo còn có cái rách, chợt cảm thấy con trai mình bất tài vô dụng biết bao. Con ơi là con, ăn ở thế nào để mà đến đâu hũ nó cũng không cho húp thế kia?

Thật ra mẹ Dạ chỉ đúng một phần, hai đứa nó làm thì có làm rỗi, có đi đâu con vợ nào đấy giờ chứng xấu hổ, thế là thằng chông lùn thứ 2 trong cuộc đời đành phải đi giặt ga cho nó. Minh giặt giũ phơi phóng xong xuôi vào còn phải xô chần xô gối nguy tạo bằng chứng, tránh cho mẹ Dạ phát hiện được cái ga này không phải cái ga hôm qua. Đoạn ai đó nhìn thấy gối bị rách, quần áo bị xé vứt lăn lóc liền thấy thương vợ biết bao. Haizzz, nó đau đến nỗi cắn bực áo, cảm thấy chưa đủ còn cắn cả vào vai cậu, khiến cậu đau quá la lên, tiện tay xé rách luôn cả cái gối đặt bên cạnh...

Ừm, thì vốn cả người nó cái gì cũng bé hết, trừ mỗi đôi mắt là to, nên lúc làm thủ tục có hơi khó khăn, bị khác biệt kích cỡ...

Đợi vài ba ngày cho ai đó phục hồi, hai đứa lại cùng với Thanh Thành đi tuấn trắng mật ở Hawaii. Lần này đi coi như nghỉ mát luôn, vì Đơn còn một năm nữa mới hết đại học, không có thời gian tự do đi nhiều nơi, chú ý định ban đầu của Thanh là du lịch vòng quanh Châu Á cơ.

Chơi chán lại phải về Đơn năm cuối nên vô cùng vất vả, còn phải thi đại học để lấy cái bằng xin việc nữa. 1 năm sau Đơn thành công đỗ tốt nghiệp, có đi đâu ngoài dự đoán của bố mẹ, cô sau khi lấy được bằng liền chọn ra một buổi thưa chuyện. Cô nói vào Sư Phạm cũng chỉ để làm vui lòng bố mẹ, chứ thật ra ước mơ của cô là làm đầu bếp chuyên về các loại đồ ngọt. Cô còn tính xa hơn, 4 năm làm thêm đã tích đủ tiền mở một cửa hàng cafe bánh nhỏ rỗi, giờ chỉ thiếu ý kiến bố mẹ thôi.

Bố mẹ Nguyễn nghe tin này ban đầu hơi sốc, họ đã luôn muốn con gái nối nghiệp mình mà. Suy nghĩ thấu đáo 3 ngày, hai vị phụ huynh của Đơn rốt cuộc đồng ý, đơn giản vì họ cũng không muốn con mình theo đuổi nghề nghiệp mà nó chẳng hề thích.

1 năm sau nữa, quán cafe ổn định, Minh cũng tiếp quản được công ti của bố, hai đứa lúc này dưới sự thúc giục của gia đình hai họ li hôn tính tới chuyện sinh con. Năm 24 tuổi, Dạ Từ Minh và Nguyễn Giản Đơn được nếm thử cảm giác làm cha làm mẹ, sinh ra hai tiểu công chúa song sinh. Năm 27 tuổi, ông bà hai họ vui mừng đón thêm một thằng cu.

Câu chuyện này, có lẽ đã có thể kết thúc trong êm đẹp.

Bạn thân và bạn thân, nghe có vẻ hoang đường, nhưng đây được mệnh danh là mối lương duyên đẹp nhất trên thế gian. Khi mà hai con người đã hiểu nhau đến độ không còn gì để giấu, họ lấy nhau, và từng bước một tạo ra thêm nhiều nền tảng để tin tưởng và đùm bọc. Khi bạn thân lấy nhau, giữa hai người đã biết rõ thói quen, cá tính của nhau từ trước, biết rõ sở thích đối phương, những điểm xấu và kẽ hở đã được chấp nhận từ lâu. Tất cả còn lại chỉ là tình bạn và tình yêu hoà quện, đẹp đẽ mà đầy trong sáng.

Trên thế giới này có nhiều cuộc tình xuất phát từ tình bạn. Hiển nhiên, một trong số chúng ta đã từng đơn phương một người bạn thân. Nhưng vì xấu hổ, vì ngại ngùng mà chúng ta bước qua nhau, bỏ lỡ những tình cảm ngọt ngào mà chân thành nhất.

Và hai nhân vật chính trong câu chuyện này chính là một trường hợp đặc biệt. Họ không bỏ qua nhau, không lỡ nhau, đơn giản bởi vì, họ biết nắm bắt lấy cơ hội của cuộc đời mình, biết trân trọng thứ tình cảm của tuổi thanh xuân rực rỡ.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 45+2: Ngoại Truyện: Thành

Trước ngày gặp nó, tôi được mệnh danh là một thằng nhóc quỷ quái, một đứa rất hai mặt.

Mang tiếng con nhà giàu, ấy thế mà tôi chẳng thể chứng chạc nổi. Từ tuổi biết chạy là tôi đã bắt đầu quậy phá muôn nơi, cần trích được lũ trẻ con quanh khu nhà ở. Bọn nó cũng là con nhà giàu giống tôi, có đi đâu đứa nào đứa nấy cũng ra dáng quý tộc cả, lịch sự nhã nhặn, khác tôi phải biết. Không sao, càng dễ bắt nạt, đối với bọn con người Anh ưa sạch sẽ này, tôi chuyên bắt chúng nó phải bò ra đất bần làm ngựa cho mình cưỡi, mỗi đứa luân phiên một ngày. Đương nhiên, bọn nó cực kì sợ tôi.

Lần sinh nhật thứ 6, tôi được bố tặng cho một con mèo nhỏ có đôi mắt hai màu, được một thời gian nó rất quấn tôi, đến mức mỗi lần thấy tôi đi học về là lại kêu hai tiếng meo meo, chân cào loạn trên mặt đất.

Còn tôi, chắc là... quý nó? Quý theo một phương thức quái dị...

Tôi nuôi nó bằng cách rất kì lạ, thường thì cứ một ngày lại bỏ đói nó quá quèo, sang ngày thứ hai lại cho nó ăn đến không thể ăn được nữa. Mấy bác giúp việc hay kêu tôi ác, vì con mèo nhỏ của tôi đã no căng bụng rồi tôi vẫn cố nhồi vào mồm nó. Được một tháng cho ăn theo cách như thế, con mèo của tôi dần quen thuộc với đi đâu đó, nó chỉ cách một ngày mới kêu ăn một lần, mà thường ăn đến no nê. Bố tôi không biết chuyện nên cảm thấy kì lạ, tự hỏi tại sao mèo nhà hàng xóm béo đến không thể đi được, còn mèo nhà mình tuy lượng thức ăn còn nhiều hơn, ấy vậy mà vẫn bé xíu.

Đợt ấy khu nhà tôi có bọn hay đi trộm mèo, những con mèo to béo bự của nhà hàng xóm chạy không kịp đâu bị bắt đi cả. Đến mèo nhà tôi, nó

nhỏ nên chạy nhanh thoăn thoắt, thế nhưng không may vẫn bị bắt được. Hôm sau tôi phát hiện, mèo nhỏ bị đâm mù hai mắt, thoi thóp ngoài vườn, may không chết. Bố tôi tiếc nuôi suốt xoa, đôi mắt một bên vàng một bên xanh tuyệt đẹp kia cứ thế mà bị huỷ. Chắc bọn trộm mèo cũng biết thứ quý nhất ở giống mèo Khao Manee này là đôi mắt, mắt hỏng rồi bán cũng chẳng còn được bao nhiêu.

Sau đó tôi lại có thói quen mới để trêu chọc con mèo mù nhà tôi: Cứ hề gặp là cấu mạnh vào tai nó, đến khi nó kêu lên mấy tiếng "méo méo méo" đầy đau đớn với chịu thả ra. Cái danh ác của tôi lại càng lan rộng trong lòng các bác giúp việc, theo những câu chuyện dài buổi ban tối của các bác thì là vừa nghịch ngu vừa chơi ác!

Một thời gian sau nhà tôi bị cháy, bác giúp việc đi chợ quên không tắt bếp gas, thế là lửa bén vào tờ giấy ăn để gần, lan ra cả bàn gỗ. Con mèo nhà tôi không hiểu sao mù vẫn có thể chạy nhanh được như thế. Lúc tôi đi học về đã nghe bố mẹ bảo, nó sợ cháy chạy đi đâu mất tiêu rồi!

Tôi đã không tìm nó.

Năm tôi lên lớp 4, vô tình thấy được hai thằng nhóc buộc mấy cái lon vào cổ một con mèo rất quen thuộc. Mèo cứ chạy, chúng nó cứ đuổi, còn đá vào lon trên cổ con mèo, đôi khi sút trượt thì đá tung cả người con mèo đáng thương lên. Tôi bắt bác tài dừng xe, chạy ra chỗ tụi nó, đấm cho mỗi thằng một cái trước khi bác tài chạy lại can ngăn.

-Mày-mày-mày, mày có biết tao là con trai ai không hả? Mày xin lỗi tao ngay, không có tao về mách bố!

Một trong hai thằng hét lên, tôi khinh khỉnh, ờ thì con nhà quý ền quý, bố mày cũng là con nhà quý ền đầy thôi, sợ đêch gì bố con thằng nào?

-Tại sao tao phải xin lỗi? Mày bắt nạt mèo nhà tao nên tao đấm, chuyện bình thường như thế cũng là sai à?

Tôi hếch mặt lên cãi lại làm hai thằng mặt mày méo mó cả ra. Đúng là con nhà nòi, được chiều quen có bao giờ bị bắt đâu mà chả tức. Nó giận

giữ hết:

-Ai bảo mèo này nhà mày? Mèo này mèo quý, bố tao mua cho tao nhé!

Ồ? Thật không nhỉ? Tôi nhìn hai mắt bị mù của nó, trong lòng không khỏi khinh bỉ. Mèo thì đúng là quý thật, bố tôi mua con Khao Manee này mất cả \$7000 chứ ít gì? Nếu nó không bị mù, đôi đũa tở hai màu của nó sẽ là vật đáng ngưỡng mộ biết bao. Tôi chậm rãi liếc nhìn con mèo, nhếch môi cười khinh bỉ:

-Nếu bây giờ tao chứng minh được nó là của tao thì sao?

-Được, nếu có chịu theo mày, nó là của mày.

Một đứa chắc nịch nói, tôi cũng biết lí do nó có thể chắc chắn như thế. Ở với mèo lâu nên biết, con mèo này là thể loại chuyên ra cào người, tôi đợt trước chỉ cố vuốt ve con mèo vài lần thôi mà đã bị cào cho xứt xát cả tay, mãi về sau quen rồi mới ngưng được. Quả nhiên, tôi vừa định chạm vào thôi mà nó đã lui toàn bộ cơ thể với bộ lông trắng muốt của mình ra đằng sau. Tôi bất ngờ chuyển hướng cấu mạnh vào tai nó, và đi đầu kì diệu như xảy ra, nó sà vào lòng tôi, vui vẻ kêu hai tiếng "meo meo".

Hai đứa nhóc kia làm mặt không tin được, cứ đần thối nhìn tôi mang con mèo về.

Một năm sau, con mèo chết, tôi cũng bay về Việt Nam. Mới sống ở đó được vài tháng mà tôi đã trêu chọc bọn cá biệt trong trường, thành công khiến chúng nó mỗi lần thấy tôi là đuổi theo bán sống bán chết để tính số. Tôi vì tụi nó mà bỏ tiết quá nhiều, bố lại đành chuyển tôi sang trường khác - cấp II Thanh Lịch.

Ngày đầu tiên đến đó, tôi gặp nó đang nằm quần quai trên vỉa hè, thờ không ra hơi, nói không nên lời. Ban đầu tôi cũng định lướt qua nó, có đi đâu chẳng hiểu sao lại dừng khi nhìn thấy cái cơ thể sắp ngất lịm kia.

-Cậu tên là gì?

Trước chất giọng ngọt ngào như một cây kẹo bông, tôi theo phản xạ muốn trả lời là "Martin Maknet", nghĩ thế nào lại mỉm cười xưng "Thành". Có lẽ trong vô thức, cái thói quen không tin tưởng người khác của tôi lại phát huy tác dụng. Thế rồi nó được đưa nào đấy bẽ đi mất, tôi hậm hực vì bị người khác hiểu lầm, bỏ lên phòng hiệu trưởng.

Nó là đứa xinh nhất lớp, tất nhiên, sau cái con bé người Anh tóc vàng choé mang màu nước tiểu kia. Tuy nhiên, tôi cảm thấy thích những người con gái mang nét đẹp phương Đông hơn, vì mẹ tôi ngày xưa cũng từng có dáng vẻ như vậy.

Phải, mẹ tôi là người Việt, tôi nói "cũng từng" vì bà đã chết từ rất lâu rồi. Nhưng đó cũng không phải việc gì lớn lao lắm.

3 năm tôi chơi với nó, ngày càng phát hiện con nhóc này chính là cực điểm của sự ỷ lại vào người khác. Bỗng chốc tôi nghĩ, tôi muốn nhìn thấy cảnh nó bị chà đạp biết bao nhiêu... Như là con mèo Khao Manee quý giá kia, bị bỏ đói và chọc mù hai con mắt.

Tôi đã nói chưa nhỉ, tôi là một đứa có tư tưởng biến thái. Tôi muốn tất cả mọi người phải quỳ dưới chân mình ngay từ khi còn tằm bé, và yêu thương thứ mình quý mến theo một phương thức quái dị. Đáng lí ra tôi nên phát tác bản tính ma quỷ của mình trong ngôi trường Thanh Lịch này, thế nhưng mỗi lần nhìn mặt nó là cơn biến chất của tôi lại dừng không có lí do.

Có lẽ... Vì tôi nhìn thấy mẹ trong đôi mắt ấy.

Mẹ tôi, bà là một người mạnh mẽ, mạnh đến mức hầu hết giới thương nhân và quý tộc nước Anh phải kính nể trước cá tính của bà ấy. Quyết đoán, dứt khoát, vô tình, đó là những từ để miêu tả về mẹ tôi. Bà là người phụ nữ phương Đông, thương trường đối với bà là chiến trường, và bà nắm trong tay từng đường đi nước bước của nó. Một người phụ nữ đáng sợ.

Thế mà cứ sao, con bé mang trên mình đôi mắt của mẹ tôi kia, lại có thể yếu ớt đến vậy?

Tôi-ghét-nó!

Tôi-muốn-tất-cả-mọi-người-bỏ-rơi-nó!

Minh phán đoán thật sự rất đúng, cả Thanh nữa. Hai đứa ấy đã từng mới với tôi rằng: "Mặt trái của mày tao biết, mày có thể giấu Đơn đi ầu đó, nhưng không cần phải giấu tao"! Trước sự kích thích đó, tôi ép bố nói bóng nói gió với bố Minh, mang thứ quan trọng nhất của Đơn đi mất, bắt Minh phải sang Anh với tôi. Chỉ là tôi không ngờ, đường sống duy nhất tôi để lại cho Đơn là Thanh lại đòi đi cùng, đi ầu này nằm ngoài dự đoán của tôi.

Có lẽ, tôi thật sự là một đứa có 2 nhân cách, nhiều khi tôi còn không thể hiểu nổi chính mình.

Rốt cuộc thì, khuôn mặt ác liệt khi cười lên đầu mấy đứa trẻ khu nhà cũ, khuôn mặt nũng nịu khi ăn bánh kem của Đơn, đâu mới là tôi?

Tôi lưỡng lự, tôi mất phương hướng khi nhìn thấy nó nằm trong bệnh viện. Tôi muốn cười khi nhìn thấy nó khổ sở, vì sau lần này, có thể nó sẽ phải vùng lên và bót dựa dẫm vào người khác. Thế nhưng tim tôi lại đau như cắt, tôi muốn ôm Đơn lên và khóc thật to, muốn xoa vào từng vết thương trên người nó và mới xin lỗi.

Tôi nên làm gì đây?

Chính bản thân tôi còn chẳng hiểu nổi mình, thì còn ai có thể hiểu được cơ chứ?

Thành đối với chính tác giả vẫn còn là một điểm chìm, nên có lẽ nhiều độc giả vẫn còn đang hoang mang không biết Thành nghĩ gì sau khi đọc ngoại truyện này. Thật sự là tôi bất lực để khiến cho mọi người có thể hiểu tôi muốn truyền tải gì về cá tính của Thành. Nó kiêu... Uhggg không biết nên nói gì luôn, nói chung là cậu ấy có lối suy nghĩ rất kì lạ, vậy thôi T.T! Bản thân tôi cũng không hiểu tại sao phải viết cái ngoại truyện này khi mà

đến độ giả của tôi còn chẳng hiểu: v Nhưng mà viết hết về các nhân vật phụ, chẳng lẽ lại loại Thành ra sao? Nên là thôi cứ viết vậy.

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 45+3: Ngoại Truyện: Thanh

Tôi là một cô bé với mái tóc màu vàng bồng bênh như ánh nắng mặt trời. Năm tôi lên 4 tuổi, lần đầu tiên trong cuộc đời bị một thằng nhóc với mái tóc màu hung bắt quỳ xuống làm nạ cho nó cười.

-Không đâu, cái váy này mẹ tớ mới mua cho tớ, quỳ xuống thì bản hết à?

-Ai bảo mà mặc cái váy đấy làm gì?

-Thế váy mua về không để mặc hoá ra để làm giẻ lau à?

-Ờ, tao đang biến nó thành giẻ lau đây!

Oắt con tóc hung đỏ dõng dạc quát lên như thế, còn dọa nếu tôi mà không quỳ nó sẽ sai quỳ bò vào nhà xé hết váy của tôi vào ban đêm. Hồi đấy còn bé nên tưởng nó biết gọi quỳ thật, dù sao nhìn thấy hai cái răng nanh của nó trông cũng giống ma cà rồng lắm. Nhất gan, sợ mất cái váy đất tiền, đành bất lực nằm bò xuống đất, mặc cho nó ngẩng lên lưng. Nó nói, tôi phải gọi nó là "King", nghe cho oai tai mát ruột.

Tối hôm đấy đi chơi về nhà, mẹ thấy tôi quần áo lấm lem liền mắng té tát cho một trận. Tôi vừa ức vừa tiếc cái váy, khóc bù lu bù loa mách tội thằng nhóc kia. Bố mẹ tôi nổi tiếng chiều con, cả hai ông bà mặt hầm hầm sang gõ cửa nhà thằng nhóc đó hỏi tội. Tưởng tượng ra cảnh nó bị mắng, tôi hả hê lắm, cười nghĩ xem mai nó còn dám bắt nạt mình không.

Nào ngờ, sáng ngày hôm sau nó không dùng bắt nạt tôi thì chớ, lại còn hếch mặt lên ra oai:

-Lại đây ranh con, mày tưởng mày mách bố mẹ mà tao sợ á? Tụi cho mày, hôm qua tao chưa bị táng cái nào đâu, còn hôm nay đến lượt mày ăn táng đấy!

Da đầu tôi run lên, nhìn xuống đũa bị làm vật cưỡi cho thằng King, sau lại lấm lét liếc qua cái nụ cười sắc lẹm đầy ma lạnh của nó. Tôi muốn bỏ chạy, nhưng thiết nghĩ cả khu này nó cần trịch, tôi thoát được lần này, chỉ sợ lần sau không có ai chơi cùng mất. Trước cái vẫy tay của King, tôi dần dần tiến lại, trong đầu thềm rủa một ngàn tám trăm lần: King cái nỗi gì, thềm Kinh thì có!

Một tháng sau, tôi hay tin mẹ King qua đời, đúng vào ngày sinh nhật nó. Đợt đấy bố nó khóc dữ lắm, luôn miệng nói: "Martin à, thật ra con còn có một cái tên khác là Thành, đó mới là cái tên ban đầu của con. Mẹ con muốn vậy nhưng bố phản đối kịch liệt, không cho con đặt tên tiếng việt, cũng không cho con về thăm quê hương. Bố hối hận lắm!" Nghe người ta đồn, cả nhà nó từ chủ đến tớ đầu nước mắt như mưa, duy chỉ có mình nó không rớt một giọt, người ta gọi nó là đôm máu lạnh.

Sau đấy nó cũng chẳng bao giờ ra chơi với bọn trẻ con trong xóm nữa. Bọn trẻ ai cũng hoan hô mừng rỡ, duy có tôi là kìm không nổi bản tính tò mò bỏ đi tìm King. Tôi vô tình nhìn thấy King qua song sắt ngoài cổng, thấy nó nằm dài trên bãi cỏ trước sân, tự nói huyền thuyên một mình với con mèo đang ăn như chết đói:

-Mèo trong khu này quá béo, nghe nói khu A lần trước bị trộm mèo. Nhỡ chẳng may bọn trộm đến, mày ăn thế này tao không tin là chạy không kịp khỏi bọn nó!

Cảm phục trước thính giác của bản thân, tôi len lén nhìn King trong bộ dạng chăm chú cho con mèo, lảng lảng về. Mãi sau này tôi mới phát hiện ra ở Hàn Quốc cũng phổ biến chế độ ăn kiêng đấy: Một ngày chỉ uống nước hoa quả, một ngày ăn như chết đói. Vừa giữ cho cơ thể thon gọn, vừa có đủ chất dinh dưỡng. Nghĩ lại mới thấy sợ Thành, nó phát hiện ra kiêng ăn kiêng đấy còn trước cả người dân Hàn Quốc.

Không lâu sau, chuyện nó lo đã xảy ra. Mèo trong khu này bị bắt không còn một móng, mà toàn mèo hiêm, mấy nghìn đô một con. Mấy bác kêu gào ầm ĩ, đoạn lại xì xào bàn tán về con mèo Khao Manee bị chọc mù hai mắt của King. Lúc nghe tin đó tôi hơi sốc, liền tưởng đến bộ dạng chăm chút cho con mèo của nó, đành ninh rằng King đang rất buồn.

Tò mò, thương hại, lại mò sang nhà nó chơi.

Cô giúp việc nhà King nói rằng nó đang chơi ở sân sau, tiếp đến cô ấy dẫn tôi đi gặp nó. Cô ấy lấm bầm quái lạ, cảm thấy kì diệu khi vẫn còn có đứa chơi được với một thằng có tính cách quái gở như nó. Bắt gặp King đang cấu mạnh vào tai con mèo, cô giúp việc chạy ra cản liền bị nó đạp cho một nhát, bực tức bỏ vào bên trong.

-Sao King lại đạp cô ấy?

-Vì cô ta ngu xuẩn? Với con mèo mù này, không cấu cho nó khắc cốt ghi tâm, làm sao mà nó nhận ra mình là chủ nó?

Mới đầu tôi còn lơ mơ không hiểu nó nói cái gì, mãi về sau mới vỡ lẽ. Theo như bà tôi bảo, Martin thật ra rất thông minh. Nó cấu con mèo như thế, mai sau nếu lạc nhau chỉ cần lặp lại hành động đó, tức khắc con mèo sẽ nhận ra sự quen thuộc của chủ mình. Tôi ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, rồi lại chạy sang đóng vai ngựa cưỡi cho nó chơi trò anh hùng. Giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy mình mắc chứng tự ngược, đi thích một đứa hành hạ mình như thế.

Một thời gian sau biến cố lại xảy ra. Nhà King bị cháy, con mèo chạy đi đâu mất tiêu. Hôm sau lúc chơi với tôi nó cứ lấm lũi chẳng nói gì, tôi tưởng nó buồn liền bảo:

-King buồn à, hay Bell lại làm ngựa cho King cưỡi nhé?

-Không, hôm nay mày làm mèo đi, tao muốn chơi với mèo.

Nó chạy vào lục lọi thùng đồ chơi trong phòng, đoạn mang ra một cái bơm có gắn tai cài vào đầu tôi. Tiếp đến King dùng hai bàn tay nhỏ nhắn véo vào má tôi khiến nó đỏ ửng.

-Mèo đau không mèo?

-Có đau, cậu thả ra đi!

-Hừ... lần đầu tiên tao thấy một con mèo biết nói đấy!

Nó chán nản gặm gờ, dỗi hờn bỏ ra một góc chơi siêu nhân. Tôi đã đau thì chớ, mắt công sang đây còn bị nó hắt hủi, thế là lúc sau mắt đã rơm rớm, thút thít khóc. Nó thấy tôi khóc mới quay lại, cái mặt hốt hoảng thấy rõ. Ối giời, sao tôi không dùng chiêu này từ lúc mới chơi, để nó khỏi bắt tôi làm ngựa cưới nhỉ? Nó quát:

-Đây là lí do tao ghét chơi với bọn trẻ con đấy, động một tí là nước đá chảy!

King lại gặm, lau nước mắt cho tôi. Nó dỗ dành tôi như con nít, còn xoa má hỏi:

-Còn đau lắm không? Thôi lần sau tao không bắt mày làm mèo nữa nhé?

Chỉ nghe đến đó thôi mà tôi thấy vui lạ, tự hào ghê gớm. Nhìn đi, cả cái lũ trẻ con trong khu này, mình tôi được nó nịnh thế này thôi đấy!

Vui vẻ được vài ngày, tôi bị mẹ nhốt trong nhà học Tiếng Việt. Mẹ bảo gia đình có công chuyện, muốn tôi chăm chỉ học ngôn ngữ mới càng sớm càng tốt. Tôi bị giam lỏng ở nhà cùng với gia sư ngày qua ngày, đúng đủ 6 tháng như thế, tôi thành công làm cho tiếng việt trở thành ngôn ngữ thứ 2.

Cứ tưởng học xong sẽ được đi chơi, ai ngờ mẹ cho luôn cái tin nay mai thôi cả nhà sẽ dọn sang Việt Nam sinh sống. Thời gian gấp rút, bố mẹ cuống nên hành động rối tinh rối mù lên. Tối hôm trước ngày bay, tôi cần cái chìa khoá ban sáng thó được của mẹ lén trèo ra khỏi cổng. Lúc tôi đập cửa nhà King, mắt bố nó kiêu trợn tròn, mấy cô giúp việc cũng ngạc nhiên. Lúc ấy phải 11 giờ đêm rồi chứ đâu có ít? Chỉ có mỗi nó là bình thản như không có gì xảy ra, hỏi:

-Có chuyện gì?

-Mai Bell đi ra nước ngoài, Bell muốn đến tạm biệt King.

-Gớm, lặn tằm 6 tháng còn bày đặt đến tạm mới chả biệt. Thế đi làm cái gì, sao không ở đây chơi với tao luôn cho khoẻ?

Lúc đấy tôi muốn nói là đi vì bố mẹ lắm ý, chẳng hiểu sao lại thốt ra cái câu rõ dở hơi ăn cám lợn:

-Vì người Bell thích ở nước ngoài, Bell muốn đi tìm người đó.

Trong lòng thầm mong nó sẽ quát, sẽ mắng, sẽ sang nhà tôi làm ấm giữ tôi lại, dù được hay không được thì tôi cũng đã vui lắm rồi. Ai ngờ nó phang luôn cho câu:

-Ờ, đi tìm zai vui về. Bai!

Khỏi phải nói, tôi vừa buồn vừa ức chế, hụt hẫng kinh khủng khiếp, ôm một mặt đày nước mắt chạy về nhà.

Bố mẹ từng hỏi tôi rằng, Bell muốn đặt tên Việt Nam là gì nào, tôi không ngần ngại trả lời "Thành ạ!" khi nhớ đến cái tên tiếng Việt của King. Mẹ với bố mắt tròn nhìn tôi, sau vì xấu hổ quá, thế là kêu con nói nhảm, ý con là Thanh.

Lúc lên lớp 6, chẳng hiểu sao lại có đưa loan tin tôi về Việt Nam là do thích thầm một chàng bên này, tên cũng đặt vì người đó. Mẹ kiếp thằng nào mà ghê thế, biết cận kề thiên sử ra đời của tên tôi luôn! Nhưng mà tội cho nó, tôi về Việt Nam do bố mẹ ép, thích thầm anh nào bên này chỉ là lí do bịa ra lừa Martin mà thôi.

Khoảng thời gian cấp II có lẽ là quãng thời gian vui vẻ nhất đối với tôi. 3 năm trong cuộc đời, lần đầu tiên tôi không khóc lấy một giọt nước mắt, ngoại trừ có lần thấy Martin lấp ló ở phòng hiệu trưởng xin nhập học. Nhớ lại khi ấy mới thấy mình xúc động cỡ nào, cảm thấy trái đất này thật là nhỏ bé, cảm tạ ông trời nghìn lần vì cho tôi được gặp lại King.

Lần đầu mắt chạm mắt ở đất khách xứ người, nó chẳng nhận ra tôi, thiết nghĩ cũng phải, khi xưa chơi với nhau từ hồi còn bé tí tí. Nó cười toả nắng giới thiệu tên mình, sau đó đòi ng ẩ cạnh cô bé Việt Nam mà tôi đã nhắm từ trước. Tôi biết ngay mà, Nguyễn Giản Đơn giống mẹ Thành đến 7 phần, đó là lí do từ lần đầu tiên gặp mặt tôi đã ngỡ ngàng tới mức tự nhiên nhảy ra bắt chuyện với Đơn.

Ở với Đơn, Thành bộc lộ một khuôn mặt trái hoàn toàn, đôi lúc khác hồi bé đến mức khiến tôi cảm thấy ghen tị. Nó luôn tỏ ra đáng yêu trước mặt Đơn, King ngày xưa từng dẫm tôi dưới chân giờ lại chịu để cho tôi mắng tôi đánh. Tốt lắm con trai, bà mày giờ có hi ền như ban đầu nữa rồi, để bà tận dụng cơ hội đập mày chửi mày, hoàn trả lại mối thù làm ngựa cưỡi năm xưa!

Có lẽ đó là lí do khiến mỗi lần gặp Thành là tôi lại chí choé. Phải nói thật, tôi thích khuôn mặt này của nó hơn, thích được cãi nhau với nó. Ngày xưa ấy à, chơi với nhau toàn là nó ra lệnh cho tôi thôi, chẳng bao giờ được trò chuyện tử tế, nói chi là cãi lộn một cách chợt búa thế này. Tôi vừa vui, lại vừa buồn. Vui vì nó thay đổi, buồn vì người làm nó thay đổi chẳng phải là tôi. Lâu dần tôi nhớ ra, trước ngày mẹ mất nó cũng đã từng có bộ mặt đáng yêu thế này.

Tôi từng không biết bao nhiêu lần nhìn vào khuôn mặt Đơn, sau đó lặng lẽ thở dài, âm thầm nhận ra lí do tại sao mỗi khi thấy Đơn là Thành lại cười vô cùng triu mến. Có lẽ... nó liên tưởng đến mẹ trong đôi mắt ấy.

Minh có dự định đi du học mà không nói với tôi và Đơn. Ban đầu tôi đã hơi nghi nghi rồi, vì Minh với Thành cứ thậm thụt với nhau trong nhà vệ sinh nam suốt mà chẳng chịu ra. Đôi khi tôi còn điên tới nỗi tưởng tượng chúng nó chơi trò lột quần áo nhau trong đó kìa!

Sau đấy Thành nói sự thật với tôi, lúc nó nói nó không nỡ để Đơn một mình, tôi đã ghen đến điên cuồng. Tôi tự hỏi 100 lần trong đầu, tại sao mày lại bỏ tao mà đi, mày định chia cắt chúng ta lần thứ 2 ư?

Tôi nghĩ, thà xa Đơn còn hơn là chấp nhận xa người tôi thích một lần nữa. Thế là trong phút bùng bột, trong cơn ghen, tôi đi 2 năm và để lại Việt

Nam một cô gái nhỏ bé. Quãng thời gian ở Anh, hằng ngày tôi đều phải lôi tờ giấy có tên "Thanh" nó ghi cho tôi ra, lôi "bộ 3 móng tay" là kỉ niệm cuối để ngắm mới có thể đi học được. Mãi sau tôi mới phát hiện được bí mật trong một lần nghe lén Thành nói chuyện với bố, hoá ra chính nó là người ép Minh đi du học cùng. Lúc ấy tôi đã hối hận vô cùng vì bỏ Đơn mà đi, bỏ mất cô bạn thân bé bỏng của tôi. Tất cả việc này, đều do một tay Thành dàn dựng, còn tôi lại là người tiếp bước cho kế hoạch của nó.

Tôi hận bản thân mình, đến tận lúc ở tuổi trung niên mới vỡ lẽ ra. Con Đơn, nó có thể trưởng thành như bây giờ, có thể bươn trải được trong cuộc sống như bây giờ, có cam đảm xin bố mẹ cho bỏ cái bằng Sư Phạm để theo đuổi ước mơ, đều do một tay ch ồng tôi mà nên.

Tạm gác lại chuyện đó, tôi giận Thành nguyên một tháng trời ở Anh, không mở miệng ra nói với nó một câu. Càng giận Thành bao nhiêu tôi lại càng căm ghét bản thân mình bấy nhiêu. Cheylabell Melorline à, mà y cứ nói yêu thương Đơn cho lắm vào, giờ nhìn xem mà y đã làm gì với Đơn đây?

Cái ngày hay tin Đơn bị hội đ ồng đến trọng thương ở bệnh viện, tôi muốn về, nhưng lại hổ thẹn khi phải chạm mặt với nó. Tôi làm bộ không quan tâm rồi tự nhốt mình trong phòng khóc cả ngày trời. Nghĩ lại mới thấy sáng suốt biết bao khi tôi đã không về thăm Đơn, bởi nếu làm vậy thì chắc chắn tôi sẽ ở lì bên Việt Nam không bao giờ đi Anh nữa.

3 năm tiếp theo ở Anh lại là một địa ngục khác. Rõ ràng đây mới là nơi tôi sinh ra, sao bản thân lại cảm thấy Việt Nam mới chính là nhà vậy nhỉ?

Prom cuối năm cấp III, phải gọi là thác loạn. Bọn học sinh bên này thoáng phải biết, tiệc vừa mới bắt đầu được một tiếng chúng nó đã ngà say rồi, cứ đi một chốc là lại gặp một đôi đang ôm hôn nồng thắm. Tôi nghe tiếng động rục rịch và riếng rên ở trong toilet, ảo não bịt tai làm vẻ mặt điếc tai ngơ.

12 giờ đêm, con nào về chu ồng con nấy. Anh Minh nhà này thì cứ phải gọi là hót cmn boi, bị bao nhiêu em gạ chịch từ lúc 9h đến tận giờ, từ chối mỗi m ồm, phủ đến mỗi tay. Anh ta quyết giữ cho cái môi mình trinh trắng,

hất cả một bé gái nóng bỏng ra sàn khi người ta sắp sửa hôn mình cơ mà. Giỏi, giỏi lắm con trai!

Thành thì khỏi bàn, nó say đến bất tỉnh nhân sự, làm tôi phải tung cú đá chân dài tuyệt đẹp của mình ra để gạt mấy em đang gọi tình Thành ộp pa của chúng nó sang một bên. Vác Thành về phòng của nó, thế quái nào lại phát hiện thằng dâm dố này làm rơi chìa khoá nhà trong tay một con nhóc, mà con nhóc đó còn nhắn tin cho tôi rất khiêu khích: "Hey chị, chị bảo anh Thành đến gặp em thì em mới trả chìa nha!" Gớm có cái lỗ đít bà mày ý! Thế là ba máu sáu cơ dưới sự trợ giúp của Minh vác Thành về phòng mình.

Đừng ai hỏi tôi tại sao không quẳng thằng khốn nạn sang phòng Minh. Ông tướng Minh sợ ông kỉnh này say nôn ra phòng ông ý, thế là hất luôn sang cho phận gái tôi đây. Đêm đấy tất nhiên là chả có cái xxoo gì xảy ra giữa tôi và Thành cả. Tôi ôm chần ra sofa ngủ, để Thành nằm co ro chết rét trên giường lớn. Mẹ kiếp nghĩ lại vẫn tiếc, lúc đấy cứ đề lên lột quần lột áo nó ra mà thực hành có phải ngon lành không? Còn lí do tôi với Thành yêu nhau á, cực kì đơn giản! Sáng hôm sau ngủ dậy chạy vào tôi thấy nó đang cằm quyền nhật kí của tôi với hai con mắt tròn tròn. Nó hỏi:

-Mày thích tao à?

-Ừ!

-Thế sau lúc tao thả thính mày ở trường cấp III của con Đơn mày lại từ chối?

-Lúc nào?

-Thì cái "thử nghiệm với phương trình" ý!

-Tao biết là mày thả thính, tao éo đốp!

-....

-....

-Thế bây giờ nói thật nhé? Thanh ơi mà làm người yêu tao đi!

Sau đó thì sao? Mong còn chẳng được, tất nhiên là đừng ý r ồi. Đến tận bây giờ tôi vẫn còn không hiểu lí do nó làm thế. Rõ ràng nó chẳng thích tôi, sao lại đòi làm người yêu tôi? Tôi thắc mắc cả năm trời, hỏi thì Thành mới bảo:

-Cả cuộc đời này tao chỉ yêu nổi 3 người phụ nữ: Mẹ, Đơn, mà. Mẹ là của bố, Đơn là của Minh, thôi thì tao ôm mà y v ề làm của riêng vậy!

Nói thật, tôi thật sự bị đao, bị hồng não, bị phê c ần ma che mù mắt mới thích thằng này được nhiều đến thế. Tò tình chẳng được một câu hỏi, giải thích tình cảm thì sửa rõ khét, khảm éo tả. Nhưng vẫn phải công nhận, ông xã tôi sau này vẫn là một người chồng tốt, một người bố đảm. Dù nó có yêu tôi hay không, chỉ cần được ở cùng nó đến hết cuộc đời thì chẳng còn vấn đề gì quan trọng hết.

Lời Thanh kể chấp vá với hành động của Thành. Nếu ai đó chỉ đọc ngoại truyện về Thành, có thể sẽ nghĩ Thành rất ác liệt, rất khó hiểu và hai mặt, đó là lí do tôi phải giải thích thêm ở dưới rằng Thành khó hiểu. Nếu đọc cả hai, miếng ghép này tiếp nối miếng ghép kia, các cậu có thể hiểu được toàn bộ tâm lí của couple Thanh-Thành này r ồi đấy! Thành chẳng phải ác gì cả, chẳng qua chẳng có ai chịu thấu hiểu nội tâm của cậu ta ngoại trừ Thanh mà thôi <3

(

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 45+4: Ngoại Truyện: Nhà Có Ba Cô Công Chúa!

Người ta nói bố mẹ thế nào con như thế quả quá sai...

Linh Hoa và Mai Châu là 2 tiểu công chúa sinh đôi, bố chúng tên là Dạ Từ Minh, mẹ chúng là Nguyễn Giản Đơn, người mà hồi bé được mệnh danh là hai đứa trẻ ngoài hành tinh. Tuy vậy hai đứa nhóc sinh đôi con này có vẻ bớt quậy hơn họ tưởng. Chúng xử sự như những đứa trẻ bình thường, và đi đâu này làm ông bà hai bên nội ngoại thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng không thể phủ nhận hai đứa này như Thuý Kiều Thuý Vân vậy, một chín một mười, thật sự rất thông minh, mỗi đứa nổi một bề!

Bố Minh rất chiều con, làm đủ mọi thứ để cho hai tiểu công chúa được vui. Nào là đi chơi đây đó, mua thật nhiều đồ chơi, gần đây nhất còn tặng hẳn quả ipad hoành tráng về cho hai con gái. Từ ngày có ipad hai đứa ít đòi đi chơi hẳn, lúc nào cũng cúi mũi vào xem mạng. Đơn có góp ý với chúng nhưng Minh bảo kệ chúng nó, anh cho xem có giờ giấc không sợ cận. Tuy chúng nói thế có phần hợp lý nhưng Đơn vẫn cảm thấy trẻ con tiếp xúc sớm với internet không tốt mấy.

Một hôm đang nấu cơm, Đơn nghe thấy hai chị em đối thoại:

- Chị à!

- Hửm?

- Chịch đi!

Uwtf? ==

- Châu, con nói cái gì đó hả?

Đơn quát lên, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô con gái út làm mắt nó rơm rớm. Cô chị thấy mẹ bắt nạt em thì ôm em vào lòng. Ôi hai cái đứa này!

- Từ lần sau con không được nói thế nữa.

- Ú, trên ipad bảo là yêu thì phải chịch ngay và luôn. Châu yêu chị Hoa mà!

Tất cả là do mạng truyền thông chết tiệt, càng ngày càng lưu truyền những thứ nhảm nhí bậy bạ! Đơn tức giận vút luôn ipad vào thùng đựng giấy bỏ đi của ông xã, hại người nào đó đi làm về suýt thì ôm luôn đồ đạc tình ra vút thùng rác, tiện thể còn phải đổ dành con vợ cả một tối dài. Cuối cùng Minh quyết định dẹp ipad không có chơi bời gì hết nữa. Khổ nỗi mãi về sau bố mới mò ra được nguyên nhân khiến mẹ giận như vậy. Bố bảo:

- Con nó nói đúng đấy, Đơn ngày xưa mà như thế có phải Minh sẽ triển nhanh hơn không?

- Im mồm! Cút!!!

Theo lời của bé Hoa kể, tối hôm đấy mẹ mặc dù giận, nhưng cửa vẫn đóng im lìm không đuổi bố ra ngoài gì cả, bên trong còn nghe thấy tiếng thở gấp nữa. Người ta gọi đấy là... cái gì mà vợ chồng cãi nhau đầu giường cuối giường làm lành hay sao ý, Hoa chẳng nhớ nổi!

Năm học lớp 2, Linh Hoa và Mai Châu bỗng dưng khóc ré, âm ức không muốn ở chung với mẹ, nằng nặc đòi sang ngủ với ông bà. Ông bà hai bên nội ngoại không hiểu được nguyên nhân vì sao, rốt cuộc vẫn đành ý cho các cháu sang ở một tuần. Úi, ông bà chả sợng quá! Ngày xưa bố mẹ tui bay không có đáng yêu như tui bay đâu, chuyển nhà sang đây ở luôn cũng được chứ nói gì đến 1 tuần.

Thế nhưng ông bà rất tò mò, hai đứa này, mẹ của chúng thương yêu chúng thế, vì có gì mà chúng bỗng nhiên ghét mẹ? Nghĩ là thế, tối đó 4 ông bà liềng ỹ hợp với nhau, dùng một gói kẹo dụ dỗ hai đứa nhỏ.

Chẳng thể ngờ, Linh Hoa và Mai Châu ngây thơ có thừa, nhưng độ ma lanh thì cũng chẳng kém gì bố mẹ chúng ngày xưa. Mai Châu bĩu môi trước gói kẹo, hờn dỗi:

- Không, cháu muốn cái xe đạp có ô che màu vàng hôm trước ở siêu thị cơ! Kẹo này nhà cháu có đây!

Linh Hoa là chị, nghe em mè nheo xong mới bắt đầu mở lời:

- Thật ra ông bà không cần phải chiều em cháu như thế. Nhưng mà mua chuộc trẻ con bằng một gói kẹo sao? Ôi....

Bốn ông bà đầu đầu vạch đen, ngăm chửi mẹ kiếp, cái gen đột biến di truyền chết tiệt! Cuối cùng ông Dạ cũng phải vắt ví ra mua cho mỗi đứa một cái xe đạp, lúc này Mai Châu mới ầm ức kể:

- Hôm trước ý, mẹ bận không làm bữa tối được, thế là bắt bố cháu phải nấu. Mà ông bà biết rồi đấy, tay nghề của bố cháu không dễ chịu tí nào. Thịt rang hôm đấy mặn chát, canh rau luộc bỏ quá nhiều mì chính, ăn vừa lợ lại vừa toàn vị chua của sấu, rau cũng còn sống, không xanh ngon tí nào. Mẹ cháu vèthử miếng thịt, mặn quá lè ra, mắng bố cháu là lớn ngần này tuổi đầu rồi có bữa cơm cũng không làm xong, anh muốn tôi hầu anh đến bao giờ? Xong mẹ định đi lấy nước cam trong tủ lạnh uống, bố thấy thế mới giữ mẹ lại, bảo vợ cứ ngồi yên, anh đi lấy cho. Cháu ăn thịt của bố cũng bị mặn, mới gọi với theo: "Bố ơi, lấy cho con với!". Xong ông bà biết bố cháu bảo gì không?

Mấy ông bà giật giật khoé miệng, đáp:

- Không...

- Bố cháu bảo là: "Con có chân có tay thì tự ra mà lấy, không ai hầu!". Hức, có phải là mẹ đã cướp hết tình yêu thương của bố dành cho chúng cháu rồi không hả bà?

Trước tiếng sục sục của đứa cháu gái yêu quý, mấy ông bà chẳng biết làm gì hơn. Tưởng mọi chuyện chỉ dừng lại ở đó, ai ngờ cô chị Linh Hoa

lúc này cũng bất công kê:

- Tháng trước bố mua về cái máy chụp ảnh quý, còn bảo quản hẳn trong tủ chống ẩm. Sau đấy một thời gian thì bố mẹ cãi nhau, mẹ tức quá tranh thủ lúc bố đi làm lôi máy chụp ảnh ra lấy bút dạ vẽ lên ống kính. Bọn cháu thấy hay, chung tay góp sức lôi ra 4 hộp màu các loại vẽ cùng mẹ, còn vẽ cả lên mặt tủ kính chống ẩm. Bố về thấy một bãi chiến trường, rõ ràng thấy chữ kí của mẹ trên mặt kính là biết mẹ làm rồi, thế mà bố vẫn gọi chúng cháu ra. Bố bảo màu của chúng cháu, chúng cháu nghịch hư tủ của bố, phạt úp mặt vào tường. Cháu không phục, gọi mẹ ra, nói mẹ vẽ nhiều nhất, mẹ cũng đã "ừ, tôi vẽ" một cái rồi, thế mà bố vẫn không tin. Bố lôi cái bánh ngọt ra đưa cho mẹ, nịnh nọt vợ anh đảm đang thế này, nào có chuyện vẽ bậy mấy trò con nít. Mẹ lặng im không nói, bỏ vào bếp, bố phạt chúng cháu xong cũng bỏ vào theo...

- Đấy, bà nói xem, có phải mẹ cố tình lôi cháu với chị cháu ra làm bia đỡ cho trò đùa của mẹ không?

- Mẹ đúng là quá đáng mà!

- Huhuhuh..... Cháu ghét mẹ!!

Hai đứa trẻ khóc lóc như mưa, kể tội làm người vợ "đảm đang" nào đó ở nhà làm cô ấy phải hắt xì mấy cái. Người chồng thấy thế hỏi:

- Cảm hả em?

- Không biết, nhưng anh bỏ cái tay lạnh cóng đấy ra khỏi người tôi ngay, không có tôi cảm thật đấy! Nàooooo, á, ai cho anh xé áo tôi? Trả đây!

- Tưởng trả mà dễ hả? Cởi nốt cái quần ra nhìn em còn đẹp hơn đấy!

- Khốn nạn! Làm gì đấy? Buông tay, buông tay ra ngay! Đấy là cái áo tôi thích nhấ... ừm... ừm.. ừm ừm.....

Haizzz, nói chung là, phận làm mẹ khổ lắm chứ không như các anh các chị tưởng đâu...

Rất nhiều năm sau, khi mà Linh Hoa và Mai Châu đã khôn lớn hẳn, chúng mới nhận ra vấn đề thật và hối hận vì đã ghét bỏ tình mẹ vĩ đại bao la. Hai chị em khóc trong lòng, th ân niệm 1000 lần xin lỗi mẹ vì đã mu mọi yêu thương ông bố biến thái này quá nhiều.

CẢNH BÁO: PHẦN TIẾP THEO GIỚI HẠN ĐỘ TUỔI (16+)Thịt ít lòng nhiều, có bao nhiêu ăn bấy nhiêu, nghiêm cấm hành vi đòi hỏi thêm thịt 🙄 🙄 Lòng nhân từ của tác giả bao la vô bờ, vì biết còn nhiều em nhỏ cố kiết đọc nên quyết định xoá toàn bộ phần H 16+ gọi dục ban đầu, thay thế nó bằng một cảnh H trong sáng hơn rất nhiều:))))))

Những đi đầu Dạ Từ Minh nghĩ trong đầu khi nhìn 2 cô con gái của mình là:

Ồi giỏi ơi làng nước ơi, nhà có 2 con vịt zời thế này thì lấy ai để tôi share bí kíp 1001 cách tán gái đây? Còn công thức ủ ấm giường chiều nữa chứ, ai, ai để share?

Thôi, may còn có các bạn đọc giả, để Minh share cho các cậu nhé hí hí!

B1: Nhắm đối tượng. Minh thì giỏi rồi, nhắm từ khi 4 tuổi lận, mà nhắm phát trúng luôn, không hề thay đổi mục tiêu trong hơn hai chục năm sống trên cõi đời.

B2: B ồi dưỡng tình cảm. Cái khoản này Minh cũng hoàn thành xuất cmn sắc, leo đèo đi theo con bé tới tận lúc nó lớn, lập kế hoạch "chỗ dựa vững chãi" cho nó dựa dẫm vào mình, quen hơi mình, rồi mình ra là sống méo có được.

B3: Tạo ấn tượng kỉ niệm đặc sắc. Phải tồn tại một cách mạnh mẽ trong trí nhớ của nó, phải có nhiều bí mật mà chỉ 2 đứa biết (người ta gọi là bí mật tình yêu ấy <3), tạo ra nhiều câu nói gây sốc khiến nó phải tùm tùm cười khi nhớ về mình. Mà câu nói cửa miệng và điển hình ở đây không gì ngoài: "Thế giới của tao"! Gút gút, tác giả chấm cho 10/10!

B4: Thả thính. Làm ra nhiều yếu tố lãng mạn khiến nó siêu lòng, khiến nó đỏ mặt tim đập. Xuyên suốt câu chuyện, đi đâu này được thể hiện ở một số chi tiết sau:

- Ngủ chung với nó gần như là everynight.

- Là người đầu tiên chiêm ngưỡng "dâu tây" đầu tiên trong chu kỳ sinh lí của nó. Đồng thời sắm vai người chững đảm đang, vác ga ra giặt xoá dấu vết cho vợ iu 2 lần.

- Lòng thính trong từng câu nói: Because it's missing you/Đơn là thế giới của con/Tao thích Đơn hơn...

Muahaha, các độc giả nghĩ những câu trên hoàn toàn là tôi vô tình nói ra sao? Vì tôi quá yêu Đơn nên bật ra trong vô thức sao? Noo!!! Mấy người nhần r ấ, nhần to, tôi CỐ TÌNH đó!!!

B5: Cưới vợ, hưởng đậu hũ.

Và sau đây xin được gửi gắm và bật mí 1 chút về đám tân hôn của tôi (theo một phương thức max trong sáng)!

Đầu tiên tất nhiên là bế công chúa nhỏ quảng lên giường r ấ. Tiếp đến đang định cúi xuống hôn thì tự nhiên nó bảo:

-Người tao bẩn, muốn đi tắm trước!

Tao cái gì mà tao? Lấy nhau r ấ phải gọi anh xưng em nó mới phê. Tôi định mắng nó, nhưng nghĩ lại thấy mình đang trong giai đoạn dụ cừu vào hang nên nín nhịn, nhẹ nhàng bảo:

-Ừ thế giới đi tắm đi, Minh ở đây chờ!

Nó lấm lét liếc tôi kiêu lạ lắm ấy. Sao? Tao sến đấy làm sao? Vấn đề? Nghĩ thế thôi chứ m ồm tôi vẫn nở nụ cười ngọt ngào lắm, xử nam sắp được khai trai mà, phải biết nhẫn vì đại cục.

Đấy, chờ mãi cừu mới ra, hí ha hí hửng, xong nó lại làm cho câu:

-Người mà cũng bần, đi tắm đi!

Bần bần cái mà cha mà! Bây giờ tắm tí nữa vận động mồ hôi ra đây lại bảo không bần đi? Sao không ra mồ hôi hết luôn rồi tắm chung một thể? Nhưng mà thôi, thấy vợ yêu có vẻ sợ sệt quá, lại nhường.

Vào tắm xong mới nhớ ra một vấn đề quan trọng, đây là lần đầu tôi làm, sợ thời gian ngắn quá thì em nó chê. Nghĩ thế nào, thôi thì tay ới chúng ta làm bạn nhé vậy. Sau khi giải quyết xong trước một lần mới tự tin bước ra, khẳng định với phương pháp này thì thời gian có thể kéo dài nha~

Con vợ thấy tôi tóc ướt đi vào mới cầm cái máy đang sấy dở cho nó để sấy cho tôi. Tôi nằm lên đùi cho nó sấy, tiện thể rúc vào bụng tranh thủ gọi là. Đến lúc tóc gần khô, ngược mặt lên thấy mặt con vợ đỏ mê người, thế là không kìm chế nổi nhào lên hôn nó.

Thôi, sấy gút bai tu máy sấy!

Lúc tôi lột đồ nó ra, nó còn nú nịu giữ giữ kiêu thả thính lắm. Tôi cúi, nên đành dùng tay trần chường khuấy đảo cho nó khó chịu đến chảy hai hàng nước mắt mới lột được ra.

Lúc thám thính, tôi hơi hoang mang. Nhỏ quá, lại nhìn sang bản thân, sợ chìa khoá tra không vừa ổ. Rốt cuộc đành thủ thả an ủi vợ yêu, bảo thế giới chịu khó tí nhé, để tao dùng hai ngón tay tách nó ra cho tẹo đỡ đau. Mấy cái đoạn nó rên thì thôi dẹp đi không muốn kể, nó rên mình tôi hưởng, không cho các độc giả hưởng.

Sau khi thấy con vợ bắt đầu thở dốc, cái kia cũng hoạt động một cách có quy luật rồi, tôi tiếp nối cho nó bay lên thiên đàng lần đầu tiên trong cuộc đời, tiếp đến mới dám hành động.

Tra chìa, con mẹ nó, vợ tôi gào một nhát xuyên thủng nóc nhà. Nó đấm nó hét nó cắn quẫn áo kêu đau không cho tôi vào, van xin nài nỉ bắt dừng làm tôi sợ phát khiếp lên được. Vlin, người ới em bảo anh phải làm sao, anh đứng im không nhúc nhích gì 2 phút rồi đấy!

-Huhu... Cút ra!

-Được rồi mà bình tĩnh, thả lỏng đi rồi tao cút.

-Thật nhá?

-Thật!

Tôi nói một cách chắc nịch, sau đó con vợ bắt đầu buông lỏng người, sau đó.....

-AAAAAAAAAAAAA!!!!!! CON MẸ NÓ THẰNG ĐỀU MÀY LỬA BỐ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nói thừa, Việt Nam chuẩn bị sẵn đạn pháo lại không cho vào đại bác để bắn chắc? Có trách thì trách mày quá ngu!

Khỏi phải nói, nhìn vết cắn bầm tím trên vai tôi, nhìn 10 vết móng tay trái dài trên lưng là đã đủ hiểu tôi phải trải qua một đêm khủng khiếp cỡ nào.

Thôi vợ ạ, cố chịu đi. Đau một lần lần sau mới sướng!

Từ đó trở đi, cứ mỗi lần làm thủ tục là y như rằng nó không bao giờ chịu tin tôi nữa. Hết truyện.

Ngẫm lại mới thấy, câu chuyện li kì mang tính tằm cỡ thế giới này mà không được lưu danh sử sách truyền bá ngàn đời thì quá phí. Nên sau bao nhiêu lần hăng say cày cấy, lên chóc thùng bcs thì tôi cũng đã có một thằng cu để nối nghiệp tổ tông.

Con trai à, lúc con đọc được dòng này chắc là con đã hiểu, cái mặt tằm có sức hút mạnh mẽ cùng quả đầu đen tối của con là giống ai!

BẠN THÂN LÀ CON TRAI

YiOtaKunii
dtv-ebook.com

Chương 46: Ngoại Truyện: Kỉ Niệm Nhỏ Trong Trí Nhớ Của Minh Mà Đơn Không Để Ý

-Từ Minh, cậu nói dối đúng không? Cậu yêu Đơn đúng không?

Cậu con trai cao lớn, khuôn mặt ưa nhìn, hàng tóc đen mượt cứ lừng lững đứng im đó. Tay trái cậu vô thức dang ra làm tư thế bảo vệ cho cô bạn đang đọc sách phía sau.

-Không!

-Thế tại sao hai người lúc nào cũng quẩn quýt như vậy? Tại sao cậu lại từ chối tôi? Tôi...

-Tôi không thích cậu!

Cậu nhẹ nhàng từ chối, vòng người lại kéo cô bạn của mình đi. Muốn đá cô bạn thân của cậu đi? Mơ à?

-Ranh con, cút!

-Minh ơi... coi như tao xin mà y, đi mà, đi... mà.....

Trong phòng học của Minh có con diên nào đó đang nằm bò dưới chân bàn học, hai tay ôm chặt cổ cậu, hai chân choàng vào như gấu Koala bám cây. Minh tái mặt, hất nó ra cũng không hất được đành hét to:

-Mẹ ơi, con Đơn nó trèo lên người con!!!!!!

Tiếng hét lớn của một thằng con trai 13 tuổi lền theo hành lang vang vọng xuống phòng bếp tầng một khiến hai ông bà Dạ phải lắc đầu ngao ngán. Hai đứa này, lớn từng ngày rồi vẫn cứ chí choé như trẻ con.

-Minh ơi tao xin đấy, mua đi mà đi mà đi mà.....

Đơn vẫn cứ kì kèo, mặt xỉ xuống, bám rịt trên người Minh không chịu buông. Minh cựa quậy mãi không tách được Đơn ra khỏi người liền thở dài ng ửi xuống ghế xoay. Kể cả khi cậu ng ửi xuống rồi Đơn vẫn ôm khư khư không buông, cả thân thể cô áp sát vào người Minh. Cậu ngán ngẩm quay mặt đi chỗ khác, cố gắng không làm một thằng vô duyên nhìn vào cái áo trong xinh xắn màu hồng hồng của con bạn thân. Cái con này mọi hôm mặt lạnh lắm, chẳng qua là hôm qua nó nhìn trúng cái tiếu thuyết nào đấy mà hết tiền nên hôm nay nằng nặc đòi cậu mua cho.

-Bố mày nhìn thấy hết rồi...

Hết cách, cậu đành gọi gọi ra với mong muốn làm cô xấu hổ một chút, ai ngờ kết quả ngược lại. Con dở nào đó vẫn cứ bám lấy cậu, đã thế mặt nó còn vênh lên:

-Ừ đấy, nhìn đi, nhìn xong thì mua cho người ta!

Mắt tròn tròn rất láo. Minh nhìn thẳng vào mắt Đơn như nhìn một sinh vật lạ. Mắt cô rất đẹp, một màu nâu trong suốt, nhất là khi mang đôi mắt ra nắng nó lại càng trở nên trong đẹp hơn, tựa như một viên ngọc thạch màu cafe đang lấp lánh dưới ánh mặt trời.

-Không mua là không mua!

-Ơ...!

Giọng Minh rất kiên định và chắc chắn. Cậu không nói hai lời trực tiếp mang Đơn ra ngoài cửa, thọc tay cù vào người cô khiến cô cười khanh khách, tranh thủ lúc đó dở cô ra ném búp xuống đất. Đơn bị đập mông xuống sàn gỗ kêu lên thật to, cô ấm ức vung chân lên đá vào chân Minh, tiếc là cậu tránh được.

-Giờ thì biến ok?

Minh cười đều, đóng sầm cửa lại bỏ mặc con bạn đáng thương ng ồi thu lu ngoài cửa. lát sau đợi nó chán nản bỏ về ồi cậu mới lén lút thò đầu ta ngoài, ngó nghiêng quanh không thấy Đơn đâu mới dám gọi với xuống:

-Mẹ, cho con vay 800 nghìn!!!

Hai ông bà Dạ ở dưới cứ thi nhau mà thờ dài.

Đơn hiện tại đang rất là ấm ức, cực kì ấm ức luôn! Thăng Minh, chẳng lẽ nó không nhớ mai là ngày gì à?

Đơn nhăn mặt, dậm dậm chân xuống nền nhà làm bố cô phải hét vang từ phòng bên cạnh sang:

-Muốn trút giận thì sang nhà thằng Minh con nhá, bố mẹ đang xem phim!!

Cô hét lại:

-Con với nó chiến tranh r ồi!!!

1 giây, 2 giây, r ồi 3 giây, tiếng cười giòn giã của ông bà Nguyễn truyền sang. Bà Nguyễn cười giòn nhất, chất giọng lạnh lạnh truyền khắp hành lang tầng hai. Đơn giận đỏ mặt, đóng cửa phòng thật mạnh. Ông bà Nguyễn bên trong phòng ngủ riêng ngừng cười, lắc đầu không thôi.

-Chả biết bao giờ con gái mình mới lớn được.

-Ừ, nó ngu giống em đấy!

-Nó giống anh ấy, con gái con lừa gì ngu như heo, được mỗi cái vỏ ngoài.

-Vâng, tôi ngu như heo nên mới đẻ được cô con gái đạt giải Văn thành phố! Tôi ngu quá, ngu quá cơ!

Ở trường cấp II Thanh Lịch, trường tư top 1 luôn nổi cộm 4 cái tên ưu tú.

Một là Dạ Từ Minh, đạt giải nhất thành phố Toán qua mạng, giải nhất cờ vua thành phố, là thánh đoán đề. Khổ nỗi đến đúng ngày đi thi quốc gia là lại lẩn đùng ra ốm không đi được.

Thứ hai phải kể đến Nguyễn Giản Đơn. Cũng giống như Dạ Từ Minh, thành tích phải gọi là thuộc hàng top. Nghe đồn trọn tập Truyện Kiều bản full em ý học trong một ngày, suýt vào đội tuyển Văn quốc gia, tất cả những môn học thuộc em thừa sức nhưng không tham gia. Khủng, thật là quá khủng! Mà nghĩ lại mới thấy, có khi tại ai đó trượt quốc gia, nên ai kia mới nhất quyết không chịu thi nốt, sợ cô đơn lạc lõng.

Thứ ba chính là em Thanh học cùng lớp với Minh và Đơn, lớp 7A. Có báo đã từng đăng ảnh em ý, trường bảo em ý được làm đại diện dài hạn cho tạp chí tuổi teen bên Mĩ, giờ sang bên này học hành định cư, nghe đồn là thích thăm anh chàng Việt Nam nào đó. Em ý có nụ cười toả nắng rất đẹp, là người nước ngoài nên bản tiếng anh cứ gọi là như gió.

Cuối cùng là em Thành với "thành tích" không mấy là vinh dự cho lắm. Năm danh Đầu gấu đầu mèo được vài năm rồi, đẹp trai cool ngầu lắm. Cách đây 1 tháng vừa mới vật nhau với 3 thằng to con thu bên trường Trần Hưng Đạo, kết quả thắng toàn trận, nhưng bị trường phát hiện đình chỉ học một tuần.

Mà cả 4 nhân vật xuất chúng này đều tụ hết ở lớp 7A. Thế mới nói khối 7 năm nay rất nổi bật, hotboy hotgirl cứ gọi là đủ cả. Mấy anh mất chị khoá trên lẫn mấy em khoá dưới phải xuýt xoa.

Mà chính vì lớp 7 năm nay như thế nên mới có rất nhiều chuyện hay ho xảy ra ở cái trường này.

-Thằng cờ hó Thành, trả quầ ãn cho taooooo!!!!

Chuyện là em Thanh vừa mới tập thể dục xong nên quầ ãn áo m ò hôi m ò kê nhẽ nhại, ðịnh bụng chui vào bu ãng tắm nữ tranh thủ tắm phát trước khi có tiết, ai ngờ em Thành lèn vào, chôm luôn cái " xì-líp" của em Thanh.

-Ơ, tao có lấy cái gì của mày đâu?

-Còn chối? Cả trường này chỉ có mày mới dám lèn vào bu ãng tắm nữ thôi!

Thanh không dám ra hãnh khỏi bu ãng tắm, cứ thế đứng trong ðấy gọi với ra. Đơn thấy thương bạn, khẽ lòi từ trong tủ ðờ ra một cái quầ ãn chip mới toanh ðưa cho Thanh. Thanh cầ ãn lấy, rồi rít cảm ơn r ãi nhanh chóng thay ðồphóng như ðiên ra ngoài.

Đơn đứng ðó nhìn hai ðứa bạn ðuổi bắt nhau mà không thể vui lên nổi. Thằng Minh... nó quên hôm nay là ngày gì thật r ãi...

-Ê Đơn, sao trông mày bu ãn thế?

Thành lúc chạy qua chỗ Đơn thấy mặt cô bu ãn bu ãn, mi mắt sụp xuống bèn hỏi. Thanh phía sau cũng nhận ra, tò mò lại gầ ãn Đơn hỏi "mày ổn chứ". Đơn lắc ðầu ngu ãy ngu ãy, cười gượng một cái với Thanh:

-Tao không sao...

Giờ Toán, hai ðứa ng ãi gầ ãn nhau thì thực hành cùng nhau. Minh cứ mãi mê với bài thực hành còn Đơn thì chán nãnh, nằm bò ngoài ra bàn. Minh hơi liếc qua cái mặt tiu nghỉu như cục cơm thiu của Đơn, hỏi:

-Sao ðấy?

-Tao ðang chán ðời, muốn tự tử.

-Thế ra cầ ãn không? Mày nhảy tao ðấy?

Đơn nhăn mặt, hứ một cái r ỡ xoay người ngay ngấn viết bài. Minh thấy thế chỉ cười, chăm chú quay lại với công việc đang dang dở. Khở nổi con ranh con, cậu chứ làm gì là nó lại phá nấy. Cậu định lấy bút xoá, nó giật đi dùng luôn! Cậu định đặt bút viết bài, nó huých cậu một phát làm cho cây bút trên tay cậu lia một nhát từ đầu trang tới cuối trang. Nhìn cái mặt đều giả của nó lúc đang xoẹt xoẹt bút xoá mà cậu ức chế không chịu được, chỉ muốn c ầm cái m ồm nó lên bẻ đi vài cái răng thôi.

-Giờ muốn sao?

-Muốn truyện!

Ranh con nhìn thẳng vào mắt cậu, trả lời rất cứng. Cậu nhếch môi như tỏ ý muốn khen ngợi sự can đảm của nó, xoa xoa đầu nó:

-Cứng đấy! Để xem mày còn hỡ báo được bao lâu.

Đơn có vẻ thách thức, hất tay cậu ra rất oai hùng. Nó nhếch môi cười lại lộ ra hai cái lúm đ ồng ti ền đến là đáng ghét, trả lời cộc lốc:

-Giỏi thì cứ thử!

Minh nhướn mày, quyết định không chấp ranh con nữa.

Minh vốn tưởng Nguyễn Giản Đơn con nhóc hàng xóm kia đã bỏ cuộc r ỡ, ai dè nó lì hơn cậu tưởng. 11 giờ đêm, Minh cảm nhận được giường rung nhẹ, sau đó có đũa nào đấy nhẹ nhàng lu ền vào trong chăn, tiếp đó nó làm một việc mà cậu không thể nào mà tin được...

Cúng....

Nó lấy tờ giấy ghi cái khỉ gì đấy dán vào mặt cậu, l ầm bà l ầm b ầm khấn:

-Con c ầu trời con lạy phật, hôm nay là ngày 30/12, 11 giờ 02 phút đêm. Chỉ còn 58 phút nữa thôi là đ ồng hồ điểm 12 giờ đêm, c ầu trời phù hộ độ

chì cho thằng Minh nó nhớ ra hôm nay là sinh nhật con, mang quà ra tặng cho con ngay lập tức không có con chết mất...

Minh điên, muốn ng ửi dây úp luôn 3 cái bút chì nó dùng làm nhang để khấn vào mặt nó, cuối cùng tự nhiên lại nghe thấy tiếng sụt sịt, quyết định nằm im.

-Hức... Con... Từ bé đến giờ Minh nó chưa quên sinh nhật con một lần nào cả... Hức... Giờ nó mà quên thật, chúng tao bọn con đang ngày dần xa cách phải không.....

Cúng chán chê, con nào đấy nằm phịch xuống giường. Nó vút "đồ nghề" lên mặt tủ, dụi mặt vào người Minh, ôm cậu thêm thiếp mất.

Minh thở dài.

Sau khi nghe thấy tiếng hít thở đều đặn, xác định chắc chắn con hàng xóm đã ngủ, Minh mới từ từ rời khỏi giường. Vốn định 12h đêm hôm nay mò sang nhà dọa ma tiện thể tặng quà luôn, lớn r ửi không tổ chức sinh nhật nên chắc nó tưởng cả thế giới quên nó hay sao. Minh bất lực, lôi từ trong kệ tủ ra một bọc quà nhỏ đặt sau lưng Đơn, đồng thời lấy ra một cái vòng, nhẹ nhàng đeo vào cho nó.

Nhìn thứ dây với hạt ngọc óng ánh trên cổ tay Đơn khẽ phản chiếu dưới ánh trăng mờ ảo, Minh bất giác mỉm cười. Cậu cúi đầu xuống, hôn vào trán Đơn và nói:

-Chúc mừng sinh nhật, thế giới bé nhỏ.

Tối đó có hai con người, ngủ mà tay đan tay, siết thật chặt...

Đây là kí ức của Dạ Từ Minh hồi mà mấy đứa nó vẫn đang học lớp 7, 8. Tất nhiên nhiều chi tiết trong truyện không đề cập, ví dụ như Đơn và Minh đã từng đi thi học sinh giỏi từ lúc mới học lớp 7. Thế nên tôi mới mang ra đây mà kể, thế nên mới gọi là ngoại truyện á:v

Và... Tôi cũng không hiểu sao 11h đêm con bé còn mò sang nhà thằng
kia được luôn:v Đừng hỏi tôi:vvv Truyện thì sẽ luôn vi diệu mà:)